

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Üzaylılarla ilk karşılaşımın öyküsüne korkutucu ve
orijinal bir yaklaşım." – Publisher's Weekly

Kör Bakış

Sisters of
Planet

PETER WATTS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gürer
Yayınları

Kör Bakış

Kör Bakış hastaları, görsel kortekslerindeki lezyonlar nedeniyle kör oldukları halde görsel uyarılara bilinçsiz olarak yanıt verir. Bir cisimi görmedikleri halde, tereddüt etmeden uzanıp alabilirler.

Uzaydan gelen altmış beş bin cismin atmosfere girip yanmasından bu yana iki ay geçti. Bilinmeyen yaratıklarca yapılan bu gösteriden sonra dünya nefesini tutup bekledi.

Sonra Neptün'ün ötesindeki bir uydu, güneş sisteminin sınırından gelen bir fırtılı duydu. Orada her ne varsa uzaktaki bir yıldızla ya da daha yakındaki başka bir şeyle konuşuyordu.

Peki, uzaylılar sizinle karşılaşmak istemiyorsa, onlara kimleri gönderirdiniz?

Beynindeki duygu işleme merkezleri ameliyatla birbirinden ayrılmış çok kişilikli bir dilbilimci, X ışınlarını görebilecek kadar makinelerle kaynaşmış ama kendi bedenine yabancılaşmış bir biyolog, kendisine ihtiyaç duyulmayacağını ilgilin zayıf bir umut taşıyan barış yanlısı bir savaşçı, onlara kumanda etmesi için genetik bilimini kullanarak mezardan çıkardığınız vampir adı verilen soyu tükenmiş insansı bir yırtıcı ve son olarak da Dünyayla bağlantıyı sağlasın diye bir sentezci yani yarım akıllı bir topolojist.

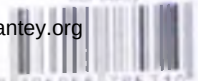
Bu hitkat garibelerini Güneş sisteminin sınırına yollar ve onlara Dünyanın kaderini teslim edersiniz. Belki de size, bulmak için gönderdiklerinizden daha yabancı olduklarını hissederek...

Peter Watts (www.rifters.com) Globe and Mail tarafından yaşayan en büyük bilim kurgu yazarlarından biri olarak tanımlanmış bir deniz biyoloğudur. Karanlık bir geleceği ve o gelecekte hayatta kalma mücadelesi veren insanları anlattığı Rifters üçlemesi (New York Times dâhil) pek çok övgü almıştır. Dr. Watts Kör Bakış'ta da bu tarzı devam ettirmekte ve bu kez derin uzaya taşımaktadır.

www.gueryayinlari.com

Kör Bakış

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

 Gürer
Yayınları

6 25.00

Kör Bakış
Orijinal İsmi: Blindsight

© Peter Watts 2016

Genel Yayın Yönetmeni: Levent Çaşka
Çeviri: Gönül Kayol Günher - Ali Sarı
Kapak ve Sayfa Tasarım: Tayfun Koç

ISBN 978 - 605 - 5785 - 71 - 0

1. Baskı: Mart 2016

© Yayın hakları Gürer Yayıncılık ve Pazarlama Tic. Ltd.Şti'ye aittir.
Yayınevi ve yazardan yazılı izin almadan kısmen veya tamamen alıntı
yapılamaz, kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Gürer Yayıncılık ve Pazarlama Ticaret Ltd. Şti.
Prof. Nurettin M. Öktel Sokak, No: 9/2 34381 Şişli, İstanbul
Tel: + 90 212 224 16 33 - 35 Faks + 90 212 224 16 43
e-posta: info@gureryayinlari.com
web: www.gureryayinlari.com

Sertifika No: 12251

Baskı ve Cilt

Öz Karacan Matbaacılık ve Ciltçilik San. ve Tic. Ltd. Şti.
Evren Mah. Gülbahar Caddesi No: 62 Güneşli, İstanbul
Tel: 0212 630 82 38 Sertifika No: 12228

Kör Bakış

PETER WATTS

Çeviri:
Gönül Kayol Günher - Ali Sarı

“Uzaylılarla ilk karşılaşma öyküsüne
korkutucu ve orijinal bir yaklaşım.”
– *Publisher’s Weekly*

İçindekiler

Başlangıç	9
Theseus	17
Rorschach	145
Charybdis	361
Teşekkür	371

“Varlığında beni en çok etkileyen şey, tuhaf bir şekilde aslında gerçek olan şeyi hayal etmek gerekmesiydi.”

– *Philip Gourevitch*

“Boşu boşuna bir köpek gibi öleceksin.”

– *Ernest Hemingway*

BAŞLANGIÇ

“Geçmişe dokunmaya çalış. Geçmişle başa çıkmaya çalış. Bu gerçek değil.
Bu sadece bir rüya.”
– *Ted Bundy*

Onlarla başlamadı. Çırpıcılar veya *Rorschach*’la değil; Big Ben, *Theseus* ya da vampirlerle de değil. Çoğu insan bunların Ateşböcekleri ile başladığını söyler ama onlar da yanılıyor. Bütün bunlar olduğunda aslında her şey sona ermişti.

Benim için Robert Paglino ile başladı.

Sekiz yaşındayken o benim en iyi ve tek arkadaşımды. Kötü talihin bir araya getirdiği dışlanmış iki arkadaştık. Benimki kendiliğinden gelişmişti. Onunki ise genetikti. Miyop ve akneye meyilli olması ve sonradan anlaşıldığı üzere ilaca karşı duyarlılığı gibi bu kontrol edilemeyen bir soya çekim özelliği idi. Annesi ve babası onu tedavi ettirmediler. Hâlâ Tanrı’nın işlerine karışılmaması gerektiğini düşünen dindarlar vardı. İkimizin de tedavi şansı varken sadece birimiz tedavi olduk.

Oyun alanına geldiğimde Pag'i gördüm. Yarım düzine çocuğun ortasında kalmıştı. Öndeki şanslı çocuklar Pag'in suratına yumruk atıyorlardı. *Melez* ve *papağan* diyerek dalga geçen diğer çocuklar kendi sıralarını bekliyordu. Darbelerin en kötüsüne karşı kendisini korumak için neredeyse tereddüt ederek ellerini kaldırışını izledim. Onun kafasının içinden geçenleri kendi kafamın içindekilerden daha iyi biliyordum. Ellerini kaldırdığında saldırganların bunu bir savunma hareketi olarak göreceğini ve ona daha fazla vuracaklarını düşünerek korkuyordu. Sekiz yaşındayken ve aklımın yarısını kaybetmişken bile başarılı ve duyarlı bir gözlemciydim.

Ama ne yapacağımı bilemedim.

Son zamanlarda Pag'i pek görmemiştim. Benden kaçtığından çok emindim. Yine de en yakın arkadaşınızın başı derde girdiğinde ona yardım edersiniz, değil mi? Sekiz yaşındaki kaç çocuk kum havuzu arkadaşı için kendisinden büyük çocuklara karşı gelirdi? Şansı olmasa bile en azından yardım isterdiniz. Yardım çağırırdınız. *Bir şeyler işte.*

Sadece orada durdum. Ona yardım etmek gibi bir düşünce yoktu.

Bunun hiç anlamı yoktu. Benim en yakın arkadaşım olmasa bile en azından empati kurmam gerekiyordu. Ama ben Pag'in acısını hissetmiyordum. Hastalık nöbetlerim diğer çocukları benden uzakta tutuyordu. *Beni* zayıf durumda yakaladıklarında bile *onları* korkutuyordum. Yine de alaylara ve hakaretlere yabancı değilim. Bir yerden bir yere giderken nereden geldiği anlaşılmayan çelmelere de alışkınım.

Veya bir zamanlar öyleydim.

Ancak benim bir parçam tedavi sırasında yok olmuştu. Bunu geri kazanmak için hâlâ algoritmalar üzerinde çalışıyorum. Hâlâ gözlem yoluyla öğreniyorum. Yük hayvanları yarı ömürlerinde güçsüzlükleri nedeniyle kenara atılıyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://mantey.org>

Her çocuk bunu içgüdüsel olarak bilir. Belki ben debu duruma izin vermeliyim. Belki de doğanın işine karışmamam lazım. Hem Pag'in anne babası da doğanın işine karışmamıştı. Ne yaptıklarına bakın: Bir grup özel üretim süper çocuğun kaburgalarını tekmelediği, çamurun içinde iki büküm olmuş bir çocuk.

Sonunda propaganda işe yaramış empati başarısız olmuştu. Daha sonra olanlar hakkında çok düşünmedim. Hatırlasam bile çok şey anlamadım. Hatırladığım şey ise güçsüzü ezen insanları öven, ilham verici binlerce hikâyeydi.

Yumruğum kadar bir taş aldım ve Pag'e saldıran iki kişinin arkasından başlarına vurdum. Kimse benim de oyuna katıldığımı fark etmemişti.

Üçüncü saldırgan tehlikeyi fark ettiğinde bana döndü. Yüzüne vurduğumda yanağındaki kemiklerin kırılma sesi duyuldu. Bu sestten neden memnun olmadığımı, sadece endişelenecek düşman sayısını bir azalttığım gerçeği dışında neden bir anlam ifade etmediğini merak ettiğimi hatırlıyorum.

Geriye kalan çocuklar kanı görünce kaçmaya başladı. Daha cesur olan bir çocuk beni öldüreceğine söz verdi. Köşeyi dönerken omzunun üzerinden "Lanet olası zombi!" diye bağırdı. Bu cümledeki ironiyi anlamam için otuz yıl geçmesi gerekti.

İki düşman ayağımın dibinde kıvranıyordu. Bir tanesi hareket etmeyi kesene kadar başına vurdum. Diğerine döndüm. Bir şey kolumu yakaladı. Hiç düşünmeden onu savurdum. Pag acıyla ciyaklayıp, bir köşeye yığılana kadar onu fark etmedim bile.

"Hey," dedim. "Özür dilerim."

Biri hareketsiz yatıyordu. Diğerini inleyip başını tutuyordu. Bir top gibi yuvarlanmıştı.

"Hay lanet olsun," diye söylendi. Pag Burnundan kan bo-

şalmış ve gömleğinin üzerine akmıştı. Yanağı mavi ve sarıya dönüyordu. “Lanet olsun, lanet, lanet, lanet...”

Söyleyecek bir şeyler düşündüm. “İyi misin?”

“Lanet olsun. Sen... Yani sen, ne bileyim...” Ağzını sildi. Elinin tersi kan olmuştu. “Kanka başımız belada.”

“Onlar başlattı.”

“Evet, ama sen... Yani kanka, şunlara baksana!”

İnleyen şey ellerinin ve ayaklarının üzerine emekliyordu. Ne kadar süre içinde yardım getireceğini merak ediyordum. O zamana kadar onu öldürüp öldürmemem gerektiğini düşündüm.

Pag “Daha önce böyle bir şey hiç yapmamıştın,” dedi. Ameliyattan önce demek istemişti.

İçimde zayıf, uzak ama kesin bir şey hissettim: Kızgınlık. “Onlar *başlattı*...”

Pag’in gözleri büyüdü. “Ne yapıyorsun? Yeter artık!”

Yumruklarımı kaldırdım. Bunu yaptığımı hatırlamıyordum. Yumruklarımı gevşettim. Bu biraz vakit aldı. Uzun, çok uzun bir süredir sıkıttığım ellerime baktım.

Kanla kaplanan ve parlayan taş, toprağa düştü.

“Yardım etmeye çalışıyordum.” Bunu neden anlamadığını bilmiyordum.

Pag benden uzak durmaya dikkat ederek “Sen, sen aynı değilsin,” dedi. “Artık Siri bile değilsin.”

“Deli misin kanka. Tabii ki benim.”

“*Onlar senin beynini çıkardı!*”

“Sadece yarısını. Ep...”

“Epilepsi yüzünden olduğunu biliyorum. Bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama sen aslında o yarının içindeydin. Veya senin bir *parçan*...” Kelimelerin arkasındaki anlamları düşünüyordu. “Şimdi *farklısın*. Sanki annenle baban seni öldürmüş gibi.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Annem ve babam,” dedim sakince. “benim hayatımı kurtardı. Yoksa ölecektim.”

“Bence sen öldün,” dedi en iyi ve tek arkadaşım. “Bence Siri öldü. Onu kazıyıp söktüler. Fırlatıp atıldılar. Şimdi sen geriye kalan çocuğun *büyüyen* bir parçasısın. O günden beri aynı değilsin.”

Hâlâ Pag’in söylediklerinin farkında olup olmadığını bilmiyordum. Belki de annesi Pag’i on sekiz saattir oynadığı oyunun başından zorla kaldırmış ve temiz hava alması için dışarı göndermiştir. Belki de oyundaki insanları görmeye devam ediyordu.

Ama bir konuda haklı olabilirdi. Helen hiç durmadan bu duruma alışmanın ne kadar zor olduğunu söylüyordu. *Senin kişiliğin tamamen değişti*, diyordu. Olmayacak şey değil Buna *radikal* hemisferektomi deniyordu. Beynin yarısı, sanki dün akşamdan kalan bir tabak yemekmiş gibi kesilip atılıyordu. Beynin kalan yarısı artan yükün altında eziliyordu. Öbür lobun eksikliği gidermek için çabalamak zorunda kaldığını, tüm bağlantıları yenilemeye çalıştığını düşünün. Yoluna girecekti; kesinlikle. Beyin oldukça esnek bir et parçasıdır. Biraz zorlanırdı ama adapte olurdu. Ben adapte oldum. Yine de... Yenilenme tamamlanana ne kadar çok şeyin kadar zorla çıkarılması, deforme edilmesi, yeniden şekillendirilmesi gerektiğini düşünün. Bu vücudu bir zamanlar işgal eden kişiden farklı biri olduğumu söylemek de mümkündür.

Sonunda büyükler geldiler. İlaçlar verildi, ambulans çağrıldı. Ebeveynler öfkeden çıldırdı. Diplomatik konuşmalar yapıldı. Oyun parkının üç farklı açıdan izlenen kamera görüntülerinde, küçük sevimli çocukla beş arkadaşının engelli bir çocuğun kaburgalarını tekmelediği görüldüğünde komşular çok öfkелendi. Annem kendi adına sorunlu çocuklar ve ortada görünmeyen babalar ile ilgili her zamanki şikâyetlerini

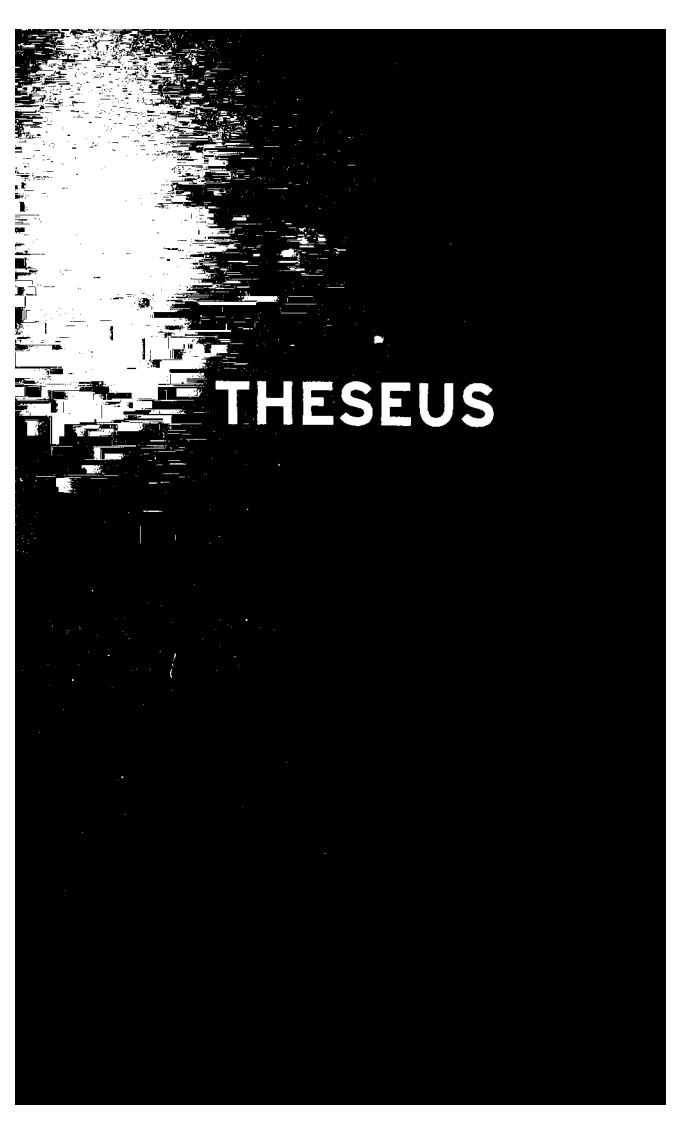
sıraladı. Babam, diğer lobla birlikte gitmişti. Ama ortalık hızla yatıştı. Kısa bir süre sonra sınırlı sosyal yönleri nedeniyle birbirine yakınlaşmış çocukların okulda dışlandıklarını anladığımızda bile Pag'la arkadaş kalmaya devam ettik.

Zamanla olaylar yoluna girdi, milyonlarca çocukluk hatıram oldu. Büyüdüm, hayatıma devam ettim. Uyum sağlamayı öğrendim. Gözlem yaptım, kaydettim. Algoritmalar türettim ve uygun davranışları taklit ettim. Pek çoğu içimden gelmedi, sanırım tam ifadesi bu. Herkes gibi dostlarım ve düşmanlarım vardı. Davranış listeleri ve yıllar süren gözlem sonucunda derlediğim olaylar arasından seçim yapıyordum.

Dünyadan biraz kopuk olabilirim ama *objektif* biri olarak büyüdüm. Bunun için Robert Paglino'ya teşekkür etmem gerekiyor. Ufuk açıcı gözlemleri beni etkiliyordu. Beni *Sentez'e soktu*. Böylece çırpıcılarla ve Dünyanın korkunç kaderiyle karşılaşmamı sağlayan olayların içine girmiş oldum. Bakış açınıza göre belki korkunç belki de çok daha iyi bir kaderin. *Bakış açısı* önemlidir. Güneş sisteminin bir köşesinde kör bir halde, bir kozanın içinde kendi kendime konuşurken bunu anlıyorum. Çocuk bahçesinde dövülmüş, kan revan içindeki bir çocuğun, beni kendi bakış açımı bir kenara atmam gerektiğine ikna ettiğini ilk kez anlıyorum.

Belki yanılıyordu. Belki de *ben* yanılıyordumdur. Ama bu, bu mesafe, kendi türün arasında bir yabancı olmanın kronik hissi, tam anlamıyla kötü bir şey değil.

Gerçek uzaylılar geldiğinde bu çok işime yarayan bir özellik olacaktı.

THESEUS

“Kan gürültü çıkarır.”

– *Susanne Vega*

Kendinizi Siri Keeton’ın yerine koyun: Yüz kırk gündür devam eden uyku apnesinden sonra yeniden hayata dönüşün acısı ile uyanıyorsunuz. Dobutamin ve leukenkefalin ile şuruba dönen kanınız aylar süren bekleyişin sonunda büzülen damarlarınızı zorlar. Vücudunuz ağrıyla şişer. Damarlarınız açılır. Et etten ayrılır. Kaburgalarınız alışık olmadığınız bir esneme ile kütürder. Eklemleriniz kullanılmadığı için tutulmuştur. Koruyucu *rigor vitae*’de dondurulmuş bir adamsınız.

Nefes alabilseydiniz çığlık atardınız.

Vampirler bunu hep yapar. Hatırladınız mı? Bu onlar için *normaldir*. Bu onların enerjilerini tasarruf etmek için kullandıkları eşsiz bir yöntemdir. Uygarlık sona ererken onlara karşı bu anlamsız nefretimiz olmasaydı, türümüzü korumak için gerekli bazı şeyleri bize öğretebilirlerdi. Belki de hâlâ öğretebilirler. Çünkü her şeye rağmen geri dönmüşler, paleojenik vudu büyüğü ile mezarlarından kalkmışlardı. Sosyopatların ve

üstün yetenekli otistiklerin kanlarındaki atık genlerle ve fosil iliğiyle tekrar canlandırılmışlardı. Bu özel göreve onlardan biri komuta ediyordu. Bu genlerin bir kısmı bizim bedenimize de aktarıldı. Böylece yıldızlararası uzayın kıyısında ölümden geri dönüp tekrar canlanabildik. Kimse vampir genleri olmadan Jüpiter'den daha uzağa gidemez.

Ağrı yavaşça azalmaya başladı. Kendinize gelip, hayati organlarınızın harekete geçtiğini hissedebilirsiniz. Vücudunuzun tüm motor komutları yerine getirmesi için uzun bir süre geçecek. Ağrının sona ermesi için ise saatler gerekiyor. Ağrı kaçınılmaz bir yan etkidir. İnsan bedenine vampir genleri eklediğinizde ağrı ortaya çıkıyor. Bir zamanlar kullanılan ağrı kesicileri soruyorsanız, işe yaramaz. Her türlü sinirsel engelleme, *metabolik reaktivasyondan* oluşmaktadır. İşleri berbat ettin asker!

Her şey sona ermeden önce Chelsea'yi nasıl bu kadar sevdiğinizi merak edersiniz. Ancak bu düşünce başka bir ağrıya sebep olur. Düşünmemeye çalışırsınız. Ellerinize ve ayaklarınıza giden hayata konsantre olursunuz. Sessizce acı çekerken yeni kayıtlar için uzaktan ölçüm cihazını kontrol edersiniz.

Bunun doğru olamayacağını düşünürsünüz.

Öyleyse evrenin yanlış kısmındasınız. Ait olduğunuz Kuiper Kuşağında değilsiniz. Ekliptikin üzerinde ve Oort'un derinlerindesiniz. Buradaki çok büyük yörüngeli kuyruklu yıldızlar sadece bir milyon yılda bir güneşe yaklaşırlar. Yıldızlararası seyahat ediyorsunuz. Bu da bin sekiz yüz gündür ölmediğiniz anlamına geliyor (Sistem saatini getirin).

Beş yıldan fazla süredir uyuyorsunuz.

Kozalarınızın * kapağı kayarak açılıyor. Kadavraya dön-

* Koza: Derin uzay yolculuklarında insanları dondurarak uzun süre hayatta kalmalarını sağlayan kriyojenik uyku hıımesi.

müş vücudunuzun görüntüsü, yağmuru bekleyen akciğerli bir balık gibi aynalı duvara yansıyor. İzotonik tuzlu su tüpleri, antiparazitler gibi ya da sülükler gibi kollarınıza yapışmış. Damarlarınız kurutulmuş etin ince tellerinden daha kuru, bükülmüş liflere benziyor.

Szpindel'in hemen sağınızda bulunan yansımasına bakıyorsunuz. Onun yüzü de en az sizinki kadar kansız ve iskelet gibi. Kendi bağlantılarını, duyuşal arayüzlerini geri kazanırken yuvalarında titreyen gözleri o kadar büyüyor ki kendi veri miktarınız onunkiyle karşılaştırıldığında gölge oyunu gibi basit kalıyor.

Görüş alanını geçerken öksürükleri ve kollar ile bacakların kütürdemesini duyuyorsunuz. Diğerinin gözlerinin kenarı ile hareket eden nesneleri takip ettiğini görüyorsunuz.

"Ne..." Sesiniz bir fısıltı gibi çıkıyor. "... Oldu?"

Szpindel çenesini oynatıyor. Kemikleri çatırdadı. "Bela," diye hırladı.

Uzaylılarla daha karşılaşmadınız bile. Ama şimdiden sizi ringin köşesine sıkıştırdılar.

Kendimizi ölümden geri döndürdük. Beş adet yarı zamanlı kadavra; çıplak, zayıf, sıfır yerçekiminde zorlukla yürüyorlar. Sanki yarı larva halde, vakti gelmeden önce kozalarından çıkan güveler gibiyiz. Yalnızdık, olmamız gereken yerde değildik ve bize yardım edecek kimse yoktu. Ama hayati bir durum olmasaydı asla bizleri riske atmazlardı.

"Günaydın komiser." Isaac Szpindel, titreyerek, hissiz ellerini uzattı ve kozanın dibindeki geri bildirim eldivenlerini aldı. Onun yanındaki Susan James kendi kendine mırıldanan bir cenin gibi kıvrılmıştı. Sadece tüm kıyafetlerini

giymiş ve kemiklerini çıkırdatarak ortalıkta dolaşan Amanda Bates hareket etmeye alışmıştı. Ara ara geminin duvarlarına lastik bir top atmaya çalışıyor, fakat attığı topu tutmaya çalışmıyordu bile.

Yolculuk hepimizi çok zayıflatmıştı. James'in yuvarlak yanakları ve kalçaları, Szpindel'in geniş alnı ve pürüzlü zayıf gövdesi, hepsi kurumuş çubuk ve kemiklerden oluşan bir koleksiyona dönmüştü. Bates'in karbon platinle güçlendirilmiş vücudu bile. Saçlarımız bile tuhaf bir şekilde yolculuk boyunca rengini kaybetmiş gibi görünüyordu. Oysa bunun imkânsız olduğunu biliyordum. En fazla dibindeki cildin solgunluğunu yansıtıyordu. Yine de önceden ölmüş olan James'in saçları açık kumraldı. Szpindel'in saçları siyah denebilecek kadar koyuydu. Ancak şu anda kafataslarının üzerinde büyümüş olan şeyler bana donuk bir kahverengi gibi geliyordu. Bates kafasını kazıtmıştı. Fakat onun kaşları da hatırladığım kadar kızıl değildi.

Kısa sürede eski halimize dönecektik. Sadece su ekleyin yeter. Şu anda o eski deyişte söylendiği gibiydik; nasıl bakacağınızı bilmezseniz zombilerin hepsi aynı görünür.

Eğer nasıl bakacağınızı biliyorsanız, görünümlerini unutmuşsanız ve hareketlerini izlerken bedenlerini ve yüz biçimlerini tam olarak hatırlıyorsanız hiçbirini karıştırmazdınız. Her bir yüz hareketi önemli bir ipucuydu. Konuşmalarındaki her bir duruş, ses tonu kelimelerden daha fazlasını gösteriyordu. James'in kişilik parçalarını ve bütünlüğünü göz açıp kapayışlarından anlayabiliyordum. Szpindel, söylemese de Amanda Bates'ten rahatsız olduğu dudaklarının kenarındaki gülümsemeden anlaşılıyordu. Dış görünüşteki en küçük değişimler bile ne anlama geldiğini bilen bir kişi için çok şey anlatıyordu.

"Nerede?" James'in sesi çatallandı. Öksürdü. Zayıf kolla-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranter.org>

rından birini sıranın sonunda bulunan Sarasti'nin boş kozasına koydu.

Szpindel'in dudakları anlamsız bir sırıtışla aralandı. "Fab'a geri mi dönüyorsun? Gemiye inşa etmeye çalışmak sorun yaratacak."

"Belki de kaptanla konuşmak gerekiyor." Bates konuşmaya başladığında sesi beklediğinden daha yüksek çıktı. Yeniden soluk alma fikrine alışmaya çalışan nefes borusundan gelen hırıltılı bir sestti.

James "Buradan bağlanabilirsin," dedi.

"Burada başımız belada," dedi Szpindel. "Bazı şeyleri de kendi başına yap, olmaz mı?"

Ve bazı şeyleri de kendine sakla. Bir vampirin gözlerinin içine bakmak çok rahatsız edici olabilir. Bu nedenle sırf nezaketten Sarasti insanlarla göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Ancak onun topolojisinde " başka şeyler de vardı. Bir memeli ve ilginç bir tür olarak... Herkesin gözü önünde olmak istemiyorsa belki sebebi benimdir. Belki de sırları vardır.

Her şeye rağmen *Theseus*"" iyi iş başarmıştı.

Theseus bir şeyden korkup rotasından ayrılmadan önce gideceğimiz yöne doğru bizi on beş AB"" taşıdı. Sonra birden

* Fab: Geminin üretim bölümü

** Topoloji: Mat. Köşeli olmayan şekillerin geometrisidir. İnsan yüzü de köşeleri olmayan bir şekil olduğuna göre insan topolojisi yüz ifadesini, yüze yansıyan kişilik özelliklerini, duygu ve düşünceleri ifade eder.

*** Efsanevi Atina kralı.

**** Astronomik birim. Güneşle Dünya arası mesafeye eşit bir uzaklık ölçüsü birimi. Yaklaşık 150 milyon kilometredir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

korkmuş bir kedi gibi aniden kuzeye döndü ve tırmanışa geçti. Yörünge düzlemi dışına doğru üç g'lik' çılgınca bir itişle ve Newton'un Birinci Kanununa" karşı bin üç yüz tonluk bir momentumla. Gemi, Penn tanklarını boşalttı, gereksiz ağırlıkları attı, kırk günlük yakıtı hiç acımadan bir saatte tüketti. Yıllar boyu yakıt konusunda cimri davranmıştı. Işınlanmak büyü değildir: İkarus akıntısı, yapısını oluşturan antimaddeyi bize sadece kuantum ölçülerinde getirebilirdi. *Theseus* her seferde tek bir iyon olmak üzere uzaydaki hammaddeyi topluyordu. Uzun karanlık yıllar boyunca tamamen hareketsiz kalmıştı. Yığılan her bir atomu biriktirmişti. Daha sonra döndü. İyonlaştırıcı lazerler yayılarak önlerinde uzaya dağılmış iyonları toplayan dev bir kepçe oluşturdu. Trilyonlarca protonun ağırlığı önce onu yavaşlattı. Karnını doldurdu ve bizi tekrar tekrar hızlandırdı. *Theseus*, biz yeniden canlanana kadar hiç durmadan hareket etmişti.

Bu adımları izlediğiniz zaman hedefimizi ConSensus'ta" görmek zor değildi. Geminin neden bu rotayı izlediği de başka bir konuydu. Tüm bunlar canlanma sonrası toplantıda ortaya çıkacaktı. Mühürlü emirler altında hareket eden tek gemi biz değildik. Şimdiye kadar bilmemiz gereken bir şeyler olsaydı çoktan öğrenirdik. Yine de... İletişim Kayıtlarını kimin tuttuğunu merak ediyordum. Belki Görev Kontrol veya Sarasti ya da bu durumda *Theseus*'un kendisi. Geminin kalbi sayılabilecek nicel yapay zekâ kolayca unutulabilirdi. Arka planda gizli bir şekilde saklanıyordu. Onu biz besleyip taşı-

* g=Gravity. İvme yani zaman içinde hızın değişimini gösteren ölçü birimidir. Dünyanın yerçekimi 1 g'ye eşittir.

** Newton'un Birinci Kanunu = Eylemsizlik İlkesi

*** ConSensus: Geminin her tarafından ulaşılabilen bilgisayar ve görünümleri

yorduk. Göze çarpmayan bir tanrı gibi etrafımızdaydı. Ancak aynı bir Tanrı gibi bizim çağrılarımıza cevap vermiyordu.

Sarasti, resmî aracımızdı. Gemi konuştuğunda sadece Sarasti ile konuşurdu ve Sarasti de ona *Kaptan* derdi.

Biz de öyle derdik.

Geri dönmemiz için bize dört saat vermişti. Mahzenden çıkmam üç saatten fazla sürmüştü. Vücudumun her harekette ağrımaya devam etmesine rağmen, o zamana kadar beynim en azından sinapsların çoğunu çalıştırmıştı. Susamış bir sünger gibi sıvıları emiyordu. Boşalan elektrolit torbalarını yenileri ile değiştirdim ve devam ettim.

Kendimize gelmemiz on beş dakika sürdü. Yeniden canlanma sonrası toplantısına gitmek ise elli dakika: Yüksek çekim gücü altında bedenlerini koruyabilmek için 4,4 metre-karelik bir zeminin üzerinde kurulu tankta uyumak zorunda olanlar için yeterli bir süre.

Yerçekimi veya yerçekimi hissi veren merkezkaç kuvvetine dayalı hiçbir sistem bana hitap etmiyordu. Kendi çadırımı sıfır g'ye ayarladım ve sancak tarafındaki mekik tüpünün duvarına döndüm. Çadır *Theseus*'un sırtındaki bir çıban gibi şişmişti. Geminin kabuğunun altında karanlık kocaman bir vakumun içinde küçük bir iklim kontrollü atmosfer kabarcığıydı. Kurması çok kolaydı; duvara yapıştırmak otuz saniye-mi aldı, çadırın iç ortamını ayarlamak için de bir otuz saniye daha harcadım.

Bir süre sonra dolaşmaya çıktım. Beş yıl aradan sonra egzersiz yapmam gerekiyordu.

Kıç kısmı en yakındaydı. İticileri kargo bölmesinden ayıran kalkandan başladım. Tek bir basınçlı kapak kıç taraftaki

gemi bölmesinin merkezinde yer alıyordu. Onun arkasında insan ellerinin bile dokunmadığı, makinelerin oyduğu bir servis tüneli vardı. Tünelin ucunda Ramskop halkasının* şişkin, süper iletken küresi bulunuyordu. Dev bir anten çanağı, bir şehri içine alabilecek kadar büyük bir kürenin içine konmuştu. İkarus antimadde akışının zayıf kuantum parçacıklarını yakalayabilmek için yüzü güneşe dönüktü. Onun arkasında bir kalkan daha vardı. Kalkanın öbür tarafındaki ışınlanma reaktörü ham hidrojeni özel bir yöntemle güneşten üç yüz kat daha sıcak olacak şekilde yakıyordu. Buradaki büyüleyici sistemi tabi ki biliyordum: Antimaddenin bozunma ve çözünmesi, kuantum seri numaralarının ışınlanması... Ancak yine de bu kadar uzağa nasıl bu kadar hızlı geldiğimiz benim için sihir gibi bir şeydi. Herkes için öyleydi.

Belki Sarasti dışında.

Etrafımda aynı sihir daha soğuk sıcaklıklarda ve daha dengelessiz uçlarda yapılıyordu. Bir sürü kanal ve dağıtıcı gemi duvarları boyunca sıralanmıştı. Bu deliklerden birkaç tanesine yumruğum sığardı. Bir veya iki tanesi beni bütün olarak yutabilirdi. *Theseus*'un Fab'ı çatal bıçaktan kokpite her şeyi üretebilirdi. Yeterli kadar madde verirsiniz pek çok küçük parçasının bulunmasına ve uzun zaman almasına rağmen başka bir *Theseus* üretebilirdi. Hepimiz bunu yapamayacağından emin olsak da bazılarımız başka bir tayfa üretip üretemeyeceğini de merak ediyordu. Bu makineler bile insan kafatasının içindeki

* Ramskoop halkası: Yıldızlar arası ulaşım için öngörülen, yüksek yakıt tasarrufu sağlayan bir ulaşım biçimi. Gemi manyetik alanlar kullanarak dev bir huni oluşturur. Yıldızlar arası boşluktaki çok az hidrojeni ve diğer atom altı parçacıkları toplar. Topladığı maddeleri de motorlarında yakar. Gemi yakıtı gövdesinde taşımadığı için gideceği mesafe teorik olarak sınırsızdır.

birkaç trilyon sinapsı yapabilecek kadar iyi parmaklara sahip değildi. En azından henüz değil.

Buna inanıyorum. Çünkü daha ucuz bir alternatifimiz olsaydı bizi tam donanımlı bir halde buraya göndermezlerdi.

Ön tarafa doğru baktım.Sırtımı kapalı kapağa dayadım. Buradan neredeyse Theseus'un baş kısmının tümünü görüyordum. Otuz metre ötede duran bir tepe camında sonu görünmeyen kesintisiz bir yol uzanıyordu. Bu sanki grili beyazlı bir hedef tahtasına bakmak gibiydi. Eş merkezli daireler, duvar boyunca birbiri arkasına sıralanmış kapılar mükemmel bir şekilde hizalanmıştı. Hepsi açık duruyordu. Önceki nesillerin soğukkanlı meydan okumasının bir göstergesiydi. Daha güvende hissedecek olsaydık onları kapatabilirdik. Bir darbede tüm deneysel tuhafıklarımızı düzeltmeyecek olmasına rağmen tüm yapabildiği buydu. Sorun çıkması durumunda insan duyularının alarmin bile farkına varamadığı milisaniyeler önce kapılar kapatılıyordu. Kapılar bilgisayar tarafından kontrol edilmiyordu bile. *Theseus*'un gövde parçalarının kendi refleksleri vardı.

Kullanılmayan kaslarımın ve tendonların zarar görmesinden korkarak kapıyı kışa doğru ittim. Fab'ı arkada bırakarak ilerledim. *Scylla* ve *Charybdis*'e giden mekik erişim kapıları yolumun her iki yanında kapalı olarak duruyorlardı. Bunları geçtim. Kapıların ötesinde iki metre çapında ve şu anda yaklaşık on beş metre gibi görünen uzayıp kısalabilen hareketli bir silindirik bölme vardı. Gövde boyunca karşılıksız bir sıra merdiven ve içinde insanların hareket etmesine yarayan kanalların kapalı kapakları görölüyordu. Hava kilitlerinin iki tanesi içinde dolaşılacak kadar geniş ortak kullanım bölmelerine açılıyordu. Hava kilitlerinden biri benim çadırıma açılıyordu. Dört metre ileride bir diğeri ise Bates'in çadırına açılıyordu.

Duvarın az ilerisindeki üçüncü hava kilidinden Jukka Sarasti uzun, beyaz bir örümcek gibi çıktı.

İnsan olsaydı, orada ne gördüğümü anında anlardım. Görünüşünden bir katil olduğu hemen anlaşıyordu. Kesinlikle hiçbir pişmanlık belirtisi göstermediğinden kurbanlarının tam sayısını tahmin bile edemiyorum. Yüzlerce insanı öldürmek, Sarasti için bir böceği öldürmekten daha farklı olmazdı. Balmumunun üzerinde durmayan su gibi suçluluk duygusu da bu yaratıktan akıp gitmişti.

Ancak Sarasti insan değildi. Sarasti tamamıyla farklı bir hayvandı. Üzerinde gördüğüm her şey onun bir *avcı* olduğu anlamına geliyordu. İşinin kendisi ile Görev Kontrol arasında olduğunu söylese de buna doğuştan meyli vardı.

Belki de çok üstüne geliyorlar, demedim ona. Belki de bu işi yapmanın karşılığı da buydu. Her şeyden önce bu görev için çok önemlisin. Bir anlaşma yaptığını biliyorum. Çok akıllısın. Sana ihtiyacımız olmasaydı ilk aşamada seni geri getirmeyeceğimizi biliyorsun. Tankı çatlattıklarından beri kendi elinin güçlendiğini biliyorsun.

Böyle mi iş yapıyorsun Jukka? Sen dünyayı kurtardın ve senin ipini elinde tutan insanlar da yaptıklarını görmezden geldi, öyle mi?

Çocukken bir bakışları ile avlarını afallatan orman avcıları ile ilgili hikâyeler okurdum. Jukka Sarasti ile tanıştıktan sonra onun nasıl bir his olduğunu anladım. Artık bana bakmıyordu. Artık kendi çadırını kurmaya odaklanmıştı. Bana bakmış olsaydı bile insanların çekingenliğe karşı gösterdiği saygıdan siyah bir maske takıyordu. Yakındaki bir merdivene çıkarken beni görmezden geldi.

Nefesinin çığ et koktuğuna yemin edebilirdim.

Kabinlerin içinde (*kabinler, teknik olarak kendi yatakları üzerinde sürüş ünitesi* BioMed daireslerdi). On altı metre

uzunluğunda bir silindirin ortasına doğru geçtim. Theseus'un omurga sinirleri ekseni boyunca uzanıyordu. Borular her iki taraftaki duvarlara bağlanmıştı. Hepsinden sonra Szpindel'in ve James'in diğer uca yeni dikilen çadırları görünüyordu. Szpindel omzumun yanında havada süzülüyordu. Eldivenleri dışında üzerinde giysi yoktu. Parmaklarını hareket ettirme şekline bakarak en sevdiği rengin yeşil olduğunu söyleyebilirim. Silindirin etrafında hiçbir yere gitmeyen üç merdiven vardı. Kendini merdivenlerden birine bağladı. Dar basamakların üzerinde güverteden yukarıya doğru beş metre çıktı.

Yandaki kapı, duvarın karşısındaki kabinlerin ortasına açılıyordu. Borular ve devreler her iki taraftaki duvarlara bağlıydı. Kendimi yavaşlatmak için uygun bir basamak seçtim. Bir kez daha canım yandı. Basamağın etrafında süzıldüm.

T-kavşak. Dönen koridor ileri doğru uzanıyordu. EVA odasından ve ilerideki hava kilidinden daha küçük bir yol uzanıyordu. Ana yoldan ayrılmadım. Kendimi ayna gibi parlak, iki metre derinliğinde bir mahzende buldum. Boş kapsüller solda duruyordu. Kilitli olanları sağ tarafa dizilmişti. O kadar vazgeçilemezdik ki yedekler ile gelmiştik. Bundan habersiz bir şekilde uyuyorlardı. Eğitimde onlardan üçü ile tanışmıştık. Umarım hiç birimiz yakın zamanda yeniden karşılaşmayız.

Sancak tarafında sadece dört kapsül vardı. Sarasti'nin yedeği yoktu.

Başka bir bölme. Bu daha küçüktü. Köprüye geçtim. Buradaki az ışık parlayan düğmelerin üzerinde sessizce titreşiyordu. Cam yüzeylere alfa numerik simgeler yansıyor. Buna köprü yerine kokpit demek daha doğru olabilirdi. İki hızlanma koltuğundan birine oturdum. İkisi de at nalı şeklinde göstergeler ve kumandalarla çevrilmişti. Hiç kimseden bu köprüyü kullanması beklenmiyordu. *Theseus* mükemmel bir şekilde kendini çalıştırabiliyordu. Kendi çalıştıramazsa el

kitabına göre onu çalıştırabiliriz. Bunu yapamazsak anlaşmazlık çıkacak ve her hâlükârda ölmüş olacağız. Yine de bu astronomik açıdan tuhaf şansa karşı, her şeyde sorun çıksa bile sağ kalan bir kişi, cesur birkaç kişi gemiyle eve gönderebilirdi.

Ayakların konulduğu yerlerin arasına mühendisler son bir kapak ve geçit sıkıştırmıştı. Theseus'un burnunu gözlemlemek için bir oda. Omuzlarımı kamburlaştırdım (tendonlar çatırdadı ve ağrıdı) ve kendimi ileri ittim –

-karanlığın içine. Koruyucu kapak bir çift göz kapağı gibi kubbenin etrafını sarıyordu. Tek bir ikon solumdaki dokunmatik ekranda hafifçe parlıyordu. Omurga boyunca beni hafif bir ışık takip ediyordu. İçbükey kapakların üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Gözlerim uyum sağlamaya çalışırken kubbe mavi ve gri gölgeler içinde kayboldu. Gövdenin arkasından öne uzanan havalandırma borularından gelen makine yağı kokusu genzimi yakıyordu. Hava akımı küçük kapakların rüzgar çanı gibi ses çıkarmasına neden oluyordu.

Kristal cama dokundum. İki alt katmanın arasında soğuğu kesmek için sıcak hava boruları dolanıyordu. Yine de tamamen sıcak değildi. Parmaklarım anında dondu.

Uzay oradaydı.

Belki de asıl varış yerimize giderken *Theseus* rotasından çıkmasına sebep olacak, onu korkutan bir şeyler görmüştü. Daha çok bir şeyden kaçmıyor, bir şeye koşuyordu. Biz ölüp de Cennet'ten gelene kadar keşfedemeyeceğimiz bir şeye. Her iki durumda da...

Arkaya doğru uzandım ve ekrana dokundum. Bir yarım hiçbir şeyin olmasını beklemiyordu. Theseus'un pencereleri iletişim kayıtları gibi kolayla kilitlenebiliyordu. Ama kubbe hızla açıldı. Önce bir çatlak, sonra bir hilal, sonra da göz kapakları olmayan kocaman gözler bana baktı. Koruma kalkanı, gövdenin üzerini yavaşça sarıyordu. Parmaklarım içgüdüsel

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

olarak yumruk oldu. Ani boşluk tüm yönlere acımadan ve boş bir şekilde yayıldı. Dört metre ötedeki metal disk dışında tutacak bir şey yoktu.

Yıldızlar her yerdeydi. O kadar çok yıldız vardı ki gökyüzünde bu kadar çok yıldız olmasına rağmen nasıl hâlâ bu kadar karanlık olduğunu ömrüm boyunca anlayamayacaktım. Yıldızlar –

-başka bir şey yok.

Ne bekliyordun? Kendi kendime kızdım. Sancak tarafından gelen bir uzay gemisi mi?

Neden olmasın? *Bir sebep* yüzünden buradaydık.

Diğerleri, her neyse. Sonunda ne olursa olsun gerekli olacaklardı. Ancak fark ettiğim kadarıyla benim durumum biraz farklıydı. Mesafeye göre özelliklerim azalıyordu.

Evden yarım ışık yılı uzaktaydık.

“Yeteri kadar karanlık olduğunda yıldızları görebilirsiniz.”

– *Emerson*

Işıklar gittiğinde neredeydim?

Kendi deyimiyle hâlâ bir şekilde hayatta olan babamın yasını tutarak Cennet’in kapılarından geçiyordum.

Helen yüzündeki maskenin altında kaybolduğundan beri iki ay geçmişti. En azından bizim hesabımıza göre iki ay. Ona göre bir gün veya on yıl geçmiş olabilirdi. Mutlak Güç, diğer her şey ile birlikte öznel saatlerini de kuruyor.

Helen geri gelmiyordu. Sadece gerçek bir tokat gibi yüzüne çarpsın diye kocasıyla görüşmeye *tenezzül ediyordu*. Adam şikâyet etmedi. İzin verdikleri ölçüde eşini ziyaret etti. Önce

haftada iki gün, sonra bir gün... Sonra iki haftada bir... Evlilikleri radyoaktif izotopun kaçınılmaz hızıyla ile çürüdü. Kocasını hâlâ onu arıyordu. Koşullarını kabul etmişti.

Işıkların azaldığı gün annemin yanında ona katıldım. Bu herkes için özel bir durumdu. Onu ete kemiğe bürünmüş halde gördüğümüz son gündü. İki aydır, bedeni koğuştaki beş yüz kişi ile birlikte yatıyordu. En yakın akrabasının görmesi için açıktı. Ara birim hiç bu kadar gerçek olmamıştı. Elbette vücut bizimle konuşamazdı. Ama en azından oradaydı. Bedeni sıcaktı. Çarşafı temiz ve düzgündü. Helen'in yüzünün alt kısmı hâlâ maskenin altından görünebiliyordu. Gözleri ve kulakları başlığın içindeydi. Ona dokunabiliyorduk. Babam hep öyle yapardı. Belki de içinden bir parça bunu hissediyordur.

Ama sonunda birinin kutuyu kapatması ve geriye kalanları atması gerekecekti. Oda yeni gelenler için hazırlanmalıydı. İşte annemle geçireceğimiz son güne geldik. Jim elini bir kez daha tuttu. Kendi dünyasında kendi şartlarında Helen hâlâ hayata olabiliyordu. Fakat bu günden sonra beden et ve kan ziyaretçileri için depolama tesislerine kaldırılacaktı. Gövdesine kimsenin dokunmayacağına garanti verdiler. Kaslar elektrikle hareket ettirilecekti. Vücudu esnetilecek ve beslenecekti. Cennet'e çıkabilecek geri dönüşü olmayan ve felâket boyutunda sorunlar yaşanması durumunda ceset tekrar yaşama dönmek için hazır tutulacaktı. Bize her şeyin tersine çevrilebileceği söylenmişti. Yukarıya çıkmış olan ve mahzenlerin derinliklerine sonsuza kadar gönderilmemiş pek çok kişi vardı. Bazı optimum paketleme algoritmalarına göre zaman içinde kesilen, gerekli olmayan fazla vücut parçaları ile ilgili söylentiler vardı. Belki de Helen gelecek yıl bu zamanlar elleri ve kolları çalınmış bir gövde olacaktı. Sonraki yıl da kafası alınırdı. Belki de biz binayı terk etmeden önce beynine kadar vücudu parçalanırdı. Büyük Dijital Yüklemenin geldiğini bildiren nihai teknolojik atılımı bekliyorduk.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dediğim gibi bunlar söylenti idi. Yükseldikten sonra geri gelen kimseyi tanımıyordum. Peki, neden gelmek istemiyorlardı? Terk etmek zorunda kalana kadar Şeytan bile Cennet'i terk etmemişti.

Babam elbette biliyordur. Babam çoğu insandan daha çok şey biliyor, çoğu insanın bilmediği şeyleri biliyor. Asla sırası gelmeyen hikâyeler anlatmazdı. Artık ne biliyorsa, bildiklerini açıklamamanın Helen'in fikrini değiştirmeyeceğini de biliyordur. Bu onun için yeterliydi.

Kablosuza geçmek için başlıkları kafamıza taktık. Bu tür ziyaretler için annemin hayalinde tasarladığı rahatsız oturma odasında annemle buluştuk. Yaşadığı dünyada hiç pencere inşa etmemişti. Kendi için inşa ettiği ütöpik ortam ile ilgili hiçbir ipucu yoktu. Ziyaretçiler arasında uyumsuzluğu en aza indirmek için tasarlanan prefabrik ziyaret yerlerinden birini hiç tercih etmemişti. Kendimizi beş metre çapında özelliği olmayan bej bir kürenin içinde bulduk. Başka hiçbir şey yoktu.

Belki de her şeye rağmen kendi ütopya algısından çok uzak değildir, diye düşündüm.

Babam gülümsedi. "Helen."

"Jim." Yatakta duran şeyden yirmi yaş daha gençti. Yine de tüylerim diken diken oldu. "Siri! Geldin!"

Her zaman adımı kullanırdı. Bana hiç *oğlum* dediğini hatırlamıyordum. "Burada hâlâ mutlu musun?" diye sordu babam.

"Harika. Keşke bize katılabilseydin."

Jim gülümsedi. "Birinin ışıkları açık tutması lâzım."

"Bunun hoşça kal anlamına gelmediğin biliyorsun," dedi.

"Ne zaman istersen ziyarete gelebilirsin."

"Dekorasyon ile ilgili bir şeyler yaparsan." Bu aslında bir şaka değil, yalandı. Jim, çıplak ayakla ve kırık camlar üzerinde bile onun çağrısına gelirdi.

“Chelsea de,” diye devam etti Helen. “O kadar zaman sonra sonunda onunla karşılaşman iyi olacak.”

“Chelsea *gitti*, Helen,” dedim.

“Ah, evet. Ama senin onunla bağlantıda kaldığını biliyorum. Senin için özel olduğunu biliyorum. Artık *birlikte* olmadığınız onun...”

“*Biliyorsun ki o...*”

Cümlelerin ortasında şaşırtıcı bir olasılık beni durdurdu. Belki onlara söylememişimdir.

“Oğlum,” dedi Jim sessizce. “Bize biraz zaman verir misin?”

Onlara koca bir ömür verdim. Koğuşa geri döndüm.

Fişimi çekip Kablosuzdan çıktım. Bakışlarımı yatak üzerindeki cesetten veri akışının içinde anlamsız tatlı şeyler fısıldayan ve kanepesinde oturan kör ve taş kesilmiş babama çevirdim. Bırakın birbirleri ile uğraşsınlar. Uygun gördükleri şekilde ve sözlerle ilişkilerini bitirmelerine izin verelim. Belki bir kere, her şeyin bir yalan olduğu öbür dünyada kendilerine karşı dürüst olurlardı. Belki de.

Her iki şekilde de olanlara tanık olma isteğim yoktu.

Ama elbette formaliteler için geri dönmem gerekiyordu. Son bir kez aile içindeki rolümü oynayacaktım. Her zaman ki yalanları paylaşacaktık. Hepimiz bu durumun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine karar verdik. Kimse başka birinin kendisine yalancı diyebileceği şekilde yoldan sapmamıştı. Sonunda –hoşça kal demek yerine yakında görüşürüz diyerek– annemden ayrıldık.

Anneme sarılırken öğürme refleksimi uzun süre tuttum.

Karanlığın içinden çıkarken Jim astım spreyini elinde tutuyordu. Çok umudum olmasa da yine lobiden geçerken elin-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

deki çöp kovasının içine atmasını umuyordum. Fakat spreyi kaldırıp ağzına götürdü ve vazoprezini çekti. Hiç kızmazdı.

Spreye duyulan bağıllık. “Artık buna ihtiyacın yok,” dedim.

“Belki de yoktur,” diye bana katıldı.

“İşe yaramayacak. Ne kadar hormon çekersen çek artık orada bile olmayan birini etkileyemezsin. Sadece ...”

Jim bir şey demedi. Gerçekçilere karşı dikkatli nöbetçilerin namlularının arasından geçtik.

“O artık yok,” diye parladım. “Başka biri ile birlikte olmanı umursamaz. Hatta mutlu bile olur.” Bu ödeştiklerini düşünmesini sağlayacaktı.

“O benim karım,” dedi bana.

“Hayır, o başka bir şeydi. Hiç senin karın olmadı.”

Buna biraz gülümsedi. “Bu benim hayatım oğlum. Böyle rahatım.”

“Baba...”

“Onu suçlamıyorum,” dedi. “Sen de suçlama.”

Onun için söylemesi kolaydı. Tüm bu yıllar içerisinde karısının yarattığı acıları kabul etmek bile kolaydı. Yüzündeki bu neşeli maske hayatı boyunca karşılaştığı acıları örtmek için vardı. *Aylar boyunca ortadan kaybolmasının kolay olduğunu mu düşünüyorsunuz? Kiminle birlikte olduğunuzu, ne yaptığınızı ve canlı olup olmadığınızı merak etmenin kolay olduğunu mu düşünüyorsunuz? Kendi başınıza bir çocuk yetiştirmenin kolay olduğunu mu düşünüyorsunuz?*

Her şey için babamı suçlamıştı. Fakat yalan olduklarını bildiği halde babam hepsini incelikle karşılamıştı. Sadece bir oyun olduğunu biliyordu. Bir kaçak veya ona sadakatsiz olduğu için babamı terk etmiyordu. Babamı terk edişinin babamla hiçbir ilgisi yoktu. Hepsi benimle ilgiliydi. Helen oğlunun yerini dolduran şeye bakmaya dayanamadığı için dünyadan ayrılmıştı.

Bunu kullandım – babamın gerçeği görmesini sağlamaya çalıştım – ama çoktan cenneti, yayaların her şaşkınlıkla mırıldandığı ve açığağızla gökyüzüne baktığı Purgatory sokakları için terk etmiştik. Yeni doğan şafakta kulelerin arasından insanların neye gözlerini diktiğine baktım ve nefesimi tuttum.

Yıldızlar kayıyordu.

Işıklı kuyrukları olan parlak noktaların tam koordinatlarını belirlemek için Zodyak yeniden düzenlendi. Tüm gezegen kapanan bir ağın pençesine düşmüş gibiydi. Aziz Elmo ateşinin parlaklığı ile yıldız kaymaları birleşmişti. Güzeldi. Korkutucuydu.

Bu garip halüsinasyon belki kendi kendine yok olur diye bakışlarımı gökyüzünden karşıya çevirdim. O anda bir vampir gördüm. Bir kadın. Koyun postu giymiş bir kurt gibi kalabalıkların arasında bizim gibi yürüyordu. Vampirler, pek sokağa çıkan yaratıklar değildir. Daha önce hiç canlı bir vampir görmemiştim.

Yolun karşısındaki binadan çıktı. Hepimizden bir kafa boyu daha uzundu. Gözleri sarı sarı parlıyordu ve bir kedinin gözleri kadar parlaktı. Benim kendisini izlediğimi, bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Etrafa bakındı, gökyüzüne baktı ve yürümeye devam etti. Etraftakiler onun farkında değildi. Bu semavi işaret onları afallatmıştı. Dünyanın altının üstüne geldiğinin hiç farkında değildi.

Tarih 13 Şubat 2082'ydi ve Greenwich Saati 10.35'i gösteriyordu.

Dünyanın etrafını bir yumruk gibi sarmışlardı. Hep birlikte yanıp kül oldukları son dakikaya kadar olay ufkunun içi kadar karanlıktılar. Öbüken, başınıyorlardı. Jeostatik rad-

yolar aynı anda gürüldüyordu. Bütün kızılötesi teleskoplar kör olmuştu. Bu olaydan sonra küller haftalarca gökyüzünden yağdı. Yüksek jet akımının üzerindeki mezosfer bulutları, gün ışığında parlayan küllerle doluydu. Görünüşe göre büyük oranda demir içeriyorlardı. Kimse bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Belki de tarihte ilk kez dünyada bir şey söylenmeden önce biliniyordu. Gökyüzünü görseydiniz demek istediğimi anlardınız. Alınan kararlar her zamanki gibi gerçeği süzme ya da çarpıtma yönünde değil sadece etiketleme ile ilgiliydi. Böyle bir şeyi gizlemenin yolu yoktu. Ateş böcekleri ile ilgili karara varılması sadece doksan dakika sürdü. Bundan yarım saat sonra ilk Fourier dönüşümleri noosferde görüldü. Ateş böceklerinin son nefeslerinde radyo parazitleri dışında bir şeyler olması kimseyi şaşırtmadı. Dünyada bilinen şifreleme sistemlerinin asla çözemediği gizli bir mesajı yaydılar. Uzmanlar, yorum yapmayı reddediyordu. Sadece Ateş Böceklerinin *bir şeyler* söylediğini kabul etmişlerdi. Ne olduğunu bilmiyorlardı.

Onların dışında herkes biliyordu. Gezegenin çevresindeki her bir metre kareyi saran 65,536 yapay uydunun aniden ortadan kaybolmasını nasıl açıklarsınız? Elbette Böcekler bizim resmimizi çekiyordu. Tüm dünyanın pantolonunu aşağı indirdiği anda panoramik bir resmimizi almışlardı. Bizi inceliyorlardı, bunun resmî tanışmanın girişi veya uzaylı istilasının başlangıcı olduğu tahmin ediliyordu.

Babam tanınmış bir adamdı. Bütün küresel krizlerde olduğu gibi uzun süre ortadan kayboldu. Bir şeyler bilsin ya da bilmesin, beni herkes gibi kendi cevaplarımı bulmak üzere terk edip gitti.

Herkesin başka bir görüşü vardı. Ortalık hayali kıyamet senaryolarıyla kaynıyordu. Ateş Böcekleri, dünyanın çevresini dolaşan rüzgarlara ölümcül virüsler ekiyordu. Ateş Böcekleri

safariye çıkmıştı. İkarus Dizini, yabancılara karşı kıyamet silahını güçlendirmek için yeniden geliştirilmişti. İkarus Dizini çoktan imha edilmişti. Yeniden harekete geçmek için on yıllarımız vardı. Güneş sistemi dışından gelebilecek herhangi bir şey herkes gibi ışık hızı limitine takılacaktı. Yaşayacak günlerimiz vardı. Organik savaş gemileri asteroid kemerini yeni geçmişti ve bir hafta içinde yanan gezegenimizde olacaktı.

Herkes gibi ben de bir süre sonra ürkütücü spekülasyonlardan ve her kafadan bir ses çıkmasından sıkıldım. Saçma sapan fikirleri dinlemiş ve diğer insanların fikirleri arasında boğulmuştum. Şimdiye kadar yeni bir şey yoktu. Tüm hayatımı bir çeşit uzaylı davranış bilimci olmaya adanmıştım. Dünyanın davranışlarını, toplanan örnekleri ve protokolleleri izledim. İnsan toplumunun arasına karışmak için gerekli kuralları öğrendim. Tüm kurallara önceden çalışmışlardı. Bir şekilde *gerçek* uzaylıların gelmesi eşitlikteki dinamikleri değiştirmişti. Sadece gözlem yapmak yeterli olmuyordu. Bu yeni gelen canlıların sevsem de sevmesem de bu durum beni aynı soydan geldiğim canlılarla ilgilenmeye zorlamış gibiydi. Kendimle dünya arasına koyduğum mesafe bir anda zorlama ve komik görünmüştü.

Evet, kendi hayatımda işlerin nasıl gideceğini çözemiştim.

Chelsea her zaman uzak-bulunmanın* insan ilişkilerindeki insanlığı bitirdiğini söylerdi. “Ayırt edilemez olduğunu söylüyorlar,” demişti bir keresinde. “Sanki ailen oradaymış gibi. Onları görebiliyorsun, hissedebiliyorsun, koklayabiliyorsun.

* Uzak bulunma-telepresence: Telekonferans sisteminin hareketli bir robot bedenine eklendiğini ve kafası yerine sizin yüzünüzü gösteren bir ekran olduğunu düşünün. Bu şekilde başka bir yerdeki bir işyerinde dolaşabilir, insanları ve makineleri kontrol edebilir, toplantılar düzenleyebilirsiniz. Bugün bu sistem deneme aşamasındadır.

Ama orada değiller. Sadece mağara duvarındaki gölgelere benziyorlar. Görüntüler güçlü geri bildirim etkileşimi nedeniyle ile sanki  boyutluymuş gibi hissediliyordu. Medeni beyinleri kandırarak kadar iyidiler. Nasıl bildiğinizi söyleyemeseniz de içinizden bunların gerçek insanlar olmadığını bilirdiniz. Gerçek gibi hissetmezsiniz. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

Ben anlamadım. Ne hakkında konuştuğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ama Şimdi hepimiz yeniden mağara adamına dnmüştü. Işıklar cenneti aydınlatırken biz saçakların altında srnyorduk. Büyük ve Şekilsiz yaratıklar her tarafı saran karanlığın içinde kükrüyor ve arpışıyordu. Sadece anlık parlamaların arasında görünüyorlardı. Yalnızlık hiç hoş değildi. İnteraktif gölgelerden kurtulamıyordunuz. Yanınızda gerçek olan, dayanacağınız, korkunuz, umudunuz ve endişelerinizin yanı sıra havayı da paylaşılabileceğiniz birine ihtiyaınız oluyordu.

Fişini çektiğimde ortadan kaybolmayacak arkadaşlar istiyordum. Ancak Chelsea gitmişti. Pag de kendi hayatını yaşıyordu. Ahbap ve eski müşteri dediğim, benim kişiselleştirme işlerimin ikna edici olduğu birkaç kişi de çaba sarf etmeye değmezdi. Et ve kanın gerçekle bir ilişkisi vardır: gerekli ama yeterli değil.

Dünyayı bu kadar uzak bir mesafeden izlerken bunu düşündüm. Chelsea'nin ne demek istediğini kesinlikle biliyordum. Solan insanlığın ve sanal dünyanın renksiz ilişkileri hakkında endişeleri vardı. Ben sadece bunun gerçek hayattan ne kadar farklı olduğunu anlayamamıştım.

Bunun ne demek olduğunu ben iyi biliyorum. Metal ve plastikten yapılmış, kör, rastlantısal bir doğal yaratılıştan gelmeyen, özel amaçları üzerine odaklanmış mühendisler ve astrofizikçiler tarafından üretilmiş farklı bir tür makine olduğunuzu hayal edin. Amacınızın üremek veya hayatta kalmak olmadığını, sadece bilgi toplamak olduğunu hayal edin.

Ben bunu kolaylıkla hayal edebiliyorum. Bu beni göreve çağıran türe kıyasla hayal etmesi daha kolay bir şey.

Neptün'ün yörüngesinin dışındaki boşluk boyunca yol aldım. Çoğu zaman görünür ışıktaki kaybolan, yıldızları gölgeleyen bir silüet oldum. Ama ara sıra yavaş, bitmek bilmez döngüm içinde yıldızlarla aydınlanan gövdeme bakardım. Bu anlardan birinde beni görseydiniz benim ne olduğum hakkında bir şeyler öğrenebilirdiniz. Folyodan bir cildi, sert eklemeleri ve üzeri çanaklar ve antenlerle dolu bedeni olan garip bir yaratık... Bazen bir eklem veya birleşim yerinden belki de Jüpiter yakınlarındayken içeri giren soğuk gazların fısıltısı çıkar. Uzay istasyonlarının veya sevimli ay yüzünün üzerinde terk edilmiş bakımsız dünyevi bakterilerin mikroskobik cesetlerini taşıyordum. Bunların çoğu benim geldiğim yolun yarısında kristalleşmişti. Artık Mutlak Sıfırdan* bir nefes uzaktaydık. Foton dokunuşu ile parçalanabilirlerdi.

En azından kalbim sıcaktı. Göğüs kafesimde küçük, nükleer bir ateş yanıyordu. Bu da benim dışarıdaki soğuk hissetmemi engelliyordu. Bir kaza olmazsa bin yıl boyunca orada kalacaktı. Bin yıl boyunca Görev Kontrolinden gelen cılız sesleri dinleyecek ve benden yapmamı istediklerini yapacaktım. Şimdiye kadar benden kuyruklu yıldızları incelememi istediler. Aldığım her bir talimat önemliydi ve

* Mutlak Sıfır -273 °C'ye eşittir. Nasıl hiçbir şey ışıktan daha hızlı olamıyorsa hiçbir şey mutlak sıfırdan daha soğuk da olamaz.

belirsizliğe ortadan kaldıracak şekilde ayrıntılıydı. Benim varlığımdan daha ağır basıyordu. Bu yüzden son zamanlarda gelen talimatlar daha kafa karıştırıcıydı. Hiç bir anlam veremiyordum. Frekanslar yanlıştı. Sinyal kuvveti yanlıştı. Selamlama protokollerini bile anlayamıyordum. Doğrulama talep ettim.

Yanıt neredeyse bin dakika sonra geldi. Bilgi isteyen emirlerin ve taleplerin beklenmedik bir karışımıydı. Elimden geldiğince yanıt vermeye çalıştım. Evet, bu hangi sinyal kuvvetinin daha güçlü olduğu ile ilgiliydi. Hayır, bu Görev Kontrolün normal işi değildi. Evet, yeniden aktarabilirdim. İşte her şey yeniden başlıyorum. Evet, uyku moduna geçeceğim.

Gelecek talimatları bekliyorum. 839 dakika sonra geldiler. Bana derhal kuyruklu yıldızları incelemeyi bırakmamı söylediler.

Antenlerimi üç eksen boyunca 5°lik bir açıyla döndüreceğim 94 saniye sürecek kontrollü bir taklaya başlamak üzereydim. Aklımı karıştıran iletiye benzeyen yeni bir ileti ile karşılaşsam sinyal kuvvetini güçlendireceğim bir konuma gelmeye ve bir dizi parametre değerini almaya çalışıyordum. Bana sinyali yeniden Görev Kontrole göndermemi söylediler.

Bana söyleneni yaptım. Uzun bir süredir hiçbir şey duymuyorum. Fakat ben sonsuza kadar sabırla bekleyebilirim. Sıkılma özelliğim yoktur. Sonunda geçici, kısa süreli bir sinyal merkezi dizinimi geldi. Sinyali aldım ve sinyal kaynağına doğru geri izleme yaptım. Bunu yapmak benim için çok kolay. Kuiper Kuşağında Neptün'ü geçen bir kuyruklu yıldız vardı. Çapı yaklaşık olarak iki yüz kilometreydi. 4.57 saniyelik aralıklarla bütün gökyüzünü dalga boyu 21 cm olan radyo dalgalarıyla tarıyordu. Bu ışın hiçbir noktada Görev Kontrolün koordinatları ile kesişmiyordu. Kesinlikle başka bir hedefe yönlendirilmişti.

Görev Kontrolün bu bilgiye yanıt vermesi normalden daha uzun sürdü. Sinyal geldiğinde bana yolumu değiştirmemi söylediler. Görev kontrol bana yeni varış yerimin Burns-Caufield olduğunu söyledi. Mevcut yakıtım ve yapısal kısıtlamalarım nedeniyle oraya ulaşmam otuz dokuz yıldan uzun sürecekti.

Bu süre içerisinde izlemem gereken başka hiçbir şey yoktu.

Kurzweil Enstitüsündeki bir ekiple çalışıyordum. Bunlar kuantum- gliyal paradoksunu* çözmek üzere olduklarını iddia eden çılgın bilim adamlarından oluşan bir gruptu. Bu tıkanıklığı çözme işi uzun zamandır yapay zekâlara bırakılmıştı. Uzmanlar, bu paradoks bir kez çözüldüğünde, on sekiz ay içinde ilk kişilik yüklemesinin yapılabileceğini ve iki yıl içinde insana benzer kendi bilincine sahip yapay yazılımlar üretebileceğimizi söylemekteydiler. Bu durum, Tekilliğin** karanlığında elli yıldır sabırsızca bekleyen araştırmacılar için bilinen maddi tarihin sonu anlamına geliyordu.

Ateş Yağmurundan iki ay sonra Enstitü sözleşmemi iptal etti..

Aslında bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştım. Global önceliklerin bir gecede tersine dönmesiyle artık inisiyatifi tamamen kaybettiğimiz görülmüş ve bu proje gereksiz bir maliyet haline gelmişti. Bizim parlak, kutluk sonrası ekonomimiz bile iflasa gitmeden böyle bir sismik dalgaya karşı koyamazdı. Uzaklıkları sebebiyle uzun zamandır güvenli oldukları düşü-

* Beyinle kuantum bilgisayarlar arasındaki geçilemeyen sınırı ifade eden paradoks

** Bilinen fizik kurallarının artık geçerli olmadığı karadeliğin merkezi

nülen uzayın derinliklerindeki tesisler aynı sebeple göze çok hassas görünmeye başlamıştı. Lagrange noktalarına* kurulmuş yerleşim merkezleri bilinmeyen düşmana karşı hazırlık yapmalıydı. Mars yörüngesi üzerinde bulunan ticaret gemileri göreve çağırılmış, silahlandırılmış ve yeniden tahsis edilmişti. Mars üzerindeki yüksek bölgelere silahlar yerleştirilmişti. Diğerleri de İkarus Dizinini** korumak için güneş yönüne döndürülmüştü.

Ateş böceklerinin bu hedeflerden herhangi birini vurmamış olması önemli değildi. Kesinlikle risk almak istemiyorduk.

Hepimiz bu işin içindeydik. Herhangi bir şekilde varsayımsal bir üstünlük kazanma konusunda umutsuzduk. Krallar ve şirketler hızla mendillerin arkalarına borç senetleri karalamış ve sıkıntılı dönem geçtikten sonra her şeyi halledeceklerine söz vermişti. Bu arada iki yıldır süren Ütopya umudu, gelecek Salı günü geri dönecek olan Armageddon'un gölgesi altında kalmıştı. Diğerleri gibi Kurzweil Enstitüsü'nün de endişelenecek başka şeyleri olmuştu.

Bu yüzden daireme geri döndüm. Bir Glenfiddich açtım. Kafamdaki sanal pencereleri papatya yaprağı gibi düzenledim. Kişilerin simgeleri etrafta tartışıyordu. Son kullanım tarihi iki hafta geçmiş artıkları servis ediyorlardı:

*Global güvenlik için
utanç verici bir çöküş.*

Herhangi bir zarar söz konusu değil.

* Dünya ve Güneşin çekim güçlerinin sabit denge noktaları. Bu noktaya yerleştirilmiş olan uydular Dünya ve Güneş'e göre hep sabit konumdadırlar.

** Güneş enerjisini kullanarak antimadde üretmeye yarayan tesis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Haberleşme uyduları mahvoldu.
Binlercesi öldü.
Rastgele*

çarpışmalar.

Kazara

Ölümler.

(onları kim gönderdi?)

*Onların geldiğini görmüş
olmalıydık. Biz
Neden...*

Derin uzay.
Ters kare.
Matematik işte.

*Gizli işler çeviriyorlar!
(ne istiyorlar?)
Gasp edildik!*

Tanrım.
Sadece fotoğrafımızı
çektiler.

Neden susuyorlar?

Ay iyi.
Mars iyi.

(Neredeler?)
Neden bizimle irtibata geçmediler?

O'Neill's'e hiçbir şey olmadı.

*Teknoloji saldırganlığı
Gösteriyor!*

(Geri mi geliyorlar?)

Bize bir şey
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Saldırmadı.

Henüz

Hiç bir şey bizi istila etmedi.

Şimdiye kadar.

(Ama neredeler?)
(Geri mi geliyorlar?)
(Kimse yok mu?)

JIM MOORE'UN SESİ
ŞİFRELENDİ.
KABUL EDİLSİN Mİ?

Metin penceresi doğrudan görüş alanımda belirdi. Tartışmayı bölüyordu. İki kez okudum. Sahadan aradığı son seferi hatırlamaya çalıştım ama yapamadım.

Diğer pencereleri sessize aldım. “Baba?”

“Oğlum,” diye yanıtladı bir süre sonra. “İyi misin?”

“Herkes gibi. Hâlâ kutlama mı yapalım altımıza mı edelim bilemiyorum.”

Hemen yanıtlamadı. “Büyük bir sorun değil mi?” dedi sonunda.

“Bana tavsiye verebileceğini sanmıyorum. Yeryüzündeki hiç kimse bize bir şey söylemiyor.”

Bu retorik bir hareketti. Asıl konuyu vurgulaması için sessiz kalması gerekiyordu. “Biliyorum,” diye ekledim bir süre sonra. “Özür dilerim. Sadece bazıları İkarus Dizininin mahvolduğu söylüyorlar ve...”

“Biliyorsun bu konuda... Ah.” Babam durdu. “Bu çok saçma. İkarus iyi.”

“Öyle mi?”

Sözlerini tartıyor gibiydi. “Ateş Böcekleri onu fark etme-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

miştir bile. Akıntının dışında kaldığı sürece parçacık kuyruğu yoktu. Onu nerede arayacağını bilen biri çıkana kadar uzayda bir yerlerde kalacaktır.”

Sessiz kalma sırası bendeydi. Aniden bu konuşma *yanlış* bir yolda ilerlemeye başlamıştı.

Çünkü babam işine döndüğünde içine kapanırdı. *Asla* ailesini aramazdı.

Çünkü babam işten döndüğünde asla işi hakkında konuşmazdı. İkarus Dizininin hâlâ çevrimiçi olması veya parçalanıp binlerce parçaya bölünmüş bir origami gibi güneşe atılmış olması onu ilgilendirmezdi. Resmî bir açıklama yapılmamışsa hikâye bile uydurmazdı. Emin olmak için bir dizin penceresi açtım. Hiç anlatmamıştı.

Çünkü benim babam pek fazla konuşmadığından sık sık ve şüpheli bir şekilde susan bir adam da değildi. Bu konuşmada söylediği bir kelime ve cümle için tereddüt etmişti.

Nazikçe onu konuşmanın içine çektim. “Ama gemileri gönderdiler.” Saymaya başladım.

Birinci bin, ikinci bin...

“Sadece bir tahmin. İkarus rutin ziyareti için geç kalmıştı. Yeni lastik almadan arabanızın eski lastiklerini atmazsınız.

Yanıt vermesi neredeyse üç saniye sürdü.

“Sen Ay’dasın dedim.”

Durakladı. “Yeterince yakın.”

“Ne yapıyorsun baba? Neden bana bunu söylüyorsun? Bu güvenlik ihlali değil mi?”

“Bir çağrı alacaksın,” dedi bana.

“Kimden? Neden?”

“Bir takım kuruyorlar. Senin uğraştığın tipteki insanlardan.” Babam akılcı bir insan olduğu için, aramızdaki kaşiflerin ve hibritlerin katkılarını anlıyordu. Fakat onlara güvenmediğini de hiçbir zaman saklamamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Bir sentezciye ihtiyaçları var,” dedi.

“Ailende bir sentezci olması çok iyi değil mi?”

Radyo gidip geldi. “Buna adam kayırma denmez, Siri. Başka birini seçmelerini çok isterdim.”

“İtirafın için çok teşekkürler...”

Ama söyleyeceklerimi fark etmemişti. Kelimelerim daha ona ulaşmamıştı. “Senin yeteneklerini küçümsemiyorum bunu biliyorsun. Sen en yeteneklisisin. İş de çok önemli.”

“Peki, neden...” diye konuşmaya başladım ama durdum. Beni WestHem laboratuvarındaki bazı teorik işlerden uzak tutmaya alışmazdı.

“Ne oluyor baba?”

“Ateş Böcekleri. Bir şeyler buldum.”

“Ne?”

“Bir radyo sinyali. Kuiper’den. İzi takip ettik.”

“Konuşuyorlar mı?”

“Bizimle değil.” Boğazını temizledi. “Aktarımı izleyebilmiş olmamız bile bir şans.”

“Kiminle konuşuyorlarmış?”

“Bilmiyoruz.”

“Dost mu? Düşman mı?”

“Evlat, bilmiyoruz. şifreleme tanıdık gibi. Ancak bundan emin olamayız. Elimizde olan tek şey konum.”

“Siz de bir takım gönderiyorsunuz.” *Beni gönderiyorsunuz.* Daha nce Kuiper’e’ hiç gitmemiştik. Oraya robotları gnderdiğimizden bu yana on yıllar geçti. Aslında istesek giderdik. Sadece uğraşmak istemedik. İhtiyacımız olan her şey

* Kuiper Kuşağı: Neptün’n yörüngesinin dışında, disk şeklindeki kuşak. şimdiye kadar bu kuşakta 400 gezegenimsi göktaşı bulunmuştur. Mars’la Jüpiter arasındaki Asteroid Kuşağıdan 20 kat büyük ve 20 ila 200 kat daha fazla ktle içermektedir.

yakınımızdaydı. Gezegenler arası çağda asteroidler geri plana atılmıştı.

Ancak şimdi arka bahçemizin en uzak köşesinde bir şeyler belirmişti. Bizi boşluğa çağırıyordu. Belki başka bir güneş sistemi ile konuşuyordu. Belki de daha yakın, *yol üzerinde* bulunan biri ile konuşuyordu.

“Bu görmezden gelebileceğimiz bir olay değil,” dedi babam.

“Sondalar ne durumda?”

“Elbette. Onların rapor göndermesini bekleyemeyiz. İzler takip ediliyor. Güncellemeler yolda da gönderilebilir.”

Bunu anlamam için bana birkaç saniye verdi. Daha ben konuşmaya başlamadan önce o konuştu. “Anlaman gerekiyor. Bildiğimiz tek şey bu. Burns-Caulfield burada olduğumuzu bilmiyor. Elimize geçen fırsatı kullanmak zorundayız.”

Ama Burns-Caulfield kendini saklar. Burns-Caulfield zorla girişi hoş karşılamayabilirdi.

“Peki, ya reddedersem?”

Zaman aralığı Mars gibiydi. “Seni tanıyorum evlat. Reddetmezsin.”

“Ya etseydim. Ben en yetenekli kişiysen, görev çok önemliyse...”

Yanıt vermesine gerek yoktu. Sormama da gerek yoktu. Bu tür hamlelerde görev için önemli olan öğelerin seçim şansı yoktur. Çocukça bir şekilde nefesimi tutup oynamayı reddetme gibi bir şansım da yoktu. Karşı çıkma isteği nefes alma isteği kadar acil değildi. Doğru nörokimyasal dokunuşlar ile ikisi de bastırılabilirdi.

“Benim Kurzweill sözleşmemi bitirdiniz,” Birden fark etmiştim.

“Son yaptığımız buydu.”

Bir süre sessizliğin sesini dinledik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Geri dönüp, seni bu hale getiren şeyi geri alma şansım ol-
saydı...” dedi babam bir süre sonra. “...yapardım. Hemen.”

“Evet.”

“Gitmem gerekiyor. Sana son haberleri vermek istedim.”

“Peki, teşekkürler.”

“Seni seviyorum evlat.”

Neredesin? Geri gelecek misin?

“Teşekkürler,” dedim tekrar. “Bunu bildiğim iyi oldu.”

Bu babamın artık değiştiremeyeceği bir şey. Ben böyleyim:
Canlı kenar ile ölü merkez arasındaki köprüydüm. Oz Büyü-
cüsü ile perdenin arkasındaki adam arasında duruyordum.

Ben perdeyim.

Ben tam anlamıyla yeni bir tür değildim. Köklerim me-
deniyetin şafağına kadar ulaşıyor ama öncülerim pek de
onurlu olmayan farklı bir göreve hizmet ediyordu. Onlar
sadece toplumsal dengelyi sağlamıştı. Acı gerçeklerin üstünü
örtmüş veya politik çıkarlar uğruna hayali öncüleri şişirmiş-
ler. Onlar için oldukça önemliydiler. En ağır silahlara sahip
devletler bile her zaman vatandaşları üzerinde zor kullana-
mazdı. Yapılması gereken gerçeklerin hafif kapalı biçimde
yansıtılmasıydı. Korkutucu olasılıkların bulaşıcı korkusu.
Bilgilendirici topolojilerin dönüşümü ile ilgili görevler her
zaman olmuştur. Fakat tarih boyunca artan *açıklık* karşısın-
da çok az şansı olmuştur.

Yeni milenyum hepsini değiştirdi. Şimdi kendimizin üste-
sinden geliyoruz. İnsan algısının ötesindeki toprakları keşfe-
diyoruz. Klasik uzayda bile şekiller insan beyninin algılama-
yacağı kadar karışıkty. Daha ötesinde ise, kendimizi tarih ötesi
çayırlarda çiftleşmek ve beslenmekten başka bir şey bilmeyen

canlılar gibi hissetmemize neden olacak kadar anlaşılmaz oluyordu. Pek çok şey, pek çok boyuttan bizi zorluyordu. En özgecil ve sürdürülebilir felsefeler zorlu beyin komutlarından önce başarısız oluyordu. Hemen göze çarpmayan ama zekice denklemler, kuantum dünyasındaki davranışları *tahmin edebilmekte* ancak hiçbiri bunu açıklayamamaktadır. Dört bin yılın sonunda birincil kişinin zihninin ötesinde bir gerçeklik olduğunu bile kanıtlayamıyoruz. Kendimizinkinden daha büyük bir zekâyâ ihtiyacımız var.

Ancak bunları üretme konusunda pekiyi değiliz. Zihnin ve elektronların zorlu eşleşmeleri eşit şekilde başarılı ve başarısız olabilir. Hibritlerimiz hem bir bilgin hem de bir otistik olabilir. İnsanları proteze benzetiyoruz. Motor kayışlarını et ve makineyi dengeleyecek şekilde yüklüyoruz. Parmakları burkulduğunda ve dilleri kekeleydiğinde ellerimizi sallıyoruz. Bilgisayarlar kendi yavrularına ön yükleme yapabiliyor, daha fazla bilgi edinebiliyor ve bunama belirtisi sayılabilecek şekilde bildirimleri anlayamıyor. Sonunda akıllı canlılara odaklanamayan ve çevrelerine ilgisiz yaratıklar oluyorlar.

Üstün yaratımlarınız aradığınız cevapları bulduğunda, analizlerini anlayamazsınız ve cevaplarını doğrulayamazsınız. Onların sözlerine güvenmek zorunda kalırsınız-

-Veya bilgi kuramını bunları sizin için düzeltmesi için kullanırsınız. Dört boyutlu küpü iki boyuta sıkıştırıyor ve küçük şişeyi üç boyuta getiriyorsunuz. Gerçekliği basitleştiriyor ve gerçekten onurlu bir şekilde dönüşünüzün her hangi bir önemli olaya zara vermediğini bilerek hâlâ bu milenyumda tanrılara dua ediyorsunuz. Benim gibi insanları işe alıyorsunuz. Profil uzmanlarının melez kuşağı, yetkili asistanlar ve bilgi kuramcıları.

Resmî konuşmalarda bana Sentezci dersiniz. Sokakta bana *jargonot* veya *gelincik* dersiniz. Siz de zor şartlarda öğrendiği

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

gerçeklerin değersizleştirildiği ve uyuşturulduğu bir bilginse-
niz katır veya şaperon diyebilirdiniz.

Eğer siz Isaac Szpindel olsanız bana *komiser* derdiniz.
Dostça dalga geçiliyorsa bundan fazlası bile olabilirdi.

Kendimi asla doğru kararı verdiğime inandırmadım.
Uykumda devamlı kendimi haklı çıkaracak şeyler görüyordum. Döngüsel topoloji ve anlam algısının alakasız olması hakkında durmaksızın konuşuyordum. Her şeyden hâlâ emin değildim. Başka birinin emin olup olamayacağını bilmiyordum. Belki de bu sadece tüm dillerde yapılmış büyük bir anlaşma işaret ve oyundu. Yaratımlarımızın bizim ötemize geçtiğini kabul etmeyeceğiz. Dillerini kullanarak konuşabilirler ama rahiplerimiz de söylediklerini anlıyor. Tanrılar dağ kenarına kazınan algoritmalarını bir kenara koydu. Ben kitlelere tabletleri getiriyor ama kimseyi korkutmuyordum.

Belki de Tekillik yıllar önce yaşanmıştı. Biz sadece terkedildiğimizi kabul etmek istemiyoruz.

“Her çeşit hayvan burada yaşıyordu.

Ara sıra şeytanlar da.”

– Ian Anderson, *Catfish Rising*

Bize Üçüncü Dalga diyorlardı. Hepimiz aynı geminin içinde, simülatördeki en zorlu testlerden geçmeyi başarmış ve programın on sekiz ay ilerisinde mezun olmaya hak kazanmıştık. Bu kadar gelişmiş olmayan bir ekonomik ortamda, bu tür zaman kısıtlamaları en az dört ülkenin ve on beş ordunun iflasına neden olabilirdi.

İlk iki dalga aceleyle ortaya çıktı. Sarasti telemetriyi

ConSensus'a verdiğinde brifingden otuz dakika öncesine kadar onlara ne olduğunu anlayamamıştım. Aniden kaskatı kesildim. Bir bilgi seli büyük bir hızla yan korteksime aktı. Şu anda bile o verileri geri çağırabiliyordum. İlk kayıt edildikleri günkü kadar taze. *Oradayım.*

Ben ve onlar biriz...

Benim bir mürettebatım yok. Feda edilebilirim. Ön tarafa bir çift kamera ve eti jöleye çevirebilecek kadar güçlü bir tele madde sürücüsü konuldu. Karanlığa doğru şevkle ilerliyordum. Yaşlı, zavallı Theseus Marsın önünden geçmeden önce sancak tarafında yüzlerce klik uzaktaki ikiz kardeşim, pion iticileriyle bizi göreceliliğe doğru hızlandırıyordu.

Ama şimdi altı milyar kilometre uzaktayken Görev Kontrol bağlantıyı kesiyor ve bizi bir köşeye atıyor. Kuyruklu yıldızlar görüş alanımızda ilerliyordu. Gizemli donmuş bir cisme ait sinyal bir deniz feneri huzmesi gibi gökyüzünü tarıyor. Onu binlerce dalga boyu arasında arayıp bulacak alıcılarımız var.

Bu an için yaşıyorduk.

Son çarpışmaların yarattığı dengesiz bir salınım görüyoruz. Geniş buz alanlarında deliklerden sıvılaşarak akmış, sonra yeniden donmuş buz yarıkları görüyorduk. Bunlara herhalde artık çok arkamızda kalan ve iyice küçülen güneş neden olmuştu.

Astronomik bir imkânsızlığı görüyoruz: Saf demirden bir çekirdeği bulunan bir kuyruklu yıldız.

Burns-Caufield biz geçip giderken işaret veriyor. Bize değil. Bizim gelişimizi umursamadığı gibi yolculuğumuzu da umursamıyor. Kesinlikle başka birine işaret veriyor. Belki de bu misafir ile bir gün karşılaşırız. Belki de bizim ilerimizdeki ıssız atık bölgesinde bekliyorlardır. Görev kontrol bizi arkada tutuyor. Herhangi bir gerçekçi kazanç umudunun yanından geçerken bizi hedefte sabit tutuyor. Statikte her bir son bite kadar solan sinyallerle bize son talimatlarını gönderdi. Hayal kırıklıklarını,

bizi bırakmak istemediklerini hissediyordum. Bir iki kez bize baskı ve yer çekiminin makul bir karışımının bizim burada daha uzun kalmamıza yardımcı olup olmayacağı bile soruldu.

Yavaşlamak o biçimler içindir. Biz tam gaz yıldızlara yöneldik. Hoşça kal Burnsie. Hoşça kal Görev kontrol. Hoşça kal Güneş. Sıcak ölümde görüşürüz.

Dikkatlice hedefe yaklaşıyorduk.

İkinci dalgada bizden üç tane vardı. Atalarımızdan daha yavaşlık, evet. Ama yine de canlı varlıkların kullanabileceği herhangi bir şeyden çok daha hızlıydık. Bizi görünür kılan yüklerden kurtulmuştuk. Radyo dalgalarından gama ışınlarına kadar her dalga boyunu görebiliyorduk. Bağımsız hareket edebilen mikro uydularımız bizi yaratanların öngörebildikleri her şeyi ölçüyordu. Gövde içindeki ufak montaj hatları atomları birleştirerek aletler üretebiliyordu. Uzaydan topladığımız atomlar bize itiş ve malzeme sağlamak üzere içimizde toplanıyordu.

Bu fazladan kütle, bizi yavaşlatıyordu, ama bizi asıl yavaşlatan şey frenleme manevralarıydı. Bu yolculuğun ikinci yarısı, momentuma karşı bir savaş şeklinde geçmişti. Önce iyice hızlanıp sonra frenleme yapmak aslında iyi bir yöntem değildi. Bu kadar acelemizin olmadığı zamanlarda en uygun hızı belirleyebiliyorduk. Belki de yolun çoğunda yakınlardaki ufak çok çekici bir gezegenin etrafından dolanmak için uygun olabilirdi. Ama zaman ilerliyordu. Bir an önce hedefimize varmamız gerekiyordu. Onun yanından geçemezdik. İlk dalganın kamikaze coşkusuna dayanamazdık. Onlar sadece arazinin düzlüğüne bir bakış atmıştı. Biz harita üzerinde her detayı belirtmeliyiz.

Bizim daha çok sorumluluğumuz var.

Yörüngeye dönmeye başlanıp yavaşlarken, onların gördüğü her

Ücretsiz PDF Kütüphane - <https://mailey.org>

şeyi ve daha fazlasını görebiliyorduk. Kabağı ve demir çekirdeği görebiliyorduk. Şarkıyı duyuyorduk. Orada, kuyruklu yıldızın donmuş yüzeyinin tam altında yapıyı görüyorduk. Mimarının jeoloji içindeki yansıması. *Gözlerimizi kısıp görebileceğimizden bile daha uzaktaydı. Radarın dalga boyu ise ince detayları görmek için fazla uzundu. Ama biz akıllıydık ve üçümüz de birbirimizden belli bir uzaklıktaydık.* Üç radar kaynağının dalga uzunlukları önceden belirlenen çakışma noktasında birbirine girişim yapacak şekilde kalibre ediliyordu. *Holografik olarak birleştirilmiş üçlü yansıma, çözünürlüğü yirmi yedi kat artırıyor.*

Burns-Caulfield, planımızı uygulamaya koyduğumuz anda işaret vermeyi kesti. O anda kör oldum.

Geçici olarak sistemler çıldırdı. Bu aşırı yüklemeye karşı aniden gelişen bir filtrelemeydi. Dizinlerim saniyeler içinde çevrimiçi oldu. Sistem kontrolü yeşile döndü. Aynı deneyimleri ve düzeltilmeleri yaşayıp yaşamadığımızı doğrulamak için diğerlerine ulaştım. Ortamdaki iyon yoğunluğunun artmasının neden olduğu duysal bir sapma dışında hâlâ tam olarak çalışıyorduk. Burns-Caulfield araştırmamıza devam etmek için hazırдық.

Tek sorun Burns-Caulfield'in ortadan kaybolmuş olmasıydı.

Theseus'un bir tayfası yoktu. Pilotu veya mühendisi yoktu. Kimse güverteyi silmezdi. Makinelerin daha iyi yapacağı işler için insan kullanılmazdı. Hayatta kalmalarının bir önemi yoksa gereksiz tayfalar bırakın da diğer gemilere ağırlık yapsınlar. Sadece ticari amaçlarla götürülen varilleri doldurmalarına izin verin. Burada olmamızın tek sebebi İlk Temas yazılımını hiç kimsenin optimize etmemiş olmasıdır. Güneş sisteminin kenarından geçerken, dünyanın kaderini üzerine taşıırken Theseus benlik kaygısı ile kimseyi harcamazdı.

İşte geldik. Rehidre olmuş, temiz: Isaac Szpindel. Yaratıklar üzerinde çalışacak. Dörtlü Çete – Susan James ve onun ikinci karakteri- onlarla konuşacaktı. Büyük Amanda Bates gerektiğinde savaşırdı. Jukka Sarasti de sadece vampirlerin görebildiği çok boyutlu bir oyunun içindeki peynir parçaları gibi bizi oynatırdı.

Çevresi nazikçe sarılmış bir konferans masasının etrafında dizildik. Aşağıdaki oymalı güverteden güvenli bir mesafede uzak duruyorduk. Tüm gövde içbükey olarak tasarlanmıştı. Balıkgözü lenslerle bakarken beyninizin ters döndüğünü düşünürdünüz. Yaşayan ölüleri sarsmamak için bir g'in beşte birini oluşturacak hızla dönüyordu ama bu daha ısınma turlarıydı. Altı saat içinde yerçekiminin yarısına ulaşacaktık. Nereyi tam olarak keşfedeceğimize kadar verene kadar yirmi dört saatin on sekizi böyle geçecekti. Sonraki birkaç gün içinde serbest düşüş artık pek görülmeyen kutsal bir şey olacaktı.

Masanın üzerinde ışıktan şekiller görünüyordu. Sarasti doğrudan bilgileri içimize gönderebilirdi. Tüm toplantı aynı yerde bulunma ihtiyaç duymadan ConSensus üzerinden yapılabilirdi ama herkesin dikkatini size verdiğinden emin olmak için onları bir araya getirmeniz gerekiyordu.

Szpindel dikkatlice bana doğru eğildi. “Belki de kan emici tüm bu etleri yakınlarında görmek istiyordur.” Sarasti bunu duymuş olsa dâhi bana bile fark ettirmezdi. Ekranın ortasındaki karanlık merkezi gösterdi. Gözleri siyah camın ardında kayboldu. “Oasa nesnesi. Kızıl ötesi yayıcı. Metan sınıfı.”

Ekran üzerinde hiçbir şey yoktu. Görünen varış yerimiz siyah bir disketti. Yıldızların bulunmadığı yuvarlak bir boşluk. Gerçekte bu nesne Jüpiter’den on kat daha ağır ve merkezden ölçüldüğünde çevresi yüzde yirmi daha genişti. Doğrudan yolumuzun üzerindeydi. Kendi nükleer füzyonunu başlatmak

için çok küçüktü. Uzaktaki güneşin ışınlarını yansıtmak için çok uzak. Gaz devi diye tanımlanan devasa gezegenlerden bile çok daha ağır ama kahverengi cüce' olmak için fazla hafif.

"Ne zaman ortaya çıktı?" Bates lastik topunu tek eliyle sıkıyordu. Eklemleri beyazlamıştı.

"X ışını alıcısında, 76 numaralı mikro dalga incelemesi boyunca görüldü." Ateş Yağmurundan altı yıl önce. "Asla doğrulanmadı. Asla aynı tarama tekrarlanamadı. L sınıfı bir cüceden gelen bükülmüş bir ışık gözlemlendi. Orada bu tür bir etkiyi yaratacak büyüklükte bir şey görmemiz gerekiyordu. Ama o noktada gökyüzü bomboştı. IAU" buna istatistiksel eser diyor."

Tırtılları sayıyormuş gibi Szpindel'in kaşları çatılmıştı. "Ne değişti?"

Sarasti'nin gülümsemesi soldu. Ağzını açmadı. "Metabaz, Ateş Yağmurundan sonra kalabalıklaştı. Herkes çok gergindi, hepsi bir ipucu arayıp duruyordu. Burns-Caulfield patladıktan sonra..." Boğazından bir tıklama sesi geldi. "Manyetosfere yeterince güç yüklendiyse, aşırı yüksek değerlere cüce altı bir nesne de neden olmuş olabilir."

Bates: "Ne gücü?"

"Bilmiyorum."

Sarasti arka planı oluştururken istatistiksel veriler masa-

* Kahverengi cücelerin yıldız mı gezegen mi olduğu konusunda hâlâ kesin bir karar verilememiştir. Son eğilim en küçük yıldız sınıfı olarak kabul edilmesi yönündedir. Bir kahverengi cüce Jüpiter'in on ilâ seksen dört katı ağırlığa sahiptir. Ortalama bir değerle güneşin kütlelerinin ellide biri kadar oldukları düşünülecek olursa, bir yıldız olarak ne kadar küçük oldukları anlaşılabilir. Kahramanlarımızın bulunduğu gök cismi süper gaz devi gezegenlerle kahverengi cücelerin sınırındadır.

** International Astronomical Union- Uluslararası Astronomi Birliği

nın üzerinde belirliyordu. Somut varlığı ve dünyanın yarısının dikkatini çekmiş olmasına rağmen nesne en detaylı aramalara bile takılmamıştı. Binlerce teleskobik görüntü arka arkaya dizilmişti. İstatistiklerden bir şeyler çıkmadan önce bir düzine filtreden geçmişti. Tam üç metrelik bandın ve kesinlik eşiğinin hemen altında... Uzun bir süredir gerçek olduğunu bile düşünmüyorduk. Theseus dalga formunu toplayacak şekilde yaklaşana kadar sadece olasılıktan ibaret bir hayaletti. On Jüpiter ağırlığında bir kuantum parçacığı.

Dünyadaki haritacılar buna *Big Ben** diyordu. *Theseus*, kalıntıları gördüğünde Satürn'ün yörüngesini yeni geçmişti. Bu keşif herkes için bir tartışma konusuydu. Rotasında ilerleyen geminin hüzünlü eve dönüş yolculuğu için yeterli yakıt olmayacaktı. Fakat *Theseus*'un ince, son derece dar yakıt hattı güneşe kadar tüm yolu geri gitmesini sağlayacaktı. Çok az yakıt harcıyordu. Uykumuzda rotayı değiştirilmişti. İkarus akıntısı, avıyla oynayan bir kedi gibi hareketlerimizi takip etti. Bizi ışıık hızına doğru hızlandırıyordu.

Ve sonunda geldik.

“Olası risklerden bahsedin,” diye homurdandı Szpindel.

Masanın karşı tarafında Bates elini salladı. Elindeki top başımın üzerinden gitti. Topun güverteye çarpma sesini duydum. (güverte değil dedi içimden bir ses, tırabzan). “Öyleyse kuyruklu yıldızın kasten gönderilen bir tuzak olduğunu düşünüyoruz.”

Sarasti başı ile onayladı. Top başımın üzerinden geçerek yeniden görüş alanıma girdi. Kısa süre sonra dairesel yapının zayıf yerçekiminde parabol çizerek kayboldu.

“Demek ki yalnız kalmak istiyorlar.”

* Büyük Patlama Teorisine (Big Bang) ve Londra Saat Kulesine (Big Ben) atıf yapılmıştır.

Sarasti başını dikleştirdi ve ona doğru baktı. "Tavsiyen bu mu?"

Öyle olmasını isterdi. "Hayır efendim. Sadece Burns-Caulfield'in çok fazla kaynağa sahip olduğunu ve buna hazır-
lanmak için ciddi çaba sarf edildiğini söylüyorum. Bunu kim yaptıysa adının gizli kalmasına özen göstermiş. Bunu yapacak teknolojiye de sahipmiş."

Top son kez zıpladı ve orada toplananların arkasından geldi. Bates koltuğundan hafifçe havalandı, kısa bir süre havada süzöldü. Top geçerken yakaladı. Hareketlerinde biraz yeni doğmuş bir hayvanın şaşkınlığı vardı. Yarı esnek, yarı katı. Yine de dört saat içinde büyük gelişme göstermişti. İnsanların geri kalanı daha yürüme aşamasındaydı.

"Belki de onlar için çok sorun değildir, ha?" Szpindel düşüncelere dalmıştı. "Belki de onlara çocuk oyunu gibi geliyordur."

"Yabancıları sevebilirler de korkabilirler de. Yine de daha gelişmişler. Karar vermek için acele etmemeliyiz."

Sarasti dalgalanan grafiklere döndü. "O zaman ne öneriyorsunuz?"

Bates yakaladığı topu parmakları ile yoğuruyordu. "İkinci fare peyniri alır. Kuiper'de ayrıntılı verilere sahip olmamız gerekiyor. Ama bunu gözü kara bir şekilde yapamayız. Kendi dronlarımızı ayrı yönlerden gönderelim. Düşmanla mı dostla mı uğraştığımızı anlayana kadar yakından izleyelim."

James başını salladı. "Düşman olsalar Ateş Böceklerini antimatde ile doldurabilirlerdi. Ya da altmış bin ufak nesne yerine bir tane büyük yollar ve darbenin bizi yok etmesine izin verirlerdi."

"Ateş Böcekleri sadece basit bir merakı ifade eder," dedi Bates. "Gördükleri şeyin hoşlarına gidip gitmediğini nereden bilebiliriz ki?"

“Peki, tüm bu kandırma teorisi tam bir saçmalıkla ne olacak?”

Biraz korkmuş bir halde döndüm. James’in dudakları kırmıladı; *Sascha onlarla konuşmuş*.

“Saklanmak istiyor olsalardı, gökyüzünü şu lanet havai fişeklerle doldurmazlardı,” diye devam etti. “Kimse sizi aramıyorsa şaşırtmacaya gerek yoktur ve orada olduğunuzu belli etmezseniz kimse sizi aramaz. Sadece casus kamerası kullanmaları yeterli olurdu.”

“Risk saptaması,” dedi vampir sakince.

“Araya girmekten nefret ediyorum Jukka, ama Ateş Böcekleri doğrudan...”

Sarasti ağzını açtı ve kapattı. Hafifçe görünen aralık dişleri yüzüne bakıldığında dikkat çekiyordu. Masa üstü grafikler maskesini yansıtıyordu. Gözlerin olması gereken yerde kıvrılan polikrom bozulmalar.

Sascha sustu.

Sarasti devam etti. “Sürat için gizliliği feda ediyorlar. Siz harekete geçene kadar istediklerini elde etmiş oluyorlar.” Sakince ve sabırla konuşuyordu. Av oyununa başlamadan önce herkesin çok iyi bilmesi gereken kuralları açıklayan iyi beslenmiş bir avcıydı: *Seni yakalamak için ne kadar çok vakit harcarsam kaçmak için o kadar çok umudun olur*.

Ama Sascha çoktan kaçmıştı. Paniklemiş sığırcık sürüsü gibi dağılmış görünüyordu. Konuşma sırası Susan James’e gelmişti. “Sascha mevcut paradigmanın farkında Jukka. Sadece işlerin kötü gidebileceğinden endişeleniyor.”

“Takip edebileceğimiz başka bir şey var mı?” diye merak etti Szpindel. “Başka seçenekler? Daha uzun süreli bir teminat.”

“Bilmiyorum.” James iç çekti.

“Sanmıyorum. Sadece tuhaf. Doğrudan bizi yanıltmak isteyeceklerdir. Umuyorum ki sadece...” Ellerini açtı. “Büyük

ihtimalle büyük bir sorun değildir. Yine de talimatları doğru anlayabilirsek konuşmaya hevesli olacaklarını umuyorum. Sadece biraz daha dikkatli olmamız gerekiyor.”

Sarasti sandalyesinden kalktı. Sakince üzerimize eğildi. “Gidiyoruz. Dengeleyecektir.”

Bates kaşlarını çatı. Topunu yörüngeye soktu. “Efendim, bizim tek bildiğimiz bir Oasa yansıtıcısının yolumuzun üzerinde olduğu. Orada birileri olup olmadığından bile emin değiliz.”

“Var,” dedi Sarasti. “Bizi bekliyorlar.”

Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı. Biri sessizlik içinde eklemelerini çıkırdattı.

“Şey,” diye lafa başladı Szpindel.

Sarasti dönüp bakmadan kolunu uzattı ve Bates’in dönen topunu havada yakaladı. “Ladar (lazer radarı) dört saat kırk sekiz dakika önce uyarı verdi. Benzer bir sinyal ile karşılık verdik. Hiçbir şey olmadı. Sonda biz uyanmadan yarım saat önce harekete geçmişti. Körü körüne işe dalmayalım. Ama beklemeyelim de. Bizi çoktan gördüler. Ne kadar uzun süre beklersek o kadar büyük bir karşı saldırı riski ile karşılaşırız.”

Masadaki siyah, sıradan yer tutucuya baktım. Bu cisim Jüpiter’den daha büyüktü ama hâlâ onu göremiyorduk. Bu kütlenin gölgesinin içinden bir şey dışarı çıkmış ve hayal bile edilemeyen bir kesinlik içinde bir lazer ışınını burnumuza tutmuştu.

Eşit bir yarış olmayacaktı.

Szpindel hepimizin adına konuştu. “Bu konuda her şeyi biliyor musun? Şimdi harekete geçmemizi mi söylüyorsunuz?”

Bu sefer Sarasti dişlerini göstererek kocaman bir şekilde gülümsedi. Yüzünün alt kısmında bir yarık açılmış gibiydi.

Belki avcılıkla ilgili bir şeydi. Yemeği ile oynamaktan kendini alamıyordu.

Pek göründükleri gibi değillerdi. Uzun uzuvlar, soluk cilt, köpek dişleri ve gelişmiş alt çene, farklı gözler. Evet, bir yaratık, ama rahatsız edici değil, korkutucu değil. Gözleri bile. Gerçekten. Köpeklerin ve kedilerin gözleri de karanlıkta parlar. Onları görünce korkmayız.

Onların bize bakışlarından korkmayız. Hareket etme şekillerinden korkarız.

Belki de reflekslerindeki bir şeyden korkarız. Uzuvlarını hareket ettirme şekilleri peygamberdevesine benziyor. İstedikleri zaman doğrudan size uzanabilecek ve odanın diğer ucundan sizi yakalayabilecek uzun kollar. Sarastı bana baktığında, gerçekten çıplak gözlerle, vizörü olmadan baktığında, yarım milyon yıl eriyip ortadan kayboluyordu. Onun var olmaması hiçbir anlama gelmiyordu. Onca yolu gelmiş olmamız, kendi kâbuslarımızı canlandırmaya yetecek kadar güçlü olmamız hiçbir anlama gelmiyordu. Genlerinizi kandıramazsınız. Neyden korkacaklarını biliyorlar.

Elbette, bunu kişisel olarak deneyimlemeniz gerekiyor. Robert Paglini vampir teorisini moleküllerine kadar biliyordu. Kafasındaki tüm bu teknik bilgilere rağmen yine onları tam olarak anlamamıştı.

Ayrılmadan önce beni çağırdı. Bunu beklemiyordum. Nöbet listesi ilan edildiğinden beri saatlerimiz iletişim listesinde bulunmayan kişilerden gelen çağrılarını engelliyordu. Pag'in o listede olduğunu unutmuştum. Chelsea'den bu yana konuşmamıştık. Yeniden onla konuşacağıma dair umudumu kesmiştim.

Ama buradaydı. Koza adam gülümsedi. Belli belirsiz bir hareketti.

“Seni gördüğüme memnun oldum,” dedim. İnsanlar benzer durumlarda böyle derdi.

“Güzel. Adını bağlantıda gördüm. Büyük bir iş başarmışsın.”

“Çok büyük değil.”

“Saçmalama. Sen İnsan Irkının geleceğisin. Sen bizim bilinmeyene karşı ilk, son ve tek umudumuzsun. Sen onlara günlerini *gösterdin*.” Yumruğunu havaya kaldırdı ve zafer kazanmış biri edasıyla salladı.

Onlara göstermek Robert Paglino’nun hayatında önemli bir yere sahipti. Onun için, düzeltmeler ve geliştirmelerle desteklenmiş doğal doğumla katıksız kan isteği arasındaki handikapı ortadan kaldırmıştı. İnsanlığın artık pek bulunmadığı bir dünyada ikimiz de başka bir çağda kalmıştık: profesyonel işçilik.

“Demek ki bir vampirden emir alıyorsunuz,” dedi. “Ateşe ateşle karşılık vermek nasıl oluyor.”

“İyi bir uygulama olduğunu tahmin ediyorum. Gerçek şeyle karşılaşana kadar.”

Güldü. Neden güldüğünü tahmin edemedim. Fakat ben de ona güldüm. Onu görmek güzeldi.

“Peki, nelerden hoşlanıyorlar?” diye sordu Pag.

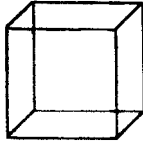
“Vampirler mi? Bilmiyorum. Dün ilk vampirimle tanıştım.”

“Ve?”

“Okuması zor. Etrafında olan bitenin farkında değilmiş gibi görünüyor. Kendi küçük dünyasında yaşıyormuş gibi duruyor.”

“Elbette ki farkında. Bu şeyler acayip hızlı. Aynı anda bir Necker Küpünün tüm yönlerini akıllarında tutabildiklerini biliyor muydun?”

Terim bana bir şeyler hatırlattı. Altyazı geçtim ve tel kafesin resmini gördüm:

Şimdi hatırladım. Klasik, soyut bir yanılsama. Bazen gölgeli cephesi önde görünürdü, bazen de arkada. Baktığınız açıya göre gördüğünüz değişirdi.

“Sen veya ben, biz gölgeli cepheyi ya önde ya da arkada görürüz,” dedi Pag. “Vampirler tek bakışta ikisini de görebilirler. Bunun onlara nasıl farklı bir özellik kattığı hakkında bir fikrin var mı?”

“Pek yok.”

“Pes. Hatalı doğaları değil de, özellikleri gereği küçük topluluklarda yaşamalarına engel oluyor.”

“Haçlara karşı davranışlarına doğal denir mi bilmiyorum.”

“Başta öyleydi. Doğada kaç tane kesişen açı görebilirsin ki?” Bir şeyleri geçiştiriyormuş gibi elini havada salladı. “Her neyse, konumuz bu değil. Demek istediğim insanlar için nörolojik anlamda imkânsız bir şeyi yapabiliyorlar. Eş zamanlı olarak dünyadaki pek çok açıyı görebiliyorlar Kapsül Adam. Bizim adım adım ilerlememizi gerektiren işleri bütün olarak görebiliyorlar. Uzun uzun düşünmeleri gerekmiyor. Bir ile bir milyar arasındaki her bir asal sayıyı tek tek söyleyecek bir insan tanıyor musun? Eskiden sadece birkaç otistik bunu yapabilirdi.”

“Asla geçmiş zaman cümlesi kurmuyor,” diye mırıldandım.

“Ne? Ha şu iş.” Pag başını salladı. “Geçmiş zaman kipini hiç kullanmazlar. Başka bir özellikleri de bu. Geçmişten kurtulurlar.

“Travma sonrası geçmişe dönüş gibi mi?”

“O kadar da travmatik değil.” Sırıttı. “En azından onlar için değil.”

“Öyleyse yeni eğlencen belli oldu. Vampirler.”

“Özgeçmişlerinde “nöro” ifadesi bulunan herkes için vampirler önemlidir. Ben sadece biraz tarih çalışıyorum. Model eşleşme alıcıları, Mexican-Hat dizinleri, ödöl/ilgisizlik filtreleri. Özellikle gözleri.”

“Doğru.” Tereddüt ettim. “Bu tür seni düşündürüyor.”

“Yok artık.” Pag, bilmiş bir halde başını salladı. “Şu ısıldayan ciltleri korkunç” Başını salladı. Hatırladığı şeyler onu yeniden etkilemişti.

“Hiç biriyle tanıştın mı?” diye sordum.

“Ne? Kanlı canlıyken mi? Sol yumurtalığımı verirdim. Neden sordun?”

“Onları asıl farklı yapan ciltlerinin ısıldaması değil. Asıl fark...” Doğru kelimeyi bulmak için bekledim. “*Davranışlarıydı* sanırım.”

“Evet,” bir süre sonra konuştu. “Sanırım orada gideceksiniz değil mi? Bu yüzden seni kıskanıyorum Koza Adam.”

“Kıskanmana gerek yok.”

“Kıskanıyorum. Ateş Böceklerini gönderenlerle tanışmasan bile Sarasti’yle birlikte beklenmedik bir araştırma fırsatın oldu, yalan mı?”

“Bir de bana bak. Dosyamdaki tek nöro ifadesi tıbbi geçmişimde bulunuyor.”

Güldü. “Her neyse, dediğim gibi adını sadece listede gördüm ve birkaç ay içinde gideceğini anladım. Onun aramasını beklemeyi bırakmam lâzım dedim.”

İki yıldan fazla oluyor. “Harcandığımı düşünmüştüm. Beni kara listeye aldın sandım.”

“Hah. Asla.” Yere bakıp sessizleşti. “Ama onu araman gerekiyordu,” dedi en sonunda.

“Biliyorum.”

“Ölüyor. Sen...”

“Zaman kalmadı.”

Yalanı görmezden geldi.

“Her neyse,” dedi sonunda. “Sadece sana şans dilemek istedim.” Ki bu da doğru değildi.

“Teşekkürler. Minnettarım.”

“Uzaylıların poposuna tekmeyi bas. Tabi, popoları varsa.”

“Sadece beş kişiyiz Pag. Yedeklerimizi de sayarsan dokuz. Pek de ordu sayılmayız.”

“Lafın gelişi öylesine söyledim dostum. Baltanı göm. Olanları unut artık.”

Beyaz bayrağı dik, diye düşündüm.

“İşin vardır senin,” dedi. “Ben...”

“Baksana, buluşalım mı? Gemide? QuBit’s’e bayağıdır gitmemiştim.”

“İsterim Koza. Ama maalesef Mankoya’ya dönmem gerekiyor. Bağlama ve parçalama atölyesi.”

“*Fiziksel* anlamda demek istiyorsunuz?”

“Yeni araştırmalar. Eski okul alışkanlıkları.”

“Çok kötü.”

“Neyse. Hadi git. Sadece bilmeni istiyorum ki...”

“Teşekkürler,” dedim.

“Biliyorsun işte. Hoşça kal,” dedi Robert Paglino. Arama sebebini doğrudan söylemiş oldu.

Başka bir şansı olacağını düşünmemişti.

Pag, Chelsea ile ayrılığımızdan beni sorumlu tutuyordu. Olabilir. Ben de onu her şeye sebep olmakla suçluyordum.

Çocukluk arkadaşı gözlerinin önünde bir koza adama dö-

nüştüğü için sonunda biraz nöroekonomi ile ilgilenmişti. Ben de aynı sebeple Sentez'de işi sonlandırdım. Yollarımız ayrıldı. Onun yerine iki çocuğa saldırdığımdan bu yana birbirimizi görmemiştik. Robert Paglino hâlâ benim en iyi ve tek arkadaşımdı.

“Gerçekten rahatlamam gerekiyor,” dedi bana. “Ben sadece elinde fırın eldiveni olan kadını tanıyorum.”

“Bu belki de insanlık tarihindeki en kötü metafor kullanımıdır,” dedim.

“Gerçekten Koza. Senin için iyi olurdu. Dengin olan biri senin rahatlamana biraz da olsa yardımcı olurdu. Biliyorsun değil mi?”

“Hayır Pag. Bilmiyorum. Kız ne iş yapıyor? Başka bir nöro-ekonomist mi?”

“Nöro estetiysen,” dedi.

“Hâlâ o işi yapanlar var mı?” Önemli kişilerin kendilerini, çoktan demode olmuş başka önemli kişilere benzetmek için nasıl ve neden ödeme yaptıklarını anlamıyordum.

“Çok yok,” diye kabul etti Pag. “İşin aslı kendisi emekli oldu. Ama hâlâ elinde bunu yapmak için aletler var. Yüz yüze ve kanlı canlı tüm ilişkileri sever.”

“Bilmiyorum Pag. İşe benziyor.”

“Senin işin gibi değil. Üzerinde çalıştığın kanayan kompozitlerden daha kolay bir iş. Akıllı, seksi bir kadın. Kişisel temastan hoşlanmaması dışında aslında hoş biri sayılabilir. Bunu da sapıklık değil de bir tür hoş fetişizm gibi düşünmek lazım. Senin durumunda bu tedavi edici bile olabilir.”

Terapiye ihtiyacım olsaydı terapistte giderdim.”

“Aslında biraz da bu işi yapıyor.”

“Öyle mi?” Kendimi tutamadım, “İyi mi?” diye sordum.

Beni baştan aşağı süzdü. “Kimse onun kadar iyi değildir. Sadece bu değil... İkkinizin iyi anlaşacağını düşünüyorum.

Chelsea senin yakın arkadaşlık sorunlarına takılmayacak birkaç kişiden biridir.”

“Bugünlerde herkesin yakın arkadaşlık sorunu var. Belki sen fark etmemişsindir.” Fark etmiştir. On yıllardır nüfus git-tikçe azalıyor.

“Lafı uzatıyorum. Genelde insan temasına karşı isteksiz olmandan bahsediyorum.”

“Lafı uzatmak seni insan mı yapıyor?” sıırıttı. “Farklı şeyler. Bizim geçmişimiz var.”

“Hayır. Teşekkürler.”

“Çok geç. Buluşacağınız yere doğru yola çıktı bile.

“Buluşma mı? Adi herifin tekisin Pag.”

“En büyüğünden.”

Beth and Bear’ın güneyindeki bir VIP salonunda beklen-medik bir biçimde kendimle yüzleştım. Ortam loştu. Işık kol-tukların altından ve masaların kenarlarından süzölüyordu. En azından bu öğlen saatinde renkler tuhaf bir şekilde uzun dal-galıydı. Ana hatların kızıl ötesi ışınlarda görüldüğü bir yerdi.

Köşedeki bölmede duran kadına uzaktan süzdüm. Uzun boylu ve muhteşem... Hiçbirinin ağır basmadığı yarım dü-zine etnik grup barış içinde onda vücut bulmuştu. Saçları başının üzerinde geniş abanoz bir bulutta süzölüyordu. Yak-laştıkça saçlarının arasından gelen metalik bir ısıltı göze çar-ıyordu. Statik jeneratör telleri ağırlık yokmuş hissi uyandırı-yordu. Normal ışıktaki kan kırmızısı teni hiç şüphesiz karamel rengine doğru dönüyordu.

Çekiciydi. Gerçi bu ışığın altında herkes öyle görünüyor-du. Daha uzun dalga boyu görüntüyü yumuşatıyordu. Tek gecelik ilişkilerin floresan ışığında başlamamasının bir sebebi vardı.

Buna kanmayacaksın, dedim kendi kendime.

“Chelsea,” dedi. Serçe parmağı masanın üzerinde duru-

yordu. "Eski nöro estetiysen, yeni Beden Ekonomisi paraziti. Genler ve gelişmiş makineler sağ olsun."

Yanağındaki parlak şey yavaşça kanatlarını oynattı. Bir dövme, ışıldayan bir kelebektir.

"Siri," dedim. "Serbest sentezci. Seni parazite çeviren genlerin ve makinelerin sözleşmeli kölesi."

Eli ile boş koltuğu gösterdi. Önümdeki seçenekleri değerlendirip, yakın ama diplomatik açıdan uzak mesafeyi korumak için en iyi yeri aradım. Omuzlarının duruş şekli bana ışıktan hoşlandığını ama bunu kabul etmeye utandığını söylüyordu. Monahan en sevdiği sanatçıydı. Sinaptik düzenlemenin daha kolay olmasına rağmen cinsel isteğinin istemli kimyasal olarak kaldığı için kendisinin doğal bir kız olduğunu düşünüyordu. Kendi içinde tutarsızdı. İşi için kullandığı makineler düşünceleri düzenlerken, telefonların insansızlaşmaya neden olmasına güvenemiyordu. Doğal olarak sevecen ve doğal olarak sevginin geri dönmemesinden korkan ve inatçı bir şekilde kimsenin onu durdurmasına izin vermeyen bir kadındı. Bana baktığında gördüğü şey hoşuna gidiyordu. Aynı zamanda biraz korkuyordu da.

Chelsea masada benim yanımdaki yeri işaret etti. Dokunmatik ekranlar parladı. Taraklı bir parmak izi gibi Kan kırmızısı ışığın altında uyumsuz safire benziyordu. "Şuraya bak. Menüde fazladan hidroksil veya ona benzer bir şey var."

Seri üretim nörolojik ilaçlar pek bana göre değil. Onlar daha çok et kafalıları için. Görmek için pedlerden birine dokundum ve hafiften titrediğini hissettim.

"Demek Sentezcisin. Anlaşılamayanı anlaşılabilir yapıyorsun."

O anda gülümsedim. "Daha çok yenilikçi insanlar ile onlara yatırım yapan insanlar arasında köprü kuruyorum."

O da bana gülümsedi. "Peki, bunu nasıl yapıyorsun? Tüm

bu optimize ön loblar ve uzuvlar... Ya bunlar anlaşılamazsa. Onları nasıl anlıyorsun?"

"Aslında herkesin anlaşılamaz olması çok iyi oluyor. İnsana deneyim kazandırıyor." İşte. Biraz mesafe koymaya çalışmıştım.

İşe yaramadı. Şaka yaptığımı sandı. Daha fazla şey öğrenmek için beni sıkıştırıyordu. Ne yaptığımı öğrenmeye çalışıyordu. Benim hakkımda bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu. Bu da...

"Söylesene," dedim nazıkçe. "işin gereği insanların kafalarını yeniden düzenlemek nasıl bir şey?"

Chelsea sırtıttı. Yanağındaki kelebek huzursuzca hareket etti. Kanatları parladı. "Tanrım. Öyle konuşuyorsun ki duyan da insanları zombiye dönüştürdüğümü düşünecek. Biz çok hafif düzeltmeler yapıyoruz; müzik veya yemek zevkini değiştirmek veya arkadaşlık yeteneğini geliştirmek gibi. Hoşuna gitmezse hepsini eski haline döndürebilirsin."

"Bunun için ilaç yok mu?"

"Yapma. Beyinlerin gelişimi birbirinden çok farklı olabiliyor. Biz beyinde çok ince ayarlamalar yapıyoruz. Bilirsin bu iş sadece mikro cerrahi ve sinapsların yakılması değil. Ciddi bir operasyon yapmadan bile ne kadar çok değişiklik yapılabilceğini görsen şaşarsın. Belirli sesleri doğru sırada dinleterek veya görüntüleri doğru geometri dengesinde ve hareketlerle göstererek değişimi başlatabilirsin."

"Bunların yeni teknikler olduğunu düşünüyorum."

"Pek değil. Ritim ve müzik aynı temel prensipte ilerler. Biz sadece sanatı bilime çeviriyorduk."

"Öyle mi? Ne zaman?" Elbette yakın geçmişte. Geçmiş yirmi yıl içinde falan.

Aniden sesini alçalttı. "Robert bana ameliyatından bahsetti. Bir tür virüs kökenli epilepsi değil mi?"

Açıkça bunu bir sır olarak saklamasını istememiştim. Ama ne fark ederdi ki? “Tam olarak iyileştim.”

Ayrıca Pag hâlâ bunun *başka* birinin başına geldiğini düşünüyordu.

“Durumunu bilmiyorum,” diye nazikçe konuşmaya devam etti Chelsea. “Ama bana öyle geliyor ki kullandıkları yönetimin pek yardımı dokunmamış. Sadece yapmalar gerekeni yapmışlar.”

Bu kadından hoşlanmıştım. Bu düşünceyi bastırmaya çalıştım ama yapamadım.

Aniden tuhaf, alışık olmadığım, beni darmadağın eden bir şey hissettim. Sırtımı yasladığım sandalye bir anda daha rahat gelmeye başlamıştı.

“Her neyse.” Sessizliğim onu geri çekilmeye zorlamıştı. “O zamanlar gerçekten kötü durumda olduğum için bu çok da önemli değil. Ama yüz yüze görüşmelere tercih etmeme neden oldu.”

“Evet. Pag cinsiyetini ön plana çıkardığını söylemişti.” Başını salladı. “Eski kafalıyımdır. Bununla başa çıkabiliyor musun?”

Emin değildim. Gelişmiş toplumun kalanı ile hâlâ ortak bir şeylerim vardı. Gerçek dünyada bir bakireydim. “Sanırım prensipte evet. Kafama takmamak için çok çaba sarf etmem gerekiyor. Anlıyor musun?”

“Sanırım anlamıyorum.” Gülümsemedi. “Gerçek tek gecelik ilişkilerde çiftlerin yüzü kızarmaz. Başka türlü karşılamadığın ihtiyaçlarını ve taleplerini karşılırsın. Hepsine yok ben almayayım diyen birini nasıl suçlarsın? Çünkü şu anda bir çözümü var. İnsan bazen anne babalarımızın nasıl bir arada yaşamaya devam ettiklerini merak ediyor.”

Aslında neden birlikte olduğunu merak etmen gerekir. Sandalyemde sanki yere batıyor gibiydim. Bu yeni, tuhaf duy-

guyu merak ediyordum. Chelsea dopaminin çarpabileceğini söylemişti. Demek ki böyle oluyordu.

Öne doğru eğildi. Mahcup veya işveli değildi. Uzun dalgali ışıktaki gözlerini gözlerimden ayırmamıştı. Tenindeki feromonların ve sentetik karışımların kokusunu alabiliyordum.

“Ama gerekli hareketleri öğrendiğinde bir avantajın oluyor,” dedi. “Bedeninin uzun süreli hafızası vardır. Sol parmağının altında bir şey olmadığını fark ettin değil mi Siri?”

Baktım. Sol kolumu hafifçe uzattım. İşaret parmağım bardak altlığına dokunuyordu. Sağ kolum da aynı hareketi taklit ediyordu. Baktığımda sağ elimdeki parmağım da masanın üzerine boş yere vuruyordu.

Geri çektim. “İkili seçirme,” diye kabul ettim. “Ben bakmadığımda vücudum simetrik olarak hareket ediyor.”

Bir şaka yapmasını, en azından kaşını kaldırmasını bekledim. Chelsea başını salladı ve işine devam etti. “Sen bu oyuna devam ediyorsan ben de edeyim. Daha önce hiçbir sentezci ile karşılaşmamıştım.”

“Jargonot desen de olur. Sentezci demen şart değil.”

“Her zaman söylemem gereken şeyi bilemiyorsun değil mi?” Başı ile beni işaret etti. “Adın. Ne anlama geliyor?”

Rahatladım. Hepsi bu kadar. Rahatlama hissi beni sardı.

“Bilmiyorum. Sadece bir isim.”

“Pek tatmin edici bir açıklama olmadı. Bir süre öpüşeceksek en azından bir *anlamı olan* bir isim bulmalısın.”

İşte başlıyoruz. Anladım. Ben ona bakmadığımı sırada Chelsea karar vermişti. Ona engel olabilirdim. Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu söyleyebilirdim. Yanlış anlaşılmadan dolayı özür dileyebilirdim. Ama sonrasında yaralı bakışlar, incinmiş duygular ve suçluluk kalacaktı. Ayrıca söyledikleriyle ilgilenmiyorsam burada ne işim vardı.

İyi birine benziyordu. Onu incitmek istemedim.

Sadece bir süreliğine dedim kendi kendime. *Benim için de bir deneyim olur.*

“Sanırım sana Cygnus diyeceğim,” dedi Chelsea.

“Kuğu mu?” dedim. Biraz nazik bir isimdi ama daha kötüsü de olabilirdi.

Başını salladı. “Kara delik. Cygnus X-1.”

Kaşlarımı çatıp baktım. Ama ne demek istediğini biliyordum. Işığı emen ve yoluna çıkar her şeyi yok eden karanlık, yoğun bir nesne.

“Çok sağ ol da, neden bu isim?”

“Emin değilim. Sende karanlık bir şeyler var.” Omuz silkti ve bana sırtıarak baktı. “Ama çok çekici değil mi? Sana bir çimdik atacağım. Bahse girerim bundan hoşlanacaksın.”

Pag daha sonra biraz da aptalca bir şekilde bunu bir uyarı işareti olarak yorumlamam gerektiğini söylemişti. Yaşa ve öğren.

“Liderler, pek fazla korkusu olmayan ve kendileri ile anlaşılamamasını kabul etmeyen vizyon sahibi kişilerdir.”

– *Robert Javrik*

İzci yörüngeye girmişti. Ben’i izliyordu. İzciyi izlerken, programın günlerce gerisinde kalmıştık. Sistem bilgileri içimizden akıp giderken Theseus’un içinde oturuyorduk; tüm yaptığımız buydu. Önemli, yeri doldurulamaz, görev için çok önemli işimiz yaklaşma sırasında balast görevi görmektir.

Ben’in Rayleigh sınırını geçtik. Theseus zayıf bir yayın tayfi sezmiş ve Canis Major’dan gelen element halesini görmüştü. Bu bizim galaksimize doğru sürüklenen ve milyarlarca yıl

önceki bir çarpışmadan kalan sayısız kalıntısından biriydi. Samanyolu Galaksisinin dışındaki bir şeye doğru yaklaşıyorduk.

Sonda aşağı doğru bir yay çizerek ilerledi. Yanlış görünen renkleri güçlendirmek için yaklaştı. Ben'in yüzeyi elmas kadar sert bir yıldız gibi parıldadı. Bir şeyler yanıp söndü. Sonsuzluğun içindeki zayıf ışımlar...

"Yıldırım mı?" diye merak etti James.

Szpindel başını salladı. "Hayır, meteorlar. Yakınlarda bolca uzay kayası olmalı."

"Yanlış renk," dedi Sarasti. Fiziksel olarak aramızda değildi. Çadırına dönmüştü. Ama ConSensus onu gemi içinde olmak istediği yere götürebiliyordu.

Morfometrikler içimden geçti. Kütle, çap, ortalama yoğunluk. Ben'de günler yedi saat on iki dakika sürüyordu. Dağınık ama çok büyük yörünge düzlemi ekvatorun çevresinde geniş bir halka oluşturunuyordu. Yuvarlağa benzemeyecek kadar dağınıktı. Bulutların tepesinden yarım milyon kilometre uzakta genişliyordu. Ayın toz haline gelmiş cesetleri kalanları da öğretiyordu.

"Meteorlar." Szpindel sırtıttı. "Sana söylemiştim."

Haklıydı. Yaklaştıkça atmosferi delen, parlak kısa çizgilerin parlaklığının arttığı görülüyordu. Kutuplara yaklaştıkça bulut bantları oynaşıyor, şimşekler çaktırıyordu.

Düşük radyo emisyonu 31 ve 400 m'de tavan yapıyordu. Dış atmosfer metan ve amonyaktan oluşuyor; bol miktarda da lityum, su ve karbon monoksit içeriyordu. Alkali tuz karışımı, amonyak hidrojen sülfid, dönen bulutların içinde yer alıyordu. Nötr alkaliler üst katmanlardaydı. Şimdi *Theseus* bile bu elementleri üst katmanlardan toplayabilecek kadar yaklaştı, izci ise iyice dibine girmişti. Artık disk görünmüyordu. Kırmızı ve kahverengi katmanları yansıtan koyu renkli dışbükey duvara baktı. Antrasen ve pirenin soluk renklerini gördü.

Sayırsız meteorlardan biri doğrudan Ben'e doğru gidiyordu. Bir an çekirdeğindeki siyah beneği göreceğimi sandım. Ama ani bir parazit yayını engelledi. Bates sakince küfretti. Görüntü bulanıklaştı. Daha sonra sesi de yükselterek sondayı düzeltti. Uzun dalga gürültülerinin arasında sesini duyuramıyordu. Bu nedenle bir lazer bağlantısıyla konuşmaya başladı.

Ama yine de iletişim kesik kesikti. Milyonlarca kilometre boyunca onu hizada tutmak hiç sorun yaratmamıştı. Parabol sayılabilecek yörüngemiz her an tahmin edilebilir konumlara sahipti. Ama meteorların atmosferde yanarken çıkardıkları duman izleri lazer yayını içinde oradan oraya geçip duruyor ve bağlantıyı çok kısa aralıklarla kesintiye uğratiyordu. Akkor hale gelmiş gaz detayları bulanıklaştırıyordu. Taş gibi sert bir görüntünün bile keskin kenarlarından şüphe ettim. Yine de *yanlış* giden bir şeyler vardı. Solup giden bu parlak ışığın kenarındaki siyah noktayla ilgiliydi. Beynimin ilkel bir bölümünün *doğal* olarak kabul etmeyi reddettiği bir şey-

Görüntü yeniden parladı ve karardı. Tekrar geri gelmedi. "Sonda yandı," diye bildirdi Bates. "Yayın gitmeden önce bir parlama oldu. Parker Spiraline' çarpmış gibi, hem de çok şiddetli bir dalgaya."

Altyazıya ihtiyacım yoktu. Her şey yüzünden okunuyordu. Kaşları aniden çatılmıştı. Manyetik bir alanla ilgili bir gariplik var gibiydi.

"Bu..." diye konuşmaya başladı. ConSensus'ta bir numara belirmişti: *11,2 Tesla*.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Szpindel. "Bu doğru mu?"

Sarasti boğazından tıkırtıya benzer bir ses çıkardı. Gemi-

* Güneşin kendi çevresindeki dönüşü, manyetik alanını Arşimet vidası şeklinde döndürür bu hareket tüm güneş sistemine yayılır. Burada Ben'in de benzer bir etki yarattığı görülmektedir.

nin arkasındaydı. Birkaç saniye içinde telemetri zoom yaptı ve görünür ışıktan derin kızıl ötesine doğru ilerledi. Alevin içinde aynı karanlık nokta vardı. İçin için yanan bir izdi. Şimdi daha derin bir atmosfer tabakasına doğru geçerken ve irtifa kazanırken gittikçe kararıyordu. Saniyeler içinde sıcaklığı gösteren bu iz yok oldu. İçin için yanan şey de uzayın derinliklerine döndü. Ucunda sürtünen hava tabakası parlayan koni şeklinde bir tabaka oluşturunuyordu. Koninin küçük kanatları oval bir hal aldı.

Ben'in görüntüsü tekrar ortaya çıktı.

Bates duygusuz bir tonda "Hâlâ meteor olduklarını düşünen var mı?" diye sordu.

Bu şey bendeki ölçek hissini yok etti. Bir böcek de olabilirdi, bir asteroid de. "Ne kadar büyük?" diye fısıldadım. Cevaptan önce kısa bir süre geçti:

Ana eksen boyunca dört yüz metre.

Ben, yeniden görüş alanımızın içinde güvenli bir mesafedeydi. Theseus'un ön kamerasının ortasında karanlık bir daire belirmişti. Ama bunun bir yakın çekim olduğunu hatırladım. İçinde siyah alevlerin olduğu parlayan bir küreydi. Kesilmiş, çiçek bozuğu lekelerle dolu, sonsuz sayıda yeni ve iyileşmiş yarayla dolu bir yüz gibiydi.

Theseus silkelendi. Yavaşlama itişinin sesi geldi. O anda kadının ne hissettiğini düşünüyordum.

Devam ettik ve kendimizi güven altına aldık.

Theseus doksan sekiz saniyelik bir ateşleme ile hız kesti. Biraz çaba ile bir yörüngeye dönüşebilecek büyük bir yay çizdi. İkarus akımının sancak tarafına kayan yönlendirilmiş enerjisi uzay-zamanda kayboluyordu. Bir şehir büyüklüğünde ama

sadece molekül kalınlığındaki uzay yelkenimiz geminin tekrar enerji ihtiyacının olacağı bir sonraki sefere kadar kendi kendine kapandı. Antimadde toplama işi hemen durdu. Bu sefer bunu canlı canlı izleyecektik. Boşluk önemsizdi ama ekranda eksi işaretinin görünmesinde insanı rahatsız eden bir şeyler vardı.

Koruyucu bağlantıları hazırda tutabilirdik. Tele madde akımına bir şamandıra bırakarak enerjinin bize iletmesini sağlayabilirdik. Susan James neden yapmadığımızı sordu.

“Çok riskli,” dedi Sarasti. Ayrıntıya girmedim.

Szpindel, James’e doğru eğildi. “Onlara neden vuracakları başka şeyler vermiyoruz ki?”

Biz de daha fazla sonda gönderdik. Alçaktan uçmaları ve kendilerini yok etmeleri için, fazla yakıt harcamamaya özen göstererek mümkün olduğu kadar hızlı biçimde onları fırlattık. Başlangıçta meteor olduklarını zannettiğimiz Big Ben’in etrafında süzülen dev makineleri izleyeceklerdi. Theseus bir an bile gözlerini üzerlerinden ayırmadan onları takip etti. Uzakta olsalar da onları rahatça izliyordu. Bu gelişmiş tür orada olduğumuzu biliyor olsa da bizi tamamen görmezden geliyordu. Onları takip ediyorduk. Bir milyon farklı açıdan bir milyon farklı parabol çizerek ilerlemelerini izliyorduk. Ne birbirleri ile ne de Ben’in ekvator düzlemi boyunca yörüngede dolanan kayalarla hiç çarpışmadılar. Yavaşça atmosfere girdiler. Burada yanıyor, yavaşlıyor ve sonra tekrar uzaya dönüp hızlanıyorlardı. Önlerinde sürtünmeden dolayı oluşan kalkan şeklindeki hava tabakası ısıdan parlıyordu.

Bates, ConSensus görüntüsünü yakaladı. Önemli yerleri ve ön sayfanın altlarına doğru bir kelimeyi çizdi: “Scramjet”.

İki günden daha az süre içerisinde neredeyse dört yüz bin tanesini izledik. İzlerken gördüklerimiz: Sonlara doğru düzleşen ama hiç birleşmeyen kümülatif eğriler. Yörüngelerin çoğu gezegene yakın ve hızlıydı. Fakat Sarasti, geriye, Plüton’a ka-

dar genişleyerek giden frekans dağılımını çıkarmıştı. Yıllarca burada kalabilirdik. Akımdan boşluğa doğru giden balıkları da yakalayabilirdik.

“Hızlı olanlar manevra yaparken elli g çekiyor,” diye belirtti Szpindel.

“Canlı bir beden bunu kaldıramaz. Bunların insansız olduğunu söylüyorum.”

“Beden, güçlendirilebilir,” dedi Sarasti.

“Bu kadar güçlü bir yapısı varsa ona bir makine de denebilir.”

Hepsinin yüzey biçimleri birbirinin aynısıydı. Dört yüz bin uzay aracı. Hepsi birbirinin aynısı. Sürünün içinde bir alfa erkeği varsa bile ilk bakışta fark edilemiyordu.

Bu tür şeylerin ölçümlendiği bir akşam, gözlem kulesine kadar işkence edilen elektroniklerin zayıf gıcırıltılarını takip ettim. Szpindel orada süzülüyordu. Konik parıltıları izliyordu. İzleme kubbesinin kapaklarını kapatarak yıldız ışıklarını engelledi ve yerinde küçük bir analitik yuva yaptı. Szpindel’in zihnindeki sanal boşluk bunları alamayacakmış gibi grafikler ve pencereler kubbenin altında belirmişti. Taktiksel grafikler her yönden Szpindel’i aydınlatıyordu. Vücudu titreyen dövmelemlerden oluşan bir yamaya benziyordu.

Resim Adam. “Rahatsız etmiyorsam gelebilir miyim?” diye sordum. Homurdandı: *Evet, ama zorlama.*

Kubbenin altında, şiddetli bir yağmur sesi ve arka fonda bir ağız dalaşına benzer bir gürültü duyuluyordu. Bu garip sesi beni buraya getirmişti. “Bu ne?”

“Ben’in manyetosferi.” Geri dönüp bakmamıştı. “Güzel

* Normal bir insan en çok 6 g’lik manevralara, eğitimli ve özel kıyafetli pilotlar 9 g’lik manevralara dayanabilir. Gösteri pilotlarının bir iki saniyeliğine 15 g’ye kadar çıktıkları görülmüştür.

değil mi?” Sentezcilerin işle ilgili fikri yoktur. Gözlemlerin olayların akışına etkisini minimumda tutmaya çalışırlar. Bu sefer işe karışmak için kendime izin verdim.

“Güzel parazitmiş. Cızırtılar olmadan yapamam. ”Çok güzel... Eski caz parçaları gibi.”

“Ben ikisinden de anlamam.”

Omuz silkti. Üstteki kayıtlara uzandı. Yağmur sesi etrafımızı sarmıştı. Titreyen gözleri gizemli bir grafiğin üzerinde sabitlenmişti. “Bir şeyler öğrenmek ister misin?”

“Tabi ki.”

“İşte.” Işık, geri bildirim eldiveninin üzerinde parladı. Gösterdiği şey bir yusufluğun kanatları gibi parlıyordu: Soğurma spektrumu, döngüsel zaman serileri. Parlak grafikler on beş saniyelik zaman çerçevesi içinde yükseliyor ve alçalıyordu.

Altyazılarda sadece dalga uzunlukları ve Angströmler yazıyordu. “Bu ne?”

“Uzaylı osuruğu. Bu aptal şeyler atmosfere karmaşık organikler püskürtüyor.”

“Ne kadar karmaşık?”

“Söylemesi çok zor. İzler çok zayıf ve hemen dağılıyorlar. En azından şeker ve amino olduklarını düşünüyorum. Belki de protein. Belki daha fazlası.”

“Belki hayat vardır, ne bileyim mikroplar falan?” Uzayı dünyalaştırma projesi.

“Hayatı nasıl tanımladığına bağlı bu, değil mi?” dedi Szpindel. “*Deinococcus* bakterisi burada fazla dayanamazdı. Fakat burası çok büyük bir atmosfer. Doğrudan aşılama ile her şeyi yeniden işlerlerse acele etmelerine gerek kalmaz.”

Eğer böyle olsaydı kendi kendini yenileyen aşılar ile iş daha hızlı ilerlerdi. “Bence hayata benziyor.”

“Tarımsal aerosole benziyor. Şu piçler koca bir gaz gezeye-

nini Jüpiter'den daha büyük bir pirinç tarlasına dönüştürdüler.” Korkucu bir şekilde sırttı. “Senin kafanda başka bir şey var. Sayıca az olup olmadığımızı merak ediyorsun sanırım.”

Szpindel'in bulguları bir sonraki toplantıda önümüze konuldu.

Vampir bulguları bizim için özetledi. Görsel yardımcılar masanın üzerinde dans ediyordu. “Von Neumann kendini yenileyen r-selektör”. Tohumlar yıkanıyor, sıyırانlar filizleniyor. Sıyırانlar yörünge düzlemindeki ham maddeleri hasat ediyor. Bu yörüngeye ilgili bazı şüphelerim var. Kemer hâlâ yerine oturmamış.”

“Sürüden herhangi birinin doğum yaptığını görmedik,” diye belirtti Szpindel. “Üretimle ilgili herhangi bir işaret var mı?”

Sarasti başını salladı. “Belki atılmıştır. Geri gönderilmiştir. Optimum N’de sürü çoğalmaktan vazgeçecektir.”

“Bunlar sadece birer buldozer,” diye belirtti Bates. “Onları kullananlar olacaktır.”

“Sayıca çoklar değil mi?” diye ekledi Szpindel. “Bizden sayıca fazlalar.”

James: “Ama yüzyıllar boyunca görünmeyebilirler.”

Sarasti tıkladı. “Bu sıyırانlar Ateş Böceklerini mi üretiyor? Burns-Culfield?”

Retorik bir soruydu. Yine de Szpindel yanıtladı. “Nasıl olduğunu görmüyor musun?”

“Öyleyse başka biri yapmış. Zaten oralarda bulunan bir şey.”

* John Van Neumann'ın 1940'larda ortaya attığı kendi kendini kopyalayan makine teorisine atıf yapılmış.

Kimse bir süre konuşmadı. James'in yüz ifadesi değişti. Sessizliğe gömüldü. Ağzını tekrar açtığında daha genç biri şüpheli bir şekilde üste çıkmıştı.

"Burada bir ev inşa ediyorlarsa yaşam alanları bizimkine benzemiyordur. Öyle umuyorum."

Michelle. "Proteinler." Maskesinin arkasında Sarasti'nin gözleri okunmuyordu. *Karşılaştırılabilir biyokimyasallar. Bizi yiyebilirler.*

"Bu varlıklar her neyse, gün ışığında yaşayamıyorlar. Bölgesel çakışma yok. Kaynak çakışması yok. Anlaşmazlık yok. İyi anlaşılamayacağımıza dair bir sebep yok."

"Diğer taraftan," dedi Szpindel. "Teknolojilerinde saldırı-ganlık var."

Michelle yavaşça homurdandı. "Asla bir uzaylı ile tanışmamış kuramsal tarihçiler topluluğuna göre evet. Belki onların yanıldığını kanıtlamamız gerekiyor." Bir anda ortadan yok oldu. Etkisi, kum fırtınası gibi yayıldı. Susan James yerine geçti:

"Gidip sorsak olmaz mı?"

"Sormak mı?" dedi Bates.

"Orada dört yüz bin makine var. Onların konuştuğunu nereden biliyoruz?"

"Biz duyduk," dedi Szpindel.

"Onlar dronlar."

"Sinyaller onları incitmez, sadece emin olun."

"Akıllı olsalar bile konuşmaları için bir sebep yok. Dilin ve aklın bu kadar güçlü bir şekilde bir araya geldiğine dair..."

James gözlerini devirdi. "En azından deneyebiliriz değil mi? Bu yüzden buradayız. Ben bu yüzden buradayım. Sadece kahrolası şu sinyali gönder."

Bir süre sonra Bates topu aldı. "Kötü oyun teorisi, Suze."

"Oyun teorisi." Sesi sanki küfrediyormuş gibi çıkmıştı.

“Kısasa kısas en iyi stratejidir. Bize tek bir sinyal gönderdiler, biz de onlara. Top şimdi onlarda. Başka bir sinyal gönderirsek çok fazla şeyi açık etmiş olabiliriz.”

“Kuralları biliyorum Amanda. Ama karşı taraf yeni bir hamle yapmazsa görevin geri kalanı boyunca birbirimizi görmezden geleceğiz. Çünkü oyun teorisi bizim muhtaç görünmemizi söylüyor.”

“Kural sadece tanımadığınız bir oyuncu ile karşı karşıya olduğunuzda uygulanır,” diye açıkladı Binbaşı. “Daha fazla şey öğrendikçe daha çok seçeneğimiz olacaktır.”

James iç çekti. “Buna göre onların düşman olduğu varsayımı üzerinden ilerliyoruz. Tek bir sinyalin tepemize binmelerine neden olabileceğini kabul edeceğiz.”

Bates omuz silkti. “Sadece dikkatli olmamız gerekiyor. Bir asker olabilirim ama yıldızlarla gaz devlerindeki yaşam formları arasında bir yerde duran bir şeylerin tepesine binmeye hiç niyetim yok. *Herkes* Theseus’un savaş gemisi olmadığını hatırlatmama gerek yok.”

Herkes derken Sarasti’yi kastediyordu. Sarasti kendi önünde bir şeye odaklanmıştı. Yanıt vermedi. En azından sesli bir yanıt vermedi. Ama kesinlikle başka bir dille konuşuyordu.

Henüz değil, dedi.

Bates haklıydı. Theseus resmî olarak keşif için hazırlanmıştı, savaş için değil. Hiç şüphesiz efendilerimiz bilimsel yüklerimizin yanı sıra onu nükleer silahlarla ve toprakla yüklemek isterdi. Ama telemadde yakıt akışı bile süredurum kanunlarını değiştiremez. Silahlandırılmış bir prototipi inşa etmek daha uzun sürerdi. Ağır silahlarla yüklenmiş daha büyük bir tanesini hızlandırmak daha zor olurdu. Efendilerimizin kara-

rına göre zaman en büyük silahımızdı. Üretim tesislerimizde zaman verildiği takdirde ihtiyacımız olan her şey üretilirdi. Sıfırdan bir özel ışın silahı üretmek vakit alabilir. Hammaddeler için yerel bir asteroidi kullanmak gerekebilir. Ama yapılabilir. Tabii ki düşmanımızın sırf oyunu dürüst oynamak adına bekleyeceğini varsayarsak.

Ateş yağmurunu yaratan bu zekâyâ karşı etkili olabilecek silahlardaki tuhaflık ne olabilir? Bilinmeyen şey eğer bizim düşmanımızsa ne yaparsak yapalım sonunda yok olacaktık. Bilinmeyen, teknolojik anlamda gelişmişti. Bazılarına göre bu da onları doğrudan düşman yapıyordu. *Teknoloji Saldırganlık Anlamına Gelir*, diyorlardı.

Sanırım bunun tamamen yanlış olmadığını söylemem gerekiyor. Her şeyi unutmuş olmalısınız.

Başta üç grup vardı. İyimserlerin koruyucu azizi Drake ve Sagan'dı. Bunlar dünyanın hoşgörölü bir akıl tarafından idare edildiğini düşünüyordu. Ruhani Üyeleri daha fazlaydı ve bizden daha aydındılar. Bir gün ulaşmayı umdukları şey, bir gün bizim de yükseleceğimiz bir rütbe düzeni olan büyük, galaktik bir kardeşlikti. İyimserler, *Elbette uzay seyahatleri aydınlanma yaşandığını gösterir, çünkü bu seyahatler büyük yıkıcı enerjilerin de kontrol edilmesini gerektirmektedir*, derdi. *Kendi vahşi duygularının ötesine geçemeyen ırklar yıldızlararası yola çıkamadan yok olup gidecektir.*

İyimserlerin tam karşısında da Kötümserler bulunuyordu. Onlar Aziz Fermi heykellerinin ve daha küçük kişilerin önünde eğiliyorlardı. Kötümserler ölü kayalar ve prokaryotik balçıkla doldu ıssız bir evreni savunuyorlardı. *Tuhaflıkların sayısı çok azdır*, diye ısrar ediyorlardı. Çok fazla sahtekârlık, çok fazla radyasyon, çok fazla yörüngenin içinde çok fazla tuhaflık. Bir Dünya'nın var olması bile kesinlikle bir mucizeydi.

Birden fazla dünyanın var olduğunu ummak ise mantığı terk edip dini saçmalıklara sarılmak anlamına geliyordu. Yine de evren on dört milyar yaşındaydı. Galaksiyi ayakta tutan bir zekâ olsaydı şimdiye kadar ortaya çıkmaz mıydı?

Bu iki görüşün ortasında Tarihçiler bulunuyor. Zekânın hâkimiyeti, uzay yolculuğu, uzaylı varlıklar hakkında pek düşünceleri yoktu. *Ama eğer bunlar varsa çok da akıllı değillerdir, diyorlardı. Aşağı varlıklardır.*

Daha kesin bir sonuca benziyordu. İnsanlık tarihi gelişen teknolojilerin eskilerini ezmesi dışında ne anlama geliyor ki? Ama konumuz sadece İnsanlık tarihi veya aletlerin insanlara verdiği adaletsiz üstünlük değildi. Zalimler kadar gelişmiş silahlara sahip olmak her zaman kazanma şansını arttırırdı. Gerçek sorun bu silahların en başında oraya nasıl geldiği değildi, gerçek sorun bu aletlerin ne amaçla yapıldığıydı.

Tarihçilere göre bu aletlerin tek bir varlık amacı bulunuyordu: Evreni doğal olmayan bir şekle sokmak. Bunlar doğaya düşmanca yaklaşıyorlardı. Doğal şeylere karşı bir başkaldırı halindeydiler. Yararlı doğa karşısında teknoloji eksikti. Doğayla uyum inancına sahip hiçbir toplum teknoloji kullanmamıştı. İkliminiz güzelse ve yeterli yiyeceğiniz varsa füzyon reaktörlerini üretmenin mantığı nedir? Düşmanınız yokken neden sur inşa edersiniz? Size tehdit oluşturmayan bir dünyayı neden değiştirmeye zorlarsınız?

İnsan medeniyetinin kısa zaman öncesine kadar pek çok kolu vardı. Yirmi birinci yüzyılda bile birkaç izole olmuş grup sadece taştan aletler üretiyordu. Bazıları tarım yaparak yaşıyordu. Yine de bazıları doğayı kendi elleri ile mahvedene ve uzayda şehirler inşa edene kadar rahat durmadı.

Sonuçta hepimiz buna alıştık. Her yeni teknoloji eskisinin yerine geçti. Daha ilerleyemeyeceği bir yere ulaştı ve durdu.

Ta ki kendi annem kendisini bal peteğindeki bir larva gibi sarıp, makineler tarafından yumuşatılıp, kendi rızası ile yok olana kadar.

Ama tarih asla şu an bulunduğumuz yerde durmamız gerektiğini söylemedi. O sadece duranların var olmak için artık uğraşmak zorunda olmadığını söyledi. İnsan yapımı teknolojilerin yok olduğu, doğanın hâlâ düşman olduğu, sadece daha keskin aletler ve daha güçlü ordulara sahip olanların hayatta kalabildiği başka dünyalar olabilirdi. Zorlu hava koşulları ve doğal afetler sizi öldürebilir de, öldürmeyebilir de. Bunların önüne geçildiğinde veya bunlara uyum sağlandığında etkinliklerini kaybederlerdi. Şu anda sorun olmaya devam eden çevresel faktörler; hâlâ kendilerine karşı savaştıklarımız, yenileri için yeni stratejiler ürettiklerimiz, hayatta kalmak için düşmanlarını daha fazla büyümeye zorlayanlardır. Nihayetinde sorun edeceğimiz tek düşman akıllı olandır.

Peki, ya bu en iyi oyuncaklar hayatın akıllı düşmanlara karşı yürütülen bir savaş olduğunu unutmayanların ellerine geçerse, hangi ırkın makinelerinin yıldızlar arasında seyahat edeceği konusunda ne söylerlerdi?

Bu konu tartışma yeteri kadar açıktı. Bu tür tartışmalar mantık temelinde yapılmış olsalardı ve canı sıkıran bu nüfus Fermi ile ilgili oyunda ödüllendirilmemiş olsaydı, Tarihçilerin zafer kazanması mümkün olabilirdi. Ama Tarihçilerin paradigması çoğu insan için çok berbat, çok Darwinciydi. Aslına bakılırsa artık kimse de böyle düşüncelerle ilgilenmiyordu. Cassidy Araştırmalarında çıkan en son keşifler bile çok fazla değişikliğe yok açmadı. Ursae Majoris Eridani'de oksijenli bir atmosfer varsa ne olacaktı? Kırk üç ışık yılı uzaktaydı ve bizimle iletişim kurmuyordu. Uçan avizeler ve uzaylı mesihler istiyorsanız Cennette bunlardan yapabilirdiniz. Testosteron ve hedef alıştırması istiyorsanız gerçekten kötü amaçları olan-

larla uğraşmaz, yabancı yaratıklarla dolu bir ahiret hayatını seçebilirdiniz. Yabancı bir zekâ düşüncesi sizi korkutuyorsa boş, olgun ve Tanrıdan korkan dünyalı hacıları bekleyen arazilerin olduğu sanal bir galaksiyi keşfedebilirsiniz.

Hepsi buradaydı. On beş dakikalık bir eklentinin ve boyundaki soketin diğer tarafındaydı. Avrupa'da gölleri gezmek yerine neden gerçek bir uzay seyahatinde sıkışıp kalınırdı ki?

Nihayetinde kaçınılmaz bir şekilde dördüncü grup ortaya çıktı. Hepsinin üstünde Semavi bir oluşum: Bir Halta Yaramayanlar Grubu. Tabii ki bunlar Ateş böcekleri ortaya çıktığında ne yapmaları gerektiğini hiç bilmiyorlardı.

Bu yüzden bizi gönderdiler. Ve Tarihçilerin onuru için her ihtimale karşı bir asker gönderdiler. Arkadaş canlısı olmadıkları kanıtlanırsa Dünya'dan gelen herhangi birinin yıldızlar arası teknoloji ile yarışmak için uygun olup olmayacağı şüpheliydi. Yine de Bates'in varlığı rahatlık veriyordu; en azından ekipteki insanlara. Sinirli, dört haneli IQ'ya sahip bir T-rex'in karşısına silahsız olarak çıkacaksınız yanınızda dövüşten anlayan birinin olmasının zararı dokunmaz.

En azından yakındaki bir ağacın dalını koparıp kılıç olarak kullanabilir.

"Yemin ederim ki uzaylılar sonunda çoğumuzu yemiş olursa Oyun Teorisi Grubuna gireriz," dedi Sascha.

Mutfaktan bir paket kuskus alıyordu. Ben de kafein için gelmiştim. Neredeyse yalnız sayılırdık: Ekibin çoğu kubbeden Fab'a geçmişti.

"Dilbilimciler bunu kullanmaz mı?" Bazılarının kullandığını biliyordum.

"Biz kullanmayız." Diğerleri beceriksizlerdir. "Oyun teo-

risinde oyuncular arasında rasyonel bir kişisel çıkar durumu vardır. Ama insanlar rasyonel değildir.”

“Öyle olduklarını sanıyordum,” dedim. “Bugünlerde sosyal nöroloji ile ilgileniyorlar.”

“İnsan sosyal nörolojisi.” Elindeki paketin kenarını ısırdı. Ağzını irmikle doldurdu. “Bu yüzden oyun teorisi işe yarıyor. Rasyonel oyuncular veya insanlar. Bunlardan hangisinin bu teoriye uyacağını merak ediyorum.” Bir bölmeden geçen tipik bir uzaylıya elini sallar gibi yaptı.

“Kendi sınırları var tabi,” diye kabul ettim. “Sanırım sadece elinle tutabildiğin aletleri kullanabilirsin.”

Sascha güldü. “Demek ki elinle düzgün bir taslağı tutamıyorsan hayallerindeki evi şiirlerde anlatırdın.”

“Belki öyle olmazdı.” Kendime rağmen biraz savunmacı olduğumu kabul ettim. “Bunu oldukça kullanışlı buluyorum. İşe yaradığı yerleri bilsen şaşardın.”

“Öyle mi? Söylesene nerede işe yarıyormuş?”

“Doğum günlerinde,” dedim ve anında bunu dediğime pişman oldum.

Sascha ağzındakini çiğnemeyi bıraktı. Gözlerinde neredeyse bir flaş çaktı. Vücudunun geri kalanı da dikkat kesilmişti.

“Devam et,” dedi. Tüm ekibin beni dinlemeye başladığını düşündüm.

“Önemli bir şey değil. Gerçekten. Sadece örnek verdim.”

“Hadi ya. Anlatsana.” Sascha, James’in başını bana doğru çevirdi.

Omuzlarımı silktim. Büyütülecek bir şey yoktu. “Pekâlâ, oyun teorisine göre kimseye doğum gününüzün ne zaman olduğunu söyleyemezsiniz.”

“Ben önemsemem.”

“Kaybet-kaybet durumu. Kazanma stratejisi yok.”

“Strateji derken neyi kastediyorsun? Sadece doğum günü.”

Ben açıklama yapmaya çalışırken Chelsea de aynı şeyi söy-

lemişti. *Bak, dedim, doğum günün geldiğinde herkese söyledin ve sonunda hiçbir şey olmadı. Yüzüne atılan bir tokat gibi.*

Veya herkesin senin için bir parti düzenlediğini düşünebiliriz, diye yanıtlamıştı Chelsea.

Öyle olursa bu partiyi gerçekten içlerinden gelerek mi yaptıklarını, *yoksa sadece senin erkenden verdiği tepkinin onları bu partiyi düzenlemek zorunda bırakıp bırakmadığını bilemezsin. Fakat kimseye haber vermezsen ve kimse doğum günün hakkında konuşmazsa kendini kötü hissetmezsin, çünkü kimsenin zaten haberi yoktu. Ve eğer biri gelip de sana bir içki ısmarlarsa bunu içinden geldiği için yaptığını bilirsin. Çünkü seni sevmeyen insanlar doğum gününde kendilerini zora sokup da doğum gününü kutlama zahmetine katlanmazlar.*

Elbette ekip bu gibi şeyleri biliyordu. Bunu sözlü olarak açıklamam gerekmiyordu. Biraz ConSensus biraz da sonuç matrisi anlatmıştım. Söylemek/Söylememek sütunda. Kutlamak/Kutlamamak satırda. Siyah beyaz kutucukların arasında fayda ve maliyetin karşı konulamaz karşılaştırması. Matematik inkâr edilemez; kazanan bir strateji gizlenemez. Sadece aptallar doğum günlerinin ne zaman olduğunu söyler.

Sascha bana baktı. “Bunu kimseye anlattın mı?”

“Tabi. Kız arkadaşına.”

Kaşlarını kaldırdı. “Kız arkadaşın mı vardı? Gerçek miydi?”

Başımı salladım. “Bir zamanlar.”

“Sen bunu ona anlattuktan sonra demek istiyorum.”

“Evet.”

“Hu hu.” Gözleri sonuç matrisine takıldı. “Sadece merak-tan soruyorum Siri. Kız arkadaşın buna nasıl tepki verdi?”

“Aslında tepki vermedi. En azından başta. Daha sonra da güldü.”

“Benden daha iyi bir kadınmış.” Sascha başını salladı.

“Ben senden hemen kurtulurdum.”

Geceleri değişmeyen gemi ii gezilerim vardı: kısıtlı da olsa özgürlük içinde muzaffer bir rüya uçuşu. Bölmeler ve koridorlar arasında gezdim. Kollarımı açtım ve silindirik gövdenin siklonik rzgrını hissettim. Bates etrafımda daireler çiziyordu. Topunu oyuklara ve duvarlara fırlatıyordu. Yapay yerçekiminde topu yakalamak için uzanıyordu. Top merdiven boşluğundan sekti ve ben geçerken dışarı ıktı. Ettiği küfürler mahzenden köprüye kadar beni izledi.

Kubbenin oralarda durdum. İleriden gelen sesleri fark etmiştim.

“Tabii ki güzel.” diye mırıldandı Szpindel. “Onlar yıldız.”

“Tahminlerime göre bu görüntüyü paylaşmak istediğin ilk kişi ben değildim,” dedi James.

“İkinci kişi olabiliridin. Fakat Meesh ile randevum var.”

“Bana hiç bahsetmedi.”

“Sana her şeyi anlatmaz ki. Sorman lâzım.”

“Hey, ben antilib alıyorum. Sen almasan da.”

“Laflarına dikkat et Suze. Eros, aşk dağıtanlardan sadece biri değil mi? Eski Yunanlılar bu işle ilgilenen dört kişi olduğunu sylirmiş.”

“Doğru.” Kesinlikle artık Susan değil. “Sbyancılığın başını çekenler var.”

“Hadi oradan Sascha. İşler yeniden hızlanmadan önce Meesh ile birkaç dakika geçirmek istiyorum.”

“Ben de istiyorum Ike. Gözlerini üzerimden ek.”

“Sadece konuşmak istiyorum. Yalnız. Sorulacak çok şey var.”

Sascha’nın nefes aldığını duydum. Michelle’in nefes verdiği hissettim.

“Özür dilerim evlat. Grubu biliyorum.”

“Tanrıya şükür. Görüşmek istediğimde hep bir grup incelemesi oluyor.”

“Senden hoşlandıkları için şanslısın.”

“Sana hep bir darbe yapmanı söylüyorum.”

“Her zaman bizim aramıza girebilirsin.”

Nazikçe birbirine dokunan bedenlerin hışırtısını duydum. “Nasılsın?” diye sordu Szpindel. “İyi misin?”

“Çok iyiyim. Sanırım sonunda canlı biri olmaya alıştım. Sen nasılsın?”

“Hey, ne kadar süredir ölü olsam da salak gibiyim.”

“Ama başardın.”

“Ne? Teşekkürler. Deniyorum.”

Kısa bir süre sessizlik oldu. Theseus’un derinden gelen sessiz mırıltısı duyuluyordu.

Michelle “Annem haklıymış” dedi. “Gerçekten çok güzel.”

“Yıldızlara baktığında ne görüyorsun?” Sonra kendini tuttu. “Demek istediğim...”

“Çok zorlayıcılar,” dedi Michelle. “Başımı döndürdüğümde sanki dalgalar halinde çok ince iğneler derime batıyormuş gibi oluyor. Ama hiç acıtmıyor. Sadece gıdıklıyor. Elektrik gibi. Hoş.”

“Keşke ben de böyle hissedebilseydim.”

“Ara yüzümüz var. Görsel korteksin yerine yan lobuna bir kamera yerleştirmen yeter.”

“Az önce bana bir makinenin görüntüleri nasıl algıladığını söyledin değil mi? Yine de senin nasıl yaptığını bilmiyorum.”

“İsaac Szpindel. Sen bir romantiksin.”

“Yok ya.”

“Kabul etmek istemiyorsun. Saklamak istiyorsun.”

“Burada uğraşmamız gereken yeteri kadar gizem yok mu? Belki fark etmemişsindir diye söylüyorum.”

“Evet, ama bu konuda elimizden bir şey gelmez.”

“Değişecek. Zaman kaybetmeden canımızı dışımıza takıp çalışmamız gerekiyor.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Eminim,” dedi Szpindel. “Şimdiye kadar biraz mesafe kat ettik değil mi? Oraya gidip de bir çubuk ile etrafı dürtüklemeye başladığımızda pek çok ilginç şeyin olacağına dair iddiaya girerim.”

“Sence öyle olabilir. Tüm bu organikler ile birlikte biyolojik bir yer olmalı.”

“Lanet olsun. Ben onların fiziksel özellikleri ile ilgilenirken sen de onlarla konuşacaksın.”

“Belki olmaz. Annem milyon yıl geçse de bunu asla kabul etmezdi; ama senin dil ile ilgili değindiğin bir nokta var. Üzerinde çalışırsan geçici bir çözüm olabilir. Rüyaları duman işaretleriyle çözmeye çalışmak gibi. Çok saygın, belki de birinin yapabileceği en saygın şeylerden biri. Ama bir şeylerden fedakârlık etmeden başka şeyler elde edemezsen. Bunlar seni kısıtlar. Burada olan her neyse henüz harekete geçmemiş olabilir.”

“Öyle olmadığına iddiaya girerim.”

“Ne zamandan beri? Dilin her zaman ne kadar *yetersiz* olduğunu belirten sensin.”

“Sadece seni kızdırmaya çalıştığımda. Kendi kendine güldü. “Cidden telepati yerine ne kullanacaklar? Sen öğrenmeden önce gırtlığa kadar hiyerogliflere battığını söyleyebilirim. Dahası kayıt zamanında bunların şifresini de çözeceksin.”

“Çok tatlısın. Ama merak ediyorum, ben Jukka’nın şifresini bile daha çözemiyorum.”

Michelle bir süre sessiz kaldı. “Beni bazen şaşırtıyor.”

“Seni ve yedi milyar kişiyi de.”

“Evet. Aptalca olduğunu biliyorum ama etrafta olmadığına nerede olduğunu merak ediyorum. Tam benim önüme gelip dikildiğinde de saklanmam gerektiğini hissediyorum.”

“Bizi korkutması onun suçu değil.”

“Biliyorum. Ama pek moralimizi de yükseltmiyor. Hangi akıllı bir vampiri göreve getirmeyi düşünmüş acaba?”

“Onları nereye götürecektin ki? Ona sen emir vermek isterdin değil mi?”

“Konu sadece davranışları değil. Konuşması da var. Sadece *yanlış işte.*”

“Biliyorsun ki...”

“Şimdiki zamandan veya diğer gırtlaksılardan bahsetmiyorum. Sen de nasıl konuştuğunu biliyorsun. Kısa ve özlü.”

“Etkili.”

“Yapay, Isaac. Hepimizi bir araya koysan yine de o bizden daha akıllı olur. Ama bazen de toplamda elli kelime ile konuşuyor.” Kısaca iç çekti. “Tabii bu çok az kelime kullandığı için onu öldürmek istediğim anlamına gelmesin.”

“Ha. Bu sadece bir dilbilimci olduğun için söylüyorsun. Dilin tüm güzelliğini neden anlamak istemediğini anlayamıyorsun.” Szpindel öksürdü. Alaycıydı. “Bak ben biyoloğum. Bu çok mantıklı.”

“Gerçekten mi? Hadi anlat bakalım, bilge ve akıllı kurbağa.”

“Çok kolay. Kan emicilik geçici bir şey. Daimi değil.”

“Ne – ha şu katil balinaları yani orkaları kastediyorsun değil mi? Islık lehçeleri.”

“*Dil* demeyi unuttum. Yaşam tarzlarını düşünün. O bölgenin balık yiyen sakinleri sonuçta. Büyük gruplar halinde takılıyorlar. Etrafta fazla dolaşmıyorlar. Sürekli konuşmuyorlar.” Bir hareket hışırtısı duydum. Szpindel’in bir elini Michelle’in koluna koyduğunu düşündüm. Eldivenlerindeki sensörlerin onun nasıl hissettiği söylediğini duydum.

“Bazen fok ve denizaslanı gibi *memelileri* de yiyorlar. Orkalar çok akıllı avcılar. Şans eseri bir ses veya bir tıkırtı du-

yunca saklanacak kadar akıllı. Çok sinsi değiller mi? Küçük gruplarla avlanıyorlar. Her yere yayılıyorlar. Kimse geldiklerini duymasın diye ağızlarını kapatıyorlar.”

“Jukka da bir orka.”

“İnsan içgüdüleri ona sessiz olmasını ve etrafta avlanmasını söylüyor. Ağzını her açtığında bizim onu görmemize izin veriyor. Kendi ilkel beyni ile bize saldırıyor. Belki yaşlı adama karşı bu kadar zalim olmamalıyız. Sonuçta dünyadaki en iyi motivasyon konuşmacısı değil.”

“Mola verdiğimiz her seferinde bizi yememek için kendi ile savaşıyor. Çok rahatlatıcı.”

Szpindel kıkırdadı. “O kadar da kötü değil. Katil balinaların bile cinayet işledikten sonra gardlarını düşürdüğünü tahmin ediyorum. Dolu bir mide ile niye etrafta sinsi sinsi dolaşsın ki?”

“Demek ki ilkel beyni ile savaşıyor. Yani aç değil.”

“Sanırım ikisi de biraz doğru. Beyin gerçekten bırakıp da gitmez biliyorsun. Ama sana bir şey söyleyeceğim.”

Szpindel’in sesinden canının oyun oynamak istediği anlaşılıyordu.

“Sarasti odasından çıkıp günlük konuşmalara katılmak isterse benim açımdan bir sıkıntı yok. Fakat hepimiz onunla görüşmeyi kestiğimizde ne olacak? Öyle bir durumda arkamızı kollamamız gerekecek.”

Geri dönüp baktığımda şunu kabul ediyorum: Szpindel’in kadınlarla olan ilişkilerini kıskandım. Birleştirilmiş ve parçalanmış, kendisinde pek hissetmediği tiklerden ve titreşimlerden oluşan bir grupta bir şekilde başa çıkmayı başarıyor.

Etkileyici. Kelime tam olarak da bu: Etkileyici.

Sosyal bir gereklilik olarak iki tarafın seks eşi olması eski

moda olmuştu. Ama ben bile bunu denemiştim. Szpindel'in karşısındakinin kendisini küçük görmesine neden olan yeteneğine sahip olmak güzel olurdu.

Özellikle Chelsea ile aramızdaki her şey bozulmaya başladığında.

Benim de kendime göre bir tarzım vardı. Bir keresinde, dürüstlük ve duygusal manipölasyon hakkında yaptığımız kavgalardan birinden sonra bazı değişikliklerin durumu düzeltebileceğini düşünmüştüm. Chelsea'nin sadece cinsellikle ilgili genel politikaları anlamadığından şüpheleniyordum. Elbette para kazanmak için beyinleri programlıyordu ama belki de başta düşünceler olmadan devrelerin doğal seçim ile nasıl şekillendiğini hatırlıyordur. Belki de gerçekten evrimsel düşmanlar olduğumuzu ve *tüm* ilişkilerin sonunda başarısız olacağını bilmiyordur. Bu düşüncelyi aklımdan çıkarabilirdim. Kendi çekiciliğimle onun savunmasını yıkabilseydim her şeyi bu kadar batırmazdık.

Bunun hakkında düşündüm. Onun farkındalığını artırmak için mükemmel bir fikirle geldim. Onun için bir masal yazdım. Mizahı ve duygusallığı karıştırdım. Ve ona şu adı verdim:

Oogenezin Kitabı

Başlangıçta eşey hücreleri vardı. Cinsiyetlerin olmasına rağmen toplumsal cinsiyet daha bilinmiyordu. Hayat bir denge içindeydi.

Ve Tanrı dedi ki "Sperm ol!" ve bazı tohumlar buruştu ve küçüldü ve pazara çıktı.

Ve Tanrı dedi ki "Yumurta ol!" ve diğer tohumlar spermilerin istilasına uğradı. Bunlar meyve verdi. Sperm zigota hiç yemek getirmedi. Sadece en büyük Yumurta bu eksikliği giderebilirdi. Zaman içinde bunlar daha da büyüdü.

Ve Tanrı, Yumurtaları rahme koydu ve dedi ki "Burada bekle, iyice büyüyeceksin. Sperm seni etrafta arayacak. Bu andan itibaren içten içe besleneceksin." Böyle devam etti.

Ve Tanrı eşey hücrelerine dedi ki "Sizden gelen meyve yerine yerleşecek ve şekil alacak. Belki hava soluyacak belki su belki de hidrotermal bacalardan kükürtlü sular. Ama size emrettiğim bir şeyi unutmayın. Bu başlangıçtan beri değişmemiştir: Genlerinizi yayın."

Bu yüzden Sperm ve Yumurta dünyaya indi. Ve Sperm dedi ki "Ben ucuzum ve bolca bulunurum. Madem bu kadar çok sperm var elbette Tanrı'nın planını yerine getiririm. Hep yeni arkadaşlar arayacağım. Çocuk olduğunda bu arkadaşları bırakacağım. Pek çok rahim ve çok az zaman var."

Ama Yumurta dedi ki "Ah! Doğumun tüm yükü benim üzerimde. Yarıyı bana ait olan bu yavruyu taşımam, hamile kalmam ve beni terk ederken bile onu beslemem lâzım." (şimdiye kadar Yumurtaları taşıyan vücutlar sıcakkanlı ve tüyle kaplıydı). *"Birkaç çocuğum olacak. Kendimi onlara adamalıyım. Her an onları korumalıyım. Beni bu işe karıştırdığı için Sperm'in bana yardım etmesi gerekiyor. Benim yanımda zorlansa da onu başıboş bırakmamam ve rakiplerim ile yatmasına izin vermemem lâzım."*

Sperm bundan hoşlanmadı.

Tanrı gülümsedi. Verdiği emir Sperm ve Yumurtayı bir savaşın içine sürüklemişti. Yok olacakları güne kadar böyle devam edecekti.

Bulutlu bir Salı gününde, ışığın çok da iyi olduğu bir anda ona çiçekler almıştım. Romantik bir eski geleneğin ironisini göstermiştim. Başka türlerin cinsel organlarına hizmet eden, cinsel birleşme öncesi bir rüşvetti. Tam sevişmek üzereyken ona yazdığım hikâyeyi okudum.

Hâlâ o gün nerede yanlış yaptığımı bilemiyorum.

“Cam tavan senin içinde. Cam tavan senin vicdanın.”

~ Jacob Holtzbrinck, *The Keys to the Planet*

Biz dünyayı terk etmeden önce dördüncü bir dalgayla ilgili bazı hikâyeler ortaya çıktı: Sessizce yaklaşan bir uzay gemisi filosu olursa önce biz saldırıya geçmeliydik. Veya uzaylılar dostsa, politikacılar ve CEO’lar ile dolu bir firkateyn öne gönderilecekti. Dünya’da derin uzay savaş gemilerinin olmasını veya elçilik yapacak uzay gemilerinin olmamasını kafaya takmayın. Theseus da Ateş Yağmurundan önce yoktu. Kimse bize böyle bir birliğin olduğundan söz etmemişti. Asla önünüzdeki büyük resmi görmezsiniz. İnsanlar ne kadar az şey bilirlerse o kadar az ihanet ederler.

Dördüncü dalganın olduğundan bile emin değilim. Buna dair hiç bir kanıt görmedim. Belki de onları Burns-Caulfield’de bıraktık. Veya belki de Big Ben’e kadar bizi takip ettiler. Bizim neler yaptığımızı görecektir kadar yakından ama işler kötü gittiğinde sıvışacak kadar da uzaktan izlemişlerdir.

Ne olduğunu merak ediyorum. Eve dönüp dönemeyeceklerini merak ediyorum.

Şimdi geri dönüp baktığımda dönmemelerini umuyordum.

Dev bir marşmelov Theseus’un yanına çarptı. Sallana sallana süzüldü. Gövdenin diğer tarafında Szpindel sanki bir şeyler onu tırmalamış gibi bağırdı. Mutfakta sıcak bir kahve bardağı kırıldı. Neredeyse beni yakıyordu.

İşte bu, diye düşündüm. Çok yakınlaştık. *Bize saldırıyorlar.*

“Ne...”

Bates köprü bağlantısını kurarken ortak hattan bir ses duyuldu. “Ana motor darbe aldı. Rotayı değiştiriyoruz.”

“Ne? Nereye? Kimin emri bu?”

“Benim,” dedi Sarasti. Üzerimizde belirmişti.

Kimse konuşmadı. Geminin kış kapağından geçip silindir gövdeye doğru ilerledik. Bir sürtünme sesi geliyordu. Theseus’un kaynak toplama dizinini açtım. Katkılı seramiklerin toptan üretimi için üretim yeniden ayarlanıyordu.

Radyasyon kalkanları. Katı maddeler. Dökme ve ilkel. Hep güvendiğimiz kontrollü manyetik alanlardan değiller.

Çete uykulu gözlerle çadırlarından çıktı. Sascha homurdandı. “Ne halt ediyorsunuz?”

“Bak.” Sarasti, ConSensus’u aldı ve salladı.

Bilgiler basit bilgi akışı şeklinde değil yoğun bir bilgi fırtınası şeklinde geliyordu. Yerçekimi kuyuları ve yörünge güzergâhları, amonyum ve hidrojenden üst sınırlarında boşalma-gerilim simülasyonları, gamadan radyo dalgalarına kadar olan bütün frekanslarda alınmış stereoskopik gezegen manzaraları. Kırılma noktalarını ve kritik düzlem noktalarını ve sabit olmayan dengeleri gördüm. Beş boyutta sıkışmış felâketleri gördüm. Algılarımı bilgilere odakladım. Etten oluşan beynimin yarısı alt satırı anlamaya çalışıyordu.

Çıplak gözle görülemeyen bir şey orada bizden saklanıyordu.

Ben’in yörünge düzleminde hâlâ hareket yoktu. Suçlunun kim olduğunu hâlâ bulamamıştık. Sarasti nerdeyse her bir taşı, dağı ve gezegenimsi yapıyı bulmakla kalmadı, her şeyi çok daha yakından tekrar tekrar inceledi. Ne Sarasti ne de Kaptanla paylaştığı ortak zekâ, kuşaktaki cisimlerin birbirleriyle çarpışmalardan kaynaklanan bu güzergâh değişimini açıklayamıyordu. Toz bulutları yeni yeni dağılıyordu. Bazıları

bulutların üzerinden gelen ve yörüngedeki tüm enkazı çeken şeylerin üzerine yağıyordu.

Tüm enkaz bize çarpmayacaktı. Ben'in ekvator bölgesi arka arkaya bir sürü meteorun çarpmasından kaynaklanan yanıp sönen ışıklarla aydınlanıyordu Sıyırانların yaydığı parlak dalgalardan daha soluktular ve göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyorlardı. Ama bütün taşların düşme frekanslarının dağılımı aynı değildi. Sadece öylesine bir düşünce olarak, gelen bazı taş ve kum parçaları belki de paralel evrende yok olmuştı.

Veya *bu evrendeki bir şey* onları yakalamıştı. Ben'in yörüngesinde yaklaşık kırk saatte bir turunu tamamlayan bir şey atmosferi sıyrarak kadar yakınlaşmış olabilirdi. Görünür ışıktaki kızılötesi ışıktaki veya radarda görünmeyen bir şey. Theseus onu izlediği sırada sıyırانlardan biri atmosfere girip akkor halinde yanan parlak bir kuyruk bırakmasaydı, bu düşünce sadece bir hipotez olarak kalabilirdi.

Sarasti onu tam ortaya aldı. Ben'in sonsuz gece manzarasında parlak duman izleri çapraz olarak birbirini kesiyordu. Duman izleri yol üzerinde bir iki derece sola zıplıyor, görünütüden çıkmadan hemen önce de hafifçe geriye zıplıyorlardı. Dondurulmuş görüntü, ışık demetinin aydınlattığı merkez bölmesinden ayrılmış, kendi kendine dalgalanan tek bir saç teli gibi aykırı, katı bir bölüm olduğunu gösteriyordu.

Bu bölüm dokuz kilometre uzunluğundaydı.

"Gizlenmişler," dedi Sascha. Etkilenmişti.

"Pekiyi değil." Bates ön kapaktan geçti ve havada dönerek ilerledi. "Isı iletmeyen bir yapı olduğu belli." Güverte merdivenlerinin yarısını yakaladı. Yukarı çıkmak için dönme tor-kunu kullanmış ve adımlarını basamağa sabitlemişti. "Bunu daha önce neden göremedik?"

"Işık yaymıyor," dedi Szpindel.

“Bir iz olmasına gerek yok. Bulutlara baksana.”

Elbette Ben’in bulutlu arka perdesi aynı ince kaymayı gösteriyordu. Bates güverteye çıktı ve konferans masasına gitti. “Bunu daha önce görmemiştik.”

“Diğer sondalar daha önce böyle bir yapı görmemişti,” dedi Sarasti. “Bu sonda daha büyük bir aç kullanıyor. Yirmi yedi derece?”

“Neye göre daha büyük bir aç?” diye sordu Sascha.

Bates “Bizimle onun arasındaki çizgiye göre ,” diye mırıldandı.

Hepsi taktik ekrandaydı. Theseus düzgün bir yay çizerek içerilere doğru ilerliyordu. Ancak gönderdiğimiz sondalar Hohmann transferlerinin* etrafında pek düzgün sıralanmamışlardı. Motorlarını dümdüz aşağı doğru gidecek şekilde ateşlediler. Rotaları Ben ile Theseus’u birbirine bağlayan teorik çizgiden sadece bir iki derece uzaktı.

Sadece o hariç. O daha geniş bir açıyla, daha mantıklı bir rotadan yaklaşmıştı.

Sarasti monoton bir sesle devam etti. “Bizim görüş hattımızdan uzaklaşıldığında görüntünün süreklilik göstermediği açıkça belli oluyor.”

“Biz kör bir noktada mıyız yani? Rotamızı değiştirirsek görür müyüz?” Bates başını salladı. “Kör nokta hareket ediyor Sascha. O...”

“...Bizi takip ediyor.”

Sascha dişlerinin arasından nefes aldı. “Piç kurusu.”

Szpindel seğirdi. “İyi de nedir bu?”

Donmuş çerçevenin pikselleri hareket etmeye başladı. Ben’in atmosferindeki dönen girdapların arasından nok-

* Hohmann transfer yörüngesi: Çapları farklı iki dairesel yörünge arasındaki en uygun geçiş yörüngesidir. Şekli bir yarım elipse benzer.

ta nokta, belirsiz bir görüntü çıktı. Kıvrımları ve çıkıntıları vardı. Hiç düz kenarı yoktu. Bu şeklin ne kadarının gerçek olduğunu ve ne kadarının da aşağıdaki bulutların görüntülerinin karışması nedeniyle olduğunu söylemek mümkün değildi. Ama genel görünüş itibarı ile simide benziyordu. Belki de bir sürü küçük sivri parça büyük bir halka üzerine sabitlenmiş gibi demek daha doğru olur. Ve bu şey gerçekten çok büyüktü. Dokuz kilometre boyunca kaybolan duman izleri, şeklin hemen kıyısından geçiyor ve ortada kırk-elli derecelik bir yayı boş bırakıyordu. On Jüpiter ağırlığındaki gaz devinin gölgesinde saklanan bu şey bir uçtan bir uca otuz kilometre genişlikteydi.

Sarasti'nin sunumunun bir yerinde hızlanmayı bıraktık. Aşağıda onun olduğu yere yöneldik. Aslında biz demek pek doğru değil. Belki olur belki olmaz yaklaşımımız geçmişten kalan bir şeydi. Doğruca üzerine gittik ve silahları ateşledik.

"Şey, bu otuz klik genişliğinde," dedi Sascha. "Ayrıca görünmeyen bir cisim. Biraz daha dikkatli olsak olmaz mı?"

Szpindel homurdandı. "İkinci tahminimiz vampirler olabilir. Vampirleri isteyemeyiz değil mi?"

Yeni bir şey ortaya çıktı. Frekans grafikleri ve uyum spektrumları düz bir çizgide ilerlerken aniden yukarı doğru fırladı. Görüntü aniden bir ışık korosuna döndü.

Bates "Modüle edilmiş lazer," diye bildirdi. Szpindel baktı. "Ondan mı?"

Bates başını salladı. "Biz üzerindeki gizlilik perdesini araldıktan hemen sonra çıktı. İlginç zamanlama."

"Korkutucu bir zamanlama," dedi Szpindel. "Nereden biliyor ki?"

"Yolumuzu değiştirdik. Doğruca ona gidiyoruz."

Işık ekrandaki pencerenin üzerinde oynuyordu. "Artık her neyse," dedi Bates. "Bizimle konuşuyor."

“Pekâlâ,” bir hoş geldiniz ifadesiyle. “Öyleyse merhaba diyelim.”

Susan James, tekrar sürücü koltuğuna geçmişti.

Ben sadece seyirciydim.

Hepsi ellerinden geleni yapıyordu. Szpindel, Sarasti’nin çıkardığı silueti bir dizi filtreden geçirdi. Biyolojiden mühendisliğe her şansı denedi. Bates, gizlenmiş yapıyla sıyıranlar arasındaki yapısal benzerlikleri bulmaya çalıştı. Sarasti bizi yukarıdan izledi ve bizim düşünebileceğimizden daha derin vampir düşüncelere daldı. Ama hepsinin bir amacı vardı. Dörtlü çete sahnenin ortasında, Susan James’in emri altındaydı.

En yakındaki sandalyeyi aldı ve oturdu. Bir orkestrayı yönetiyormuşçasına ellerini kaldırdı. Görsel simgelere basarken parmakları titriyordu. Dudakları ve çenesi kilitlenmişti. Ondan gelen bildirimlere tıkladım ve yabancı sinyalle karşılıklı mesajlaştığını gördüm.

RORSCHACH’TAN YAKLAŞAN GEMİYE
116 AZ – 23 DEC REL. MERHABA THE-
SEUS. RORSCHACH’TAN YAKLAŞAN GE-
MİYE 116 AZ – 23 DEC REL. MERHABA
THESEUS. RORSCHACH’TAN YAKLAŞAN
GEMİYE...

Kız, lanet olasıca şeyin şifresini çözmüştü bile. Ona yanıt bile veriyordu.

Theseus'tan Rorschach'a. Merhaba Rorschach.

MERHABA THESEUS. BURALARA HOŞ-
GELDİNİZ.

Üç dakikadan daha az süresi vardı. Veya onların üç dakika-
dan daha az süresi vardı. Dört tamamen bilinçli kişilik ve bir
düzine bilinçsiz gösterge modülü, hepsi birbirine paralel çalış-
ıyor, hepsi aynı gri madde yumrusundan geliyordu. Böyle bir
performansı görünce insanların kendi beyinlerini neden ikin-
ci plana itmeye bu kadar istekli olduklarını anlayabiliyordum.

Şimdiye kadar hayatta kalmanın bile geçerli bir neden
olup olamayacağı konusunda kendimi ikna edememiştim.

Yakınlaşmamıza izin verin, dedi Çete. Basit ve doğrudan...
Sadece veriler ve olgular. Belirsizlik ve yanlış anlaşılmaya yer
yok. *Barış için geliyoruz* tarzı komik ifadeler bekleyebilirdi.
Kültürel değişim için el sıkışmanın da zamanı değildi.

UZAK DURMALISINIZ. GERÇEKTEN.
BURASI TEHLİKELİ BİR YER.

Dikkat kesildiler. Bates ve Szpindel bir an tereddüt etti ve
James'e baktı.

Çete *katı bir tonda 'Tehlike ile ilgili bilgi verin,'*
diye yanıtladı.

YAKINLAŞMANIZ TEHLİKELİ OLUR. AI

* İsviçreli psikiyatrist Hermann Rorschach'a atıf yapılmıştır. Rorschach
testi veya mürekkep lekesi testi, deneklerin algılarını mürekkep le-
kelerini kullanarak analiz eden psikolojik bir testtir.

ÇAK YÖRÜNGE SORUNLARI...

Alçak yörünge sorunları ile ilgili bilgi verin.

ÖLÜMCÜL ORTAM. KAYALAR VE RADYASYON. HOŞGELDİNİZ. BİZ DAYANIYORUZ. BİZ BÖYLEYİZ.

Alçak yörüngedeki kayaların farkındayız. Radyasyonla mücadele edecek ekipmanımız var. Diğer tehlikeler ile ilgili bilgi verin.

Yazıların geldiği kanala gittim. Theseus gelen ışınları renk koduna göre ses dalgasına çeviriyordu. Sesli konuşma. Onlar da konuşuyordu. Şu simgenin altında yabancı bir dilden gelen ham sesler vardı.

Elbette karşı koyamadım.

“Hep arkadaşlar arasında değil mi? Kutlama için mi buradasınız?”

İngilizce. Erkek insan sesi... Yaşlı.

“Keşfetmek için buradayız,” diye yanıtladı çete. Onların Theseus’un ses tonundaydı. “Güneş sistemimize nesneler gönderenlerle diyalog kurmak istiyoruz.”

“İlk temas. Kutlamaya değer bir şey gibi görünüyor.”

Kaynağı iki kez kontrol ettim. Bu tercüme değildi; kendine verdiği adla Rorschach’tan gelen işlenmemiş sinyaldi. Sinyalin içinde sesle ilgili olmayan, sinyal içine kodlanmış bazı bölümler de vardı.

James konuşurken onları indirdim. “Kutlama hakkında bilgi talep ediyoruz”: Gemiden gemiye tanışma protokolleri.

“İlgilendiniz.” Şimdi ses daha güçlü ve gençti.

“Evet.”

“Siz?”

“Evet.” Çete sakince yanıtladı.

“Siz?”

Ufak bir tereddüitten sonra, “Ben Theseus”.

“Bunu biliyorum.” Şimdi Mandarin diline geçmişlerdi.
“Kimsiniz?”

Harmoniklerde hiç değişiklik yoktu. Bir şekilde ses bir yön kazanmış gibiydi.

“Ben Susan James. Ben...”

“Burada mutlu olmazsınız Susan. Fetişist dini inançlar var. Tehlikeli gelenekler var.”

James dudaklarını ısırdı.

“Açıklama talep ediyoruz. Bu gelenekler yüzünden mi tehlikedeyiz?”

“Kesinlikle.”

“Açıklama talep ediyoruz. Bu gelenekler mi yoksa düşük yörünge çevresi mi tehlikeli?”

“Karışıklık ortamı. Dikkat etmen lâzım Susan. Dikkatsizlik umursamazlık getirir,” dedi Rorschach.

“Veya saygısızlık,” diye ekledi bir süre sonra.

Ben önümüze çıkmadan dört saatimiz vardı. Tahmin bile edemeyeceğimiz kadar kolay, kesintisiz, aralıksız dört saat iletişim. Her şeyden önce kendi dilimizi konuşuyordu. Devamlı olarak nazik bir şekilde bizim iyiliğimizi istediğini söylüyordu. İnsanların dilini konuşabilmesine rağmen aslında çok az şey söylüyordu. Yakın temas durumunda önerildiği gibi, herhangi bir konu üzerinde doğrudan cevap vermekten kaçınmamız gereken dört saat. Süre hızla tükenirken biz hâlâ neler olduğunu bilmiyorduk.

Sarasti, görüşmelerin ortalarında güverteye indi. Ayaklarıyla merdivene dokunmadı. Yere inerken kendini korumak için tırabzanlara uzanıp yakaladı ve hafifçe sarsıldı. Eğer bu hareketi ben denemiş olsaydım beton mikserine girmiş bir çakıl gibi savrulup yeri boylardım.

Oturumun geri kalanı boyunca hareketsiz durdu. Yüzü ifadesizdi. Gözleri, oniks vizörün arkasında saklanmıştı. *Rorschach*'ın sinyali rastgele cümlelerin ortasında sona erdiğinde bir hareketi ile bizi konferans masasının etrafında topladı.

“Konuşuyor,” dedi.

James başını salladı. “Aradaki mesafeyi korumamız gerektiği dışında pek bir şey söylemiyor. Şimdiye kadar sesin, yetişkin bir erkeğe ait olduğunu öğrenmiş olduk. Yine de yaşı konusunda tam emin olamadık.”

Hepsini dinledi. “Peki, yapısı hakkında ne öğrendik?”

“Gemiden gemiye protokolleri mükemmel uyguluyor. Birkaç gemi arasındaki standart iletişimden öğrenebileceğiniz kelime sayısından çok daha fazlasını biliyorlar. Bu da demek oluyor ki bizim bütün iç sistem trafiğimizi yıllardır dinliyor olmalılar. Kullandıkları kelimeler eğlence amaçlı yayınları takip ederek öğrenebileceğiniz şeyler değil. Yayın Çağından sonra gelmişler demek ki.”

“Bildikleri kelimeleri ne kadar iyi kullanıyorlar?”

“İfade yapılarına göre grameri kullanıyorlar. Uzun bağlı yapılar. Dil tekrarı en azından dört kademe derinliğinde. Devamlı irtibat halinde bulunarak bunu neden daha fazla derinleştirmediklerini bilmiyorum. Papağan değiller Jukka. Kuralları biliyorlar. Şu isim örneğin...”

“*Rorschach*,” diye mırıldandı Bates. Oyuncak topunu sıkarken eklemleri çatırdıyordu. “İlginç bir seçim.”

“Kayıtları kontrol ettim. Mars döngüsünde Rorschach adında bir yük gemisi var. Konuştuğumuz her kimse kendi

konumunu bizim gemi için düşündüğümüz şekilde düşünmeli ve buna uygun bir isim seçmiş olmalı.”

Szpindel yanındaki sandalyeye oturdu. Mutfaktan yeni gelmişti. Elinde bir bardak kahve jelatin gibi parlıyordu. “Şu isim dâhili sistemdeki geminin isminden mi geliyormuş? Rastgele bir seçim için çok sembolik.”

“Rastgele olduğunu düşünmüyorum. Normal olmayan gemi isimleri provokatif yorumlara neden olur: Rorschach’ın pilotu diğer gemilerle de gemiden gemiye iletişim kuruyor. Diğer gemi *Büyükanne mi, ne garip bir adın var* diye yanıt veriyor. Bu ismin kökeniyle ilgili yorumda bulunuyor. Hepsi elektromanyetik yayımla iletiliyor. Birileri tüm konuşmayı sadece isimden gelen rakamlarla değil aynı zamanda ismin vurguladığı şeyler ile birlikte dinliyor. Bağlam içerisinden bir şeyler öğreniyor. Uzaylı dostlarımız büyük ihtimalle kaydın yarısını dinlemiş ve meselâ *SS Jaymie Matthews* yerine *Rorschach*’ın tanınmayan bir şey için daha uygun bir isim olduğu sonucuna varmıştır.”

“Akıllıca.” Szpindel yüzünü buruşturdu. Sandalyesinin altından bir bardak çıkardı. “Harika.”

Bates omuz silkti. “Akıllıca olabilir. Ama saldırgan olmalarını gerektirmez. Aslında isteseler bile bize zarar verip veremeyeceklerini merak ediyorum.”

“Ben etmiyorum,” dedi Szpindel. “Şu sıyrılanlar...”

Binbaşı eli ile lafı geçiştirdi. “Büyük gemiler yavaş döner. Bize bir oyun hazırlamayı düşünüyor olsalar bunu önceden görürdük.” Masanın etrafına bakındı. “Baksanıza! Bunu tuhaf karşılayan bir tek ben miyim? Dev gezegenleri yeniden düzenleyen ve meteorları geçit törenindeki filler gibi sıraya dizan yıldızlar arası bir teknolojileri var ve bizden mi saklanıyorlar. Bizden?”

“Orada başka birileri yoksa tabi,” dedi James. Rahatsız olmuştu.

Bates başını salladı. "Perdenin açık tarafı bize dönük. Başkasına değil."

"Bu yüzden onu gördük" diye ekledi Szpindel.

"Kesinlikle. Bu yüzden şimdiye kadar tehdit ve boş uyarılar dışında bir şey içermeyen B Planına geçtiler. Sadece dev gibi davranmadıklarını söylüyorum. Rorschach'ın davranışları içten gibi duruyor. Bizi beklediklerini sanmıyorum."

"Elbette beklemiyorlardı. Burns-Caulfield'i bekliyorlardı."

"Bizi *benüz* beklediklerini sanmıyorum."

"Hım." Szpindel bu haberi sindiriyordu. Komutan kel kafasını ovuşturdu. "Neden görüldüğümüzü anladıktan sonra fikrimizi değiştireceğimizi düşündüler? Tabii ki başka yerlerde arama yapıyorduk. Burns-Caulfield, sadece bizi geciktirecek bir eylemdi. Kendimi onların yerine koyarsam bu ancak bizi buradan çıkarmak için yapılan bir plandı derdim. Ama bir şeyleri yanlış hesapladıklarını düşünüyorum. Buraya onların beklediğinden çok erken geldik ve onları hazırlıksız yakaladık."

Szpindel elindeki bardağı bitirdi. "Çok akıllı bir canlı için çok büyük bir yanlış hesaplama değil mi?" Bardak masaya değdiğinde Gaza Glassland kutlamalarını gösteren bir hologram masanın üstünde belirdi. Kahve bardağı görüntünün içinde yüzüyordu. "Özellikle her bir hücremize kadar bizi inceledikten sonra," diye ekledi.

"Ne gördüler? I-CANN'leri, güneş yelkenlerini Kuiper'e gitmesi yıllar süren ve bu yüzden başka yere gidemeyen gemileri. Telemadde, Boeing simülasyonları ve yarım düzine prototip dışında işe yaramıyor. Sahte bir yemin ihtiyaçları olan zamanı bol bol vereceğini düşünmüş olmalılar."

James "Zamana neden ihtiyaçları var?" diye merakla sordu.

"Her ne içinse," dedi Bates. "Biz bu kavganın tam ortasındayız."

Szpindel bardağını kaldırdı ve bir yudum aldı. Elindeki kahve titredi. Geminin yarım g'lik yerçekiminde kahve dalgalandı. Değişken yer çekimi ortamlarının bulunduğu yerlerde üstü açık bardaklarda içecek içmek yasaktı. Szpindel gibi yetenekli insanlar için bile.

“Öyleyse blöf yapıyorlar,” dedi Szpindel sonunda.

Bates başını salladı. “Ben de öyle tahmin ediyorum. Rorschach hâlâ yapım aşamasında. Bir çeşit otomatik sistemle konuşuyoruz.”

“Öyleyse çimlere basmayın tabelasını görmezden gelelim. Doğruca ilerleyelim.”

“Zamanımızı beklemek için harcayabiliriz. Ona saldırmak için harcayabiliriz.”

“Ha, şimdi bu işin üstesinden gelebileceğimiz halde savunmasız canlıların güçlenmesini bekleyelim mi diyorsun.” Szpindel ürperdi. Kahvesini bıraktı. “Askerî eğitimi nerede almıştın? Sportif Şans Akademisi mi?”

Bates alayı görmezden geldi. “Rorschach'ın hâlâ büyüyor olması gerçeği, belki de onu yalnız bırakmamız için en iyi nedendir. Olgunlaşana kadar, demek istediğim böyle bir yapı olgunlaştığında, ne olacağı konusunda hiç fikrim yok. Elbette saklanır. Çoğu hayvan –özellikle de genç olanlar- kendisi bir yırtıcı olana kadar diğer yırtıcılardan saklanır. Bize öğrenmek istediğimiz cevapları vermeyecektir. Ama belki de bu cevapları onlar da bilmiyor. Bunu düşündünüz mü? Bir insan embriyosunun şansı ne olabilir? Yetişkin olduğunda tamamen farklı olacaktır.”

“Yetişkin olduğunda kığımızı kıyma makinesine sokabilir.”

“Şimdilik bildiğimiz tek şey embriyo olduğu.” Bates gözlerini devirdi. “Tanrım. Isaac sen biyologsun. Pek çok korkak ve çekingen canlının köşeye sıkıştırıldığında canı pahasına savaştığını söylememe gerek yok. Kirpi seninle sorun yaşamak

istememez. Ama sen onun uyarılarına dikkat etmezsen üstüne bir sürü iğne saplar...”

Szpindel bir şey demedi. Kahveyi içbükey masa üzerinde uzak bir yere bıraktı. Sıvı bardağın kenarlarına mükemmel bir şekilde paralel ama hafifçe bize doğru eğik halkalar yaratıyordu. Yüzey üzerinde en ufak dışbükeyliği bile görebileceğimi düşündüm.

Szpindel yaptığını görünce gülümsedi.

James boğazını temizledi. “Şüphelerini göz ardı etmek istemem Isaac, ama diplomatik kuralların dışına çıkamayız. Gelecekte nasıl olacaklarını bilmesek de en azından konuşmaya istekliler.”

Szpindel gözleri hâlâ eğik duran bardağın üzerinde iken konuştu. “Tabi konuşur. Bizim gibi değil.”

“Tamam değil. Bazı...”

“Sadece kaypak değil, bazen disleksi olmuş gibi davranıyor fark etmediniz mi? Zamirleri karıştırıyor.”

“Tüm dili edilgen yapı ile kullandığını da dikkate alırsak bu oldukça anlaşılır bir şey. Aslında bana göre bizden daha etkin bir konuşma şekilleri var.”

“Bu kadar kaypak konuşabilmek için etkileyici bir dillerinin olması lâzım zaten.”

“İnsan olsalardı bu dediğine hak verirdim,” diye yanıtladı James. “Ama bize kaypaklık veya sahtekârlık olarak görünen şeyler küçük kavramsal birimlere güvenmemiz olarak açıklanabilir.”

“Kavramsal birimler mi?” Bates’in yardım edebilecek durumda olsa bile asla bir açıklama yapmayacağını fark etmeye başlamıştım.

James başını salladı. “Tüm ifadelere bakmak yerine bir satır metni kelime kelime işlemek gibi. Birim ne kadar küçük olursa o kadar hızlı yeniden yapılandırılabilirler. Bu da sana

çok hızlı anlamsal refleksler kazandırır. Diğer yandan, daha büyük yapılar içerisinde örneklerin anlamı değişebileceğinden mantıksal tutarlılığı aynı seviyede tutmak da zordur.”

“Vay be.” Szpindel dikleşti. Ortaya doğru çeken güç ve sınırlar ile ilgili tüm düşünceler unutulmuştu.

“Tüm demek istediğim burada kasıtlı bir ihanetle mücadele etmiyor olabiliriz. Belki de bu varlık bir alanda derlediği bilginin diğeri ile tutarsız olduğunun farkında değil. Bu seviyede bir bilinci olmayabilir.”

“Sanırım tüm söyleyeceğin de bu değil?”

“İsaac, sen insan normlarını başka...”

“Bu konuşmanın nereye varacağını merak ediyorum.” Szpindel önündeki merinlere daldı. Bir süre sonra bir yazı çıkardı.

Ölümcül dediğiniz ortamlar hakkında bilgi talep ediyoruz. Ölümcül ortama maruz kalma riskimiz ile ilgili olarak yanıtınızla ilgili bilgi talep ediyoruz.

MEMNUNİYET DUYARIZ. FAKAT SİZİN ÖLÜMCÜL DEDİĞİNİZ BİZİMKİNDEN FARKLI. PEK ÇOK DEĞİŞKEN VAR.

“Onu test ediyordunuz!” diye homurdandı Szpindel. Dudaklarını sıktı. Çenesi titredi. “Duygusal bir yanıt mı arıyorsun?”

“Sadece bir düşünce. Hiçbir şeyi kanıtlamaz.”

“Bir fark var mı? Cevap süresinde yani.”

James tereddüt etti. Sonra başını salladı.

“Aptalca bir fikirdi. Pek çok değişken vardı. Nasıl oldukları konusunda hiç fikrimiz yok. Demek istediğim uzaylı...”

“Patoloji klasığı.”

“Patoloji mi?” diye sordum.

“İnsan temelinden farklı olmaları dışında bir şey kanıtlamış olmaz,” diye ısrar etti James.

“Buradaki kimsenin inkâr edemeyeceği bir şey.”

Şansımı yeniden denedim. “Ne patolojisi?”

James başını salladı. Szpindel benle konuştu. “Bir sendrom var. Sen de duymuşsundur. Hızlı konuşma, bilinçsizlik, kelimelerin karıştırılması ve kendin ile çelişme. Duygusal etkileşim yok.”

“Burada insanlardan bahsetmiyoruz,” dedi James sakince.

“Ama konuşuyor olsaydık,” diye ekledi Szpindel. “*Rorschach*’a klinik anlamda bir sosyopat diyebilirdik.”

Sarasti tüm konuşmalar sırasında hiçbir şey demedi. Szpindel’in ağızdan dökülen bu kelimelerden sonra kimsenin ona bakmadığını fark ettim.

Tabii ki hepimiz Jukka Sarasti’nin sosyopat olduğunu biliyorduk. Çoğumuz nezaket gereği bundan bahsetmezdik.

Szpindel hiçbir zaman bu kadar kibar olmamıştı. Ya da belki Sarasti’nin nasıl biri olduğunu çözmüştü. Canavarın arkasındaki şeye bakıyor ve geçen zaman içinde parçaladığı insan etlerinden oluşan doğal seçilimin bir ürünü olarak kabul ediyordu. Bir şekilde bu bakış açısı onu sakinleştiriyordu. Sarasti’nin onu izlediğini izliyor ve bundan çekinmiyordu.

Bir keresinde eğitimden sonra “Piç kurusu için üzülüyorum,” bile demişti.

Bazılarına göre bu saçma olabilirdi. Bu adam makineler ile o kadar çok etkileşime girmişti ki kişisel bakım ve beslenme konusundaki motor yetenekleri bile oldukça azalmıştı. Bu adam x ışınlarını duyuyor ve ultrasonun gölgesini görebili-

yordu. Güçlendirmeler onu o kadar çok bozmuştu ki yardım olmadan parmak uçlarını bile hissedemiyordu. Bu adam, kızıl ötesi gözleri ile hiç acımadan cinayetler işleyebilenler dışında herkese acıyordu.

“Sosyopatlarla empati kurmak pek yaygın değildir,” diye belirttim.

“Belki de yapılmalı. En azından biz...” Kolunu salladı. Simülatör çevresindeki bir grup uzaktan kontrol edilen alıcı rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. “...eklentileri seçebiliriz. Vampirlerin sosyopat olması gerekir. Kendi kurbanlarına çok benzerler. Pek çok taksonom onları bir alt tür olarak kabul etmez. Bunu biliyor muydun? Tam bir üretim izolasyonu sağlamak için gerekli uzun geçmişe sahip değiller. Irktan daha çok sendrom gibi bir şey. Bazı deformasyonları olan bir grup yamyam.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Yemen gereken şey senin kendi türündense kaybetmen gereken ilk şey empati olur. Bu açıdan bakarsan psikopatlık hastalık olmaz değil mi? Sadece hayatta kalma stratejisi. Ama yine de tüylerimiz diken diken oluyor. Biz de onları zincire bağlıyoruz.”

“Önlardaki sorunu düzeltmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?” Herkes bunu neden yapmadığımızı biliyordu. Sadece bir aptal yeterli önlem olmadan bir canavarı hayata döndürürdü. Vampirler içlerinde bir canavarla doğuyordu. Antiöklityanlar olmasa Sarasti dört panelli pencerenin yanına geldiği ilk anda büyük bir ziyafete dalmış olurdu.

Szpindel başını salladı. “Onu düzeltemezdik; belki de düzeltirdik.” diye düzeltti. “Ama sorun görsel kortekste değil mi? Kendi yarı bilinçli davranışlarıyla ilgili. Durum eşleştirme yeteneklerini devre dışı bırakarak bunu sen de yapabiliirdin. Bu durumda onları eski haline döndürmek sorun olmazdı.”

“Bunu bilmiyordum.”

“Bu resmî hikâye.” Bir süre sessiz kaldı. Sonra sırtıttı. “Gerktiğinde protokaderini” tekrar eski haline getirmemiz aslında çok kolay.”

Altyazı geçiyorum. İÇeriğe duyarlı ConSensus protokaderin y-Y için çalışır: Vampirlerin sentezleyemediği büyülü insan beyni proteini. İnsanları avlamayı reddettikten sonra zebralara veya yaban domuzlarına geçmemelerinin sebebi, Doğru Açı’nın korkunç sırrı onların sonunu göstermiş olmasıdır.

“Yine de onun bu işleri bıraktığını düşünüyorum.” Szpindel’in ağzının kenarında gergin bir tik belirdi. “Yalnız bir kurt, sana eşlik edecek koyundan başka bir şey değildir. Yalnız hissetmiyor musun?”

“Arkadaş sevmezler,” diye hatırlattım. Kan banyosu fantezisi yapan vampirlerden konuşmuyorsak aynı cinsteki vampirleri bir araya getiremezsin. Onlar yalnız yaşayan askerler ve yaşadıkları bölgeye çok bağlılar. Minimum avcı/av oranı bire on. İnsan avcıları buzul çağındaki topraklar kadar geniş alanlara yayılıyorlar. Kendi türleri ile rekabet onlar için en büyük tehditti. Doğal seçim, onlara birlikte nazikçe oyun oynamayı öğretmemiştir.

Szpindel “Bu onun yalnız kalamayacağı anlamına gelmiyor,” diye ısrar etti.

“Sadece bununla başa çıkamaz.”

* İnsan DNA’sında toplam yirmi iki çift olan kromozomların onuncusu.

“Müziği biliyorlardı, ama sözleri değil.”

– *Hare, Without Conscience*

Büyük, yuvarlak parabolik aynalar ile yaptık bu işi. Her biri inanılmaz derecede ince ve bir adam boyunun üç katı uzunluğundaydı. Theseus onları yukarı doğru yuvarladı ve kısıtlı stokumuzdan aldığımız değerli antimadde ile dolu fişekleri çevrelerine monte etti. On iki saat sonra onları balistik bir yörüngede konfeti gibi fırlattı. Güvenli bir mesafeye gelince hepsini patlattı. Tamamen boşalana kadar gama ışınlarını dönen bir çarkıfelek gibi etrafa saçtı. Boşluğun içinde Merkür'den gelen böcek kanatları gibi dağıldılar.

Uzaklardaki dört yüz bin uzaylı makine döndü, yandı ve belirgin hiçbir iz kalmadı.

Rorschach atmosferin yaklaşık bin beş yüz kilometre dışında, tamamlanması kırk saat süren sonsuz daireler ile Ben'in yörüngesinde dönüyordu. Bizim görüş alanımıza girene kadar dışarıda duran aynalarda hiçbir şey yoktu. Ben'in ekvator bölgesi ConSensus'da göründü. Çevresindeki aynalar büyük ve genişleyen tek bir gözün etrafa dağılmış parçaları gibi parladı. Hiçbiri kırılmadı. Aynalar nereye konulmuş olursa olsun çok uzun dayanamayacaktı.

“Orada,” dedi Bates.

Bir serap sol tarafta dalgalandı. Kolunuzu uzattığınızda bir tırnağın yarı boyutunda olan ufak bir nokta kadardı. Bize bir şey ifade etmedi. Saf ısı parıltısıydı. Ama bize doğru gelen ışın onlarca katmandan geliyordu. Son sondanın gördüğünden çok fazla bir şey görememiştik. Görünmeyen bir prizmanın etrafında yavaşça dolanan karanlık bulutlar. Bu görüntülerden her biri farklı bir şekilde kırılıyor ve yansıyor. Kaptan, cennetten gelen parlamaları ayırdı ve hepsinden birleşik net bir görüntü oluşturdular.

Detaylar ortaya çıktı.

Önce soluk, gümüş rengi bir gölge belirdi. Kaynayan ekvatorial bulut bantlarında kaybolmuş ufak bir gamze gibiydi. Diskin kenarından zar zor görülüyordu. Akım içindeki bir kaya, bulutlara takılmış görünmez bir parmak, türbülans ve her kenarda sınıra yayılmış kesme gerilimi gibiydi.

Szpindel gözlerini kısıp baktı. "Plaj etkisi." Galiba bir çeşit güneş lekesinden bahsediyordu. Ben'in manyetik alanında bir düğüm.

"Daha yüksek," dedi James.

Bulutların gamzesinin üzerinde bir şey süzülüyordu. Yer etkisi okyanus gemilerinin suyla aralarında yarattıkları basınçın üzerinde ilerlemeleri gibi hareket ediyordu. Yakınlaştım. Jüpiter'den on kat büyük Oasa alt cücesinin yanında Rorschach çok küçüktü.

Theseus ile kıyaslanınca dev gibiydi.

Sadece bir nokta değil karmaşık bir yapıydı. Cam ipliğinden, dönemeçlerden, köprülerden ve ince kulelerden kocaman şehir boyutunda bir kaos. Yüzey dokusu tam bir sanat eseri idi. ConSensus kırılan arka fonun üzerinde gizemli hediyeye paketi gibi gösteriyordu. Yine de; karanlık, gizemli bir şekilde neredeyse güzel sayılabilirdi. Obsidiyan yılanların ve gri kristallerin yuvası.

"Yeniden konuşmaya başladı," diye bildirdi James.

"Sen de konuş," dedi Sarasti ve bizi bırakıp gitti.

Öyle de oldu. Ekibin bir bölümü yapı ile konuşurken diğerleri casusluk yaptı. Zaman içinde görüşlerini kaybettiler. Aynalar vektörlerinden uzaklaştıkça görüş açısı her saniye bozuldu. Fakat bu arada ConSensus da edinilen bilgiler ile do-

luyordu. Rorschach kocamandı. Toplam hacmi 2.3.108vmetreküptü ve 1.8.1010 kg ağırlığındaydı. Radyo parazitleri ve Plaj Etkisi ile kendini gösteren manyetik alanı güneşinkinden binlerce kat daha güçlüydü. Yapay görüntü yapının etrafında çoğalan ince spiral şekilleri ayırt edebilecek kadar netti. “Fibonacci dizilimi,” diye bildirdi Szpindel. Titreyen gözlerinden biri bir an benim üzerimde sabitlendi. “En azından tamamen uzaylı değiller.” Yuvarlak kabartılar Rorschach’ın üç omurgasının şeklini bozmuştu. Bu alanlardaki oluklar daha genişti. Enfeksiyonla şişmiş bir cilt gibiydi. Önemli aynalardan biri görüş alanının dışına çıkmadan önce başka bir tanesi döndü ve aradaki mesafenin üçte birini geçti. Hiçbir yere bağlı olmayan ayna, boşlukta gevşekçe ve kıpırtısızca süzülüyordu.

“Lütfen,” dedi Bates yavaşça. “Bunun gördüğümüz şey olmadığını söyle.”

Szpindel sırtıttı. “Sporangium? Tohum kesesi? Neden olmasın?”

Rorschach, ürüyor olabilirdi. Ancak şüpheye yer bırakmayacak şekilde büyüyordu. Ben’in yörüngesinden düşen kalıntılar ile devamlı olarak besleniyordu. Bu sürecin net bir görüntüsünü alabilecek kadar yakındık. Kayalar, dağlar ve çakıllar kanalın etrafında dolanan kalıntılar gibi duruyordu. Yapının etrafında toplanan parçacıklar sıkışmıştı; Rorschach, büyük metastatik amipler gibi avını çekiyordu. Kazandığı kütle görüldüğü kadarıyla içeride işleniyor ve büyüme alanından çıkıyordu. Yapının büyüme şekline bakıldığında, büyümenin dalların uçlarında olduğu anlaşılıyordu.

Süreç hiç durmuyordu. Rorschach doyumsuzdu.

O yıldızlar arası akıntıda düşen kayaları kendine çeken garip bir oluşumdu. Siyah Kepler Kuşağı gibi tüm sistemi ast-

* Her sayının kendinden öncekiyle toplanmasıyla oluşan sayı dizisi.

ronomik bir havalı oyuncak gibi kurmuştu. Her şeyi yavaşça iterek harekete geçiriyor ve eylemsizliğin kalan işi tamamlamasını bekliyordu.

“Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim,” dedi Bates.

Szpindel omuz silkti. “Hey. Kaotik yörüngeler de başkaları kadar kararlıdır.”

“Bu onların hareketlerinin tahmin edilemez olduğu anlamına gelmez. Sistemi kur ve kendi kendine çalışmasını izle.” Ekranın aydınlığı binbaşının kel kafasında parlıyordu. “On basamaklı hanelerde milyonlarca farklı değişkenin başlangıç koşullarını bilmen gerekir. Hem de noktası virgölüne.”

“Evet.”

“Vampirler bile bunu yapamaz. Quanticle bilgisayarlar da yapamaz.”

Szpindel bir kukla gibi omuz silkti.

Bu süre içinde Çete ellerinden gelenin en iyisini yapmasına rağmen, dans ettikleri görünmez partner, *Gerçekten burada olmak istemezsiniz* ifadesinin sonsuz permütasyonları dışında çok az şey söylediği için moral bozukluğu yaşıyordu. Cevap verdiği soru için başka bir soru soruyor ve bir şekilde sorunun yanıtlanmış gibi görünmesini sağlıyordu.

“Ateş Böceklerini siz mi gönderdiniz?” diye sordu Sascha.

“Pek çok yere pek çok şey gönderiyoruz,” diye yanıtladı Rorschach. “Özellikleri nasıldı?”

“Özelliklerini bilmiyoruz. Ateş Böcekleri dünyanın üzerinde yandılar.”

“Oraya bakmıyor muydunuz? Çocuklarımız uçmaya başladığında onları bir başına bırakırız.”

Sascha kanalı susturdu. “Kiminle konuştuğumuzu biliyor musun? Nasıralı İsa mı?” Szpindel, Bates’e baktı. Bates omuz silkti, avuç içlerini yukarı doğru kaldırdı.

“Anlamadın mı?” Sascha başını salladı. “*Sezar’a vergi koymalı mıyız?* Gibi resmî olmayan bir konuşmaydı sonuncusu. Kısasa kısas.”

“Bizi Pharisees’e benzettiğin için teşekkürler,” diye homurdandı Szpindel. “Hey, eğer Yahudiler...”

Szpindel gözlerini yuvarladı.

İlk kez Sascha’nın yüzünde küçük bir şüphe izi fark ettim. “Hiçbir yere gitmiyoruz,” dedi. “Yan kapıyı deneyelim.” Göz kırptı.

Michelle, iletişim kanalını yeniden açtı. “Theseus’tan Rorschach’a. Bilgi talebi için açın.”

“Kültürel değişim,” dedi *Rorschach*. “Bana uyar.” Bates’in kaşları çatıldı. “Akıllıca mı?”

“Bilgi vermek istemiyorsa belki almak istiyordur. Bize sorduğu sorulardan pek çok şey öğrenebiliriz.”

“Ama...”

“Bize evinizi anlatın,” dedi *Rorschach*.

Sascha “Rahatlayın Binbaşı,” dedi “Kimse bize doğru yanıtlar vermek zorunda olduğumuzu söylemedi.”

Michelle devraldığında Çetenin gerginliği azalır gibi oldu ama kaybolmadı. Michelle, neşeli bir şekilde hayali bir memleket tasvir ederken gerginlik biraz daha büyüdü. Bu yerde bir metreden küçük hiçbir şey yoktu. (ConSensus tahminimi doğruladı: Ateş Böceklerinin görüşlerinin kuramsal limiti.) Cruncher nazik bir dönüş yaptığında...

“Hepimizin anne babası veya kuzeni yok. Bazılarımızın hiç yok. Bazılarımız tüplerde yetişiyor.”

“Anlıyorum. Çok üzücü. Tüpler pek insanlara uygun durmuyor.”

... İz koyulaştı ve bir yağ lekesi gibi yüzüne yayıldı.

“İnanması zor,” dedi Susan birkaç dakika sonra.

Sascha, Michelle’e dönene kadar şüphe ve kuşku arttı. Çe-

tedeki herkese bulaşan karanlık bir enfeksiyon gibi yayıldı. Çete bir şeylere karışmak üzereydi. Hâlâ ne olduğundan emin değillerdi.

Ben emindim.

“Bana kuzenlerinden bahsetsene,” dedi Rorschach.

“Kuzenlerim aile soyağacında var,” diye yanıtladı Sascha. “Kız ve erkek yeğenler ve Neandertaller. Bizi kızdıran kuzenlerimiz yok.”

“Bu aile ağacını görmek isteriz.”

Sascha kanalı sessize aldı ve *Her şey çok açık* der gibi baktı. “Bunu çözümleyemedi. Cümlede üç belirsizlik var. Hepsini görmezden geldi.”

Bates “Belki de durumu netleştirmek için sordu,” diye düşüncesini belirtti.

“Hemen ardından bir soru sordu. Bunlar farklı şeyler.”

Bates hâlâ olayın dışındaydı. Szpindel alışmaya başladı.

Donuk hareketler dikkatimi çekti. Sarasti arkamdaydı, ışıklı masanın üzerinde süzülüyordu. Başını hareket ettirdi-ke ışıklı görüntü vizonunun üzerinde hareket ediyordu. Vizonun ardındaki gözlerini hissedebiliyordum.

Ve o gözlerin arkasındaki başka şeyleri de.

Bunun ne olduğunu söyleyemezdim. Mekândan bağımsız olan, arkada bir yerlerde boş bir histen başka bir şey olmayan bir şeyi hissediyordum. Geminin uzak taraflarında pek de yolunda gitmeyen şeyler vardı. Hayır, o değildi. Daha yakın bir şey. Geminin eksenini boyunca dolanan bir şey. Ama bir şey yoktu. Bir şey göremiyordum. Çıplak borular ve uzaya doğru salınan omurga kanalları ve...

Aniden eskiden yanlış olan şeyler doğru oldu. Sonunda görüş alanıma girdi: Anormal bir buharlaşma, normale dönüş, gözüme takılan hareketler. Değişikliğin meydana geldiği yerde yığının içinde tam noktayı görebiliyordum. Artık her

şey yerine oturmuştu. Ama önceden böyle değildi. Zihnimde biraz belirsizdi. Sadece konsantre olabilirsem hatırlayabileceğimi bildiğim bir düzeydeki kaşınma hissi gibi.

Sascha, lazer ışınını kullanarak yabancı bir yapı ile konuşuyordu. Hem evrimsel hem de bölgesel aile ilişkileri üzerinde konuşmaya devam ediyordu. Neandertaller, kromagnonlar ve iki kez aldırılan anne kuzenleri. Saatlerdir bunu anlatıyordu ve saatlerce de devam edecekti. Ama şimdi zevzekliği beni rahatsız ediyordu. Onu engellemeye ve belleğimi zorlayan, yarısını hatırladığım görüntünün üzerine odaklanmaya zorlandım. Orada bir saniye önce bir şey görmüştüm. Üzerinde pek çok somunun olduğu devrelerden biri borulardan birinin üzerindeydi. Düz ve pürüzsüz bir şey olması gerekiyordu ama her nasılsa boğumluydu. Bu hatırladığım bir boru değildi. Bu fazladan bir boruydu. Uzakta olan bir şey.

Kemiksi.

Bu delilikti. Burada hiçbir şey yoktu. Evden yarım ışık yılı uzakta görmediğimiz uzaylılar ile aile toplantılarımız hakkında konuşuyorduk. Ve gözlerim bana oyunlar oynuyordu.

Yeniden olursa Szpindel ile bunu konuşmam gerekecekti.

Arka plandaki konuşmalarda yaşanan sessizlik beni kendime getirdi. Sascha konuşmayı kesti. Şimşek yüklü bulutlar gibi karanlık bir aura etrafını sardı. Gönderdiği son şeyi çekip aldım. “Yeğenlerimizi genelde teleskopla buluruz. Hobblinites kadar zordur.”

Daha çok hesaplanmış belirsizlik. Ayrıca Hobblinites bir kelime bile değildi.

Anlık kararları gözüne yansıdı. Sascha sarp kayalıkların kenarında durmuş, derin karanlık sulara bakıyordu.

“Babandan hiç bahsetmedin,” dedi Rorschach.

“Doğru, Rorschach,” diye kabul etti Sascha. Derin bir nefes alıp adımını attı.

“Neden benim aletimi yalamıyorsun?”

Kabin aniden sessizleşti. Bates ve Szpindel’in ağzı açık kaldı. Sascha kanalı kapattı ve bize doğru döndü. Öylesine kocaman bir sırıtışı vardı ki kafasının üst kısmının kopacağını düşündüm.

“Sascha,” dedi Bates nefes alıp. “Sen deli misin?”

“Deliysem ne olmuş? Bir anlama gelmiyor ki. Ne söyledim hakkında hiçbir fikri yok.”

“Ne?”

“Ne cevap vereceğini bilmiyor,” diye ekledi. “Bekle bir dakika. Sen mi demiştin, hayır Susan demişti ki onlar papağan değildir diye. Kuralları biliyorlar.”

Susan alnına kadar kızardı. “Ben dedim. Bu doğru. Ama örnek eşleştirmesi algılama ile aynı değil.”

Bates başını salladı. “Sen bizim konuştuğumuz şeyin bir zekâ bile olmadığını söylüyorsun.”

“Gerçekten bir zekâ olabilir. Ama biz mantıklı bir şekilde konuşmuyoruz.”

“Ne peki? Sesli mesaj mı?”

“Aynen öyle,” dedi Szpindel yavaşça. “Sanırım buna Çin Odası deniyor...”

Lanet olası zamanla ilgili, diye düşündüm.

Çin odaları ile ilgili her şeyi biliyordum. Onlardan birindeydim. Bunu bir sır olarak da saklamadım. Soracak kadar merak eden herkese söyledim.

Saklamak bazen hata olurdu.

Chelsea aramız iyiyken yani beni tam tanımadan önce, “Kendin bile bilmezken sınırlarının neresi olduğunu bize nasıl söyleyebilirsin?” diye sormuştu.

Omuz silkmıştım. “Bunu anlamak benim işim değil. Zaten anlayabilseydim baştan o noktaya gitmezdim. Sen de biliyorsun ben sadece basit bir devreyim.”

“Evet, ama anlamadığın bir şeyi nasıl tercüme edersin.”

Bu konuya yabancı olanlardan gelen ortak bir tepkiydi. İnsanlar kalıpların kendi zekâlarıyla sınırlı olduğunu kabul edemiyordu. Bu, yüzeydeki anlamsal içerikten çok farklıydı. Yüzeyi istediğini şekilde değiştirmeyi başarırsanız içerik de tamamen değişirdi.

“Hiç Çin Odasını duydun mu?” diye sordum.

Başını salladı. “Sadece adım biliyorum. Çok eski değiller mi?”

“En azından yüz yıllık. Gerçeği yanıltmaca. Turing testlerinin içine yalanlar koymaya dayalı bir inceleme. Birkaç kişiyi kapalı bir odaya alıyorsun. Duvardaki bir delikten üzerinde tuhaf karalamaların olduğu kâğıtlar gönderiliyor. Karalamaların ne olduğunu anlamasını sağlayacak büyük bir veri tabanı ve bu çizgileri bir araya nasıl getireceğini anlatan kuralları var.

“Gramer,” dedi Chelsea. “Sentaks.”

Başını salladı. “Konu şu ki denekler karalamaların ne olduğu veya ne tür bilgiler içerdiği konusunda hiçbir fikre sahip değil. Sadece delta çizgileri ile karşılaştığında, beşinci ve altıncı çizgileri tetadan çıkarması gerektiğini ve bunları gamadan gelen başka bir çizgi ile birleştirmesi gerektiğini biliyordu. Bu sayede yanıt dizileri oluşturunurlardı. Bunları kâğıtlara yazıyor ve yuvadan geri gönderiyorlardı. Bir sonraki tekrara kadar dinleniyor ve deney sona erene kadar bunu yapmaya devam ediyorlardı.”

“Demek ki bu şekilde konuşmayı devam ettiriyorlardı,” dedi Chelsea.

* Alan Turing tarafından geliştirilmiş, makinenin gerçekten zeki olup olmadığını anlamaya yarayan test.

“Kesinlikle. Söylenenler hakkında hiçbir fikriniz olmamasına rağmen örnek eşleştirme algoritmalarını kullanarak konuşmaya katılabiliyorsunuz. Kuralların ne kadar iyi olduğuna bağlı olarak Turing testini geçebilirsiniz. Konuşmayı bile bilmediğin bir dilde zeki veya hikâyeci olabilirsin.”

“Sentez bu mu?”

“Sadece basit konularda ve sadece prensipte. Aslında ben Kanton lehçesindeki girdileri alıp Almanca yanıt veriyorum çünkü bir konuşmadan daha fazlasını kullanıyorum. Ama sen içindeki fikri anlıyorsun.”

“Tüm kuralları ve protokolleri nasıl oluyor da karıştırmıyorsun? Milyonlarca kural ve protokol olmalı.”

“Bu başka bir şeye benzemez. Kuralları öğrendiğin bunları bilinçdışında gerçekleştirirsin. Bisiklet sürmek veya noosferde bağlantı aramak gibi. Protokoller hakkında hiç düşünmezsin bile. Sadece hedefinin nasıl davrandığına odaklanırsın.”

“Hım.” Dudağının kenarında bir gülümseme belirdi. “Ama varsayımın çok da yanlış olamaz, değil mi? Konu bu, sen aslında Kanton lehçesi veya Almanca anlamıyorsun.”

“Sistem anlıyor. Tüm oda. Tüm parçaları ile birlikte. Yazıyı yazan çocuk sadece odanın bir parçası. Kafamızın içindeki nöronlardan bir teki bile konuştuğumuz dili anlamaz ki, değil mi?”

“Sanırım anlıyorum.” Chelsea başını salladı. Konuyu burada bırakmayacaktı. Zihninde soruları öncelik sırasına soktuğunu anlayabiliyordum. Soruların gittikçe kişiselleştiğini görebiliyordum.

“Konumuza geri dönersek,” dedim. Tüm sorularını görmezden geldim. “Parmaklarını kullanarak şu şeyle nasıl başa çıkabileceğini bana göstermek üzereydin.”

Tuhaf bir sırıtış ile yüzündeki tüm sorular silindi. “Ah, doğru.”

Bu işe karışmak tehlikeliydi; çok karışık bir durumdu. Gözetlediğin sistemle başını belaya soktuğun anda tüm aletler basit ve paslı görünmeye başlayacaktı.

Hâlâ kullanılabilir durumda olmalarına rağmen.

“Şimdi saklanıyor,” dedi Sarasti. “Şimdi savunmasız.”

“Gidiyoruz.”

Yeni bir haber yoktu. Ben’e doğru ilerliyorduk. Artık birkaç gün uzaklıktaydık. Belki de Çin Odası Hipotezi bu karara varılmasını sağlamıştı. Rorschach ilerlerken olayların içine daha fazla girmeye kararlıydık.

Theseus sürekli ürüyordu. Üretim tesisinde yeni bir son-
danın üretimi tamamlandı. Öngörülmesi imkânsız olan görev gereksinimleri nedeniyle kısa bir geliştirme sürecinden geçti. Toplantılar arasında Kaptan onu üretilmesini sağladı. Yakın temas ve yerde çalışmak üzere yapılmıştı. Rorschach’ın programlı bir sonraki ortaya çıkışından on saat önce, yüksek g ile aşağıya gönderildi. Kendini kaya selinin içine gizledi ve uykuya daldı. Hesaplamalarınız doğruysa uyanana kadar kaya parçaları tarafından ezilmeyecekti. Her şey yolunda giderse milyonlarca parçayı yöneten bir zekâ sahneye yeni çıkan bu dansçıyı görmezdi.

Kabul edilebilir riskleri almayacak olsak biz de evde oturuyor olurduk.

Bu yüzden bekledik. İnsan olma sınırını bir yerlerde aşmış dört melez ve bizi canlı canlı yemek yerine yönetmeye programlanmış bir avcı. Rorschach’ın kıvrımın ucuna gelmesini bekledik. Sonda isteksiz bir elçi gibi ya da çetenin deyimiyle evin arka kapısını kırıp gizlice içeri giren bir hırsız gibi ya-
vaşça alçaldı. Szpindel ona kutudaki sürpriz oyuncak adını

vermişti. ConSensus'ta yeri olmayan antik bir çocuk oyuncağı gibi. Biz de onun peşine düştük. Neredeyse balistik bir rotada ilerlemeye başlamıştı. Benin yörüngesinde bizi tehdit eden kayalardan oluşmuş mayın tarlasında ilerlerken momentum ve eylemsizlik kuvvetini dikkatlice hesaplamıştık.

Yine de Kepler her şeyi çözümü değildi. Theseus artık homurdanıyordu. Kaptan bizi girdabın içine doğru götürürken, kesik kesik ateşlenen yönlendirme roketlerin sesi içeriden duyuluyordu.

Hiçbir plan düşmanla *karşı karşıya gelince işe yaramaz* diye bir laf hatırlıyordum ama nereden hatırladığımı çıkaramıyordum.

“Yakaladım,” dedi Bates. Ben’in köşesinde bir görüntü belirti. Hemen görüntüye yakınlaştık. “Yakınlık ayarı.”

Rorschach, hâlâ Theseus’a görünmüyordu. Yakınlaştıkça yakınlaşıyorduk. Sondanın gönderdiği görüntüde belli bir ölçüde kırılma vardı. Görüntüye girip çıkan dumanlı camda dalgalanan parıltılar ve spiraller vardı. Ben’in düz, sonsuz ufku yarı saydam geçirgenlik sayesinde yarım görünüyordu. Görüntü titredi. Dalga formları ConSensus’da dalgalandı.

“Manyetik alanı kapat,” dedi Szpindel.

“Yavaşlatıyorum,” diye bildirdi Bates. Jack iticileri yavaşça geriye döndürdü ve ateşledi. Taktik ekranda çift V işareti kırımızıya döndü.

Sascha Çetenin yönetiminden sorumluydu. “Sinyal geliyor,” diye bildirdi. “Aynı biçimde.”

Sarasti “Bağlan” dedi.

“Rorschach’tan Theseus’a. Tekrar merhaba Theseus.” Bu sefer orta yaşlı bir kadın sesiydi.

Sascha sıırıttı. “Gördün mü? Hiç de alınmamış. Büyük alehte rağmen.”

“Yanıt verme,” dedi Sarasti.

“Ateşleme tamamlandı,” diye bildirdi Bates.

Yakınlaşırken Jack hapşırdı. Gümüş yansıtıcılar boş uza-ya püskürtüldü: mükemmel parlaklıkta, milyonlarca pusula iğnesi. Theseus'un yavaş görünmesini sağlayacak kadar hızlıydılar. Anında dağıldılar. Sonda onların gidişini izledi. Arkın her bir derecesini lazeri ile taradı. Gökyüzünü iki kez taradı. Her bir iğne ve her bir yansıtıcı parlama ile ilgili olarak dik- katle not aldı. Başta bu iğneler düz bir hat üzerinde yaklaşan her şeye çarptı. Daha sonra tuhaf bir şekilde Lorentz spiralleri çizdi. Ani arklar ve burgular oluşturdular. Göreceli olarak çapraşık yörüngelerde ilerlediler. Rorschach'ın manyetik ala- nındaki bozulmalar ConSensus'ta çözümleniyordu. İlk bakış- ta camdan bir soğanın ağ gibi katmanlarına benziyordu.

“Bağırsaklar,” dedi Szpindel.

İkinci bakışta soğan, kurda döndü. İçyapısı belirmeye baş- ladı. Kıvrıla kıvrıla uzayan enerji tünelleri her ölçekte fraktal biçimde çoğalıyordu.

“Rorschach'tan Theseus'a. Merhaba Theseus. Orada mısınız?”

Ana ekranın yanındaki holografik girişler akış içindeki üç- gen noktaları gösteriyordu.

“Rorschach'tan Theseus'a. Seni görüyorum.”

“Şimdiye kadar kullanmadığı kadar günlük bir dil kullanı- yor.” Sascha, Sarasti'ye baktı ve *Bunun hakkında emin misin?* Diye sormadı. Kendisi de merak etmeye başlamıştı. Yanılmış olmanın potansiyel sonuçlarının yanı sıra artık bir işe başla- mıştık. Tekrar düşünüldüğünde belki çok küçük ve çok geçti ama Sascha için bu da bir ilerlemeydi.

Ayrıca kararı veren Sarasti'ydi.

Büyük daireler Rorschach'ın manyetosferinde çözülüyor- du. Bunlar insanların gözüne görünmüyordu. Hatları taktik ekranda bile soluktu. Yansıtıcılar gökyüzüne o kadar dağıl- mıştı ki Kaptan bile yerlerini tahmin edemiyordu. Yeni mak- ro yapılar büyük bir hayalet topacın çemberi gibi manyetos- ferde dolanıyordu.

“Rotanı değiştirmediğini gryyorum,” diye belirtti Rorschach. “Gerçekten de sana yaklaşmanı tavsiye etmiyoruz. Ciddlen. Kendi güvenliğin için.”

Szpindel başını salladı. “Hey Mandy. Rorschach Jack’le konuşuyor mu?”

“Konuşuyorsa da ben görmüyorum. Uyarı ışığı yok, yönlendirilmiş elektromanyetikler yok.” Kurnazca gülümsedi. “Radarın altında kalmayı başardı gibi görünüyor. Ayrıca bana Mandy deme.”

Theseus homurdandı. Döndü. Düşük yapay yerçekimi beni sersemletmişti. Kendimi düzeltmek için uzandım. “Rota doğrulama,” diye bildirdi Bates. “Belirlenmemiş kaya.”

“Rorschach’tan Theseus’a. Lütfen yanıt ver. Mevcut gzerghınız kabul edilemez. Tekrar ediyorum. Mevcut gzerghınız kabul edilemez. Size rotanızı değiştirmenizi tavsiye ediyoruz.”

şimdiye kadar sonda, Rorschach’ın birkaç kilometre yakınına gelmişti. Bu kadar yakındayken manyetik alanlar daha etkili oluyordu. Rorschach’ın kendisini parlak, taktiksel renk kodları ile gösteriyordu. Görünmeyen eğriler ve sivri uçlar ConSensus zerindeki açılıp kapanan renkli bölümlerde parlıyordu: yerçekimi, yansıma, kara cisim emisyonu. Büyük elektrik somunları limon rengi pastellerdeki dikenlerin ucundan çıkıyordu. Kullanıcı dostu grafikler Rorschach’ı çizgi filme çevirmişti.

“Rorschach’tan Theseus’a. Lütfen cevap ver.”

Theseus yn değiştirirken titredi. Sağ tarafta sadece bin metre uzakta son anda görülen bir kaya parçasının yanından geçti.

“Rorschach’tan Theseus’a. Cevap veremiyorsanız lütfen... Lanet olsun!”

izgi film titredi ve söndü.

Son anda neler olduğunu görmüştüm. Jack, şu büyük hayalet çemberlerden birinin yanından geçiyordu. Sonra bir

kurbağanın avını yakalamak dilini uzatması gibi dışarı fırlayan bir enerji akımı gördüm.

“Neler çevirdiğinizi görebiliyorum sizi saksocular. Burada kör olduğumuzu mu düşünüyorsun?”

Sascha dişlerini sıktı. “Biz mi?”

“Hayır,” dedi Sarasti.

“Ama o...”

Sarasti tısladı. Ses boğazının derinlerinden geliyordu. Daha önce hiçbir memelinin böyle bir ses çıkardığını duymamıştım. Sascha hemen sustu.

Bates kontrolleri tartışıyordu. “Ben hâlâ... Bekleyin bir saniye.”

“Hemen şimdi şu şeyi geri çek. Hemen şimdi.”

“Anladım.” Besleme ışını geri çekilirken Bates dişlerini gıcırdattı. “Sadece lazeri geri kazanmam lâzım.” Sonda, rotasından dışarı çıkmıştı. Nehri geçerken aniden ters akıntıya kapılmış veya şelaleden düşmüş biri gibiydi. Fakat yine de çalıyor ve hareket edebiliyordu.

Zar zor. Bates rotayı korumak için çabaladı. Jack sendeledi. Rorschach’ın manyetosferini sıkıca saran kıvrımlar üzerinde kontrolsüz bir şekilde yalpaladı. Yapı, gözünden dev gibi büyüdü.

“Yaklaşmayı sürdürün,” dedi Sarasti yavaşça.

“Memnuniyetle,” dedi Bates. “Deniyorum.”

Theseus patinaj yaptı. Döndü. Gövdedeki rulmanların gıcırdadığını duyduğuma yemin edebilirim. Başka bir kaya Taktik ekranda geçip gitti.

“Bu şeylerin yerlerini belirlediğini sanıyordum,” diye homurdandı Szpindel.

“Savaş mı başlatmak istiyorsun Theseus? Yapmak istediğin şey bu mu? Bunun için mi geldin?”

“Bize saldırmıyor,” dedi Sarasti.

“Belki de saldırıyordu.” Bates sesini alçaltmıştı. Çabası fark ediliyordu. “Rorschach bunların yörüngelerini kontrol edebiliyorsa...”

“Normal dağıtım. Belirsiz doğrulama.” İstatistiksel olarak demeliydi. Gövdenin torku ve hareketi oldukça belirgin hissediliyordu.

“Doğru,” dedi aniden Rorschach. “Şimdi anlıyoruz. Burada hiç kimsenin olmadığını düşündünüz değil mi? Burada endişelenmenizi gerektirecek bir şey olmadığını söyleyen pek değerli danışmanlarınız var değil mi?”

Jack iyice ormanın derinliklerine dalmıştı. İletişimi azaltmak için taktiksel planların çoğunu boş verdik. Soluk ışıltı altında Rorschach’ın büyük sırtı döndü. Her biri bir gökdelen boyutundaydı. Her yanda bir kâbus görüntüsü vardı. Bates ışını düzgün tutmak için çabalarken besleme titredi. ConSensus, gizli telemetri ile duvarları ve havayı renklendirdi. Bunların hiçbirinin ne anlama geldiği konusunda bir fikrim yoktu.

“Bizim Çin Odasından başka bir şey olmadığımızı düşünüyorsun,” diye hırladı Rorschach.

Jack sendeledi, tutunacak bir şey aradı.

“Yanılıyorsun Theseus.”

Bir şeye çarptı ve sıkıştı.

Aniden Rorschach görüntüye geldi. Yansıtıcı kompozitler yoktu, yanlış renkte bir profil veya simülasyon yoktu. Sonunda insan gözüyle görülebiliyordu.

Dikenli, bükülmüş, siyah bir taç hayal edin. İnsan başını sarmak için çok kalındı. Kendi uydularının üzerine bir gölge düşürmekten başka bir şey yapamayan sönmüş bir yıldızın yörüngesine yerleştirin. Bazen ışıktan etrafındaki nesneler hafifçe parlardı. Bunlar sadece etraftaki karanlığın ne kadar yoğun olduğunu göstermeye yarardı.

İşkenceyi her bir kavramı ile gerçekleştiren bir yapı düşünün. Sayısız ışık yılının ötesinde bükülen ve şekli bozulan bir şey. Biyolojisindeki ve görünüşündeki hayal edilemeyen farklar yapının acı içinde olduğunu düşünmenizi sağlıyor.

Şimdi bu yapının bir şehir büyüklüğünde olduğunu düşünün.

Biz izlerken görüntü titredi. Eğri omurgası boyunca bin metre uzunluğunda bir elektrik arkı oluştu. ConSensus büyük karanlık ve karışık bir kapı gösterdi. Kompozitler ordaydı. Hiçbir güzelliği yoktu.

İçeride, derinlerdeki bir şey konuştu "Artık çok geç. Artık hepiniz öleceksiniz. Susan? Oradasın değil mi Susan?"

"Önce seni alacağız."

"Hayat satranç için çok kısa."

– *Byron*

Arkalarındaki kapağı hiç kilitlemezlerdi. Kubbenin altında, her bir eksenden yüz sekiz derece uzanan sonsuz uzayda kaybolmak çok kolaydı. Tüm bu boşluğa ihtiyaçları vardı ama bunların ortasında bir de çapa gerekiyordu: Kış tarafından yumuşak bir ışık dizisi geliyordu. Gövdeden gelen yumuşak bir ışık. Makinelerin ve insanların sesi yakındaydı. Her iki yönden de buna ihtiyaçları vardı.

Yatıp bekledim. Davranışlarındaki belirgin özellikleri okudum. Hava kilidinden geçmek istediklerinde çoktan öne atılmıştım. Onlara birkaç dakika verdim ve karanlık köprüye doğru emekledim.

"Elbette ona adı ile seslenirler," diyordu Szpindel. "Duydukları tek isim bu. Onlara adını kendi verdi. Unuttun mu?"

"Evet." Michelle ikna olmuş gibi görünmüyordu.

“Hey, bir Çin Odası ile konuştuğumuzu söyleyen sizlerdiniz. Yanıldığınızı mı söylüyorsunuz şimdi?”

“Biz mi? Hayır. Elbette hayır.”

“O zaman pek de tehdit edici bir şey değil, öyle değil mi Suze? Hiçbirimiz için tehdit edici değil. Ne söylediği konusunda hiçbir fikri yok.”

“Kurallara göre davranıyor Isaac. İnsanların kullandıkları dilleri inceleyen bir çeşit akış şemasını takip ediyor. Ve her nasılsa bu kurallar ona tehdit edici bir tonda konuşması gerektiğini söylüyor.”

“Fakat ne söylediğini bilmiyor olsa bile...”

“Bilmiyor. Bilemez. İfadeleri on dokuz farklı şekilde grupladık, bağlamsal birimlerimizin her biri farklı uzunluklarda.” Uzun derin bir nefes. “Ama sondaya saldırdı Isaac.”

“Jack sadece şu elektrotlu şeylerden birine çok yaklaştı hepsi bu. Akıma kapıldı.”

“Öyleyse Rorschach’ın düşman olduğunu düşünmüyorsunuz.”

Uzun bir sessizlik. Beni fark edip etmediklerini merak etmemi sağlayacak kadar uzun.

“*Düşman*,” dedi sonunda Szpindel. “*Dost canlısı*. Bu kelimeleri dünya yaşantımızda öğrendik değil mi? Burada da aynı anlama gelip gelmediklerini bilmiyorum.” Dudaklarını yavaşça ısırdı. “Ama düşmanca bir şeyler olabilir.”

Michelle iç çekti. “Isaac bunun için bir sebep yok. Demek istediğimi bu çok da mantıklı değil. İsteddiği her şeyi yapamayız.”

“Yalnız kalmak istediğini söylüyor,” dedi Szpindel. “Bunu demek istemiyor olsa bile.”

Geminin bölmelerini geçerken yukarıda sessizce süzülüyorlar.

“En azından kalkantı var,” dedi sonunda Szpindel. “Bu da

bir şey.” Jack hakkında konuşuyordu. Kendi kabuğumuz da aynı madde ile kaplanmıştı. Bu işlem malzeme stoklarımızı üçte iki azaltmıştı. Ancak elektromanyetik spektrum ile bu kadar kolay oynayabilen bir şeyin geminin manyetik alanına neler yapabileceğini kimse görmek istemiyordu.

“Bize saldırırlarsa ne yaparsınız?” dedi Michelle.

“Biz bir şeyler yapmaya çalışırken onların neler yapabileceğini öğren. Saldır. Hâlâ saldırabiliyorken.”

“Saldırabileceksek. Baksana Isaac. Bu şeyin daha embriyo olup olmaması umurumda değil. Lütfen bizden üstün olmadığını söyle.”

“Denk bir eşleşme değil tabi. Ama asla da umutsuz değil.”

“Daha önce böyle dememiştin.”

“Yine de kazanmak için bir yol var.”

“Böyle deseydim buna umut dolu bir düşünce derdin.”

“Söyleseydin öyle olurdu. Ama ben söylüyorum. Bu bir oyun teorisi.”

“Yine mi oyun teorisi. Tanrı aşkına Isaac.”

“Hayır dinle. Uzaylıların memeliler gibi olduğunu düşünüyorsun. Bazı şeylere önem veren, yatırımlarının sonucunu merak eden varlıklar olarak.”

“Öyle olmadıklarını nereden biliyorsun?”

“Çünkü onlarca ışık yılı uzaktayken çocuklarını koruyamazsın. Tek başlarındalar. Bu da çoğunun başa çıkamayacağı kadar büyük bir evren değil mi? Elinden gelen tek şey milyonlarca çocuk doğurmak, şans eseri belki bir kaçının sağ kalabileceğini düşünecek kadar soğukkanlı bir ebeveyn olmak. Memelilerin aklı böyle çalışmaz. Dünyadakilere benzetmek istiyorsan karahindibaları veya ringa balıklarını dene.”

Yavaş bir iç çekiş. “Yani bunlar yıldızlararası ringa balıkları. Bu bizi ezip geçemeyecekleri anlamına gelmiyor.”

“Bizi tanımıyorlar. Önceden tanımıyorlardı. Karahindiba

tohumları filizlenmeden önce karşı çıkmanın ne anlama geldiğini bilmiyordu. Belki de bir anlamı yoktur. Belki de saman gibi rüzgarda uçuşan spastik otlardır. Veya belki de Macellan Bulutsusuna kadar poposuna bir tekme atarlar. Bunu bilemez. Her durumda hayatta kalmayı garantileyecek tek bir düşünce olamaz. Bir oyuncu karşısında başarısız olan başka biri karşısında kök söktürebilir. Bu yüzden yapabileceğin en iyi şey garip bir durumda stratejileri bir araya getirmektir. Hileli zar kullanmak tüm oyun boyunca en iyi ortalama kazancı getirebilir. Ama oyundan çıkamazsın ve eninde sonunda stratejik bir hata yaparsın. Oyun oynamanın bedeli budur. Bunun anlamı, yani gerçekten anlamı, sadece zayıf oyuncuların güçlü oyunculara karşı kazanabileceği değil bazı durumlarda istatistiksel olarak bunu yapmaya mecbur olmalarıdır.

Michelle homurdandı. “Bu senin oyun teorin. İstatistikler ile taş, kâğıt, makas mı oynayacağız.”

Belki Szpindel ne demek istediğini anlamamıştı. Bir süre sustu. Daha sonra bir at gibi kişnedi. “Taş, kâğıt, makas! Evet!”

Michelle bir an sakinleşmek için uğraştı. “Hoş bir dene-meydi. Ama bu teori sadece karşı taraf tek sayılara bahis yatırdığında geçerli olur. Ayrıca kime karşı mücadele verdiklerini önceden bilirlerse bunu yapmak zorunda kalmazlar. Ve canım benim, bizim hakkımızda çok fazla şey biliyorlar.”

Susan’ı tehdit etmişlerdi. Adıyla.

“Her şeyi bilmiyorlar,” diye ısrar etti Szpindel. “Tüm bilgilerin elde olmadığı her türlü senaryoda bu prensip işe yarar. Sadece istisnai durumlarda değil.”

“Pek öyle değil.”

“Bazılarında öyle olur ve bu da bize bir şans verir. Sıra kartları kesmeye geldiğinde pokerde ne kadar iyi olduğunun hiçbir anlamı olmaz. Kartlar yine aynı sırada kesilir.”

“O zaman oynadığımız oyunun adı Poker.”

“Çok şükür ki satranç değil. Hayatta şansımız olmazdı.”

“Hey, bu ilişkideki neşeli kişi ben olmalıydım.”

“Öylesin. Ben sadece ölümcül derecede mutluyum. Hikâyenin yarısına geldik. Elimizden geleni yaptık ve sona ulaşmadan öleceğiz.”

“İşte benim Isaac’ım. Hiç kazananı olmayan senaryoların efendisi.”

“Kazanabilirsin. Kazanan kişi, olayların nasıl biteceği konusunda doğru tahmini yapan kişidir.”

“Öyleyse sadece tahmin ediyorsun.”

“Evet. Elinde veriler olmadan tahmin yürütemezsin değil mi? Tüm insanlığın başına neler geleceğini tahmin eden ilk kişiler olabiliriz. Bu da bizi en azından yarı finale çıkarır.”

Michelle uzun bir süre yanıt vermedi. Yeniden konuşmaya başladığında dediklerini duyamadım.

Szpindel de anlamamıştı. “Affedersin?”

“Güçlü olun, demiştin. Hatırlıyor musun?”

“Hı hı. Rorschach’ın mezuniyet gününde.”

“Sence bu ne kadar yakın?”

“Fikrim yok. Fakat hemen bazı şeylerin elimizden kayacağını düşünmüyorum. Bize saldıracağını da düşünmüyorum.”

Kadın soran bir ifadeyle baktı.

“Eğer öyle olsaydı bu tartışabileceğimiz bir konu olmazdı,” dedi. “Kaltak harekete geçtiğinde öğreneceğiz.”

Arkadan bir gürültü geldi. Dar geçide girdim ve eğildim. Bir şeyin köşeyi döndüğünü fark ettim. Kolları olan bir şey. Tam göremedim. Anında gitti.

Orada değildi. Orada olamazdı. Bu imkânsızdı.

“Duydun mu?” diye sordu Szpindel. Michelle ona cevap vermeden önce kaçtı.

Çıplak gözle diskin görülemeyeceği kadar uzağa gittik. Bir kavis bile görünmüyordu. Bu yeni, sonsuz ufukta her yöne doğru yayılan karanlık yıldırım bulutlarından salınan bir duruma doğru düşüyorduk. Ben, evrenin yarısını dolduruyordu.

Ve biz hâlâ düşüyorduk.

Aşağıda Jack, Rorschach'ın kabartma yüzeyine bir gekonun ayaklarına benzer ayaklarla tutundu ve orada kamp kurdu. Yere x ışınları ve ultrason dalgaları gönderdi. Parmaklarını yüzeye vurdu ve gelen yankıyı dinledi. Küçük patlamalar yarattı ve patlamanın yarattığı rezonansı ölçtü. Polen gibi tohumlarını dağıttı. Bunlar aslında binlerce ufak sonda ve sensördü. Bu sonda ve sensörler enerjilerini kendi kendine üretiliyorlar, yakın çevreyi görebiliyordu; aptaldılar ve kolayca harcanabilirlerdi. Hepsi rasgele fırlatılmıştı. Sadece yüzde biri hayatta kalacak ve kullanılabilir telemetri bilgileri gönderecekti.

Öncü birliğimiz etrafta ölçümler yaparken Theseus, gökyüzünden daha büyük ölçekli kuşbakışı haritalar çıkarıyordu. Kendine ait binlerce tek kullanımlık sondasını bütün gökyüzüne yaydı ve binlerce eş zamanlı perspektiften stereoskopik veriler topladı.

Toplanan görüntüler gemide birleştirildi. Rorschach'ın dış yüzeyi yüzde altmış süper iletken karbon nanotüplerden oluşuyordu. Rorschach'ın karnı büyük oranda boştu. En azından bu boşlukların bir kısmında atmosfer var gibiydi. Yine de dünyada yaşayan canlılardan hiçbirisi orada bir saniyeden fazla kalamazdı. Yapının etrafını ve içini karmaşık radyasyon topografileri ve elektromanyetik kuvvetler sarmıştı. Bazı yerlerde radyasyon o kadar yüksekti ki korumasız bir insanı anın-

* Ayaklarındaki mikroskobik tüycükler sayesinde cama bile rahatlıkla tırmanabilen bir kertenkele türüdür.

da küle dönüştürebilirdi. Arka taraflarda radyasyon belki bir ömür sizi süründürebilirdi. Yüklü parçacıklar farklı hızlarda görünmeyen rotalar etrafında dönüyor, açıklıkların içinden geçiyor, nötron yıldızları için yeteri güçte manyetik alan oluşturuyor, kavisler çiziyor ve kara maddeye geri dönüyor. Ara sıra şişlikler meydana geliyor ve mikro parçacıklardan oluşan dumanlar salıp aynı bir spor gibi radyasyon kemerlerini besliyor. Rorschach bir dizi birbirine tutturulmuş yarı çıplak parçacık hızlandırıcıya benziyordu.

Ne aşağıdaki Jack ne de yukarıdaki Theseus, yüklü parçacıkları dışarı püskürten ya da içine çeken bu aşılması imkânsız delikler dışında herhangi bir giriş noktası bulabilmişti. Odukça yaklaşmış olmalarına rağmen hiçbir hava kilidi, yuva veya görüş noktası yoktu. Aslında bir çeşit optik antenden veya bir alıcı dizisinden gelen lazerle tehdit ediliştik. Bunun ne olduğunu bile anlayamamıştık.

Von Neumann makinelerinin özelliği kendi kendilerini kopyalayarak çoğalmalarıdır. Rorschach'ın bu kriterleri karşılayıp karşılamadığı, kritik bir eşiği geçtikten sonra tomurculanmayacağı, bölünmeyeceği, doğurmayacağı veya bunları çok önceden yapıp yapmadığı hâlâ bilinmiyordu.

Binde bir. Yine de tüm ölçümler, kuram çalışmaları, çıkarımlar ve tahminler yapıldıktan sonra pek çok gereksiz detayı öğrenmiş ama hiçbir cevabı bulamamış bir şekilde yörüngeye yerleştik.

O zamana kadar Rorschach beklemede kalmıştı.

“Bana ne söylediğini biliyormuş gibi geldi,” dedim.

“Sanırım tüm sorun da bu,” dedi Bates. Güveneceği kimse yoktu. Kulak misafiri olabileceğiniz konuşmalar da yapmazdı. Onunlayken farklı bir yaklaşım kullanıyordum.

Theseus ikişer ikişer doğum yapıyordu. Göze hiç de hoş görünmeyen, zırlı, ezilmiş yumurta gibi şekillerdi. İnsan gövdesinin iki katı boyuttaydılar ve sivri bahçe aletlerine benziyorlardı: antenler, optik yuvaları, toplanır dişli testerele, silah namluları.

Bates de kendi ordusunu üretiyordu. Theseus'un omurgasının altında birinci Fab girişine doğru gidiyorduk. Tesis kabuğun hemen altındaki bir delikten ürettiği erbotları* kusu-yordu. Burada ihtiyaç duyulana kadar depolanıyorlardı. Fakat Bates, yolcu geçidinden birkaç metre ötedeki hava kilidinden göndermeden önce hepsini görsel bir incelemeye tâbi tutu-yordu. Belki de askerî geçmişinden kalan bir ritüeldi. Gözle görebileceği herhangi bir hatanın en temel denetimden bile geçmiş olması mümkün değildi.

"Bir sorun mu var?" diye sordum. "Ara yüzün olmadan mı çalıştırıyorsun?"

"Kendi kendilerine çalışması daha iyidir. Aslında yanıt süresi ağ üzerinde spam olmadan geliyor. Ben güvenlik tedbirlerinden daha çok şey biliyorum."

Theseus konumunu düzeltirken homurdandı. Kaplama sertçe sallandı. Artık yolumuzun üzerinde olmayan başka bir kalıntıydı. Yapının sadece birkaç kilometre üstündeki başka bir ekvatorial yörüngeye doğru gidiyordu. Garip bir biçimde yaklaşma açısı yörünge düzleminin içine doğru bir eğim kazandı.

Bu durum diğerlerini rahatsız etmedi. "Yüksek hızlı bir hatta hayatta kalmaya çalışmak gibi," dedi Sascha. Kuşkularımı küçümsüyordu. "Karşıya geçmeye çalışırsan yolda ölür kalırsın. Hızlanman ve akışa katılman gerekir." Ancak akış karışıktı. Rorschach bizimle konuşmayı kestiğinden beri doğrulama yapmadan beş dakika yol alamıyorduk.

* Saldırı dahil her tür iş için kullanılabilen küçük hizmet robotları.

“Sen inanıyor musun?” diye sordum. “Örnek eşleşmesi, boş tehditler... Endişelenecek bir şey yok mu?”

“Henüz kimse bize ateş etmedi,” dedi. Açıklaması: *Bu olasılığı hiç düşünmedim.*

“Susan’ın iddiasıyla ilgili ne düşünüyorsun? Farklı bir yapısı olması, anlaşmazlık için bir sebep olmaması konusunda.”

“Bir anlamı olduğunu düşünüyorum,” *Tamamen saçmalık.*

“Bu kadar farklı ihtiyaçları olan bir şeyin bize neden saldırmak isteyeceğini düşünebiliyor musun?”

“Duruma göre değişir,” dedi. “Birbirimizden farklı olmamız yeterli bir sebep olabilir.”

Oyun sahası tartışmalarının yüz ifadesine yansıdığını görüyordum. Kendi söylediklerimi hatırladım; başka türlü olabilir mi diye düşündüm. İnsanlar gerçekte renkleri veya ideolojileri için savaşmıyordu. Bunlar sadece akrabalarınızı bulmak için kullanılabilecek ipuçlarıydı. Asıl sorun kan bağı ve sınırlı kaynaklarla ilgiliydi.

“Sanırım Isaac bunun farklı olduğunu söyleyecektir,” dedim.

“Sanırım.” Bates bir homurtu çıkardı. İki tanesi daha ortaya çıktı. Gövdenin ışıkları zırhları üzerinde parlıyordu.

“Bunlardan kaç tane yapıyorsun?”

“Kapıyı kırıp evlerine gireceğiz Siri. Kendi evimizi korumasız bırakmak saçma olur.

O diğerlerine bakarken ben de onu inceledim. Şüphe ve içerleme doluydu.

“Zorlu birisin,” dedim.

“Hepimiz öyleyiz.”

“Ama sen bizi hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir şeye karşı savunuyorsun. Sadece tahminlerde bulunuyoruz.”

“Sarasti tahminde bulunmaz,” dedi Bates. “Adam bu işle görevlendirilmiş olmasının bir nedeni var. Hepimizin IQ’su yüzölçümü rakamlarında olsa da emirlerini sorgulamanın pek anlamı yok.”

“Ayrıca hiç kimsenin bahsetmediği avcı bir yanı da var,” diye belirttim. “Çok fazla içgüdüsel zorlama ile birlikte bu entelektüel birikime sahip olmak onun için zor olmalı. Doğru tarafın kazandığından emin olmalı.”

O anda Sarasti’nin bizi dinleyip dinlemediğini merak etti. Sonra da bunun çok önemli olmadığına karar verdi. Söylediklerini yaptıktan sonra sürünün başka neler yaptığıının ne önemi vardı ki?

“Tüm söylediği “Sizlerin kendi fikirleriniz olduğunu bilmiyordum,” oldu.

“Benim fikrim değil.”

Bates durdu. İncelemesine döndü. “Ne yaptığımı biliyor musun?” dedi.

“İ- ih.” Çiftlerin ilki geçti ve omurganın orada toplandı. İkinciye döndü. “İşleri kolaylaştırıyorsun. Eve dönebilenler uzmanların neler yaptığını anlayacaktır.”

“Bu da işin bir yönü tabi.”

“Benim tercümana ihtiyacım yok Siri. Ben sadece işlerin yolunda gitmesini sağlayan bir danışmanım. İhtiyaçları yoksa da koruma olurum.”

“Sen bir memur ve askerî bir uzmansın. Konu Rorschach’ın tehdit potansiyeli olunca bu seni daha da önemli biri haline getiriyor.”

“Ben etten ve kandan oluşuyorum. Jukka veya Isaac’i küçümsemiyor musun?”

“Tam olarak bunu yapıyorum.”

Kadın bana baktı.

“Etkileşim içindesin,” dedim. “Sistem içindeki her bir bileşen bir diğerini etkiliyor. Sana karışmadan Sarasti ile işlem yapmak, kütleyi saymadan hızı hesaplamaya çalışmak gibidir.”

Kuluçkaya döndü. Başka bir robot geçmişti.

Benden nefret etmiyordu. Nefret ettiği şey benim varlığımın

onun için taşıdığı anlamdı. Kendi adımıza konuşunca bize güvenmiyorlar. Belki de nedeni budur. Biz kirliyiz, özneliz. Bu yüzden gerçekte neler olduğunu anlatması için Siri Keeton'u gönderdiler.

"Anlıyorum," dedim bir süre sonra.

"Gerçekten mi?"

"Bu güvenle ilgili değil. Bu konumla ilgili. Kimse içinde yaşadığımız sisteme içten düzgün bakamaz. Ne kadar yakın olursanız olun. Görüntü bozulur."

"Seninki bozulmadı mı?"

"Ben sistemin dışındayım."

"Ama şu anda benimle etkileşim içindesin."

"Sadece bir gözlemci olarak. Mükemmelliğe ulaşamaz ama yaklaşılamaz da değildir. Karar almada veya araştırmada bir rolüm yok. Çalışmak için atandığım görevi hiçbir şekilde aksatmıyorum. Ama elbette sorular soruyorum. Ne kadar çok bilgi toplarsam o kadar kolay analiz yaparım."

"Soru sormak zorunda olmadığını düşünmüştüm. Senin gibilerin sadece işaretleri veya başka şeyleri okuduğunu sanıyorum."

"Her şey bize yardımcı oluyor. Sonuç hepsinin toplamıyla ortaya çıkıyor."

"Şimdi de yapıyor musun? Sentezliyor musun?"

Başımınla onayladım.

"Bunu özel bir uzmanlığın olmadan mı yapıyorsun?"

"Senin kadar ben de uzmanım. Benim uzmanlığın yüz ifadelerini anlama konusunda."

"İçeriğini anlamadan."

"Biçimi anlamam yetiyor."

Bates kendince küçük bir zayıf nokta bulmuştu. Parmağı ile kabuğu kazıyacaktı. "Yazılımlar senin yardımın olmadan bunu yapamıyor mu?"

“Yazılımlar pek çok şeyi yapabilir. Bazılarını kullanıyoruz. Örneğin görsel incelemeler.”

Durumu kabul edip sakince gülümsedi.

“Seni rahatça konuşman için cesaretlendirebilirim. Biliyorsun ben gizlilik yemini ettim.”

“Teşekkürler,” dedi. Anlamı *bu gemide böyle bir şeye yer yok.*

Theseus aradı. Sarasti kalkıp konuştu: “On beş dakika içinde yörüngeye giriyoruz. Herkes beş dakikaya silindirde olsun.”

“Peki,” dedi Bates. Son kez homurdandı. “Gidiyoruz.” İleri doğru atıldı ve silindire doğru gitti.

Yeni doğan ölüm makineleri bana doğru tıkırdadılar. Yeni alınmış araba gibi kokuyorlardı.

“Bu arada,” dedi Bates omzunun üzerinden geri bakıp. “En önemli şeyi gözden geçiriyorsun.”

“Pardon?”

Yolun seksen derecelik bir dönüş yaptı ve çıkış kapağının yanına bir akrobat gibi iniş yaptı. “Sebep. İstediği hiçbir şey bizde yoksa bu yaratık neden bize saldırır?”

Aklından geçenleri biliyordum. “Ya hiç saldırmayacaksa, ya kendini koruyorsa.”

“Sarasti’yi sormuştun. Akıllı bir adam, güçlü bir lider. Belki ekibi ile biraz daha fazla zaman harcayabilir.”

Vampir onun emirlerine saygı göstermiyor. Tavsiyelerini dinlemiyor. Çoğu zaman saklanıyor.

Bir an katil balinaları hatırladım. “Belki de düşünceli biridir.” *Bizi gerginleştirdiğini biliyor.*

“Öyle olduğuna eminim,” dedi Bates.

Vampir kendine bile güvenmez.

Sorun Sarasti'de değildi. Bizden üstün oldukları hâlde bizden saklanıyorlardı. Her zaman mitin diğer tarafını oluştuyorlardı.

Her şey hep olduğu gibi başladı. Vampirler, enerji tasarrufunun inceliklerini öğrenmekten çok uzaktı. Küçük bedenleri ve hızlı metabolik yapıları ile kır fareleri ve sinek kuşları tamamen hareketsiz bir duruma geçmenin bir yolunu bulmamış olsalardı bir gece hareketsiz kalsalar bile ölürlerdi. Deniz filleri laktat seviyelerini yükselten bir av geçene kadar deniz dibinde hiç nefes almadan bekleyebilirlerdi. Ayılar ve çizgili sincaplar verimsiz kış aylarında uyuyarak enerji tüketimlerini azaltıyordu. Yaz uykusundaki devonyen siyah kuşaklı ciğerli balıklar çamurun içinde saklanıyor ve yağmuru beklerken yıllarca ölü kalıyorlardı.

Vampirlerle durum farklıydı. Sorun nefessiz kalmak veya metabolizmanın çok kullanılması veya her kış üzerini saran kar battaniyesi değildi. Sorun avın olmaması değil de avdan pek de bir farkının olmamasıydı. Vampirler, üreme oranları değişmeden soysal bir yapıdan yeni ayrılmışlardı. Bu avcı başına yüz avın düştüğü ormanlık bir alan değildi. Vampirler çok nadiren kendilerinden hızlı hareket eden şeylerle beslenirdi. Öldürme dürtüsünü nasıl bastıracaklarını öğrenmemiş olsalardı kendi gıda kaynaklarını tüketmiş olurlardı.

Zamanla soyları tükenmeye başladığında, kendilerini on yıllar boyunca nasıl kapatacaklarını öğrendiler.

Bu iki farklı anlama geliyordu. Av yeniden avlanılabilir bir seviyeye ulaşana kadar metabolik ihtiyaçlarını dizginliyor ve aynı zamanda bu canlıların neler avladığını unutmamızı sağlıyordu. Buzul çağından bu yana akıllanmıştık. Şüphe duyacak kadar akıllıydık. Bozkırda geçirdiğin onca yıl içinde hiç gece yürüyen şeytanlar görmediysen anneannenin anlattığı bunak hikâyelerine neden inanacaktın ki?

Yarım milyon ışık yılı sonra güneşten ayrıldığımızda bize böylesine iyi hizmet eden aynı düşman genleri olsa da atalarımızın katilleriydiler. Ama benim tahminlerime göre Sarasti'nin doğal seçim sonunda şekillenen genlerinde bir takım iştahsızlıkların oluştuğunu düşünmek umut vericiydi. Belki de bizim yanımızdayken hep içinden gelen o sese karşı çıkmaya çalışıyordu. *Saklan, saklan, bırak seni unutsunlar.* Belki sesler çok yükseldiğinde inzivaya çekiliyordu. Belki onun bizi rahatsız ettiği gibi biz de onu rahatsız ediyoruzdur.

Her zaman bir umut vardır.

Son yörüngemiz dikkat ve cesareti aynı ölçüde bir araya getirmişti.

Rorschach, Big Ben'i çekim merkezinden 87,900 km uzakta mükemmel bir ekvator dairesi belirlemişti. Sarasti, görüş açısından çıkma konusunda isteksizdi. Radyasyona bulaşmış kaya ve makinelerin arasında gezinirken etraftakilere güvenmemeniz için vampir olmanıza gerek yoktu. Diğer bir alternatif de yörüngeleri eşleştirmekti.

Aynı zamanda Rorschach'ın yaptığı tehditlerde gerçekten neyi kastettiği hatta kastettiği şeyi anlayıp anlamadığı da tartışmalıydı. Karşı saldırı her iki durumda da zor bir olasılıktı ve sürekli yaklaşma riski artırıyordu. Bu yüzden Sarasti bazı ayarlamalar yaptı. En yakın olduğu noktada neredeyse yapıyı sıyrarak geçen ve diğer zamanlarda oldukça uzak yumurta şeklinde bir yörünge belirledi. Rorschach'inkinden daha uzun ve yüksek bir yörüngesi vardı. Senkronizasyonu sağlamak için daralana halkalar şeklindeki yörüngeyi değiştirdik. Ama sonuçta devamlı görüş açıсындаydı ve her iki açıdan da bizi üç saatlik bir uzaklığa getirmişti.

Tehlikeli uzaklığın bu olduğunu düşünüyorduk. Daha yakında Rorschach bize ulaşabilir ve biz yıldız sistemini terk etmeden bizi gökyüzünde ezebilirdi.

Sarasti çadırından emirler verdi. Theseus sınıra yaklaşırken ConSensus da Sarasti'nin sesini gövdeye taşıdı.

Jack kendi için bir çadır kurdu. Rorschach'ın gövdesine bir kabarcık gibi bağlandı. Nitrojen pompalayarak vakum etkisine karşı bu balonu şişirdi. İçeriye bir lazer taşıdı ve kazmaya başladı. Titreşimlerle yapılan ölçümlere göre ayaklarının altındaki zemin sadece otuz dört santimetre kalınlığındaydı.

"Piç kurusu," diye mırıldandı Szpindel. "İşe yarıyor."

Üstteki lifli deriyi yaktık. Programlanabilir bir asbest türü olduğunu tahmin ettiğimiz yalıtım damarlarını yaktık. Süper iletken kumaşın dalgalı katmanlarını ve pul pul ayrılmış karbon tabakalarını yaktık.

Hepsini yaktık.

Lazer hemen kapandı. Saniyeler içinde Rorschach'ın bağırsak gazları çadırın bezini sarstı. Siyah karbon duman doldu ve aniden kalın bir atmosfer oluşturdu.

Hiçbir şey bize saldırmadı ya da tepki vermedi. ConSensus'ta kısmi basınç birikimi oldu: metan, amonyak, hidrojen ve içeri girer girmez donan çok miktarda su buharı.

Szpindel homurdandı. "Zayıf bir atmosfer, kartopu öncesi." Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

James "Belki gelişmeye devam ediyordur" dedi. "Yapının kendisi gibi."

"Belki de."

Jack miyooptik kuyruğu olan büyük mekanik bir sperme benzeyen dilini çıkardı. Dilinin ucu, kalın derili bir baklava dilimi şeklindeydi. Yapısı yarı yarıya seramikti. İçindeki ufak alıcılar ilkel sayılabılırdi ama lazerin kestiği kalem inceliğinde

küçük bir delikten rahatlıkla geçebilecek kadar küçüktü. Di-
lini Rorschach üzerinde açılan delikten uzattı.

“Aşağısı karanlık,” diye bildirdi James.

Bates: “Ama sıcak.” 281°K.* Donma derecesinin üzerinde.

Endoskop karanlığın içinde ilerledi. Kızıl ötesinin gri
tonlaması ile her şey sis ve egzotik kaya oluşumları ile dolu
bir tünelin içinde gibi görünüyordu. Duvarlar bal petekleri
şeklindeydi. İçleri taşlaşmış bağırsak gibiydi. Çıkamaz sokaklar
ve delikler yolun aşağısına doğru çoğalıyordu. Bu katmanlar
arasındaki bazı boşluklar en fazla bir parmak kalınlığındaydı.
Bazılarıysa bir insan bedenini gömebilecek kadar büyüktü.

“Bayanlar ve baylar,” dedi Szpindel yavaşça. “Şeytan’ın
Baklavası.”

Bir şeyi hareket ederken gördüğüme yemin edebilirdim.
Tanıdık bir şey gördüğüme yemin edebilirdim.

Kamera kapandı.

* 9°C

RORSCHACH

“Anneler, çocukları için babalarına göre daha çok şey yaparlar. Çünkü çocukların kendilerine ait olduğundan daha eminlerdir.”

– *Aristo*

Babama hoşça kal diyemedim. Nerede olduğunu bile bilmiyordum. Helen’e hoşça kal demek istemedim. Oraya geri dönmek istemiyordum. Sorun da buydu: Zorunda değildim.

Dünyada hiçbir yerde dağlar öylece kalkıp Muhammed’e doğru gitmiyor. Cennet, sadece dünya denen bu köyde bulunan bir yerdi ve bu küresel köyün bahanesi yoktu.

Kendi dairemden bağlandım. Göreve özgü yeni planlarım kafamın içine aktı. Noosfere el sallamamdan ve Pearly Gates’i tıklamadan bir hafta önceydi.

İçerideydim.

Bu bir antre veya bekleme odası değildi. Cennet’e sıradan ziyaretçilerin girmesi beklenmezdi. Kendini zoraki bu evde hissederek yaşayan insanların orada yaşayan bedensiz ruhlara dayanılmaz şekilde sıkıcı geldiği bir cennet. Elbette ziyaretçi-

nin ve orada yaşayanların aynı görüntüyü paylaşmasının hiçbir nedeni yoktu. İsteseydim geleneksel dünya görüntüsünü rafa kaldırabilirdim. Buranın istediğim şekilde görünmesini sağlardım. Öbür dünyanın avantajlarından biri de buydu: Bizim gördüğümüz yüzü seçebilirlerdi.

Ama annemin dönüştüğü şeyin bir yüzü yoktu. Beni bir maskenin arkasından göreceksen ben lanetlenmişim demektir.

“Merhaba, Helen.”

“Siri! Ne güzel bir sürpriz.”

Soyutlamanın içinde bir soyutlamaydı: Her biri parlak ve canlı olan lekeli cam pencerelerin ayrılmış parçaları gibi onlarca parlak levhanın imkânsız birleşimi. Bir balık sürüsü gibi etrafımda döndü. Dünyası, bedeninde yankılanıyordu: ışıklar, boşluklar ve üç boyutlu Escher olasılıksızlıkları parlak yıldırımlar gibi toplanmıştı. Her nasıl oluyorsa onu her yerde görüyordum. Cennet bir rüyaydı. Sadece uyandığında gördüğün karakterlerin gerçek hayattaki hâllerinin benzeri olduğunu fark ederdin.

Tüm algı merkezinde sadece tek bir tanıdık işaret vardı. Annemin cenneti tarçın kokuyordu.

Aydınlık avatarına baktım ve yerin altında besin tankında çürüyen cesedini hayal ettim. “Nasılsın?”

“Çok iyi. Çok iyi. Elbette artık zihninin sana ait olmadığı fikrine alışmak biraz zaman alıyor.” Cennet sadece içinde yaşayanların akıllarını besleyemiyordu. Onlardan besleniyordu. Kendi altyapısında kullanılan sinapsların kükürt enerjisini kullanıyordu. “Er ya da geç buraya döneceksin. Sakın geç kalma.”

“Aslında, ben gidiyorum,” dedim. “Yarın yola çıkıyoruz.”

“Yola çıkmak mı?”

“Kuiper. Biliyorsun. Ateş Böcekleri.”

“Ha, doğru. Bir şeyler duymuştum sanki. Biliyorsun burada dış dünyadan fazla haber alamıyoruz.”

“Her neyse. Sadece uğrayıp hoşça kal demek istedim.”

“Çok memnun oldum. Seni o olmadan görmeyi umuyordum biliyorsun.”

“Kim olmadan?”

“Biliyorsun. Baban bizi dinlemeden.” *Yine mi?*

“Babam uzaklarda Helen. Gezegenler arası kriz. Bir şeyler duymuş olmalısın.”

“Elbette duydum. Biliyorsun her zaman babanın genişletilen görev alanından memnun olmam. Ama belki de bu gerçekten iyi bir şeydir. Etrafta ne kadar az olursa, o kadar az işe karışıyor.”

“Neye?”

“Sana.” Görüntü bir süre daha tereddüt etti. “Sana daha önce bunu hiç söylememiştim. Ama hayır. Söylememem lâzım.”

“Neyi söylememem lâzım?”

“Eski sorunları yeniden ortaya çıkarmamam lâzım.”

“Hangi eski sorunlar?” Doğruca hedefe. Konunun derinliklerine inmek konusunda kendime engel olamıyordum.

“Pekâlâ,” diye başladı. “Geri döndüğün bazı zamanlarda, sen çok çok gençken, yüzün çok sertti. Hep neden bu kadar sinirli olduğunu merak etmişimdir oğlum. Bu kadar genç birini bu kadar kızdıran şey acaba neydi?”

“Helen neden bahsediyorsun? Nereden döndüğümde?”

“Seni götürdüğü yerlerden döndüğünde.” Yüzünden irkildiğini belli oluyordu. “Hep ortalarda dolaşırdı. Önemli biri değildi. Karate fetişi olan, herkesi uyutana kadar adli tıp, oyun teorisi ve astronomiden bahseden bir muhasebeciydi.”

Hayal etmeye çalıştım: *Babam gezezenin teki*. “Anlattığın pek babama benzemiyor.”

“Elbette benzemiyor. Hatırlayamayacak kadar küçüktün. Ama o da küçük bir adamdı. Tüm bu gizli görevler ve giz-

li toplantıları saymazsan yine de küçük bir adam. İnsanların neden bunu göremediğini hiç anlamadım. O zamanlar bile... Sanırım onun hatası değildi. Çok zor bir çocukluk geçirmiş ve asla bir yetişkin gibi sorunlarla başa çıkmayı öğrenememiş. Sen şimdi etrafta ağırlığı hissedilirdi diyeceksin sanırım. Tabi, ben de evlenmeden önce bunu bilmiyorum. Öyle olsaydı da ben bir söz vermiştim. Bir söz vermiştim ve bu sözden hiç dönmedim.”

“Ne? Sana kötü davrandığını mı söylüyorsun?” Seni götürdüğü yerlerden geri gelince. “Sen... Sen benim?”

“Her şekilde kötü davrandı, Siri. Bazen kelimeler kurşunlardan daha fazla can yakabilir. Bazen çocuğunu terk etmek...”

“Beni terk etmedi.” *Beni seninle bıraktı.*

“Bizi terk etti, Siri. Bazen aylarca ve ben, yani biz, asla geri gelip gelmeyeceğini bilemezdik. Siri bize böyle davranmak onun seçimiydi. Bu işe hiç ihtiyacı yoktu. Yapabileceği bir sürü başka iş vardı. Ama yıllarca bu gereksiz işle uğraştı.”

Başımı salladım. Sesim çıkmıyordu. Büyümek için çaba göstermediği için babamdan nefret ediyordu.

“Gezegenin güvenliğinin hâlâ önemli bir sorun olması babamın hatası değil,” dedim.

Beni duymamış gibi devam etti. “Bundan kaçamayacağımız, bizim yaşımızdaki insanların bazı şeyleri sonlandırmak için çalışması gereken zamanlar da vardı. O zamanlarda bile insanlar aileleri ile vakit geçirmek istedi. Bunu yapamayacak olsalar bile. Gerekeceğinde aileleri ile kalmayı tercih ederlerdi...” Kayboldu ve omzumun dibinde belirdi. “Evet Siri. Ben bunun bir çeşit aşağılama olduğuna inanıyorum. Hem senin baban benim ona sadık olduğum kadarın yarısı kadar bana sadık kalsaydı...”

Jim’i son görüşümü hatırladım. Robot nöbetçilerin huzursuz bakışları altında vazopresin soluyordu. “Babamın bize karşı sadakatsiz olduğunu düşünmüyorum.”

Helen iç çekti. “Beni gerçekten anlamamı düşünmüyordum. Aptal değilim. İşlerin nasıl gittiğini biliyorum. Geçen yıllar boyunca kendimi geliştirdim. Her zaman katı olmak zorundaydım. Her zaman dizginleri elinde tutan ben olmalıydım, çünkü babanın hep gizli işleri vardı. Bir iki haftalığına eve geldiğinde kendisi uygun gördüğü için iyi adam oluyordu. Onu suçladığım kadar seni suçlayamıyorum. Şu anda suçlamanın hiçbir faydası yok. Sadece, gerçekten de, bilmen gerektiğini düşündüm. Sonucu ne olursa olsun.”

Bir hatıra, bozulmamış: Helen beni yanına çağırıyor. Dokuz yaşındayım. Yaramı okşuyor. Artık bu evin erkeği sensin Siri. Artık babana güvenemeyiz. Sadece sen ve ben.

Bir süre hiçbir şey demedim. Sonunda: “Hiç yardımcı olmadı mı?”

“Ne demek istiyorsun?”

Örneği özelleştirmek için etrafıma bakındım: dâhili geri besleme, berrak bir rüya. “Burada her şeye gücün yeter. Her şeyi istiyorsun ve hayal ediyorsun. Bunun seni daha fazla değiştirmiş olmasını beklerdim.”

Renkli canlar hareket etti ve zoraki bir şekilde güldü. “Seni değiştirmek için yeterli değil.”

Birazcık bile.

Çünkü Cennet bir kapandı. Ne kadar inşaatçı ve avatarın olsa da Helen orada yapılmıştı. Övgülerini ve yaşadığı haksızlıkları burada kime anlatırsa anlatsın sonunda kendi kendine konuşuyordu. Kontrol edemediği başka gerçekler vardı. Diğer insanlar oyunu onun kurallarına göre oynamıyordu. Herhangi bir şekilde Helen’i düşünüyor olsalar bile onun bundan memnun olduğunu düşünürlerdi.

Onların hiçbirisiyle karşılaşmadan hayatını devam ettirebilirdi. Ama orada olduklarını biliyordu ve bu da onu delirtiyordu.

Cennet'ten ayrılırken Helen'in her şeye kadir olmasına rağmen annemin kendi kişisel yaratisında mutlu olması için tek bir yol olduğunu düşündüm.

Diğer tüm yaratımlar gitmeliydi.

"Bu olmamalıydı." dedi Bates. "Kalkan iyi durumdaydı."

Çete silindirin içinde yukarıdaydı, çadırlarında bir şeyle ilgileniyorlardı. Sarasti pusuya yatmıştı, kendi köşesinden gelişmeleri izliyordu. Bates, Szpindel ve beni Ortak Alanda baş başa bırakmıştı.

"Belki radyasyondur." Szpindel gerindi ve esnedi. "Yüksek frekanslı sesler bazen yüzey boyunca manyetik alanlar oluşturur. En azından canlı dokuda. Sahip olduğunuz elektronik eşyalar da böyle bir değişiklik yaratamaz mı?"

Bates ellerini açtı. "Kim bilir? Kara büyü ve elfler de olabilir."

"Pekâlâ. Bu tam bir başarısızlık değil. Birkaç akıllıca tahminde bulunabiliriz değil mi?"

"Ne gibi?"

Szpindel parmağını kaldırdı. "Kestiğimiz katmanlar benim bildiğim hiçbir metabolik işlemle oluşmaz. En azından biyolojik anlamda canlı bir şey değil. Yeni bir organizma da değil." diye ekledi. Yaratığımızın karnına baktı.

"Yapının içindeki yaşama ne diyorsun?"

"Oksijensiz atmosfer. Büyük ihtimalle karmaşık çok hücreli hayat... Örnekler üzerinde gösterebilmeyi çok istesem de belki de mikroplardır. Her hâlükârda düşünebilecek ve bunun gibi bir şeyi inşa edebilecek kadar karmaşık bir canlı." ConSensus'da bir dalgalanma oldu.

"Yüksek enerji metabolizmasına ihtiyaç duyacak ve bu da oksijen demek oluyor."

“Yani boş olduğunu düşünüyorsun?”

“Öyle demedim. Uzaylıların gizemli şeyler olması gerektiğini biliyorum. Fakat yine de havasız yaşayan mikroplar için şehir boyutunda bir sığınağı kimin inşa edeceğini anlamıyorum.”

“Bir şeyin yaşam alanı olmalı. Yaşam sağlayan bir çeşit makine olsaydı neden bir atmosfere ihtiyaç duyardı?”

Szpindel, Çetenin çadırını işaret etti. “Susan’ın dediği gibi. Atmosfer hâlâ ilkel. Sahibi gelene kadar kurcalamakta özgürüz.”

“Özgür.”

“Özgürce. İçeride olan her neyse onun küçük bir parçasının da küçük bir parçasını gördüğümüzü biliyorum. Ama bir şey kesinlikle bizim geldiğimizi gördü. Bize bağırdığını hatırlıyorum. Akıllıysalar ve düşmansalar neden bize ateş etmiyorlar?”

“Belki öyleler.”

“Orada robotlarını yok etmek için bekleyen bir şey varsa, içerideki çevre koşulları bile robotları daha çabuk bozacaktır.”

“Çevre koşulları dediğin şey belki de aktif bir karşı saldırı engelidir. Başka hangi sebeple bir yaşam alanı bu kadar yaşanılmaz olur?”

Szpindel gözlerini devirdi. “Tamam. Ben yanıldım. Birkaç zekice tahminde bulunacak kadar bile bilgimiz yok.”

Sorun bu değildi. Biz denememiştik. Jack’in sensör başlığı tamir edilemez bir şekilde yandığında girdiği deliğin kenarlarını yavaşça yakarak büyüttük. Yaklaşık bir metre olana kadar yavaşça yandı. Bu arada biz de Bates’in askerlerini hazırladık. Bunları nükleer reaktörlere ve hızlandırıcıların içlerine karşı dayanıklı hale getirdik. Hayaletli bir ormana atılan taşlar gibi Rorschach’ın yörüngesinin en yakın olduğu noktada fırlattık. Her biri Jack’in girişinden geçti. Yüklü atmosferdeki zekâyı geçmek için kıl kadar ince fiber optikleri açtılar.

Çoğunlukla kısa görüntüler gönderdiler. Birkaç gelişmiş süs. Rorschach'ın duvarlarının hareket ettiğini gördük. Karnı boyunca dalgalar tembelce salınıyordu. Yapış yapış duran kasılan bölgeleri gördük. Bu dikkatli daralmanın geçiş yolunu kapatması umuluyordu. Erbotlar diğer bölümlere geçti. Manyetik ortamın bir denge oluşturduğu yerlerde dolaştılar. Binlerce üçgen bıçağa benzeyen dişin yan yana sıralandığı ağızlardan geçtiler. Fraktal soyut şekiller oluşturan sis bulutlarının etrafından dikkatlice dolaştılar. Elektromanyetik kuvvetin birleşen hatları boyunca damlacıkları yüklediler.

Sonunda her biri öldü veya yok oldu.

“Korumayı artıracak bir şeyler yok mu?” diye merak ettim. Szpindel bana bir bakış attı.

“Sensör başlıkları dışında her şeyi korumaya aldık,” diye açıkladı Bates. “Bunları da kalkanın altına alırsak kör oluruz.”

“Ama görünür ışık hâlâ zararsız. Saf optik hakkında ne...”

“Optik bağlantıları kullanıyoruz komiser,” diye homurdandı Szpindel. “Farkında mısın, bu lanet radyasyon onların da içinden geçiyor.”

“Ama biliyorsunuz.” Kelimeyi hatırlamaya çalıştım. “Bant geçiş filtreleri. Görünür dalga boylarının geçmesine izin verir ve her iki taraftaki ölümcül şeyleri keser.”

Küçümseyerek güldü. “Tabi ya. Buna atmosfer deniyor. Dünyanınkinden elli kat daha derin bir atmosfer bulursan buraya dökülen çerçöpü belki engelleriz. Tabi ki Dünya kendi manyetik alanından çokça yardım alıyor, ancak burada kurulacak herhangi bir manyetik alana güvenip de hayatımı riske atmam.”

“Bu uç bölgelere doğru devam etmeseydik,” dedi Bates. “Oralar çok tehlikeli.”

“Rastgele mi yerleştirilmişler?” diye merak ettim.

Szpindel omuzlarını titretti. “Yerin rastgele olduğunu

düşünmüyorum. Ama kim bilir ki? Daha fazla veriye ihtiyacımız var.”

“Ki biz bu verileri alamayacağız,” dedi James. Bize katılmak için tavanın etrafında dolanıyordu. “Tabii ki dronlarımızı oralardan geçirmenin bir yolunu bulamazsak.”

Şansımızı denedik. Ama her şey boşunaydı. Birbirinin ardına araçları yolladık. İçlerinden birinin şansını yaver gitmesini umduk. Hayatta kalma yüzdeleri kamptan uzaklaştıkça hızla azalıyordu. Fiber optik bağlantıyı korumak için üzerine o kadar çok ferroseramik sardık ki kablolar çok sert ve çok kalın hale geldi. Erbotlar kalın bir sopanın ucuna bağlanmış elma şekerlerine benzedi. Kabloları tamamen ortadan kaldırmayı denedik. Kendi keşiflerini yapmaları için makineler gönderdik. Daha sonra yüklenmek üzere veriler toplayıp geri dönmelerini bekledik. Hiçbiri dönmedi. Her şeyi denedik.

“Kendimiz de gidebiliriz,” dedi James.

Her şey derken, neredeyse her şey.

“Doğru,” diye yanıtladı Szpindel. Sesinden *yanlış* demek istediği anlaşılıyordu.

“Yararlı bir şeyler öğrenmenin tek yolu bu.”

“Evet. Beyninin parçacık hızlandırıcıda çorbaya dönmesinin kaç saniye alacağı gibi yararlı şeyler.”

“Uzay giysilerimizi daha korumalı hale getirebiliriz.”

“Mandy’nin dronlarına yaptığımız gibi mi?”

“Benden bu şekilde bahsetmeni istemezdim,” diye belirtti Bates.

“Olay şu; ister canlı ister makine ol Rorschach sizi öldürecek.”

“Benim olayımı şu; canlılar farklı şekilde ölüyor,” diye yanıtladı James. “Daha uzun sürüyor.”

Szpindel başını salladı. “Elli dakika içinde öleceksiniz. Korumaya olsa bile. Şu sözde soğuk bölgelerde bile.”

“Üç saat veya biraz daha uzun sürede kendimizden geç-
riz. Bundan sonra bile gerçekten ölmek günler sürecektir. Bu
olmadan çok önce geri dönebiliriz. Gemi bizi eski hâlimize
döndürebilir. ConSensus'ta bu yapılabilir Isaac. Bunu biz bi-
liyorsak sen de biliyorsundur. Bu yüzden bu tartışmayı uzat-
manın anlamı yok.”

“Çözümün bu mu? Otuz saat boyunca radyasyon altında
kalırız. Daha sonra ben tümörleri kesip çıkarır ve herkesin
hücrelerini birleştiririm. Bu mudur yani?”

“Kozalar otomatik çalışıyor. Parmağını bile oynatman ge-
rekmez.”

“Radyasyonun beyninde yaptıklarından bahsetmeye gerek
bile yok. O andan itibaren halüsinasyon görürüz...”

“Ya Faraday giysileri?”

“Ha, demek sağır, kör ve aptal olacağız. Süper fikir.”

“Işığın geçmesine izin vermeliyiz. Kızıl ötesi...”

“Hepsi elektromanyetik Suze. Başlıkları tamamen karart-
sak ve bir dış kamera kullansak bile kablonun geçtiği yerden
sızıntı olur.”

“Bazıları için evet. Ama şu açıdan daha iyi olur...”

“Tanrım.” Szpindel'in ağzının kenarından salya akıyordu.
“Bırak da konuşayım...”

“Çetenin geri kalanı ile bunu tartıştık Isaac. Hepimiz aynı
fikirdeyiz.”

“Hepiniz mi? Burada bir önceliğin yok Suze. Beynini par-
çalara ayırmış olman her birinin bir oy hakkı bulunduğu an-
lamına gelmez.”

“Neden olmadığını anlamıyorum. Her birimiz senin ka-
dar duyarlıyız.”

“Hepsi sensin. Sadece bölünmüşsün.”

“Michelle'e ayrı bir birey gibi davranmakta hiç sıkıntı gör-
müyorsun.”

“Michelle. Yani. Evet, sizin farklı yüzleriniz var ama bir tek orijinal kişi vardır. Senin diğer kişilerin...”

“*Bizden böyle bahsetme.*” Sascha soğuk bir ses tonu ile patladı. “*Asla.*”

Szpindel geri çekilmeye çalıştı. “Böyle demek istemedim. Sen de biliyorsun.”

Ama Sascha’yı kızdırmıştı. “Ne konuşuyorsun sen?” dedi daha sakın bir sesle. “Sen benim, benim anne rolü yaptığımı mı düşünüyorsun? Bir araya geldiğimizde sadece onunla senin kaldığını mı düşünüyorsun?”

“Michelle,” dedi Szpindel üzgün bir hâlde. “Hayır. Benim söylemek istediğim...”

“Hiç önemi yok,” dedi Sarasti. “Burada oylama yapmıyoruz.”

Yüzünde maskesi vardı ve silindirin ortasında yüzüyordu. Hiç kimse onun geldiğini görmemişti. Kendi ekseni üzerinde yavaşça döndü. Dönüşüne devam ederken hepimizin yüzlerine baktı.

“Scylla’yi hazırlayın. Amanda, önleyici silahları bulunan iki erbotaya ihtiyaç var. Ayrıca bir milyon angströmlük kameralar, korumalı yansıtıcılar. Otomon devreler yok. Trombosit güçlendiriciler, dimenhidrinat ve potasyum iyodür de gerekiyor. Herkes 13:50’de hazır olsun.”

“Herkes mi?” diye sordu Bates.

Sarasti başını salladı. “Zaman penceresi dört saat yirmi üç dakika açık kalacak.” Omurgaya doğru döndü.

“Ben değil,” dedim. Sarasti durdu.

“Sahada katılım sağlamayacağım,” diye ona hatırlattım.

“Şimdi katılıyorsun.”

“Ben bir sentezciyim.” Bunu biliyordu. Elbette biliyordu. Herkes biliyor. Sistemin dışında kaldığın sürece sistemi gözlemleyemezsin.

“Dünya’da sen bir sentezcisin.” dedi. “Kuiper’de sen bir sentezcisin. Burada kalabalıksın. Sana söyleneni yap.”

Gözden kayboldu.

Bates yavaşça “Aramıza hoş geldin,” dedi.

Grubun geri kalanına baktım. “Biliyorsunuz ben...”

“Artık evden çok uzaktayız Siri. Patronlarından cevap gelmesi için dört ay bekleyemeyiz. Bunu sen de biliyorsun.”

Ayakları üzerinde depar attı. Silindirin ağırlıksız merkezindeki hologramlara doğru gitti. Aklına bir şey gelmiş gibi aniden durdu. Ana kanallardan birini yakaladı ve yüzüme baktı.

“Kendini küçümseme,” dedi. “Sarastı’yi de. Sen bir gözlemcisin değil mi? Orada gözlemlenecek çok şey var.”

“Teşekkürler,” dedim. Ama ben zaten Sarastı’nın beni neden Rorschach’a gönderdiğini biliyordum ve bu da gözlem-den daha fazlası demekti.

Üç değerli şahsiyetle birlikte savaş yolundayım. Düşmanın bana nişan alma ihtimali dörtte bir.

“Tanrı, senin kontrolünü alacak. Dans edecek, bağırarak ve farklı bir kişi olacaksın.”

– 1 Samuel 10:6

“Evrimimiz sırasında büyük ihtimalle dağıldık,” demişti James bir keresinde bana. Hepimiz daha yeni tanışıyoruz. Şakağına dokundu. “Bunun içinde pek çok bölme var. Modern bir beyin birbirine karıştırmadan onlarca duygu merkezini çalıştırabilir.”

Başımı salladım. “Bir elin nesi var iki elin sesi var.”

“Entegrasyonumuz son zamanlarda gerçekleşmiş olabilir.

Bazı uzmanlar doğru koşullar altında hâlâ ilkel hâlimize dönebileceğimizi söylüyor.”

“Elbette öyle. Bunun en canlı kanıtısın.”

Başını salladı. “Fiziksel bölünmeden bahsetmiyorum. En gelişmiş hâlimizdeyiz. Ama teorik olarak cerrahi müdahale gerekli olmayabilir bile. Eğer yeterince güçlüyse basit bir baskı bunun gibi bir şey yapabilir. Çocukluğun erken dönemlerinde olduysa.”

“Dalga geçme.”

“Pekâlâ, teorik olarak,” diye kabul etti James ve “Teori de boktan. Elli yıl önce kayıt altına alınmış vakalar var,” diyen Sascha’ya döndü.

“Gerçekten mi?” Dönüp kendimi incelememek için kendimi zor tutuyordum. Odaklanmayan gözler beni açığa verebilirdi. “Bilmiyordum.”

“Şimdilerde kimse bunun hakkında konuşmuyor. İnsanlar çok çekirdeklilik konusunda acımasızlar. Buna bir hastalık diyorlar ve bunu bir hastalık gibi tedavi etmeye çalışıyorlar. Ve insanların tedavi düşüncesi bir çekirdeği saklayıp diğerlerini öldürmekten ibaret. Elbette buna cinayet demiyorlar. Buna entegrasyon benzeri boktan isimleri takıyorlar. İnsanların işkence etmek ve aşağılamak için başka insanlar yaratmış olması böyle bir şey. Daha sonra yarattıklarına artık ihtiyaçları kalmayınca onlardan kurtuluyorlar.”

Buzları kırmak için düzenlenen bir partide konuşulacak konu bu olmamalıydı. James yavaşça sürücü koltuğuna yerleşti. Konuşma normal iletişim standartlarına yaklaşmıştı.

Ancak o günden beri Çetenin birbirini tanımlamak için diğeri ifadesini kullandığını duymadım. Szpindel söylediğinde masum görünmüştü. Neden bu kadar alındıklarını anlamadım. Şimdi öldürme operasyonundan önce çadırımın içinde uçuyorlardı. Gözlerimin parladığını gören kimse yoktu

ConSensus 'tan öğrendiğim kadarıyla *başkalaşım* bir asırdan uzun süre bu yükü taşıdı. Sascha haklıydı; MPD'den önce Çoklu Kişilik Bozukluğu (MCC) vardı. *Karmaşıklık* 'tan çok *düzensizlik* kabul edildiği, kasıtlı olarak yapılmadığı bir dönem vardı. O zamanın uzmanlarına göre çoklu kişilik bozukluğu, hayal bile edilemeyen suiistimal durumlarında ortaya çıkmaktaydı. Parçalı karakterler tecavüz ve dayak gibi durumlarda çocuğun beynin bilinmeyen gizli katmanlarından çıkıyordu. Bu hem bir hayatta kalma stratejisi hem de kişisel bir feragattir. Güçsüz ruhlar kendini parçalara bölüyordu; umutsuz bir hâlde tek başına titrerken *Anne* ve *Baba* denen kindar tanrıların doyumsuz olmayacağını söylüyordu.

Bunların hiçbirinin gerçek olmadığı ortaya çıktı. En azından hiçbirisi doğrulanmadı. O zamanın uzmanları, eğreti ritüellerde dans eden cadı doktorlardan başka bir şey değildi. Öncü sorular ve sözsüz ipuçları ile dolu dolambaçsız görüşmeler vardı. Boncukların ve zincirlerin işe yaramadığı zamanlarda lityum veya haloperidol karışımı kullanılıyordu. Zihin haritasını çıkarma teknolojisi daha çıkmamıştı. Zihinleri düzenleme teknolojisine ise daha yıllar vardı. Bu yüzden terapistler ve psikiyatristler kurbanlarını dürtüyor ve anlamadıkları şeyler için isimler icat ediyorlardı. Bu kişiler Freud, Klein ve eski Astrologların düşüncelerini tartışıyordu. Uzman görünmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Kaçınılmaz olarak bilim bunların hepsini yok etti. MPD, sinaptik bağlantının geliştirilmesinden önce neredeyse unutulmuş bir düşünceydi. Başkalaşım o zamanlardan kalma bir kelimeydi ve hâlâ kullanılmaktaydı. Hikâyeyi hatırlayanlar arasında *başkalaşım*, *ihanet* ve *insan kurban etmeyi ifade eden* bir kelimeydi. *Başkalaşım*, *ölmeye giden asker* anlamına gelmekteydi.

Çetenin birlikte yaşayan ruhlarını düşünürken Sascha'nın neden mitolojiyi sahiplendiğini görebiliyordum. Susan'ın

neden ona izin verdiğini anlayabiliyordum. Yine de ortada mantıksız bir şey yoktu. Çetenin varlığı bunu kanıtlıyordu. Mevcut bir yapının içinde tek başına var olmayan bir kişilik-ten yetişkinliğe geçtiğinizde –benim diyebileceğiniz bir bedeniniz bile olmadan bölünmüş kişiliğin bir parçası olduğunuzda- kısmen de olsa öfkeli olmanız bağışlanabilir. Tabi ki bir aradayken hepsi eşitti. Elbette hiç biri bir diğerinden üstün değildi. Tek soyadı olan kişi ise hâlâ Susan’dı.

Gerçek veya değil, öfkeyi eski kinlere yöneltmek, sizinle aynı bedeni taşıyan insanlara yöneltmekten daha az sorun çıkarır.

Başka bir şey daha fark ettim. Etrafımız altımızdaki canavarın hızla büyümesini gösteren ekranlarla sarılmışken, Sascha’nın o kelimeye neden itiraz ettiğini ve bilinçsizce yaptığından emin olsam da Isaac Szpindel’in neden ilk önce konuştuğunu anlayabiliyordum.

Söz konusu dünya olduğunda Theseus’da bulunan herkes bir *başkalaşmıştı*.

Sarasti arkada kaldı. Bize destek olmak için gelmedi.

Geri kalan herkes oradaydı. Mekiğe doluştuk. Önceki yüzyıldan çıkıp gelmiş derin deniz dalgıçları gibi koruyucu bir tabakayla sarılmış geleneksel uzay kıyafetleri ile donatılmış-tık. Radyasyon yalıtımı konusunda iyi bir denge kurmuştuk. Radyasyon söz konusu olduğunda çok fazla katman olması hiç olmamasından daha kötü olabilir. Giysiye çarpan birincil parçacıklar parçalanıp ikincil parçacıklara bölünür, daha ölümcül ve daha çok sayıda parçacık oluşabilirdi. Abartmamak en iyisiydi. Bunun tek alternatifi belki de kurşun levhanın içine gömülmüş bir böcek olmaktı.

Yerberiden ' altı saat uzaktaydık. *Scylla*, ailesini geride bırakan hevesli bir çocuk gibi koşturarak gidiyordu. Etrafımdaki hiç kimse hevesli görünmüyordu. Bir tek şey dışında: Dörtlü Çete maskelerinin arkasında neredeyse pırıl pırıl parlıyorlardı.

"Heyecanlı mısın?" diye sordum.

Sascha cevap verdi. "Hem de nasıl. Saha işi. İlk temas."

"Peki, ya orada biri varsa?" *Biri varsa ve bizi sevmiyorsa?*

"Daha iyi ya. Onların polisleri tepemize toplanmadan her yeri kurcalarız."

Diğerleri adına konuşup konuşmadığını merak ettim. Michelle adına konuşmadığına emindim. *Scylla*'nın camları kapatılmıştı. Dışarıdan hiçbir görüntü alınmıyordu. Robotlar, insanlar, başlığımın içindeki saydam ekranda süzülen karmaşık silüetler dışında içeride de bir şey görünmüyordu. Zırhımdan geçen radyasyonu sanki bir kâğıt mendilmiş gibi hissedebiliyordum. *Rorschach*'ın manyetik alanının yoğunlaştığı ve zayıfladığı noktaları hissedebiliyordum. Bize daha da yaklaşan *Rorschach*'ı hissedebiliyordum. Ateş fırtınasında yanıp kül olan uzaylı bir ormandaki kömürleşmiş gölgeler gibiydi. Bir yapıdan çok arazi gibiydi. Bölümleri arasında akan elektrik arklarının yarattığı devasa yıldırımları hayal ettim. Orada olduğumu hayal ettim.

Ne tür yaratıklar böyle bir yerde yaşamayı seçerdi acaba?

"İçeri girebileceğimizi gerçekten düşünüyor musunuz?" dedim.

James omuz silkti ama zırhının altında görünmedi. "Belki başta değil. Belki yanlış adımlar atabiliriz. Belki bazı yanlış anlaşılımları düzeltmek zorunda kalabiliriz. Ama eninde sonunda birbirimizi anlayacağız."

* Dairesel olmayan bir yörüngede dolanan gök cisminin, yörünge-
sinde dolandığı gök cismine en yakın olduğu nokta.

Bu söyledikleriyle soruma yanıt verdiğini düşünüyordu herhalde.

Mekik döndü. Lobutlar gibi birbirimize çarptık. Otuz saniyelik mikro manevralarla sert toprağa indik. Kask ekranımda yeşil ve mavi renklerde neşeli bir animasyon oynadı. Aracın kenetlenme parçası, bize bir kapı oluşturmak için Rorschach'm şişkin girişindeki dış katmanı deldi. Bir çizgi filmken bile oldukça pornografik görünüyordu.

Bates, hava kilidinin yanında önceden dertop olmuştu. İç kapıya doğru kaydı. "Herkes sıraya geçip önündekine tutunsun."

Kolay bir hareket değildi. Etrafımız yaşam destek sistemleri ve ferroseramiklerle sarılmıştı. Başlıklar döndü ve birbirine çarptı. Erbotlar büyük ölümcül hamam böcekleri gibi tavana yapışmıştı. Homurdanarak hayata döndüler ve tavandan ayrıldılar. Alçak tavandan inip garip biçimde sallanarak sahneyi terk ettiler.

Bates iç taraftaki kapağa yaklaştı. Kilidi çevirdi ve kapıyı boş odaya doğru açtı.

Her şey normal görünüyordu. İnsansız araçlar sabırla girişte bekliyordu. Hiçbir şey üzerlerine atlamadı.

Bates de onların peşinden gitti.

Görüntü almak için çok uzun süre beklememiz gerekiyordu; hem de hareketli görüntü için değil sadece fotoğraf için. Veriler kask ekranlarımıza damla damla geliyordu. Kelimeler rahatça iletiliyordu. Bates "Şimdilik bir sürpriz yok," diye bildirdi. Ses mızıka sesine benzer rahatsız edici bir tonda duyuluyordu. Ancak gelecek herhangi bir resim bunların milyonlarcasına değermişti.

Orada, arkadaki erbotun gözünden, hareketsiz duran başka bir erbotun siyah beyaz karıncalı görüntüsünü alıyorduk. Geçmişten gelen bir posta kartı. Görüntü sese dönüştü. Ka-

lin, kaba metan titreşimleri kabuğa çarpıyordu. Fotoğrafların kask ekranına gelmesi çok vakit alıyordu. Erbotlar aşağı iniyor, Rorschach'ın on iki parmak bağırsağından çıkıyorlardı. Gizli mağara girişi düzenli olarak büyüyordu. Aşağıda her bir görüntünün sol tarafında zaman etiketi bulunuyordu.

Elektromanyetik spektruma güvenmediğinizde çok şeyden vazgeçmek zorunda kalırsınız.

“İyi görünüyor,” diye bildirdi Bates. “Devam edin.”

Bu kadar vahşi olmayan bir evrende makineler kristal çözünürlüğünde görüntüler göndererek geniş caddelerde hareket ediyor olurdu. Szpindel ve Çete silindirin içinde kahvelerini yudumlayıp, erbotlara şundan numune almaları ve öbürüne daha yakından göz atmalarını söylüyor olurlardı. Bu kadar vahşi olmayan bir evrende ben burada bile olmazdım.

Bates bir sonraki posta kartında çibanın içinden çıkarken göründü. Daha sonraki görüntüde sırtı görünüyordu. Görüş alanı kaymıştı.

Bir diğerinde doğrudan bize bakıyordu. “Ah tamam,” dedi.

“Aşağı gelin.”

“Acele etme,” dedi Szpindel. “Nasıl hissediyorsun?”

“İyi. Biraz tuhaf ama...”

“Nasıl tuhaf.” Radyasyon yorgunluğu bulantı ile kendini gösterirdi. Ama hesaplamalarda ciddi bir hata yapmadıysak bunun daha bir iki saat yaşanması beklenmiyorduk. Hepimiz ölümcül bir şekilde pişene kadar değil.

“Hafif yön kaybı,” diye belirtti Bates. “Burası biraz korkutucu ama Gri Sendrom olmalı. Tolere edilebilir.”

Çeteye baktım. Çete Szpindel'e baktı. Szpindel omuz silkti.

“Daha da kötüye gidecek,” dedi Bates. “Zaman geçiyor millet. Aşağı gelin.”

Gittik.

Burada yaşam olduğunu söylemek pek doğru olmazdı.

Burası lanetli bir yerdi.

Duvarlar hareket etmediğinde bile hareket ediyordu. Göz ucuyla sürünen bir şeyleri hissediyordum, i sürekli izlendiğim hissine kapılıyordum. Kötü uzaylı gözlemciler görüş alanımızın dışındaydı. Pek çok kez dönüp baktığımda bu hayaletlerden birinin beni izlediğini görmeyi beklemiştim. Tüm görebildiğim yolun aşağısında süzülen yarı kör bir erbot veya bana bakan koca gözlü ve sinirli bir mürettebattı. Parlak siyah lav tüpünün duvarlarına gömülü yüzlerce göz bir saniye önce kapanmıştı. Işıklarımız karanlığı her yönde, sis ve gölgelerin arasında ancak yirmi metre kadar aydınlatıyordu. Buz kalıbına sıkışmış eski bir antik tahta kutu gibi etrafımızda dolanan Rorschach'ın sesi vardı. Elektrik, huzursuz bir sinek gibi tıslıyordu.

Kendi kendinize bunları kafanızdan uydurduğunuzu söylersiniz. Bunun, canlı dokuyla manyetizmanın yan yana gelmesinin kaçınılmaz bir sonucu olduğunu kendinize hatırlatırsınız. Güçlü enerji alanları temporal lobumuzda hayaletler ve gri şekiller oluşturur. Bilinçli zihne orta beyinden nüfuz eden felç eden korkular dolar. Motor sinirlerinizin içine ederler ve ince kırılğan kristaller gibi şarkı söyleyen tabakalar oluştururlar.

Enerji yapıları, hepsi bu. Kendi kendinize tekrar edersiniz. O kadar çok tekrar edersiniz ki gerçekliğini kaybeder ve kötü ruhları kovmak için kullanılan bir büyü gibi ezberlenmiş bir lafa dönüşür. Bunlar gerçek değil. Bu fısıltılar sadece başlığınızın dışından gelen sesler. Bunlar görüş alanınızın kenarında titreyen yarı görünen yaratıklar. Bunlar aklınızın size oynadığı oyunlar. Yıllardır hayaletler tarafından ele geçirildiğini,

uzaylılar tarafından kaçırıldığını, vampirlerin eline geçtiğine inanan insanların yaşadığı aynı nörolojik dumanlı ayna görüntüleri.

... Vampirler...

... Sarasti'nin gerçekten arkada mı kaldığını veya başından beri burada mı olduğunu merak edersiniz. Sizi beklediğini...

"Yüksek radyasyon noktası," diye uyardı Bates. O sırada Tesla ve Seivert benim kask ekranıma girdi. "Bekle."

Faraday kafesini kuruyorum. Daha doğrusu kurmaya çalışıyorum. Bunun çok daha basit olması gerekiyordu. Yolun ortasında süzülen gevşek torbaya giriş holünden gelen ana halatı bağladım. Böylece demirleme hattına bağlı olacaktı. Kafesi ortada tutmaya yarıyordu. Duvar kafa lambamın ışığında nemli bir kil gibi parlıyordu. Hayalimde şeytani yazılar belirdi.

Demirleme halatının ucunu duvara sıkıştırdım. Altaki tabakaların büzüldüğüne yemin edebilirdim. İticileri ateşledim. Yolun ortasına doğru geri çekildim.

"Geldiler," diye fısıldadı James.

Bir şey vardı. Nereye dönersem döneyim onu hep arkamda hissediyordum. Görüş alanım dışında dolanan karanlıkta büyük bir kükreme hissediyordum. Tünelin kendisi kadar geniş kurt gibi aç bir ağız.

"Çok güzel..." dedi James. Sesinde korkudan eser yoktu. Hayranlık içerisindeydi.

"Ne? Nerede?" Bates sürekli kendi etrafında dönüyordu. Yüz seksen dereceyi görmeye çalışıyordu. Komutası altındaki erbotlar iki yana sallanıyordu. Zırhlı parantezler geçiş yolunun farklı yönlerinde aşağı dönmüştü. "Ne görüyorsun?"

* Ağ biçiminde örülmüş iletken malzemeler sayesinde içindeki boşluğu dışardaki elektrik alanlardan koruyan bir muhafazadır.

“Orada değil. Burada, her yerde. Görmüyor musun?”

“Hiçbir şey göremiyorum,” dedi Szpindel. Sesi titriyordu.

“Elektromanyetik dalgalarla iletişim kuruyorlar. Yapının içinde her yerde konuşmalar var,” dedi James.

“Hiçbir şey göremiyorum,” diye tekrar etti Szpindel. Nefesi bağlantının üzerinde yankılandı. “Kör oldum.”

“Hay aksi.” Bates, elini Szpindel’in önünde salladı. “Radyasyon nasıl böyle...”

“Sanmıyorum.”

Nine Tesla ve hayaletler her yerdeydi. Asfalt ve hanımeli kokusu alıyordum.

“Keeton!” diye seslendi Bates. “Bizimle misin?”

“Evet.” Zar zor kafese geri döndüm. Elim ipin üzerindeydi. Omzumun üzerinde bana dokunan şey ne ise onu görmezden gelmeye çalıştım.

“Çık oradan. Onu dışarı taşı.”

“Hayır!” Szpindel beceriksizce yol üzerinde salınıyordu. İtiş roketi kumandası bileğine takılıydı. “Hayır, bana bir şey fırlat.”

“Ne?”

Hepsi senin aklında. Hepsi senin...

“Bir şey fırlat. Herhangi bir şey.”

Bates tereddüt etti. “Sen ne...”

“Yap şunu.”

Bates yedek bir pili kemerinden çıkardı ve fırlattı. Szpindel uzandı ve el yordamıyla arandı. Pil ellerinin arasından kaydı ve duvara çarptı.

“İyi olacağım,” derken nefesi kesildi. “Beni çadıra götürün.”

* Yerçekimsiz ortamda hareket etmeyi sağlayan uzay elbisesine takılı minik roketlerin kumandası.

Kabloyu hızla çektim. Kafes büyük metal bir lokum gibi şişti.

“Herkes içeri.” Bates roket kumandasını bir eline aldı ve diğer eli ile Szpindel’i tuttu. Onu bana doğru uzattı ve çadırın üzerindeki bir sensör yuvasına vurdu. Bir yara kabuğunu koparır gibi korumalı giriş örtüsünü çektim. Sonsuz uzunlukta, tamamen kendi üzerine katlanmış tek bir molekül bir girdap şeklinde açıldı ve parladı.

“Onu içeri sok. James! Buraya gel!”

Szpindel’i çadırın içine doğru ittim. İçeri girerken her bir küçük çatlağı ve konturu hava geçirmez bir şekilde sardım.

“James! Sen...”

“Alın şunu üzerimden!” Bir kadına ya da bir erkeğe ait olabilecek korkmuş ve sert bir ses duyuldu. Cruncher konuşuyordu. “Alın şunu!”

Geriye doğru baktım Susan James yavaşça tünelin içinde yuvarlandı. İki eli ile sağ bacağını tutmuştu.

“James!” Bates diğer kadına doğru kaydı. “Keeton! Çıkma-
ma yardım et.” Çeteyi kolu ile yakaladı. “Cruncher? “Sorun ne?”

“İşte bu. Görmüyor musun?” Yanlarına gittiğimde sadece bacağını tutmadığını fark ettim. Bütün gücüyle asılmıştı. Sanki kendi bacağını koparmaya çalışıyordu.

Başlığımın içinde bir şey histerik bir şekilde güldü.

“Kolunu tut,” dedi Bates bana. Çetenin bacağına yapışmış parmaklarını görmeye çalışıyordu. “Cruncher bırak gitsin. Şimdi.”

“Alın onu üzerimden.”

“Bu senin bacağın Cruncher.” Zile doğru yol almaya çalışıyorduk.

“Benim bacağım değil. Baksana şuna. Nasıl da... Öldü o. Bana yapışıp kaldı.”

Neredeyse gelmiştik. "Cruncher dinle," dedi Bates. "Benimle misin?"

"Kurtul şundan."

Çeteyi çadırın içine tıktık. Onların arkasından içeri girerken Bates kenara kaydı. Kadının kontrolünü kaybetmemeyi başarması şaşırtıcıydı. Bir şekilde şeytanları yuvalarından tutmayı ve bize fırtınanın içinde barınak bulan bir Koli' gibi yol göstermeyi başarmıştı. Bu kadın...

Bizimle içeri girmedi. Dönüp baktığımda çadırın dışında süzülüğünü gördüm. Eldivenli eliyle çadırın kapısını tutuyordu. Kaptan, Kromel ve polikarbonat katmanlarıyla kaplı kaskının altından çok az yansıyan hâli bile bir şeylerin eksik olduğunu anlamama yetti.

Bu Amanda Bates olamazdı. Önümde duran şey cansız mankenden başka bir şey değildi.

"Amanda?" Çete arkamda belirtti. Biraz histerik konuşuyorlardı.

Szpindel: "Ne oluyor?"

Bates "Burada kalacağım," dedi. Vücudu tamamen tepkisizdi. "Ben de her halükarda öleceğim."

"Ne?" dedi Szpindel. "Eğer gelmezsen öleceksin."

"Beni burada bırakın," dedi Bates. "Bu bir emirdir."

Bizi içeri kilitledi.

Bu ilk kez başıma gelmiyordu. Daha önce aklımı kurcalayan, içimdeki kötülüğü uyandıran, yaralarımı deşen görünmez parmakları vardı. Rorschach'ın yaptığı çok yoğundu. Chelsea'nin yaptığı ise ondan bile daha yoğundu.

* En tanınmış Lassie olan İskoç çoban köpeği cinsi.

Makrame, diyordu buna: gliyal başlarmalar, artış etkisi, önemli sinir düğümünün eklenmesi ve bağlanması. Ben insan mimarisini öğrenmeye çabalarken Chelsea önemli noktaları bulup dürterek, belleğimin ırmaklarına taş atıp alt bilincin derinliklerindeki ardışık dalgaları izleyerek her şeyi değiştirdi. Bir sandviç hazırlamak için gereken sürede mutluluğa düz kontak yapabilir veya öğlen yemeği süresince ya da en çok üç saat içinde seni tüm çocukluğunla barıştırabilirdi.

İnsanla ilgili keşiflerin birçoğunda olduğu gibi bu da insan olmadan çalışmayı öğrenmeliydi. İnsan doğası, düzenlenebilir bir hale geliyordu. İnsanlığın kendisi de üretimden çok ürüne indirgeniyordu. Yine de benim için Chelsea'nin bu yeteneği tuhaf, yaşlı bir dünyada tamamen yeni bir ışığa açılıyordu. Zihinlerin kesilip yapıştırılması soyut bir toplumda daha iyi olmazdı ama bireylerin küçük bencil isteklerinde işe yarardı.

“Sana mutluluğu hediye edeyim,” dedi.

“Ben zaten çok mutluyum.”

“Seni daha mutlu yapacağım. Bir GDK ile.”

“GDK mı?”

“Geçici Davranışsal Kesik. Sax'da hâlâ ayrıcalıklarım var.”

“Beni çok kez kestiler. Bir sinapsı değiştirirsen başka biri olurum.”

“Bu çok komik. Biliyorsun değil mi? Sahip olduğun her deneyim seni farklı biri yapar.”

Bunun üzerine düşündüm. “Belki de öyledir.”

Ama pes etmedi. En güçlü mutluluk karşıtı argümanlarıma bile karşı koydu. Bir öğlen Chelsea dolaplarının içinde arandı ve yağlı gri contaların olduğu bir saç filesini çekti. File süper iletken bir örümcek ağıydı. Sis kadar ince. En ufak düşünce alanlarının bile haritasını çıkarıyordu. Contalar kendilerini beyindeki alanların içine batıran seramik mıknaatıslardı. Chelsea'nin düzeneği arayüz işlevi oluşturan bir alete bağlıydı.

“Eskiden bu mıknatısları koymak için ev büyüklüğünde bir yere ihtiyaçları vardı.” Beni koltuğa yatırdı ve ağı kafama yaydı. “Bunun gibi portatif bir alet onlara bakınca mucize gibi geliyor. Aktif noktaları bulabilir ve değiştirilmeye ihtiyaçları varsa bunları değiştirebiliriz de. Ancak GDK etkisi bir süre sonra sönüyor. Kalıcı bir şeyler elde etmek için kliniğe gitmemiz lâzım.

“Şimdi ne arıyoruz tam olarak? Bastırılmış hatıralar mı?”

“Öyle şeyler değil.” Dişlerini gösterip sırtarak güvence verdi. “Görmezden geldiğimiz veya üzerine düşündüğümüz hatıralar vardır. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Sanırım mutluluk hediyesi bu. Neden...”

Parmak uçları ile dudaklarıma dokundu. “İnan ya da inanma Cyggers, insanlar bazen iyi hatıraları bile görmezden gelmeyi seçer. Meselâ hoşlanmamaları gereken bir şeyden hoşlanıyorlarsa. Veya...” alnımı öptü. “Eğer mutlu olmayı hak ettiklerini düşünmüyorlarsa.”

“Öyleyse biz şimdi...”

“Şansına ne çıkarsa. Bir ısırik alana kadar ne olduğunu bilemezsin. Gözlerini kapat.”

Kulaklarımın arasında bir yerde yumuşak bir homurdanma başladı. Chelsea'nin sesi beni karanlığa yönlendirdi. “Şimdi şunu unutma hatıralar tarih arşivleri değildir. Aslında doğaçlamadırlar. Olgudan sonra detayları yerleştirirler. Bu yüzden hatıralarının doğru olmadığını söyleyemeyiz tamam mı? Dünyayı nasıl gördüğünle ilgili dürüst bir yansımadırlar ve her biri nasıl gördüğüne bağlı olarak şekillenir. Ama bunlar fotoğraf değildir. Daha çok izlenimci resimlerdir. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Ah,” dedi. “Bir şey daha var.”

“Ne?”

“İşlevsel kümelenme. Çok düşük kullanım seviyesine dü-

şüyor ancak bilinçli farkındalığa geçmek için de yeterli değil. Haydi bakalım...”

On yaşındayım. Eve erken gelmişim ve tek başıma mutfaktayım. Yanmış tereyağı ve sarımsak kokusu havada süzülüyor. Babam ve Helen yandaki odada kavga ediyor. Çöp öğütücü bozulmuştu. Bu da Helen’in kendi başına uğraşması gerektiği anlamına geliyordu. Ama kavga ettikleri başka bir şey var. Helen sadece bizim için en iyi olan şeyi istiyor ama babam sınırları olduğunu ve bunun gerçekleşemeyeceğini söylüyor. Helen, *onu çok az gördüğün için bunun ne anlama geldiğini anlamıyorsun* diyor ve o anda benim yüzümden kavga etiklerini anlıyorum. Aslında alışılmadık bir şey değildi.

Beni asıl korkutan şey ilk kez olan bir şeydi: Babam kavga sırasında yanıt veriyordu.

“Böyle bir şey için kimseyi zorlayamazsın. Özellikle bilgi sahibi olmadığında.” Babam asla bağırılmazdı. Her zaman alçak sesle konuşurdu. Sesi hiç duymadığım kadar, bir demir kadar soğuktu.

“Saçmalık bu,” dedi Helen. “Ebeveynler her zaman çocukları adına kadar alır. Onların yararına olacak şekilde. Ancak konu tıbbi sorunlara geldiğinde...”

“Bu tıbbi bir sorun değil.” Bu kez babamın sesi yükseldi. “Bu olayları reddetmek için yeni sebebin. Sen özlürsün diye onun beyninin yarısını kestiler. Yardım almadan bunun altından kalkabileceğine inanıyor musun? Bu babanın aşk her şeyi halleder lafından öte bir durum. Bu her şeyi inkâr edip sadece yemek ve suyla düzeleceğine inanmaktır.

“Mu-opis istenseydi reçeteye yazarlardı.”

Aşına olmadığım bu kelimeyi duyunca yüzümü buruşturdum. Çöp yığının içinde beyaz ve küçük bir şey beni çağırıyordu.

“Jim mantıklı davran. O bizden uzaklaştı. Benimle bile konuşmuyor.”

“Bunun vakit alacağını söylemişlerdi.”

“İki yıl geçti. Doğaya yardımcı olmanın kötü bir tarafı yok. Sahtekârlıktan bahsetmiyoruz. Her şey ortada. Tanrı aşkına!”

Konu bu değil.

Boş bir hap şişesi. Birisi kapağını kapatmayı unutup fırlatmıştı. Mutfak eşyaları arasında bulmuştum.

“Belki de sorun yılda üç ayını zar zor evde geçiren birinin benim ebeveynlik özelliklerim hakkında konuşuyor olmasıdır. Onun nasıl yetiştirilmesi gerektiği hakkında konuşmak istiyorsan önce bedelini ödemen lâzım. Ancak o zaman konuşmaya hakkın olur.”

“Oğluma bir daha bu şeyi verme,” dedi babam.

BONDFAST™ FORMULA IV
m -OPIOID RESEPTÖR GELİŞTİRİCİ / AN-
NEYLE ETKİLEŞİMİ CANLANDIRIR
“2042’DEN BERİ ANNE VE ÇOCUK ARA-
SINDAKİ BAĞI GÜÇLENDİRİYOR”

“Öyle mi? Beni nasıl durduracaksın seni dâhi? Kendi ailede neler olup bittiğini anlayacak kadar bile vaktin yok. Şu yörüngeden beni kontrol edebileceğini düşünüyorsun. Sen...

Aniden salondan boğazlama sesleri geldi. Köşeden içeriyi gözetledim.

Babam Helen’in boğazına sarıldı.

“Bana bak,” diye kükredi. “Yapmam gerekirse Siri’ye dokunmanı engellerim. Bunu biliyorsun.”

Sonra beni gördü. Anladı. Babam annemin boğazına sarıldığı ellerini çekti. Ne düşündüğünü anlayamadım.

Ancak Helen’in yüzünde kesinlikle bir zafer ifadesi vardı.

Kanepeden kalktım. Saç filesi elimde kalmıştı. Chelsea gözleri kocaman açılmış hâlde karşımdaydı. Elmacık kemiğindeki kelebek hâlâ ölüydü.

Elimi tuttu. "Tanrım. Özür dilerim."

"Bunu gördün mü?"

"Hayır. Tabi ki hayır. Ben zihin okuyamıyorum. Ama belli ki mutlu bir hatıra değildi."

"Çok da kötü değildi."

Bir yerlerde derin, keskin bir acı hissettim. Beyaz masa örtüsüne dökülen mürekkep gibiydi. Bir süre sonra anladım; dudacağımı ısırmıştım.

Elimi okşadı. "Bu deneyim seni çok germiş olmalı. Hayati değerlerin... İyi misin?"

"Evet. Tabi. Büyütülecek bir şey yok." Tuz tadı geliyordu. "Bir şey merak ediyorum."

"Sor hadi."

"Bunu neden bana yaptın?"

"Çünkü bundan kurtulabiliriz Cygnus. Hepsi bu. Her ne olursa, her neyden hoşlanmıyorsan onun şimdi nerede olduğunu biliyoruz. Geri dönüp bundan kurtulabiliriz. Eğer bunu istersen birkaç gün içinde sonsuza kadar bundan kurtulabiliriz. Sadece saç filesini geri tak ve..."

Kollarını bana doladı ve beni yanına çekti. Kum ve ter gibi kokuyordu. Kokusunu sevmiştim. Bir süre kendimi güvende hissettim. Artık en dibe vurmazmışım gibi hissettim. Bir şekilde Chelsea ile birlikteyken önemliydim.

Ona sonsuza kadar sarılmak istedim. "Bunu istemiyorum," dedim."

"Ne?" Gözlerini kırpıp bana baktı. "Neden?"

Omuz silktim. "Geçmişini hatırlamayan insanlar için ne söylediklerini bilirsin."

“Avcılar avları için koşar. Avcılar da hayatları için.”
– *Eski bir ekolog sözü*

Kör ve zavallı durumdaydık. Düşman hatlarının arkasında narin bir balona hapsedilmiş olduk. Fakat sonunda fısıltılar kesilmişti. Canavarlar, kapının diğer tarafında kalmıştı.

Amanda Bates de onlarla kalmıştı.

“Ne oluyor?” diye fısıldadı Szpindel.

Vizörünün arkasında gözleri hareketliydi ve bir şeyler arıyordu. “Görebiliyor musun?” diye sordum.

Başını salladı. “Bates’e ne oldu? Kıyafeti mi bozuldu?”

“Sanmıyorum.”

“Neden öldüğünü söylesin o zaman? Ne...”

“Gerçek anlamda bunu kastederek söyledi,” dedim. “Ölü gibiyim veya *öleceğim* değil öldüm dedi. Sanki konuşan bir ceset gibi.”

“Nasıl...” *anladın?* Aptalca bir soru. Yüzü seyirdi ve başlığının içinde titredi. “Çılgınca değil mi?”

“Çılgınca derken?”

Çete sessizce havada yüzüyordu. Sıkışık alanda Szpindel’in arkasında dip dibe girmişlerdi. Cruncher biz içeri girerken hâlâ bacağı hakkında endişeliydi. Veya belki sadece iptal olmuştu. Kalın eldivenle kaplı parmaklarını çıtlatan Susan’ın yeni bir yönünü gördüğümü düşündüm.

Szpindel’in nefesi, bağlantı üzerinde yankılandı. “Bates ölüyse biz de ölmüşüzdür.”

“Belki de ölmedik. Radyasyonun yüksek olduğu yerin uzağında bekliyoruz. Buraya geldik. Ayrıca...” diye ekledim. “...ölü değildi. Sadece ölü olduğunu söyledi.”

“Haydi oradan.” Szpindel uzandı ve eldivenli elini çadırın

bezine vurdu. Geri düştü ve çadırdan dışarı doğru çıktı. "Biri buraya enerji aktarıcı koymuş..."

"Saat sekiz yönünde," dedim. "Yaklaşık bir metre." Szpindel'in eli duvarın üzerinde durdu. Kask ekranım numaralarla dolu. Kolunu aşağı salladı ve giysilerimize iletti.

Hâlâ dışarda beş Tesla vardı. Geziniyorlardı. Çadırımız bir an genişliyor ve bir saniye sonra sanki düşük basınç etkisine girmiş gibi daralıyordu. Sanki nefes alıyordu.

"Görüş yeteneğin ne zaman geldi?" diye merak ettim.

"İçerir girer girmez."

"Daha erken. Pili gördün."

"El yordamı ile yokladım." Homurdandı. "Kör olduğumda daha aptal olmuyorum ya? Bates! Orada mısın?"

"Ona uzandığında neredeyse yakalıyordun. Kör şanssı değıldi bu."

"Kör şanssı değıl. Kör bakışı. Amanda? Lütfen yanıt ver."

"Kör bakışı mı?"

"Alıcılarda sorun yok," dedi huzursuzca. "Beyin görüntüyü işliyor ama bu görüntüye erişemiyor. Beyin sapı alıyor."

"Beyin sapın görebiliyor ama sen göremiyorsun."

"Öyle bir şey. Sus ve rahat bırak beni. Amanda, beni duyabiliyor musun?"

"...Hayır..."

Çadırda kimse konuşmamıştı. Verilerin geri kalanı ile birlikte Szpindel'in kolundan gelmişti ses ve çok az duyuluyordu.

"Binbaşı Mandy!" diye bağırdı Szpindel. "Yaşıyorsun!"

"Hayır." Hışırtilı zayıf bir sestti.

"Bizimle konuşuyorsun. Demek ki ölü değılsin."

"...Hayır."

Szpindel ile birbirimize baktık. "Sorun ne binbaşı?"

Sessizlik. Çete yavaşça arkamızdaki duvara çarptı. Tüm yüzeyler opaktı.

“Binbaşı Bates? Beni duyabiliyor musunuz?”

“Hayır.” Ölü bir sestti. Sakin, sanki bir fanusa hapsedilmiş gibi. Uzuvar tarafından aktarıılıyor ve üç haneli veri hızına neden oluyordu. Ama kesinlikle Bates'in sesiydi.

“Binbaşı, buraya gelmelisiniz,” dedi Szpindel. “İçeri gelebilir misiniz?”

“...Hayır...”

“Yaralandınız mı? Bir şey sizi vurdu mu?”

“Ha-hayır.”

Belki de ses değildir. Belki de sadece ses telleridir.

“Bak Amanda. Bu çok tehlikeli, dışarısı çok sıcak. Anlıyor musun? Sen...”

“Dışarıda değilim,” dedi ses.

“Neredesin?”

“...Hiçbir yerde...”

Szpindel'e baktım. Szpindel de bana baktı. İkimiz de konuşmadık.

James konuştu. Uzun bir süre bekledi ve yavaşça: “Sen nesi Amanda?”

Yanıt yok.

“Sen Rorschach mısın?”

Burada canavarın karnındayken inanmak çok kolay olurdu.

“...Hayır...”

“Nesin öyleyse?”

“Hi-hiçbir şey.” Ses dümdüz ve mekanikti. “Ben hiçbir şeyim.”

“Var olmadığın mı söylüyorsun?” dedi Szpindel yavaşça.

Etrafımızı saran çadır nefes aldı.

“Peki, nasıl konuşuyorsun?” Susan ses sormuştu. “Eğer yoksan neden bizle konuşuyorsun?”

“Başka bir şey.” İç çekti Statik bir nefes. “Ben değil.”

“Lanet olsun,” diye homurdandı Szpindel. Ne olduğunu

anlamış gibi yüzü parladı. Elini duvardan çekti. Kask ekranım anında incelmişti. "Beyni pişiyor. Onu içeri almamız lâzım." Dışarı çıkarmak için uzandı.

Elimi koydum. "Değerler çok yüksek,"

"Çoktan bitti komiser. En kötüsünü atlattık."

"Güvende olduğumuzu mu söylüyorsun?"

"Ölümcül. Her zaman ölümcüldü. Ama o dışarıda ve kendine çok ağır zararlar verebilir."

Dışarıda bir şey çadırımıza çarpıp sekti. Bir şey dış mandalı tuttu ve çekti.

Çadırımız bir göz kapağı gibi açıldı. Amanda Bates bize açılan örtünün dışından baktı. "Üç nokta sekiz olarak okuyorum," dedi. "Dayanılabilir değil mi?"

Kimse hareket etmedi.

"Hadi millet. Ara bitti."

"Ama..." Szpindel konuşmaya başladı. "İyi misin?"

"Burada mı? Pek değil. Ama yapacak işlerimiz var."

"Sen gerçek misin?" diye sordum.

"Ne kadar aptalca bir soru bu. Szpindel, alanın kuvveti ne? Burada çalışabilir miyiz?"

"Ha?" Sesli bir şekilde yutkundu. "Belki de vazgeçmemiz lâzım binbaşı. Radyasyon aşırı..."

"Gördüğüm kadarıyla radyasyon azalıyor. İşimizi bitirip, çalıştırıp buradan çıkmak için iki saatten az bir vaktimiz var. Halüsinasyon olmadan bunu yapabilir miyiz?"

"Sıkıntılardan kurtulabileceğimizi sanmıyorum," diye kabul etti Szpindel. "Fakat değerler tekrar fırlayana kadar aşırı etkiler hakkına endişelenmemize gerek yok."

"Güzel."

"Bu her an olabilir ama."

"Halüsinasyon görmüyorduk," dedi James sessizce.

"Daha sonra tartışalım," dedi Bates. "Şimdi..."

“Burada bir iz var,” diye ısrar etti James. “Sahada. Kafamda. Rorschach konuşuyor. Belki bizimle değil ama konuşuyor işte.”

“İyi,” dedi Bates. Kendini geri çekip geçmemize izin verdi. “Belki artık onlara nasıl konuşulacağını öğretiriz.”

“Belki dinlemeyi öğrenebiliriz,” dedi James.

Cesur yüzü korkak çocuklar gibi kaçtık. Kampı arkamızda bıraktık. James mucizevi bir şekilde giriş holünde hâlâ çalışıyordu. Bu lanetli eve giden bir tüneldi. Belki de ölmezler umudu ile manyetometreler oraya bırakılmıştı. İlkel pironometreler ve termograflar... Dünyada metal plakaları esneterek ve bulguları plastik tomarlara yazarak ölçüm yapan antik radyasyon ölçen cihazlar. Parlak küreler, basınç kabinleri ve kılavuz ipleri birbirine girmişti. Hepsini arkamızda bıraktık ve hayatta kalırsak otuz altı saat içinde dönmeye söz verdik.

Her birimizin içindeki sonsuz sayıda küçük yara hücrelerimizi pelteye çeviriyordu. Plazma örtüleri birçok noktadan sızdırmaya başlamıştı. Aşırı yüklenilen tamir enzimleri çaresizce parçalanmış genlere sarılıyordu. Kaçma telâşında, vücudum ölme şansını yakalamadan önce bağırsak dokularım parçalanmaya başladı.

Theseus’a çıkana kadar Michelle ve ben midemizin bulandığını hissetmeye başladık. (Çetenin geri kalanı tuhaf bir şekilde normaldi, bunun nasıl olduğuna dair bir fikrimiz yoktu.) Diğerleri de dakikalar içerisinde aynı belirtileri gösterecekti. Hepimiz kesintisiz iki gün boyunca kusacaktık. Daha sonra vücudumuz düzelmiş gibi yapacak ve belki bir hafta içinde hiç acı hissetmemektik ve bir geleceğimiz olmayacaktı.

Kendi kendimize çökecektik. İçten dışa çürüyecektik.

Gözlerimizden, ağırlarımızdan, bütün deliklerimizden kanlar gelecekti. Tanrının merhameti varsa çürümüş bir meyve gibi parçalanmadan önce ölürdük.

Ama kurtarıcımız Theseus, bizi bu kötü kaderden kurtaracaktı. Kendimizi temizlemek için Sarasti'nin kurduğu büyük bir balona geçtik. Kirli kıyafetlerimizi ve tulumlarımızı çıkardı. Soyunup omurgaya geçtik. Kabinde tek sıra yürüdük. Uçan Ölüm dizilişinde. İhtiyatlı bir şekilde zemin üzerinde dönen Jukka Sarasti biz çıkınca ilerledi ve radyoaktif döküntülerimizi dönüştürücüye atmak için gözden kayboldu.

Mahzen. Kozalar arka duvarda açık duruyordu. Minnetle ve tek kelime etmeden onların bizi sarmasına izin verdik. Kapaklar kapanmadan önce Bates kan tükürdü. Kaptan bizi kapatmaya başladığında kemiklerim titredi. Ölü bir adam gibi uyudum. Sadece yeniden doğacağıma dair bir teorim ve bu makinenin verdiği güven vardı.

Keeton, öne çık.

Aç bir şekilde uyandım. Gövde içerisinden kısıp sesler geliyordu. Birkaç dakika kendi kozamda süzıldüm. Gözlerimi kapattım. Acı yoktu. Midem bulanmıyordu. Kendi bedeninden gelen korkunç bir his yoktu. Zayıflık ve açlık dışında iyi hissediyordum.

Gözlerimi açtım.

Kol gibi bir şey. Arkada ve parlak. Uzakta parlıyor. İnsan olamayacak kadar zayıf. Ucunda el yok. Çok fazla eklem var. Bir sürü eklemi olan bir kol gibi. Kozanın kenarından zar zor görünen bir bedenden uzanıyordu. Önümde hareketsiz bir hâlde duruyordu. Sanki ayıp bir şey yaparken yakalanmış gibiydi.

Çılgılık atmak için gereken nefesi içime çekene kadar görüş alanımdan çıktı.

Kozadan çıkırım. Her yerde yapay gözler vardı. Ama hiçbir

şey görmemişlerdi. Aynalı gövdeye boş yuvalar yansıyor. ConSensus'u çağırdım. Tüm sistemler normaldi.

Yansıma olmadığını hatırladım. Ayna göstermiyordu.

Arka tarafa doğru gittim. Kalbim sıkışıyordu. Etrafımdaki kozalar açıldı. Szpindel ve Çete kısık sesle konuşuyordu. Szpindel yukarı doğru baktı ve beni selamlamak için titreyen elini kaldırdı.

"Beni kontrol etmen lâzım," dedim. Sesim beklediğim kadar düzgün çıkmamıştı.

"Sen sorunlu bir insansın komiser," dedi Szpindel yanıt olarak. "Mucize bekleme." Çeteye geri döndü. James ön plandaydı. Teşhis koltuğuna oturmuştu. Geminin arka tarafından titreyen bir test numunesine bakıyordu.

Merdivenlerin tırabzanlarını yakaladım ve kendime doğru çektim. Coriolis, rüzgârda dalgalanan bir bayrak gibi beni itiyordu. "Ya halüsinasyon görüyordum ya da gemi de bir şeyler var."

"Halüsinasyon görüyorsun."

"Ciddiyim."

"Ben de. Bir numara al. Sıranı bekle."

Ciddiydi. Sakinleşmeye ve işaretleri okumaya çalıştım. Şaşırmamış olduğunu gördüm.

"Etrafta gezindikten sonra açılmış olmalısın." Szpindel eliyle galeriyi gösterdi. "Bir şeyler ye. Birkaç dakika içinde yanına geleceğim."

Yemek yerken en son yazdığım özet üzerine yoğunlaşmaya çalıştım. Ancak zihnimi veremedim. Yaptığımı uçuş yüzünden hâlâ titriyordum. BioMed ekranına tıklayarak gerginliğimi atmaya çalıştım.

"Gerçektir," dedi James. "Hepimiz gördük."

Hayır. Olamaz.

Szpindel boğazını temizledi. "Bunu dene."

Ekran gördüğümüz şeyi gösterdi. Beyaz bir arka plan üzerinde küçük siyah bir üçgen. Daha sonra bu sayı bir düzineye ulaştı. Sonra düzinelerce. Ekranın ortasında çoğaldıkça çoğalıyorlardı. Balo dansı yapan geometrik şekillerin her birinin ucu birleşince küçük üçgenler oluşuyordu. Sonsuzluğa doğru bölünüyor ve dönüyordu.

Bir çizim pedi olduğunu fark ettim. Laf kalabalığını boş verirsiniz, etkileşimli tanık yeniden yapılandırması. Susan'ın kendi örnek eşleştirme programı gördüğü şeyle etkileşime girdi – başka kalmadı; hayır yönlendirme hatalı; evet, bu o ama daha büyük – Szpindel'in makinesi bu reaksiyonları doğrudan kafasından alıyordu. Eş zamanlı olarak ekranda gösteriyordu. Dil denen çalışmalar için büyük bir ilerlemeydi. Buna zihin okuma da diyebilirlerdi.

Yine de öyle değildi. Bu sadece geribildirim ve bağıntıydı. Örnekleri dönüştürmek için bir telepata ihtiyaç yoktu. Çok şükür.

“İşte bu! İşte bu!” diye bağırdı Susan.

Üçgenler tekrarlanıyordu. Artık ekran birbirine kenetlenen asimetrik pentagramlar ile dolmuştu. Balık pulundan bir örümcek ağı gibi.

“Bunun rastgele bir ses olduğunu söyleme,” dedi zafer kazanmış bir edayla.

“Hayır,” dedi Szpindel. “Bu Klüver sabiti.”

“Bir...”

“Bir halüsinasyon Suze.”

“Tabi. Bizim kafamıza ekilen bir şey değil mi? Ve...”

“Hepinizin kafasındaydı. Doğduğunuz gün sizin kafanızdaydı.”

“Hayır.”

“Derin beyin yapısının bir eseriymi. Bilişsel açıdan kör insanlar bile bunu görebilir.”

“Hiçbirimiz bunu daha önce görmemiştik. Hiç.”

“Sana inanıyorum. Ama burada hiç bilgi yok değil mi? Konuşan Rorschach değil de bir arayüzdü. Diğer şeyler gibi.”

“Ama çok canlıydı. Her yerde gördüğümüz gözünün kenarında oynayan şeylerden değildi. Bu canlıydı. Gerçekten de gerçektir.”

“Oh,” dedi James. “Lanet olsun,” dedi sonra yavaşça.

“Evet. Özür dilerim. Hazır olduğunuzda.”

Szpindel’in benimle dalga geçtiğini fark ettim. James sandalyesinden kalktı. Michelle hızla ve hüzünlü bir şekilde ona sarıldı. Sascha çadırından çıkıp homurdanarak yanımdan geçti.

Yanına gidene kadar Szpindel kanepeyi açıp bir karyolaya dönüştürdü. “Uzan.”

Uzandım. “Yine *Rorschach* hakkında konuşmayacağım. Biliyorsun. Burada demek istiyorum. Şimdi bir şey gördüm. Uyandığımda.”

“Sol elini kaldır,” dedi. “Sadece solunu.”

Sağ kolumu indirdim. İğneleyici bir şekilde göz kırptım. “Biraz ilkelce.”

Başparmağı ile işaret parmağı arasından kan dolu bir balon tutuyor gibi görünüyordu. Tırnak boyutunda titreyen bir gözyaşı. “Bazı şeyler için ıslak numune hâlâ en iyisidir.”

“Kozaların her şeyi yapması gerekiyor mu?”

Szpindel başını salladı. “Buna kalite kontrol testi diyelim. Gemi kendi başının çaresine bakar.” Numuneyi en yakındaki tezgâha bıraktı. Gözyaşı düzleşti ve patladı. Yüzey sanki susuz kalmış gibi benim kanımı içti. Szpindel dudaklarını şapırdattı. “Suda artırılmış kolinesteraz inhibitörleri. Leziz.”

Tüm bildiğim kan sonuçlarımın aslında insanlara iyi geldiği idi. Szpindel sadece sonuçları okumadı. Onları hissetti. kokladı, gördü ve her bir detayı dilinin üstüne değen porta-

kal damlaları gibi hissetti. Tüm BioMed alt gövde Szpindel'in protezinden başka bir şey değildi. Düzinelerce farklı duyuya sahip ancak sadece beş duyuyu bilen bir beyinle konuşmaya zorlanmış bir bedendi o.

Michelle ile arasında bir bağ olduğuna dair şüphe yoktu. Neredeyse bileşik duyuydu.

"Hepimizden daha uzun bir süre orada kaldın," diye belirtti.

"Belli değil mi?"

Aniden omuz silkti. "Belki senin organların bizimkilerden daha fazla hasar görmüştür. Belki sadece hassas bir oluşumdur. Kozan olası her şeyi yakaladı. Ben de..."

"Ne?"

"Beyin sapındaki bazı hücrelere aşırı yüklenilmiş. Daha çok safrakesende ve böbreklerinde."

"Tümör mü?"

"Sen ne bekliyordun? Rorschach'ın yenileme spa'sı yoktu."

"Ama koza..."

Szpindel gülümsedi. Güven veren bir gülümsemeydi. "Elbette hasarın yüzde doksan dokuz nokta doksan dokuzunu tamir ediyor. Ama sen son sıfır nokta bire gelene kadar geri dönüş yoluna girmiştin. Bunlar çok küçük nodüller komiser. Senin şansına vücudun tüm bunları kendi başına halledecek. Halledemezse de tümörlerin nerede olduğunu biliyoruz."

"Beynimdekiler. Onlar..."

"Merak etme." Alt dudağını çiğnedi. "Elbette başımıza gelen tek şey kanser değil."

"Gördüğüm şeyin ortak bir kütleye bağlı çok eklemli kolları vardı. Bir insan kadar büyük belki."

Szpindel başını salladı. "Alışılmadık değil."

"Diğerleri de bu şeyleri görüyor mu?"

"Şüphelerim var. Herkesin farklı bir algısı var..." *Nasıl söy-*

leşem der gibi bir yüz ifadesi vardı. "...Rorschach'ın lekeleri."

"Sahada halüsinasyon görmeyi umuyordum," diye kabul ettim. "Ama burada..."

"TMS etkileri..." Szpindel parmaklarını çıtırdattı. "Yapışkanlar değil mi? Nöronlar bir duruma sıkışmışken diğerine geçebilirler. Hiç TAT** yaptırmadın mı? Senin gibi iyi düzenlenmiş bir çocuk bile mi?"

"Bir veya iki kez," dedim. "Belki."

"Aynı prensip."

"Bu şeyleri görmeye devam edeceğim demek ki."

"Bunlar zaman içinde azalacaktır. Bir iki hafta içerisinde normale döneceksin. Ama burada, o şöyle..." Omuz silkti. "Çok fazla olasılık var. Ama en azından Sarasti aksini söyleyene kadar devam edeceğiz."

"Ama aslında bunlar manyetik etki."

"Büyük olasılıkla. Yine de bu lanet şeyler hakkında hiçbir bilgim yok."

"Başka bir şey buna sebep olabilir mi?" diye sordum. "Gemideki bir şey..."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Theseus'un manyetik kalkanında sızıntı olabilir."

"Pek mümkün değil. Elbette kafalarımızın içinde kurulmamış ağlar var. Ayrıca senin beyninin yarısı protez. Bu durumun senin üzerinde nasıl yan etkiler yaratacağını kimse bilmiyor. Neden? Rorschach senin için yeterince güvenli değil mi?"

Daha önce de gördüm onu, diyebilirdim.

Daha sonra Szpindel Ah Ne zaman? Nerede? Diyecekti.

* Kafatasından Geçen Manyetik Uyarım Etkisi.

** Tematik Algı Testi.

Belki özel hayatlarınız hakkında casusluk yaparken derdim ve saldırgan olmayan gözlem şansımın üzerine sifon çekmiş olurdum.

“Büyük ihtimalle önemli bir şey değil. Son zamanlarda biraz gerginim. Rorschach’a çıkmadan hemen önce gövde içinde tuhaf bir şey gördüğümü düşündüm... Bir saniyeliğine anlıyorsun değil mi? Odaklandığımda gözden kayboldu.”

“Merkez küresi bulunan çok eklemli bir kol mu?”

“Tanrım hayır. Sadece bir titreşim. Eğer herhangi bir şey olsaydı Amanda’nın etrafımızda dolanan kauçuk topu olurdu.”

“Büyük ihtimalle.” Szpindel heyecanlanmış gibi görünüyordu. “Her ihtimale karşı kalkanda sızıntı olup olmadığını kontrol etmek iyi olabilir. Bize başka şeyleri gösteren başka şeylere ihtiyacımız yok değil mi?”

Kâbuslarımı hatırlayıp başımı salladım. “Diğerleri nasıl?”

“Çete iyi ama biraz hayal kırıklığına uğradılar. Binbaşığı gördün mü?” Omuz silkti. “Belki de kadın benden kaçıyor.”

“O çok sarsıldı.”

“Herkes kadar. Belki hatırlamıyordur bile.”

“Hiç var olmadığına nasıl olur da inanır?”

Szpindel başını salladı. “İnanmadı. *Bunu biliyordu*. Olgu olarak.”

“Ama nasıl...”

“Arabadaki şarj göstergesini düşün. Bazen bağlantılar korozyona uğrar. Göstergeler bataryayı boş gösterir. Sen de onun boş olduğunu düşünürsün. Başka ne düşünürsün ki. İçeri girip elektronları saymazsın değil mi?”

“Beynimizin de bir çeşit göstergesi olduğunu mu söylüyorsun yani?”

“Beyinde her çeşit gösterge var. Kör olmasan bile kör olduğunu bilirsin. Kör olduğunda bile görebildiğini bilirsin. Ayrıca var olsan bile var olmadığını düşünebilirsin. Uzun bir

liste bu komiser. Cotard'ın, Anton'un Şam hastalığı. Yeni başlayanlar için."

"Neye benziyor?" diye sordum.

"Nasıl mı?" Ne demek istediğimi anlamıştı oysa.

"Kolun kendi başına hareket etti mi? Hani şu pile uzandığında."

"Ah, hayır. Hâlâ kontrol sende. Sen sadece hissediyorsun. Hepsini bu. Nereye uzanacağına dair bir his. Beyninin bir yarısı diğer yarısı ile sessiz sinema oynuyor." Koltuğu işaret etti. "Kalk. Şimdilik sana bu kadarı yeter. Bates'in nerede saklandığını bulabilirsen onu buraya gönderir misin? Büyük ihtimale daha büyük bir ordu kurmak için Fab'dadır."

Yalan söylediği gün gibi ortadaydı. "Onunla bir sorunun mu var?" dedim.

Reddetmeye çalıştı ama kiminle konuştuğunu hatırladı. "Kişisel olarak değil. Sadece mekanik erbot olarak görev yapan bir insan olduğu için. Elektronik refleksler canlı doku reflekslerini esir alıyor. Zayıf noktasının ne olduğu sen bul."

"Rorschach'ın içinde, tüm bağlantıların oldukça zayıf olduğunu söyleyebilirim."

"Rorschach'tan bahsetmiyoruz," dedi Szpindel. "Biz oraya gittik. Onları buraya gelmekten alıkoyan bir şey var mı?"

"Onlar."

"Belki henüz gelmediler," diye kabul etti. "Ama geldiklerinde oksijensiz yaşayabilen mikroplardan daha büyük bir şeylerle karşı karşıya kalacağımızdan eminim." Cevap vermedim. Sesini alçaltıp konuşmaya devam etti. "Her neyse. Görev kontrol, Rorschach hakkında hiçbir halt bilmiyor. Bizi dronların bütün ağır işleri yapabileceğini düşündükleri bir yere gönderdiler. Ama komutanın ellerinde olmamasından nefret ediyorlar, değil mi? Askerlerin generallerden daha akıllı olmasını kabul edemiyorlar. Bu yüzden stratejimiz siyasi bir

görüntüden ibaret. Haberlerdeki gibi ciddi bir şey değil. Ben bir asker değilim ama bence gerçekte kötü bir strateji.”

Amanda Bates’in kendi ordusunu ürettiğini hatırladım. *Ben aslında basit bir güvenlik önleminden daha fazlasıydım...*

“Amanda...” diye başladım.

“Mandy gibi o da iyi. Hoş bir memeli. Ama bir savaş durumunda popomun en zayıf halka tarafında korunmasını istemem.”

“Eğer bir katil robot sürüsü etrafımızı sararsa belki...”

“Evet, herkes böyle diyor. Makinelere güvenilmez. Makinleşmeye karşı olanlar bilgisayarların hata yapmasını seviyor. İnsanların son sözü söylemesi nedeniyle kaç savaşın engellendiğini anlatıyorlar. Komik olan şey şu ki komiser; kaç kasıtsız savaşın aynı şekilde başlatıldığından kimse bahsetmez. Gelecek kuşaklara hâlâ posta kartı yazıyor musun?”

Başımı salladım ve tuhaf bir şekilde bundan çekindim. O sadece Szpindel’di.

“Pekâlâ. Bu konuşmaya daha sonra devam ederiz. Herkes için böylesi daha iyi olur.”

Bir savaş esiri olduğunuzu hayal edin.

Bunun olacağını bildiğinizi kabul edin. On sekiz aydır teknolojiyi kullanıyor ve biyolojik maddeler ekiyorsunuz. Bütün standartlara göre bu iyi bir şey. Gerçekçi sabotajcılar kural olarak böyle yapmıyor. Uzun kariyerlerden hoşlanıyorlar. Herkes sonunda yakalanıyor.

Her zaman böyle değildi. Huzurlu bir emeklilik hayali kurduğumuz günler de oldu. Ancak sonra buzul çağından vampirleri getiriyorsunuz ve Büyük Matem Sürtüğü güç dengesini alt üst ediyor. Pislik herifler hep on atım ötemizde.

Hepsinden öte, kan emicilerin kendi evrimlerinin bir amacı olarak insanları avlaması oldukça mantıklı.

Gerçekten eski, belki yirminci yüzyıldır, bir pop-dyn kitabından alınan şu söz de var. Belki ilahi bir söz belki de bir duadır. *Avcılar, avlarının peşinden koşar*, diyordu. *Kendi hayatlarının peşinden koşar*. Alınacak ders işte bu. Av, avcıyı daha fazla motive etmek için kaçır. Belki konu kimin daha hızlı koştuğuna geldiğinde bu doğru olabilir. Ama taktiksel görüşleri ve zihni iki yönde de çalışan şu lanet şeyleri hesaba katınca pek de öyle olmuyor. Vampirler her zaman kazanıyor.

Artık yakalandınız. Bu tuzağı vampirler kurmuş gibi görünse de tetiği çeken insanlar oldu. Altı saattir adı olmayan, bilinmeyen bir yeraltı hapishanesinde tutuluyorsunuz. Aynı size benzeyen insanların eski arkadaşınızla veya yardımcı suikastçınız ile oyunlar oynamasını izliyorsunuz. Bunlar sizin bildiğiniz oyunlardan değil. Bu oyunda penseler, parlayan kablolar ve yerinden çıkması beklenmeyen vücut parçaları var. Sevgilinizin şimdiye kadar ölmüş olmasını dilersiniz. Sizinle aynı hücreyi paylaşan diğer iki kişinin etrafa dağılmış organları gibi. Ama buna izin vermezler. Çünkü zevk alıyorlar. İşte olay bu amaç sorgulamak değil. Daha güvenilir yanıtlar almak için daha etkili yollar var. Bu sadizmle, zaman öldürmek ve diğer şeyler ile ilgili bir konu. Sadece ağlayabilir ve gözlerinizi sıkıca kapatabilirsiniz. Size ellerini sürmeden önce bir hayvan gibi sızlanırsınız. Sonunda sizi kurtarmamış olmalarını dilersiniz. Çünkü kurtarılmanın ne anlama geldiğini bilirsiniz.

Ama aniden işkence aletleri oyunun ortasında durur ve kolektif bir iç sesi dinliyormuş gibi başlarını kaldırırlar. Sizi duvarın kenarından alıp yandaki odaya götürmelerini istediklerini düşünürsünüz. Karşı taraftaki akıllı bir masanın başında bulunan iki jel yastıklı koltuktan birine oturursunuz. Beklediğinizden daha nazik bir şekilde yaparlar bunu. Tüm

bu kibirli sadist ukalalıkların kalbinden geldiği için bu talimatları veren kişinin hem güçlü hem de hoşnutsuz biri olduğunu düşünebilirsiniz.

Oturup bekliyorsunuz. Masanın üzerinde yumuşak, şifreli semboller parlıyor. Anlasanız bile bunlara hiç ilgi duymuyorsunuz. Vampirlere ait çok gizli sırları içeriyor olsalar bile. İçinizdeki küçük bir yerde son gelişmelerin size bir umut verip vermeyeceğini düşünürsünüz. Aklınız buna inanmaya cesaret bile edemez. Arkadaşlarınızın ve müttefiklerinizin parçaları duvarın diğer tarafında hâlâ sıcakken kendi hayatınız için endişelendiğiniz için kendinizden nefret edersiniz.

Yanınızda tıknaz bir Amerikan Kızılderilisi kadın beliriyor. Tarif edilemez bir askerî tavır içinde. Saçları kısacık kesilmiş. Sub-q antenler boğazındaki soluk damarlar gibi. Jelatinli görüntülere göre orta boylu.

Göğsüne taktığı isimlikte Bates yazıyor. Rütbesi yok.

Bates kalçasından sallanan silahını çıkarıyor. Korkuyorsunuz ama silahı size doğrultmuyor. Masasının üzerine bırakıyor. Kolayca ulaşabileceğiniz bir yere... Tam karşınıza oturuyor.

Mikrodalga tabancası. Tam dolu, emniyeti açık. En düşük ayarında güneş yanığına ve mide bulantısına neden olur. En yüksek ayarında kafatasının içindeki beyninizi pişirir. Aradaki ayarlar hayal gücünüze bağlı olarak acı ve yaralara neden olabilir.

Bu ölçeklendirme içinde hayal gücünüz büyük bir hassasiyetle yeniden ayarlanır. Boş gözlerle tabancaya bakıyorsunuz. Hileyi anlamaya çalışıyorsunuz.

“İki arkadaşınız öldü,” diyor Bates. Sanki onları ölürken izlememişsiniz gibi. “Onarılamaz bir şekilde.”

Onarılamaz bir şekilde ölü mü? İyiymiş.

“Bedenleri yeniden inşa edebiliyoruz ama beyin hasarı...” Bates rahatsız olmuş bir şekilde boğazını temizledi. Sanki

utanmış gibi... Bir yaratık için şaşırtıcı bir insan davranışı. "Diğerini kurtarmaya çalışıyoruz. Söz veremeyiz ama."

"Bilgiye ihtiyacımız var," diyor. Konuşmayı kesiyor.

Elbette. Psikolojide önce karşıdakini yumuşatmak gerekirdi. Bates iyi polisti.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," dersiniz. Yüzde onu kesinse yüzde doksam varsayımdır. Her şeyi bilmiyorlarsa seni yakalayamazlar.

"Anlaşma yapmamız lâzım," diyor Bates. "Kalacak bir yere ihtiyacımız var."

Dalga geçiyor olmalıydı.

Kuşkularınız ortadaydı. Bates bunu yönlendiriyordu: "Tümüyle anlayışsız biri değilim. Simülasyon için gerçeği ortadan kaldırma fikri hoşuma gitmiyor. Beden Ekonomisinin etrafta sattığı gerçekleri almıyorum. Benim sorunum değil, benim işim de değil. Bu sadece benim fikrim ve yanlış olabilir. Bu arada birbirimizi öldürürsek doğru yolu bulamayız, verimli değil."

Arkadaşlarınız parçalanmış bedenlerini görüyorsunuz. Yerde resimleri görüyorsunuz. Yine de biraz canlı gibiler. Bu parça asla verimlilik hakkında konuşmamalı.

"Bunu biz başlatmadık," diyorsunuz.

"Bilmiyorum ve umursamıyorum. Dediğim gibi benim işim değil." Bates arkasındaki duvardaki kapıyı parmağıyla dürtüyor. Geldiği kapı olmalıydı. "Orada," dedi. "Arkadaşlarını öldürenler orada, silahsızlar. Kapıdan içeri girdiğinde oda çevrimdışı olacak ve altmış saniye süreyle kameralar çalışmayacak. Bu süre içinde senden başka hiç kimse orada olanlardan sorumlu olmayacak."

Bu bir oyun, öyle olmalıydı.

"Ne kaybedersin ki?" diyor Bates. "İstediğimiz her şeyi zaten yapabiliriz. Bize bir bahane sunmana ihtiyacımız yok."

Tereddüt ederek silahı alıyorsun. Bates seni durdurmuyor.

Haklı olduğunu fark ediyorsun. Kesinlikle kaybedecek bir şey yok. Ayağa kalkıyorsun. Aniden korkusuzca silahı onun yüzüne tutuyorsun. “Neden oraya gideyim ki? Seni burada da öldürebilirim.”

Omuz silkiyor. “Deneyebilirsin. Bana sorarsan ele geçen şansını boşa harcamış olursun.”

“İçeri giriyorum. Altmış saniye içinde çıkacağım. Sonra ne olacak?”

“Daha sonra konuşuruz.”

“Biz...”

“Bir iyi niyet gösterisi olarak düşün,” diyor. “Tazminat gibi.”

Yaklaştığınızda kapı açılıyor. Ardınızdan kapanıyor. Dördü de oradalar. Çarmıha gerilmiş İsa korosundaki sıralar gibi duvarın kenarına dizilmişler. Artık bu gözlerde hiçbir parıltı yok. Gözlerinde hayvansı bir bakış var. Bir de ters dönmüş masaların yansıması.

Ne kadar kaldı? Belki elli saniye.

Çok değil. Biraz daha zaman olsa çok daha fazla şey yapabilirdiniz. Ama bu da yeter. Şu Bates denen kadının iyi niyetini bozmak istemezsiniz.

Çünkü sonunda muhatap olacak birini buldunuz.

Başka koşullar altında Teğmen Amanda Bates, askerî mahkemeye çıkartılır ve bir ay içerisinde idam edilirdi. Ölen dört kişinin tecavüz, işkence ve cinayet gibi pek çok suçtan hüküm giymiş olması fark etmezdi. Savaş zamanında insanlar böyle şeyler yapar. Savaşın içinde nezaket yoktur. Emir komuta zincirinin ötesinde onurlu bir kural yoktu. Yapabiliyorsanız düşüncesizlikle uğraşın. Mecbur kalırsanız suçları cezalandırın.

Hiçbir işe yaramasa da sırf görünüm için. Ama Tanrı aşkına önce kapıları kapatın. Düşmanınıza asla rütbeler arasında bozulma olduğunu görme zevkini yaşatmayın. Onlara birlik ve kararlı gözlerden başka bir şey göstermeyin. Aramızda katiller veya tecavüzcüler olabilir ama Tanrı aşkına onlar bizim katillerimiz ve tecavüzcülerimiz.

Kemerinde yüzlerce kafa derisi olan bazı teröristlerden intikam alma hakkını size vermez.

Sonuçları beklentilerin de üzerinde. Yarıküredeki en büyük üçüncü Gerçekçi franchise ile ateşkes müzakereleri yapıyor. Etkilenen bölgeler içerisinde terörist faaliyetlerde yüzde kırk altı azalma oldu. Üç büyük yeraltı mezarından oluşan ve Duluth Staging Bölgesini komple kapsayan pek çok kampın yok edilmesini sağladı. İlk saha komutasını gerçekleştiren Teğmen Amanda Bates'in empatiyi bir askerî strateji olarak kullanmasının sebebi bunlardı.

Buna düşmanla ittifak yapmak denir, hainliktir. Rütbeye ve topluma ihanettir. Bu tür şeyleri diplomatların ve siyasetçilerin yapması gerekir, askerlerin değil.

Yine de ortada sonuçlar vardı.

Hepsi kayıtlarda vardı. Her nasıl olması gerekiyorsa ve her ne pahasına olursa inisiyatif, yaratıcılık, istek. Belki de bu tür eğilimlerin cezalandırılması gerekiyordu. Belki de sadece yumuşatılmalı. Hikâye sızdırılmamış olsaydı sorun sonsuza kadar devam edebilirdi. Ama olmadı. Aniden generallerin bir kahramanı oldu.

Askerî mahkemesi sırasında Bates'in ölüm cezası rehabilitasyona çevrildi. Tek sorun bunun cezaevinde mi yoksa polis kolejinde mi yapılacağıydı. Sonunda Leavenworth ikisini de yaptı. Onu merkeze aldı ve terfiini garanti altına alana kadar onu tuttu.

Üç yıl sonra Kumandan Bates yıldıza gönderildi. Şimdi burada.

Kapıları kırıyor ve giriyoruz Siri, dedi.

Şüpheleri olan sadece Szpindel değildi. Diğerleri de Amanda Bates'in görevlendirilmesinde üstün özelliklerinin mi yoksa yapılan halka ilişkiler çalışmasının mı daha etkili olduğunu merak ediyordu. Ben de merak ediyordum tabi. Bu konu ile ilgili hiçbir fikrim yoktu. Ama Bates'in çift taraflı bir kılıçla neler yapabileceğini görmüştüm.

Dünya bir denge içerisinde döndüğünde kariyer tanımında düşmanla takılmak yazan birinden gözünüzü ayırmazdınız.

“Görebiliyorsanız var olmama ihtimali vardır.”

– *Kate Keogh, Grounds for Suicide*

Beş kez yaptık. Art arda beş yörünge geçişi boyunca kendimizi canavarın ağzına attık. Trilyonlarca mikroskobik dişi ile bizi çiğnemesine izin verdik. Sonra Theseus bizi aldı ve bir araya getirdi. Rorschach'm karnında düşe kalka ilerledik. Elimizdeki görevlere odaklandık. Beynimizi kurcalayan hayaletleri görmezden gelmeye çalıştık. Bazen duvarlar sinsice üzerimize kapandı. Bazen sadece öyle olduğunu düşündük. Bazen yük ve manyetizma dalgaları etrafımızı sararken basınç kabinine sığındık. Korkunç bir tanrının bağırsaklarında dolaşan ektoplazma kapsülleri gibi.

Bazen açıkta yakalandık. Çete kendi arasında kavga etti. Kimin kim olduğu konusunda kararsız kalmışlardı. Bir keresinde uzaylı eller beni tutup sürüklerken ayaklarıma felç indi. Neyse ki diğer eller beni eve getirdi. Gerçek olduğunu iddia eden sesler bana her şeyi mahvettiğini söyledi. Amanda Bates iki kez Tanrı'yı gördü. Lanet olası şeyi tam önünde görmüştü. Hiç şüphesiz yaratıcının sadece var olmadığını

aynı zamanda onunla konuştuğunu biliyordu. Sadece onunla... Her ikisinde de onu hücreye çektiğimizde inancını kaybetti. Ama bir süre geldi gitti. Erbotlar güç sarhoşluğu yaşıyorlardı ama hâlâ uzaktan kumandalıydılar. Etrafta sendeleyerek dolaşmaları ve silahlarıyla sağa sola nişan almaları bizi rahatlatmaktan çok uzaktı.

Erbotlar hızla ölüyorlardı. Bazıları tek bir saldırıya dayanabilmişti. Birkaç tanesi dakikalar içinde öldü. En uzun yaşayanlar saldırıdan hızı kesilmiş, yarı kör ve yarım akıllı olarak çıktı. Yüksek frekanslı seslerin uğultusu nedeniyle her bir komut ve yanıt çok zor iletiliyordu. Bazen optik kablolarla erbotları destekliyorduk. Daha hızlı ama daha sinir bozucu ve daha hassaslardı. Bizi henüz yüzünü göstermemiş bir düşmana karşı koruyorlardı.

Böyle olmalıydı. Düşman ateşi olmadığına da askerlerimiz ölürdü.

Öfke krizleri, sanrılar ve ara ara gelen çırpınışlarla uğraştık. Manyetik alanlar iç kulaklarımızı zorlayıp bizi hasta etmeye çalışırken birbirimizin arkasını kolladık. Bazen kendi kasklarımızın içine kustuk. Daha sonra maskenin içindeki pislikler ve damlalar filtreden geçerken dişlerimizi sıkıp ekşi havayı soluyarak bembeyaz suratlarla bekledik. Yapışmaz kaplamalı, parazit itici koruyucu maskelerimize sessiz teşekkürlerimizi sunduk.

Hızla anladım ki varlığım, savaşta harcanabilecek sıradan bir askerden fazlasını ifade ediyordu. Çetenin dil becerilerine veya Szpindel'in biyolojideki uzmanlığına sahip olmamam sorun değildi. Herkesin bir saniye içinde yere serilebileceği bir durumda kullanılacak bir çift eldim. Sarasti sahaya daha çok adam sürdükçe verilen süre içerisinde en azından içlerinden birinin işe yarama ihtimali artıyordu. Bu durumda bile işleri zar zor hallediyorduk. Her saldırı tehlike içinde yapılan bir alıştırmaydı.

Yine de öyle ya da böyle işleri hallediyorduk.

İş çok yavaş ilerliyordu. Her adım sonuç getirmiyordu. Çete, işaretlerin veya konuşmaların şifresini çözecek bir kanıt bulamamıştı. Ancak bu koca şeyin mekanik aksamını gözlemlemek oldukça kolaydı. Bazen Rorschach kendini parçalara ayırıyordu. İnsan gırtlığının etrafını saran kıkırdakları ezer gibi etrafındaki yükseltileri, çıkıntıları eziyordu. Saatler içinde sıcak mum gibi yumuşak bir şekilde tüm alanı kaplayacak birleşim çizgileri geliştiriyorlardı. Değişik bölümlerde yapının bu şekilde büyümesine tanıklık ettik. Rorschach genelde radyasyonun en yüksek değerlere ulaştığı bölgelerde büyüyordu. Saldırılarımızı buralardan yüzlerce metre uzakta gerçekleştiriyorduk, fakat kaçınılmaz olarak süreç bizim olduğumuz yerlere de ulaşıyordu.

Normal büyüme sürecinin bir parçası olsa bile yüksek radyasyon noktalarında yaşananların küçük bir yansımasıydı bu. Tabi bu gelişmeleri doğrudan, yani içinde, izleyemiyorduk. İntihara meyilli bir canlı için bile buralara yüz metreden fazla yaklaşmak ölümcüldü. Ama bu beş yörünge geçişi boyunca Rorschach yüzde sekiz büyümüştü. Büyüyen bir kristal gibi akılsız ve mekanikti.

Tüm bunların arasında kendi işimi yapmaya çalıştım. Bilgileri derledim ve topladım. Hiç anladığım verileri ilettim. Yapabildiğim ölçüde etrafımdaki sistemleri izledim. Her hareketi karışıma ekledim. Beynimin bir bölümü kuşku içinde ve anlamadan etrafı izlerken diğer bölümü özetler ve sentezler üretiyordu. Hiçbir bölüm bu görülerin nereden geldiğini bilmiyordu.

Zordu. Sarasti tekrar sistemden çıkmama izin vermeyecekti. Her bir gözlem, karışımdaki kendi şaşırtıcı varlığım ile kirleniyordu. Elimden geleni yaptım. Önemli kararları etkileyebilecek önerilerde bulunmadım. Sahada bana söyleneni ya-

piyordum daha fazlasına karışmıyordum. Bates'in erbotlarından biri olmaya çabaladım. Hiçbir şeye karışmayan ve grup dinamikleri üzerinde hiçbir etkisi olmayan bir alet gibiydim. Genel olarak iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum.

Benim görüşümün olmaması Theseus'un iletim yığnında birikti ve gönderilmeyenlerin arasında kaldı. Ortalık Dünyadan gelen sinyalleri göremeyeceğimiz kadar karışıkı.

Szpindel haklıydı, hayalet bizi takip ediyordu. Sarasti'nin sesi dışında başka sesler duymaya başladık. Bütün gemide fısıltılar duyuluyordu. Bazen gövdeyi saran parlak dünya bile gözümün kenarına takılıyordu. Pek çok kez iskeleye saklanmış, birçok kolu bulunan kemikli kafasız hayaletler gördüm. Göz kenarından bakınca yeteri kadar katı görünüyordardı ama üzerlerine odaklandığınızda bir gölge gibi soluyor ve arka plan üzerinde koyu bir lekeye dönüyorlardı. Hayaletler çok narindi. Sadece izlemek için bile dönüp baktığınızda içlerinde delikler açılıyordu.

Szpindel yağmur damlası kadar çok kişilik bölünmesini bir çırpıda anlatmıştı. Bilgi almak için ConSensus'a gittim ve limbik sistemin altında gömülü tamamen başka bir *benlik* buldum. Arka beynin altında, beyincikten daha da aşağıdaydı. Beyin sapında yaşıyordu ve omurgalılarından daha yaşlıydı. Kendi kendine yetiyordu. Duyuyor, görüyor ve hissediyordu. Evrimsel düşünceyle üst üste dizilmiş diğer bütün parçalardan bağımsızdı. Hayatta kalmaktan başka hiçbir amacı yoktu. Planlama veya soyut analizler için vakti yoktu. Sadece temel duyuşal işlemleri için enerji harcıyordu. Ama hızlıydı, kararlıydı ve tehlikelere karşı anında harekete geçiyordu. O kadar hızlıydı ki söz konusu süre içinde en akıllı kişi bile bu tehlikenin farkına varamıyordu.

Bunu yapamadığında bile – inatçı, kararlı neokorteksi hareket etmesine izin vermediğinde – gördüğü şeye doğru ilerliyordu. Isaac Szpindel tarifsiz bir *nereye dokunmalı* hissi yaşıyordu. Bir şekilde zihninde Çetenin versiyonunu çözmüştü. Herkes çözmüştü.

İleriye doğru baktım ve beynin içinde Tanrının kendisini buldum. Bates'i kendinden geçiren ve Michelle'i sarsan dinginliği buldum. Ön lobun içindeki kaynağında Gri Sendromunu takip ettim. Şizofrenlerin beyninde dolanan sesleri duydum. Kendi organlarını inkâr eden insanların kabuklaşmış ölü dokularını buldum. Cruncher kendini parçalamak istediğinde onun yerine hareket eden manyetik alanları hayal ettim. Yirminci yüzyılın unutulmuş çalışmaları arasında Cotard Sendromu olarak kayıtlara geçen bir vaka çalışmasında kendi benliklerini reddeden Amanda Bates ve onun gibi başka kimseler buldum. “Bir kalbim vardı,” diyordu arşivdeki kayıtlarda bulunan biri. “Şimdi onun yerinde çarpan bir şey var.” Başka biri bedeni ceset gibi kokmaya başladığı için gömülmek istiyordu.

Rorschach'ın henüz üzerimizde denemediği ince ince hesaplanmış pek çok fonksiyon bozukluğu vardı: Uyurgezerlik, sinirsel algı kaybı (agnozi), yarıyı ihmal (hemineglect). Consensus, her zihni kendi narinliği içinde sarsmak için bir tuhaf-liklar şovu düzenledi: Bir kadın suya ulaşma mesafesindeyken musluğu göremediği için değil de musluğu algılayamadığı için susuzluktan ölüyordu. Bir adam evrenin sol tarafını algılayamıyordu. Kendi vücudunun, bir odanın bir metnin sol tarafını algılayamıyor. Solaklık konseptinin tamamen düşü- nülemez bir şey olduğu bir adam.

Bazen bazı şeyleri düşünüyoruz ama tam gözümüzün önünde olsalar bile göremiyorduk. Gökdelenler havadan daha ince görünüyordu. Bizimle konuşan insanlar bir anda

başka birine dönüşüyordu. Bunu fark etmiyorduk bile. Büyü değildi. Yanlış yönlendirme bile değildi. Buna istem dışı körlük deniyordu. Bir yüzyıldır veya daha uzun süredir biliniyordu. Olasılık dışı olarak sınıflandırılan evrimsel deneyimlerin bir göz tarafından fark edilmeme eğilimiydi.

Szpindel'in kör bakışının karıştını bulmuştum. Gören kimselerin kör olduğunu düşündükleri değil de kör kimsele-
rin görebildiklerini düşündükleri bir hastalıktı bu. Fikir, delilik denebilecek kadar saçmaydı ama durum buydu. Retinalar parçalanıyor, optik sinirler yanıyor, fizik kanunları her türlü görme olasılığını imkânsız hale getiriyor. Duvarlara çarptığı, mobilyalara takıldığı ve sakarlık yaptığı için sonsuz sayıda komik açıklamalar üretiyorlar. Işıklar başka biri tarafından bir anda kapatıldı. Camın öte yanından renkli bir kuş geçti. İle-
rideki bir şeye bakarken dikkatim dağıldı. Mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Teşekkürler. Gözlerimde bir sorun yok. Bir sürü bahane...

Kafadaki ayarlar demişti Szpindel. Orada başka şeyler de vardı tabi. Kafanın içinde bir dünya kavramı vardı ve biz buna dıştan bakamıyorduk. Gerçekliğin yorumlanması bu duyulardan gelen girdiler ile mümkündü. Duyular karanlığa gömüldüğünde olan şey bir travma veya tümör tarafından düzenini yitirmiş modelin yenilenme hatası mıydı? Tamamıyla içten gelen bir reddedişle umutsuzca ve bilinçsizce aynı eski verilerin düzenlenmesine, geri dönüştürülmesine ve gönderilmesine ne kadar süre bakabilirdik? Artık gördüğümüz dünyanın içinde yaşadığımız dünya olmadığını ve kör olduğunu anlamamız ne kadar sürecekti.

Vaka dosyalarına göre bazen aylar sürermiş. Zavallı bir kadının durumu bir yıldan da uzun bir sürede düzelebilmiş.

Mantık kaybolmuştu. Pencerenin olmadığı bir yerde kuşun uçtuğunu nasıl görürdünüz? Dengeyi sağlayacak diğer

yarıyı görmeden, kendi yarım dünyanızın nerede bittiğini nasıl bilebilirdiniz? Ölüyseniz kendi çürümüşlüğünüzü nasıl koklardınız? Amanda eğer sen yoksan bizimle şimdi kim konuşuyor?

Gereksiz. Cotard sendromunun veya yarıyı ihmalin pençesindeyken tartışmalardan etkilenmezsiniz. Benliğinizin gittiğini bilip uzaylı bir yapının eline düşmüşken bu gerçeklik yarı yolda biter. Kendi uzuvlarının yerinden emin olan bir adamın kararlılığını bilirsin. Başka bir onaya ihtiyaç duyulmaz. Bu ikna çabasının karşısında mantık nedir?

Rorschach'ta bunlara yer yok.

Altıncı yörünge geçişinde harekete geçti.

"Bizimle konuşuyor," dedi James. Maskesinin arkasında gözler kocamandı, ama parlak değildi, delirmemişti. Etrafımızda Rorschach'ın bağırsaklarından bir şey sızıyor ve görüş açımın tam kıyısında sürünüyordu. Yanılsamaları görmezden gelmek hâlâ çaba gerektiriyordu. Duvara çakılmış parmak büyüklüğündeki çıkıntılara odaklanmaya çalışırken beyin sapımın altında yabancı kelimeler küçük hayvanlar gibi tırma-lıyordu.

"Konuşmuyor," dedi Szpindel arterin karşısından. "Yine halüsinasyon görüyorsun."

Bates bir şey demedi. İki erbot boşluğun ortasında asılı kalmıştı. Üç eksen boyunca dönüp duruyorlardı.

"Bu sefer farklıydı," diye ısrar etti James. "Geometrisi – pek simetrik değildi. Phaitos diski" gibiydi neredeyse." Yavaşça döndü ve geçidi gösterdi. "Sanırım burada daha güçlü."

* Girit'te bulunan ve üzerindeki yazı hâlâ çözülememiş disk.

“Michelle’i dışarı çıkarın,” diye öneride bulundu Szpindel. “Belki seninle daha mantıklı bir şekilde konuşabilir.”

James güldü. “Sakın vazgeçme tamam mı?” Gaz kolunu bastırdı ve karanlığın derinliklerine doğru ilerledi. “Kesinlikle burada daha güçlü, özü burada, kesişim noktası gibi...”

Göz açıp kapayana kadar Rorschach kendini böldü.

Daha önce hiç bu kadar hızlı hareket eden bir şey görmemiştim. Rorschach’ın içinde alışık olduğumuz bir şey değildi. Kasılma hareketi değildi. Göz kapağının kapanıp bir anda irisin ortadan kaybolması gibiydi. Üç metre ötemizde üzerinde ince spiraller olan mat siyah kalın bir zar yolu kesti.

Dörtlü Çete diğer taraftaydı.

Erbotlar hemen geldiler. Lazerler havada çatırdamaya başladı. *Bates Arkama geçin! Duvardan ayrılmayın!* Diye bağırıyordu. Hızla hareket eden, en azından kendisi için anlamı olan bazı taktiksel hareketler yaparak bir akrobat gibi kendini boşluğu fırlattı. Kıyıya doğru ilerledim. Süper sıcak rengarenk plazma parçaları havayı yarı. Göz ucuyla Szpindel’in tünelin diğer ucuna gittiğini gördüm. Duvarlar büküldü. Lazerlerin verdiği zararı görebiliyordum. Dokundukları anda bölmeler yanmış bir kâğıt gibi soyuluyordu. Yanan yerlerden siyah yağlı bir duman çıkıyordu.

Her yeri ani bir parlaklık kapladı. Kırılan ışıkların yarattığı parıltı bin farklı şekilde yansıyarak yolu doldurdu. Sanki güneşe çevrilmiş bir çiçek dürbününün içinde sıkışmıştık.

Yan tarafımda, aslında tam olarak sol kolumda iğne batması gibi bir acı, yanmış et kokusu, bir çığlık, sessizlik.

Susan? Orada mısın Susan?

Önce seni alacağız.

Etrafımdaki ışık sönükleşti. İçimde Rorschach tarafından zihnime ekilmiş kronik yarım görüntülerin yarattığı şaşkınlık vardı. Giysilerimizin yapıldığı yumuşak, pıhtılaşan akıllı ku-

maş delikleri kapatana kadar kaskımın içindeki alarm rahatsız edici bir şekilde yankılanmaya devam etti –*Delik, delik, delik*. Bir şey şiddetle sol tarafıma çarptı. Kendimi damgalanmış gibi hissettim.

“Keeton! Szpindel’i kontrol et.” Bates lazerlerini kapattı. Erbotlar yan yana yanmış derinin altında yumuşakça parlayan prizmatik malzemelerden oluşan ateşli nozüllere doğru ilerliyorlardı.

Lifli yansıtıcılar diye düşündüm. Lazer ışığı lifleri paramparça ediyor, lifler de yüzümüze fırlayan parlak şarapnellere dönüşüyor. Akıllıca.

Lazerler durduğunda bile hâlâ yüzeyi parlaktı. Dronlar yakındaki bir bariyeri ezip geçerken azalıp çoğalan ve dalgalanan geniş bir parıltı buraya kadar geliyordu. Aniden parıltı beni buldu: James’in kafa lambası.

“Keeton!”

Doğru ya, Szpindel’i kontrol edecektim.

Maskesi sağlamdı. Lazer Faraday ağını kristallere çevirerek eritmiş, giysisi bu küçük deliği kendi kendine kapatmaya başlamıştı. Fakat biraz yukarı baktığımda, alnındaki düzgün deliği gördüm. Maskenin arkasındaki gözler boşluğa bakıyordu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Bates. Hayati bulgularını benim kadar okuyabiliyordu ama Theseus ölüm sonrasında yeniden inşa yeteneğine sahipti.

Beyin hasarı dışında. “Hayır.”

Markapların ve kesicilerin sesi durdu. Etraf aydınlandı. Szpindel’den arta kalana baktım. Erbotlar bölmenin lifli alt katmanında delik açmışlardı. İçlerinden birisi diğer tarafa geçti.

Karışıklığın ortasında yeni bir ses belirdi. Ağlayan, avlanmış uyumsuz bir hayvan. Bir an Rorschach’ın tekrar bize fısıldadığını sandım. Etrafımdaki duvarlar kenetleniyor gibi görünmüştü.

“James?” diye bağırdı Bates. “James!”

Şu anda o James değildi. Silahlı bir uzay kıyafetinin içinde bir kadın bedeninde, kendi zekâsından korkmuş küçük bir kızdı.

Erbot kıvrılmış bedeni bize doğru itti. Bates yavaşça onu tuttu. "Susan? Geri dön Suze. Güvendesin."

Erbotlar huzursuzca süzüldü. Her yöne dağılmışlardı. Her şey kontrol altındaymış gibi davranıyorlardı. Bates bana baktı. "Isaac'ı al." Sonra James'e döndü. "Susan?"

"Ha-, hayır," diye fısıldadı küçük bir ses. Küçük bir kızın sesi.

"Michelle? Bu sen misin?"

"Bir şey var," dedi küçük kız. "Beni yakaladı. Benim bacağımı yakaladı."

"Buraya gelebildik." Bates ekibi yoldan çekiyordu. Bir erbot deliği izlemek için durdu. Diğeri onun yerini aldı.

"Geçti," dedi Bates yavaşça. "Hepsi bitti. Onu gördün mü?"

"Onu göremezsin," diye fısıldadı Michelle. "O- o görülemez."

Biz geri çekilirken bölme etrafımızda bir kavis oluşturdu. Delik sanki kızgın devasa hiç kırılmayan bir göz gibi bizi izledi. Görüş açımızda olduğu sürece boştu. Bizden sonra içinden hiçbir şey çıkmadı. Hiçbir şeyi göremedik. Zihnimde bir düşünce dolanmaya başladı. Kulak misafiri olduğum bir konuşmadan yarım yamalak hatırlıyordum. Elimden geldiğinde buna engel olmaya çalıştım.

Sonunda Isaac Szpindel yarı finalleri geçememişti.

Susan James bizi geri götürdü; Isaac Szpindel değil.

Yenileme balonuna konuşmadan bindik. Tulumunu ilk çı-

karan Bates oldu. Szpindel'inkini de çıkarmak için ileri doğru uzandı ama Çete elleriyle itip onu durdu. Başını salladı. Üstündekileri çıkarırken katılımcılar birer birer geldiler. Susan başlığını, sırt çantasını ve göğüs plakasını çıkardı. Cruncher baştan aşağı tüm gümüş rengi kıyafetlerini çıkardı. Sascha tulumunu çıkardı ve soluk çıplak teni açığa çıktı. Bir tek eldivenleri kalmıştı. Geribildirim eldivenlerine dokunmadılar. Parmak uçları sonsuza kadar birine dokunacaktı. İçindeki et sonsuza kadar hissiz kalacaktı. Her şeye rağmen Szpindel alnındaki deliğin altında boş gözlerle etrafa bakıyordu. Bakışları uzaklardaki yıldızlara odaklanmıştı.

Kendi sırası gelince Michelle gözlerini kapatır diye bekledim ama bunu yapmadı.

“Gözlerin var ama görmüyorsun. “
– *Jesus the Nazorean*

Bununla ilgili ne hissedeceğimi bilmiyorum, diye düşündüm. İyi bir adamdı, dürüsttü. Dinlediğimi bilmediği zamanlarda bile bana karşı nazikti. Onu uzun süredir tanı mıyordum, tam bir arkadaş değildi, ama yine de. Onu özlemeliydim, yas tutmalıydim.

Sıradaki ben olabilirim gibi saçma bir korkudan daha fazlasını hissetmeliydim...

Sarasti vakit kaybetmedi. Szpindel'in değiştirilmesi biz daha içer girer girmez, yorgunken ve duman kokarken yapıldı. Bedeninin rehidrasyonu devam ediyordu. Tuzlu sidik torbası her iki kasığının üzerine yapışmıştı. Yine de bu durum bile görünüşündeki trajediyi yok edememişti. Taşınırken kemikleri kırılmıştı.

Bana baktı ve bedeni aldı. "Susan... Michelle... Ben..."

Çete döndü.

Öksürdü. Beceriksizce bedenin üzerine bir ceset torbası geçirmeye başladı. "Sarasti herkesi içeri çağırıyor."

"Daha yeni geldik," dedi Bates. Kısa kesilmiş olsa bile seyahat üzerimizde ölümcül derecede radyasyon kalıntısı bırakmıştı. Boğazımın arkasında hafif bir bulantı başlamıştı.

"Temizlik daha sonra yapılacak." Uzun fermuarını çekti. Szpindel gitmişti. Gri kefenin içinde gözden kaybolmuştu. "Sen..." Bana doğru döndü. Tulumumun üzerindeki yanık delikleri gösterdi. "Benimle gel."

Robert Cunningham. Başka bir prototip. Koyu renk saçları, çökük yanakları, cetvel niyetine kullanabileceğiniz bir çenesi vardı. Yerine geçtiği adamdan daha düzgün ve daha sertti. Szpindel'in statik enerji yüklü gibi durduğu bir yerde Cunningham'ın yüzü bal mumu bir heykeli andırıyordu. Kasları çalıştıran beyin gücü başka şeyler ile uğraşıyordu. Bedene acı veren sarsıntılar bile kesilmişti. Her saniye içine çektiği nikotin ile sakinleşiyordu.

Elinde sigara yoktu. Sadece şanssız halefinin örtülü bedenini tutuyordu. Geminin sentezcisi için yeni bir hoşnutsuzluktu. Parmakları titredi.

Bates ve Çete sessizce geminin içine geldi. Cunningham ve ben de aramızda Szpindel'in bedeni ile onları takip ettik. Bacaklarım ve yan taraflarımda yeniden bir batma oldu. Artık Cunningham onlara hatırlatacaktı. Onlar için yapabileceği çok fazla şey yoktu aslında. Işıklar yolunun üstüne çıkan her şeyi yakmıştı. Hayati bölgelerime çarpmış olsalardı şimdi ben de ölmüş olurdum.

Çıkıp kapağının önünde tek sıraya girdik. Önde Szpindel vardı. Cunningham topuklarından itiyordu. Ben gövdeye gelene kadar Bates ve çete çoktan güverteye geçmiş her

zamanki yerlerini almıştı. Sarasti konferans masasının ucundan onları izledi.

Gözlükleri yoktu. Böyle bakılınca yumuşak güverte ışığı üzerindeki parıltıyı alıyordu. Çok yakından, çok uzun süre bakarsanız, bu gözlerin bir insana ait olduğunu düşünebilirdiniz.

BioMed, ben gelince süzüldü. Cunningham hastane olarak hizmet veren güverte bölümündeki teşhis koltuğunu gösterdi. Koltuğa çöktüm ve kendimi bağladım. İki metre uzakta, güverteden yükselen bel hizasındaki korkuluğun ötesinde gövdenin geri kalanı yavaşça dönüyordu. Sanki bir ipin ucundaki ağırlık gibi Bates, Çete ve Sarasti'yi sallıyordu.

Konuşulanları duymak için ConSensus'a dokundum. James sessizce ve niyetini belli etmeden konuşuyordu. "Form sabitinde yeni bir biçim fark ettim. Kulak tırmalayan bir şey... Sinyale benziyor. Tünelden aşağı indikçe güçlendi. Takip ettim, sonra bayıldım. Geri dönüş yoluna gelene kadar hiçbir şey hatırlamıyorum. Michelle elinden geldiğince beni bilgilendirdi. Tüm bildiğim bu. Özür dilerim."

Yerçekimsiz bölgeden yüz derece uzakta Cunningham selefini farklı seçenekler içeren bir tabutun içine tıktı. Bilgilendirme sırasında otopsiye kalkışıp kalkışmayacağını merak ettim. Çıkardığı sesleri duyup duyamayacağımızı merak ettim.

"Sascha," dedi Sarasti.

"Evet." Sascha'nın markası olan yavaş konuşması sesini etkilemişti. "Anneyi gezdiriyordum. Öldüğünde sağır ve kör oldum. Üstesinden gelmeye çalıştım ama beni engelleyen bir şey vardı; galiba Michelle'di. Kasten yaptığını sanmıyorum. Sonuç olarak hiçbir şey göremedim."

"Ama bilincini kaybetmedin."

"Bildiğim kadarıyla hep uyanıktım. Sadece tamamen karanlıktaydım."

"Koku? Dokunuş?"

“Michelle tulumuna işediğinde bunu hissettim. Ama başka bir şey fark etmedim.”

Cunningham yanımdaydı. Sigarası dudaklarının arasındaydı.

“Sana hiçbir şey dokunmadı o zaman,” diye tahminde bulundu vampir. “Hiçbir şey bacağına yakalamadı.”

“Hayır,” dedi Sascha. Michelle’in görünmez canavarlar ile ilgili hikâyelerine inanmıyordu. Hiçbirimiz inanmadık. Yaşadığımız her şey bunaklık ile kolayca açıklanabilecekken neden bunu dert edecektik ki?

“Cruncher.”

“Hiçbir şey bilmiyorum.” James’in boğazından çıkan sesin erkeksiliğine hâlâ alışamamıştım. Cruncher işkolikti. Karışık arkadaşını hiç su yüzüne çıkarmazdı.

“Oradaydın,” diye hatırlattı Sarasti. “Bir şeyler hatırlıyor musun?”

“Anne ayırtırmam için bana örnekler gönderdi. Bunlar üzerinde çalışıyordum. Hâlâ bunların üzerinde çalışıyorum,” diye belirtti. “Hiçbir şey fark etmedim. Hepsini bu.”

Asla onu tam okuyamamıştım. Bazen Cruncher Çetenin geri kalanındaki duyusal merkezlerden çok, James’in zihninde çalışan bilinçsiz modüller grubuna daha çok benziyordu. Sarasti “Hiçbir şey hissetmedin mi?” diye üsteledi.

“Sadece örnekler.”

“Belirgin bir şeyler yok mu?”

“Standart fenomat spiraller ve şebekeler. Ama daha bitirmedi. Şimdi gidebilir miyim?”

“Ever. Lütfen Michelle’i çağır.”

Cunningham kendi kendine mırıldanırken yaralarımın özümleyicileri yerleştiriyordu. Aramızda soluk mavi bir duvar vardı. “Isaac bazı tümörler bulmuş,” dedi.

Başımı salladım ve öksürdüm. Boğazım acımişti. Mide bulantısı diyaframıma gelecek kadar ilerlemişti.

“Michelle,” diye tekrar etti Sarasti.

“Burada biraz daha var,” diye devam etti Cunningham. “Kafatasının alt tarafı boyunca. Sadece birkaç düzine hücre diye yakmaya değer görmemişler.”

“İşte.” Michelle’in sesi ConSensu’stan bile zar zor duyuluyordu. Yine de en azından bir yetişkinin ses tonundaydı. “Buradayım.”

“Lütfen hatırladıklarınızı anlatır mısınız?”

“Ben... Ben... Anneyle gezmeğe çıkmıştım. Gittiğinde başka kimse kalmamıştı. Bu yüzden...”

“Bölmeyi yakından gördün mü?”

“Pek değil. Karanlık çöktüğünü hissettim. Ancak geri dönüp baktığımda çoktan kapana kısılmıştık. Sonra arkamda bir şey hissettim. Gürültülü veya sert değildi. Bir çeşit çarpmaydı. Ve... Ve...”

“Özür dilerim,” dedi bir süre sonra. “Biraz baş döndürücü...”

Sarasti bekledi.

“Isaac,” diye fısıldadı Michelle. “O...”

“Evet.” Bir durgunluk. “Çok üzgünüm.”

“Belki düzeltebilirsiniz?”

“Hayır. Beyin hasarı var.” Vampirin sesinde biraz sevgi vardı sanki. Üzerinde çalışılmış bir mimik. Başka bir şey daha vardı; baştan çıkarılmanın eşiğinde belli belirsiz bir açıklık. Benden başka kimsenin duyduğunu sanmıyorum.

Hastaydık ve gittikçe daha da hasta oluyorduk. Avcılar zayıflamış ve yaralanmıştı.

Michelle yeniden sessizliğe gömüldü. Devam ettiğinde sesi biraz gücünü kaybetmişti. “Çok şey söyleyemeyeceğim. Beni yakaladı. Gitmemi izin verdi. Parçalara ayrıldı. Bu lanet olası yerin neden böyle şeyler yaptığını sana açıklayamam. Zayıftım, zayıf. Özür dilerim. Söyleyecek başka bir şeyim yok.”

“Teşekkürler,” dedi Sarasti bir süre sonra.

“Başka bir şey yoksa gidebilir miyim?”

“Evet,” dedi Sarasti. Michelle, Ortakları geçmişe dönerken yüzeyin altına indi. Yerini kimin aldığını görmedim.

“Erbotlar bir şey görmedi,” diye belirtti Bates. “Bölmeden çıkana kadar arkamızdaki tünel boşalmıştı.”

“Öcülerin kaçmak için bolca zamanı vardı,” dedi Cunningham. Ayakları ile güverteye bastı ve bir kolu yakaladı. Alt rambur hareket etmeye başladı. Engellere doğru yanlamasına sürüklendim.

“Sana katılmıyorum,” dedi Bates. “Ancak bu yer hakkında öğrendiğimiz bir şey varsa kendi hislerimize güvenmememiz gerektiğidir.”

“Michelle’inkine güvendin,” dedi Sarasti. Ben gittikçe ağırlaşırken bir camı açtı. Derisi soyulmuş bölmenin yarı saydam mumlu kâğıttan liflerinin arkasında sallanan büyük bir leke, bir erbotun gözü... James’in kafa lambası bariyerin yanlış tarafındaydı. Dron manyetizma cebinden geçerken görüntü biraz sallandı ve devam etti. Titredi ve yeniden devam etti... Altı saniyelik bir salınım.

“Çetenin yanında bir şey gördüm.”

Vampir olmayanlar böyle şeyler görmezdi. Sarasti görüntüyü durdurdu. Sonunda daha çok şey fark etmişti “Kırılım desenleri tek bir ışık kaynağının olduğu açık alanlarda güvenli değildir. Karanlık öğeler, yansıtıcı öğeler görüyorum. İki karanlık nesne, hemen hemen aynı boyutta, ışık saçıyorlar burada bir araya geliyor.” İmleç görüntünün üzerinde belli belirsiz bir yerde göründü. “ve burada. Biri Çete. Diğerinin ne olduğu bilinmiyor.”

“Belki bir saniye,” dedi Cunningham. “Sen bunların hepsini görebiliyorsan neden Su... Yani Michelle hiçbir şey görmedi?”

“Sinestezi,” diye hatırlattı Sarasti. “Sen görüyorsun. O hissediyor.”

BioMed hafifçe sarsıldı. Gövde ile omurga senkronizasyonunu sağladı. Korkuluk güvertenin içine girdi. Köşede bir yerlerde benim onu izlememi izleyen gözleri olmayan bir şey vardı.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı Bates. “Eve biri girmiş.”

Asla böyle konuşmazlardı. Gerçek sesleri ile konuşsaydım yarım düzine farklı dilde, kişisel deyimlerle dolu bir ses karmaşasından oluşan anlamsız bir gürültü duyardınız.

Bazı daha basit tikler de işe yarıyordu: Sascha’nın iyi huylu hınzırlığı, Sarasti’nin geçmiş zaman kullanmaktaki isteksizliği... Cunningham temporal lobu üzerinde çalışılırken kişi zamirlerinin çoğunu kaybetmişti. Ama bu hepsini geçti. Her cümlelerin içinde İngilizce, Hintçe ve Hadzan dili vardı. Hiçbir gerçek bilim adamı tek bir dilin kavramsal sınırları arasında sıkışıp kalıp elinin kolunun bağlanmasını istemez. Bazı zamanlar kendi açılarından tam bir sentezci gibi davranıyorlardı. Erbotlar ile konuşuyorlardı. Hareketler neredeyse anlamsızdı. Sadece sosyal yeteneklerden yoksun olması değildi sorun. Sadece belli bir noktayı aştıktan sonra resmî konuşma lanet olası bir şekilde yavaşlıyordu.

Susan James dışında. Yürüyen çelişki olan bu kadın Birleştirici Dil’e kendini öylesine adamıştı ki anlamlı kılmak için kendi beyninde birleşmeyen parçalarını kesti. Kiminle konuştuğuna dikkat eden bir o var gibiydi. Diğerleri birbirleri ile konuşurken aslında kendi kendilerine konuşuyordu. James’in diğer parçaları bile kendi tarzlarında kendi kendilerine konuşuyor ve diğerlerinin ellerinden geldiğince tercüme yapmalarına izin veriyordu. Bu bir sorun değildi. Theseus’taki herkes karşısındakini okuyabiliyordu.

Susan James için bu sorun değildi. Alıcısına göre kelimele-
rini uydurabiliyordu. Yerine koyuyordu.

Ben bir iletken, boşlukta bir köprüydüm. Sadece bu insan-
ların söylediklerini size iletirsem hiçbir şeyi açıklamış olmam.
Bu yüzden aslında onların ne demek istediğini anlatıyorum
size. Siz de anlayabildiğiniz kadarını anlayacaksınız.

Kendi adına konuşan, dilbilimci ve çete lideri Susan James
dışında.

Yeröte* noktasına ulaşmaya on beş dakika kaldı.
Rorschach'ın saldırma ihtimaline karşı maksimum güvenli
mesafe. Daha aşağıda yapının manyetik alanı Ben'in atmos-
ferini Tanrı'nın serçe parmağı gibi eziyor. Büyük karanlık fir-
tına bulutları bir araya geliyor. Çalkantılı ay büyüklüğündeki
kıvrımlar onların arkasında birbirleriyle çarpışıyor.

Yeröte noktasına on beş dakika. Bates, hâlâ Sarasti'nin fik-
rini değiştireceğini umuyor.

Aslında bu onun hatasıydı. Bu sıkıntıyı da öncekiler gibi
karşılasaydı belki de her şey eskisi gibi olurdu. Sarasti dişleri-
mizi sıkıp; tuzakların, güçlü radyasyonun, manyetik alanların
ve ilkel benliğimizden gelen canavarların arasında devam et-
memize izin verseydi, çok zayıf da olsa bir umudumuz olabi-
lirdi. Ancak Bates öyle yapmadı. Lağımın içinde yüzen diğer
pislikler gibi değildi: o boruları tıkayan bir pislikti.

*Bu şeyin içinde sadece kendi hayatımızı kurtarabileceğimiz
bir konumdaydık. Eğer bize karşı önlemler almaya başlamışsa
bunu riske atamazdık.*

Zirve noktasına on dört dakika. Amanda Bates hâlâ söyle-
diklerinden pişmanlık duyuyor.

* Dairesel olmayan bir yörünge üzerindeki en uzak nokta.

Önceki keşiflerde çeşitli gelişim aşamalarında olan yirmi altı bölme görmüştük. Bunları x-ray ışınlarından geçirdik. Ultrason kullandık. Geçitlere doğru açılmalarını ve yavaşça duvarda kaybolmalarını izledik. Ama Dördü Çetenin arkasından kapanan kalan zar tamamen farklı yaratıktı.

Tetiği çektiğinizde bir antilazer prizması ile karşılaşma ihtimaliniz nedir? Bu normal bir oluşum değildi. Bu şey bizim için hazırlanmıştı.

Bizim tarafımızdan tetiklenmişti.

Başka bir şey daha vardı. Yeröte noktasına on üç dakika kalmıştı ama Bates ev sahiplerinden çekiniyordu.

Her zaman bir yerleri kırıp ya da patlatıp içeri giriyorduk. Bu çok fazla değişmemişti. Ama kilidi kırmak için zorladığımızda sanki hâlâ inşaat halinde olan bir yazlık evi zapt ediyormuşuz gibi düşünüyorduk. Sahiplerinin bir süre ortaya çıkmayacağını düşünüyorduk. Gece tuvalete gitmek için uykudan uyandığımızda ev sahipleri ile karşılaşmayı beklemiyorduk. Artık ev sahibimiz gelmişti ve bir labirentin içinde kaybolmuştu. Bu yüzden yastık altında ne tür silahlar sakladığından endişelenmemiz normaldi.

Bu açılıp kapanan bölmeler her an üzerimize fırlayabilirdi. Kaç tane vardı? Sabitler miydi yoksa hareket ediyorlar mıydı? Bu şeyleri bilmeden yola devam edemezdik...

Başta Bates Sarasti'nin onunla aynı fikirde olmasına şaşır-mış, sonra memnun olmuştu.

Yeröteye ulaşmaya on iki dakika. Yüzeyden bu kadar yüksek ve parazitten uzakta Theseus, Rorschach'ın çarpık, eğri büğrü anatomisi üzerinde açtığımız küçük yaraya bakıyordu. Salyangoz şeklindeki çadırımız yaranın üzerini bir kabuk gibi kapatıyordu.

Efendim. Rorschach'ta yaşayanlar olduğunu biliyoruz. İçinde yaşayanları kışkırtma riskini göze alabilir miyiz? Onları öldürme riskini göze alabilir miyiz?

Sarasti ona pek bakmadı, pek de konuşmadı. Konuşsaydı *sizin gibi canlıların bu yaşa kadar nasıl hayatta kaldığını anlatamıyorum* derdi herhalde.

Yeröteye ulaşmaya on bir dakika. Amanda Bates, bu görevin askerî bir görev olmamasına üzüliyordu. İlk kez böyle hissediyor da değildi.

Deneyi gerçekleştirmeden önce maksimum mesafeye ulaşmayı bekliyorduk. *Rorschach bunu düşmanca bir yaklaşım olarak yorumlayabilir.* Sarasti içinde hiçbir ironi barındırmadan söylemişti bunu. Artık önümüzde duruyordu. ConSensus'un masa üzerindeki görüntülerini izliyordu. Yansımalar çıplak gözlerinde görünüyordu. Arkadaki daha derin yansımaları maskeleyemiyordu.

Yeröteye ulaşmaya on dakika. Susan James, Cunningham'ın birkaç sigara vermiş olmasını isterdi. Duman vantilatörlere doğru kendi yolunu bulurdu. Her neyse, çok da gerekli değildi. Sadece çağ dışı bir uygulamaydı. Bir şeye ihtiyaç duyma durumuydu. Nikotine ihtiyaç duyduğunda duman veya koku olmadan bir bant titremelerini engelleyebilirdi...

Yine de düşündükleri bu değildi. Cunningham'ın neden Sarasti dörtlüsünü araca erkenden çağırdığını, her şeye rağmen neden kendisine bu kadar tuhaf baktığını merak ediyordu. Ben de kendi adıma merak ediyordum. ConSensus'un zaman bildirimlerine baktığımda medikal dosyalara eriştiklerini gördüm. Dosya durum bilgilerini kontrol ettim. Şekillerin yarım küreler arasında geçişine izin verdim. Beynimin bir kenarı bu konferans için olası bir sebep olarak artan oksitoksin hormonuna takıldı. James'in Sarasti'nin zevklerine güvenme ihtimali yüzde seksen ikiydi.

Bunu nasıl öğrendiğine dair fikrim yoktu. Hiç de olmadı. Yeröteye ulaşmaya dokuz dakika.

Rorschach'ın atmosferinin bir molekülü bile yok olmadı.

Şans işte. Yüzeydeki kampın görüntüsü bölünen bir bakteri gibi ikiye ayrılıyordu; bir pencere salyangoz çadırına, diğer görüş alanını genişletmek için geniş bir açt üzerine odaklanmıştı.

Yeröteye ulaşmaya sekiz dakika. Sarasti düğmeye bastı.

Rorschach'ın altında çadırlarımız ayakkabının altında ezilen böcekler gibi ezildi. Delikte bir patlama oldu. Kenarlarından bir kar fırtınası çıktı. Dantel gibi karmaşık kıvrımlar oluşturdu. Atmosfer vakumlandı. İnceldi, kristalleşti. Kamp zemininin etrafındaki alan parladı. Güzel denebilirdi.

Bates, bunun güzel olduğunu düşünmüyordu. Bu kanyan yarayı Cunningham'ın gibi ifadesiz bir yüzle izledi. Fakat çenesi kilitlenmişti. Gözleri görüntüler arasında gidip geliyor-du: nesnelerin gölgelerin arasında kayboluşunu izliyordu.

Rorschach sarsıldı.

Atık tankları ve arterler titredi. Sismik titremeler tüm yapı boyunca yayılıyordu. Merkez üssü dönmeye başladı. Büyük bir parça kendi eksenini etrafında dönüyordu. Tam ortadan bir ayrılma oldu. Birbirlerine karşı dönen parçaların arasında gerilim noktaları belirdi. Yapı yumuşadı ve esnedi. İki ucundan dönerek ve büzülerek kendini bir sosis zincirine ekliyor gibiydi.

Sarasti dilini şaklattı. Kediler pencerenin diğer tarafındaki bir kuşu izlerken böyle sesler çıkarırdı.

ConSensus sanki bir şeyler birbirine sürtünüyormuş gibi bir ses çıkardı. Yüzeydeki ses alıcılarından bilgiler geliyordu. Jack'in kamera kontrolleri yine dondu. Gönderdiği görüntü eğri büğrü ve nokta noktaydı. Alıcı yeraltında sıkıştığımız deliği gösteriyordu...

İniltiler durdu. Kristal yıldız tozlarından oluşan son bir bulut da boşlukta yok oldu. Maksimum büyütmeyle bile zar zor görünüyordu.

Kimse yoktu. En azından görünür kimse.

Kamp yerinde ani bir hareketlenme oldu. Başta Jack'in verilerinde statik bir etki oluştuğunu düşündüm. Yüksek kontrastlı hatlar boyunca oynadığını düşündüm. Ancak öyle değildi. Bir şey yaktığımız deliğin kenarları boyunca hareket ediyordu. Orada bir şeyler oynayıyordu. Kesikli yüzden dışarı çıkan ve yavaşça karanlığa karışan binlerce gri misel. "O..." dedi Bates. "Sanırım basınçla harekete geçtiler. Bu şekilde oyuğu kapatıyorlar."

Rorschach'ı yaraladığımızdan iki hafta sonra kendini iyileştirmeye başladı.

Yeröte noktası arkamızda kalmıştı. Artık yeniden yaklaşıyorduk. Theseus düşman topraklarına doğru uzun uçuşuna başladı.

Sarasti "O bölmeleri kullanma," dedi.

"Genlerim beynimi kandırdı
Mükemmel hissetmemi sağlayarak yaptı
Küçük yaratıklar böyle yapıyordu
Çoğalmayı planlıyorlardı
Ancak beynin de kendine göre oyunları vardı
Zevk al ama ısırma
Buraya vasktomide geldim.
Genlerim bu akşam birbirini beceriyor"
– *The r-selectors, Trunclade*

İlk seks – gerçek seks diye ısrar ediyordu Chelsea – zamanla kazanılan bir zevkti. Zorla nefes alma, gözenekler ve kirle dolu terli tenin yapışkanlığı, farklı istekleri ve beğeniler olan tamamen başka bir insan... Kesinlikle hayvansı bir şeydi. Yine de milyonlarca yıldır bunu yapıyorduk. Ancak bu üçüncü dünya

şehveti çabalama ve çatışma içinde uyumsuzluk örnekleri ile ortaya çıkmıştı. Kavuşmak diye bir şey yoktu. Sadece birbirinin ritmine ayak uyduran bedenlerin birleşmesi vardı. Üstünlük çabasıydı. Her biri, diğerini zorluyordu.

Chelsea bunu aşkın en saf hâli olarak yorumluyordu. Ben bunu göğüs göğüse bir kavga gibi düşünüyordum. Kendi menümdeki yaratımlar veya başka birinin teninden önce ben her zaman kontrastı, dokuyu ve davranışları seçiyordum. Bedensel işlevler, arzulara karşı direnme, dilinizi köküne kadar kazıyan ve yüzünüzü yapışkan ve parlak bir hâlde bırakan cilveleşmeler; hepsi sadece oyundu. Mazoşistler için farklı seçenekler vardı.

Ancak Chelsea için hiç seçenek yoktu. Onunla her şeyin bir standardı vardı. Onu şımartmıştım. Sanırım onun benim beceriksizliklerime sabır göstermesi kadar ben onun sapıklıklarına sabır gösteremiyordum. Bunu yapmak çaba gerektiriyordu. Chelsea etrafındaki her şey hakkında tartışabilirdi. Tuhaf, anlaşılmaz ve meraklı bir kedi gibiydi. Uyarmadan saldırıyordu. Canlı olmaktan hâlâ çok büyük keyif alıyordu. Fevri ve coşkuluydu, insanlara önem veriyordu. Beni tanımak istiyordu, bilmek istiyordu.

Ama benim için bu bir sorundu.

“Yeniden deneyebiliriz,” demişti bir keresinde ter ve feromon içinde kalmışken. “İstemezsen ne için üzüldüğünü hatırlamazsın bile.”

Gülümsedim ve uzaklara baktım. Aniden yüzü kaba ve çirkin göründü. “Şimdiye kadar kaç kere denedik? Sekiz? Dokuz?”

“Sadece mutlu olmanı istiyorum. Cyg. Gerçek mutluluk büyük bir hediyedir ve istersen bunu sana verebilirim.”

“Benim mutlu olmamı istemiyorsun,” dedim memnuniyetsiz bir halde. “Beni değiştirmek istiyorsun.”

Bir an boğazımın içine doğru mırıldandı. “Ne?”

“Beni daha uysal bir şeye dönüştürmek istiyorsun.”

Chelsea başını kaldırdı. “Bana bak.”

Başımı çevirdim. Yanağındaki renk pigmentleri soldu. Dövmesi değişti ve omzuna doğru kanat çırpı.

“Gözlerime bak,” dedi Chelsea.

Cildinin beyazlığı üzerinde görünen kılcal damarların oluşturduğu kusurlu görüntüye baktım. Bu defolu, çürüyen organların beni nasıl olup da hipnotize ettiğini düşününce kafam karıştı.

“Bak,” dedi Chelsea. “Sen ne demek istiyorsun?”

İç çektim. “Bunu bir dostluk gibi yansıtmaya çalışıyorsun. İkimiz de bunun bir yarış olduğunu biliyoruz.”

“Yarış mı?”

“Beni kendi kurallarına göre yaşamak için manipüle ediyorsun.”

“Hangi kurallar?”

“Bu ilişkide uyulmasını istediğin kurallar. Seni suçlamıyorum Chelsea. Uzunca bir süredir birbirimizi değiştirmeye çalışıyoruz. Bu insanca bir davranış bile değil; bu bir memeli davranışı.”

“Buna inanmıyorum.” Başını salladı. İnce saçları yüzüne çarptı. “Yirmi birinci yüzyılın ortasında cinsiyetler savaşı zirvaları ile mi saldırıyorsun bana?”

“Öyle olduğunu farz edelim. Hareketlerin çok radikal. Eşini sana köle olması için programlıyorsun.”

“Aslında benim seni değiştirmeye çalıştığımı düşünüyorsun değil mi? Seni bir köpek yavrusu gibi eğittiğimi?”

“Sen içinden geldiği gibi davranıyorsun.”

“Bana bunları söylediğine inanamıyorum.”

“Bir ilişkide dürüstlüğe önem verdiğini sanıyordum.”

“Ne ilişkisi? Sana göre böyle bir şey yok ki. Bu daha çok karşılıklı tecavüz veya onun gibi bir şey.”

“Buna ilişki deniyor işte.”

“Bana böyle şeyler söyleme.” Oturdu ve bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Sirtına bana döndü. “Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Elimden gelen bu kadar. Sadece seni mutlu etmek istiyordum.”

“Buna inandığımı biliyorum,” dedim sakince. “Bunun bir strateji olmadığını biliyorum. Bu kadar derinden gelen bir his stratejik olamaz. Doğru geliyor, doğal geliyor. Doğanın bize oynadığı bir oyun.”

“Birinin lanet olası oyunu.”

Yanına oturdum. Omuzumla ona dokundum. Benden uzaklaştı.

“Bu işleri biliyorum,” dedim bir süre sonra. “İnsanların neler yaptığını biliyorum. Bu benim işim.”

Onun da işiydi. Geçimini sağlamak için beyinleri birleştiren birinin alt katmanda yaşanan bu tür bir bağlanmanın farkında olmama ihtimali yoktu. Chelsea sadece bunu görmezden gelmeyi seçmişti. Haklı öfkesine gölge düşürecek şeyleri kabul etmemişti.

Ben de bunu söylemiştim, söylediğimi sanıyordum. Sistemin ne kadar strese dayanabileceğini biliyordum ama yıkıcılığını test etmek için hazır değildim. Onu kaybetmek istemiyordum. Yaşamak ile ölmek arasındaki farkı bana hatırlatan bu güvenlik hissini kaybetmek istemiyordum. Sadece birazcık geri çekilmek istiyordum. Sadece nefes alabileceğim bir alan istiyordum.

“Bazen tam bir pislik oluyorsun,” dedi.

Görev tamamlanmıştı.

Önceliğimiz dikkat ve güvenlikti. Bu kez bir saldırı kuvveti gibi geliyorduk.

Scylla, Rorschach'a doğru iki g ile yaklaşıyordu. Yörüngesi, parçalanan kamp yerinde sona eren düzgün ve öngörülebilir bir yay şeklindeydi. Belki de oraya inecek ti. Bütün bildiğim Sarasti'nin, mekiği de kendi kendine bazı şeyler toplamak için programladığı, iki gemili bir görev planladığıydı. Öyle olmasaydı bizimle gemiye binmezdi. Scylla bizi yeni iniş noktasından yaklaşık elli kilometre geride fırlattı. Bizi yumuşak bir iniş ve hızlı bir kaçış için ancak yeterli yakıta sahip basit bir iniş modülüyle terk etti. Bu aracı kontrol edemiyorduk bile. Başarımız tahmin edilemezliğe bağlıydı ve kendimiz bile ne yaptığımızı bilmezken ne yapacağımız nasıl tahmin edilebilirdi ki?

Sarasti'nin mantığı; vampir mantığı. Kısmen anlayabildiğimiz şey; Rorschach'taki deliği kapatan muazzam bozulma, çeteyi tuzağa düşüren kapıdan çok daha yavaş ve büyüktü. Düşen kapılar, kütle yeniden dağıtılana ya da refleksleri harekete geçirecek yaylar sıkıştırılana kadar kullanılmamıştı. Bu bize yeni bir bakış açısı sağladı. Aslanlar bizim gelişimizi tahmin edene ve önceden tuzaklar kurana kadar delikten içeri girebilirdik. Onlar bu işleri tamamlamadan önce de çıkabilirdik.

"Otuz yedi dakika," demişti Sarasti. Bu sonuca nasıl varıldığını hiçbirimiz anlayamamıştık. Sadece Bates yüksek sesle sormaya cesaret edebildi. Bates'e baktı. "Anlamazsın."

Vampir mantığı. Kesin bir varsayımdan belirsiz bir sonuca... Hayatımız buna bağlıydı.

Newton'u atılan zarlarla bir tutan programlanmış algoritmaları izlemişti. Hızımız rastgele değildi. Yarış yollarından, büyüme alanlarından, kaçış yolundaki görünmeyen alanlardan, ölü alanlardan ve kesilen bölümlerden kurtulduk. ("Bunları atlamak sıkıcı," dedi Sarasti.). Sadece yapının yüzde onu çalışıyordu. Asıl varış yerimizden sekiz kilometre uzakta

çalıların arasına indik. Son varış yerimizin ortasında tam etki noktanızı tahmin etmemize yarayacak bir yol yoktu.

Başarabilirse Rorschach kazanmayı hak etmiş demektir.

Yere yaklaştık. Çirkin, devasa dallar ve boğumlu kollar baktığımı her yerde gökyüzüne uzanıyordu. Uzaktaki yıldız manzarasını kapattığını ve yakındaki dev gezegeni siyah damarlı pürüzlü bir mozaik haline getirdiğini görebiliyordum. Üç kilometre ya da belki otuz kilometre ötede, sessizce patlayan yüklü parçacıkların, yırtılan sisin ve donan atmosferin en yoğun olduğu nokta vardı. Çok solgunlaştığında bile küçücük şeyleri görebiliyor, karmaşık spiraller içinde dönen şeritleri fark edebiliyordum. Rorschach'ın manyetik alanı, binanın radyoaktif yağmur içinde aldığı her nefesi belirliyordu.

Daha önce bunları hiç çıplak gözle görmemiştik. Yıldızlı bir kış akşamında bir orman yangının içine düşmüş bir böcek gibi hissediyordum kendimi.

Fren roketleri ateşlendi. Emniyet kemerim beni hızla geri çekti ve yanımda duran zırhlı bedene çarptım. Sascha, sadece Sascha diye kendime hatırlattım. Cunningham diğerlerini sakinleştirdi, çete bedeni içinde onu tek başına bıraktı. Bunun çoklu kişiliklerde mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Maskesinin altından bana baktı. Tulumunun içinde yüzü görünmüyordu. Gözlerinde hiçbir şey görünmüyordu.

Bu son günlerde çok yaşanıyor. Cunningham bizimle birlikte değildi. Sarasti görevlendirme yaparken kimse neden olduğunu sormadı. Biyolog şimdi arkasında kimsenin olmadığı, onarılmış bir yedekti. Yeri doldurulamaz ekibimizin yeri doldurulamayacak ikinci kişisiydi.

Benim elimi güçlendirmişti. Bahis oranı bire üçtü.

Sessiz bir çarpma modülü titretti. Tekrar ileri, Bates'in ve iki yanda sıkıcı bağlanmış dronların ötesine baktım. Kızağa monte edilmiş patlayıcı enjeksiyon düzeneği ve bu düzeneğe

bağlı şişme geçit, Rorschach'ın bedenini bir hücreye saldıran virüs gibi delip geçcekti. İğne gibi çok ince ve uzun bacaklı garip aletler küçülerek görüş alanımdan çıktı. Birkaç dakika sonra önümdeki simsiyah yüzeyde nokta kadar küçük bir sodyum güneşi parladı ve söndü: İçindeki atomları tek tek sayabileceğiniz kadar küçük bir antimadde bombası doğrudan gövdeye çarpmış ve patlamıştı. Bu seferki, ilk randevumuzdaki çekingen ön sevişmeden çok daha sertti.

Giriş kanalı hâlâ şişerken sert bir iniş yaptık. Temas anında erbotlar nüzullerinden ufak gazlar çıkararak kızağı terk ettiler. Çevremizde koruyucu bir kalkan oluşturdular. Bates de kemerini çözdü. Kayışlardan kurtulunca doğrudan şişen geçide doğru ilerledi. Sascha ile birlikte fiber optik makarasını indirdik. Yarım metre kalınlığa ve bunun üç katı genişliğe sahip bir silindir. Erbotlardan biri geçidin sentetik kumaştan hava kilidini geçerken onun yanından ayrılmadık.

“Haydi, millet gidiyoruz.” Bates şişme bölmenin tutacaklarından birini tutmuştu. “Otuz dakika...”

Sustu. Neden diye sormama gerek yoktu. Öncü birlik patlatılarak açılmış girişin önünde yerlerini almış ve ilk posta kartı gönderilmişti.

Aşağıdan ışık geliyordu.

Bunun işi kolaylaştırdığını düşünmüş olabilirsiniz. Bizim türümüz her zaman karanlıktan korkmuştur. Göremediğimiz şeyler etrafla homurdanıp kükrerken mağaralara ve oyuklara saklanmış veya sessizce ve fark edilmeden gece boyunca beklemişizdir. Ne kadar güçsüz olursa olsun her türlü ışığın gölgeleri delebileceğini, en kötü görseller ile dolu zihinlerde daha az boşluk bırakacağını düşünmüş olabilirsiniz.

Kaymak tutmuş süt gibi parlayan çorbamsı bir karanlığa doğru erbotları takip ettik. Başta atmosfer inceymiş gibi göründü. On metre ötenizdeki her şeyi gizleyen aydınlık bir sis gibi. Bir illüzyon olduğu anlaşıldı. Girdiğimiz tünel üç metre genişliğindeydi ve parmak boyunda ve şeklindeki yanan parçalar ile aydınlatılmıştı. Üçlü sarmal duvarlardan çıkan yaralar gibiydi. İlk girdiğimiz yerde de bunlara benzer ama parlamadıkları için önemli olduğunu düşünmediğimiz çıkıntılar vardı.

“Yakın kızıl ötesinde daha güçlü,” diye bildirdi Bates. Spektrumu kask ekranlarımıza doğru tutuyordu. Hava çingiraklı yılan için şeffaf olabilirdi. Deniz radarları için de. Öncü erbotlar sisi dağıtıp, tünelin on yedi metre ötede bir çeşit odaya doğru açıldığını fark etti. Gözlerimi kısıp o yöne baktığımda sisin içinde yer altını görüyordum. Görüş alanımdan çıkan çeneli bir şeyler görüyordum.

“Haydi, gidelim,” dedi Bates.

Erbotların arasına karıştık. Yolun dışında bir koruma bıraktık. Herkes bir diğerrinin koruyucu meleği oldu. Lazer bağlantısı sayesinde makineler kask ekranlarımızla bağlantı kurabiliyordu. Arkamızda taşıdığımız büyük silindirden salınan ve üzerinde kalın bir koruyucu tabaka olan fiber optik kablolar sayesinde birbirleriyle de bağlantı kurabiliyorlardı. İdeal olmayan koşullarda, ideal olmasa da herhalde en iyi çözüm buydu. Gergin korumalarımız bizi gizli köşelerdeki ve karanlık deliklerdeki tehlikelere karşı koruyacaktı.

Evet. Yalnız yolculuklar. Ya grubu ayırmak zorunda kalacaktık ya da daha az yere hâkim olacaktık. Biz grubu böldük. Altın arayan hızlı haritacılar gibiydik. Burada yaptığımız her eylem inançla ilgiliydi; Rorschach’ın iç mimarisinin bile bazı temel kurallara uygun olacağına dair inanç. Eski nesiller kötü ve kaprisli ruhlara tapındılar. Biz ise düzen içindeki bir evrene

inandık. Burada Şeytanın karnında atalarımızın gerçeği yakamaya yakın olduğuna inanmak daha kolaydı.

Tünel boyunca ilerledik. Varış noktamız insan gözüyle zar zor görünüyordu: Farklı yönlerden gelen bir düzine tünelin birleştiği bir kesişim odası. Hareketli noktalar parlak yüzeyler üzerinde parlıyordu. Çıkıntılar ıslak kalaya bastırılmış toplar gibi görünüyordu.

Bates ve Sascha'ya baktım. "Kontrol paneli?"

Bates omuz silkti. Erbotlar her tünele ses dalgaları yolladılar. Kask ekranım ekolara göre üç boyutlu bir model çıkardı. Görünmeyen bir duvara atılmış şerit boyalara benziyorlardı. Bir sinir düğümünün merkezindeki noktalar gibiydik. Büyük boş bir evi dolduran parazitlere benziyorduk. Her bir tünel farklı yönlere doğru kıvrılıyordu. Sonar görebileceğimiz mesafeyi birkaç metre daha uzatıyordu. Ne gözler ne de ultrason karar vermeyi kolaylaştırmıyordu.

Bates daha önce kimsenin ayak basmadığı bir yola doğru ilerlemeden önce diğer yollardan birini gösterdi, "Keeton" ve bir başkasını "Sascha."

Rahatsız olmuş bir hâlde kendi yoluma baktım. "Dikkat etmem gereken bir şey var mı?"

"Yirmi beş dakika," dedi.

Döndüm ve bana verilen yolda yavaşça ilerledim. Yol saat yönünde kıvrılıyordu. Uzun, dikkat çekici bir spiraldi. Yirmi metre sonra bu sisli görüntü olmasaydı bile yolun kıvrımı görüş açımı engellemeye başlamıştı. Erbotum tünel boyunca ilerlemeye devam etti. Sürekli olarak çıkardığı sonar sesi binlerce dişin birbirine vuruşunu hatırlatıyordu. Kesişim odasındaki makaradan ona uzanan kablo dışarıyla tek bağımızdı.

Onun tasmaı bize rahatlık sağlıyordu, ama kısaydı. Erbot en fazla doksan metre gidebilirdi, daha ileri gidemezdi. Onların koruyucu kanatları altında kalmak için kesin emir

almıştık. Bu karanlık dolu delik bizi cehenneme gönderebilirdi. Gerçi onu bu kadar uzağa kadar takip edeceğimi de sanmıyordum. Kendimi pek cesur biri olarak görmem.

Aslında sadece elli metre gidecektik. Elli metre sonra kuyruğumu bacaklarımızın arasına sıkıştırıp geri dönecektik. Bu arada dişlerimi sıkmam, odaklanmam ve her şeyi kaydetmem gerekiyordu; gördüğün her şeyi, demişti Sarasti. Elinden gelenin daha da fazlasını. Rorschach bizi bunaklara dönüştürmeden önce bu sınırlı sürenin sonuna varmayı umuyorduk.

Etrafımdaki duvarlar sarsıldı ve henüz öldürülmüş bir ceset gibi titredi. Zayıf kıkırdamaya benzer ses çıkaran bir şey önümden geçip gitti.

Odaklan. Kaydet. Erbotlar görmüyorsa gerçek de değildir.

Altmış beş metre ileride hayaletlerden biri başlığımın içine girdi. Görmezden gelmeye çalıştım. Ama bu hayalet gözümün ucu ile gördüğüm bir şey değildi. Maskemin tüm ön tarafını kaplıyordu. Benimle kask ekranım arasında süzülüyordu. Dişlerimi sıkıp ileri doğru bakmaya çalıştım. Ortadaki sönük kırmızı ışık huzmesine baktım. Bates ve James yazan pencerelerdeki sarsıntılı görüntüyü izlemeye çalıştım. Oralarda bir şey yoktu. Ama burada gözlerimin önünde, Rorschach'ın en son kafayı yediren, lekeli parmak izi sonar görüntüsünün önünde süzülüyordu.

“Yeni semptom,” diye bildirdim. “Çevresel olmayan sanrı, hareketsiz ve şekilsiz.”

Bates yazan giriş belirdi. “Keet...” Pencere kapandı ve aynı anda ses kesildi.

Sadece Bates'in penceresi değil. Sascha'nın görüntüsü ve dronların sonar bağlantıları da titredi ve aynı anda söndü. Tulumumdan gelen bildirimler ve yanıp sönen *BAGLANTI KESİK* yazısı hariç kask ekranım tamamen boşaldı. Dönüp baktığımda erbot hâlâ yerindeydi. Sağ tarafımda dört met-

re ileride göğsüne takılı kırmızı tırnak şeklindeki optik yuva açıkça görülüyordu.

Silah yuvaları da görünüyordu. Beni hedef almışlardı.

Donup kaldım. Dron onu korkutan elektromanyetik bir şey görmüş gibi ürperdi. Bana veya arkamdaki bir şeye bakıyordu...

Dönmeye başladım. Başlığım aniden parazit ile doldu. Bir ses duydum.

"...hareket et... lanet herif... Kee sakın..."

"Bates? Bates?" *BAGLANTI KESİK* yerine başka bir simge belirdi. Erbotlar bilmediğim bir nedenle radyo kullanıyordu. Dokunabilecek kadar yakın olmalarına rağmen sinyali çok zor alabiliyordum.

Bates'in konuşması karıştı. "sağında... Önünde..." Sascha'nınki biraz daha anlaşılır oldu. "Görmüyor mu?"

"Neyi görmüyorum Sascha? Biri neyi görmem gerektiğini söyleyin."

"Oku. Keeton okuyor musun?"

Bates sinyalin üstüne geldi. Statik bir okyanus dalgası gibi kükredi. Arkasından kelimeleri duyabiliyordum. "Evet! NE..."

"Kesinlikle hareket etme. Sakın hareket etme. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı." Dron beni görüş alanından ayırmadı. "Ne?"

"Önünde bir şey var Keeton. Doğrudan seninle erbotun arasında. Göremiyor musun?"

"Hayır. Kask ekranım bozuldu."

Sascha araya girdi. "Nasıl göremez? Hemen önünde..."

Bates lafını kesti. "Bir insan boyunda, simetrik ve yuvarlak. Sekiz, dokuz kolu var. Sanki uzantı gibi ama eklemleri var. Çok korkutucu."

"Hiçbir şey görmüyorum," dedim. Ama gördüm. Bir şe-

yin bana yaklaştığını gördüm. Theseus'un güvertesinde hücremde gördüğüm şeyin bana yaklaştığını gördüm. Geminin gövdesinde hareketsizce duran, bizim planlarımızı izleyen şeyi gördüm.

Michelle'in cenin şeklinde kıvrıldığını gördüm. *Göremezsin. Bu görünmez...*

"Ne yapıyor?" dedim. *Neden göremiyorum? Neden göremiyorum?*

"Tam orada süzülüyor. Sallanıyor. Lanet olsun. Keet..."

Erbot yana savruldu. Sanki biri tokat atmıştı. Duvara çarptı ve aniden lazer bağlantısı geri geldi. Kask ekranım birden akıllandı. Bates'in ve Sacha'nın bakış açısından uzaylı tünelleri görünüyordu. Orada bir sürü kolu olan denizyıldızına benzer bir şey vardı.

Çete dönemecin arkasında hızla hareket ediyordu. Bu şeyi artık neredeyse kendi gözlerimle görebiliyordum. Bir tarafa doğru titreşen ateş yıldırımları gibiydi. Çok büyüktü ve hareket ediyordu. Ama gözlerimi ona odaklamaya çalıştığım anda netliği kaybediyordum. *Gerçek değil*, diye düşündüm. Histerik bir şekilde rahatladım. *Bu sadece başka bir sanrıydı*. Sonra Bates görüntüye geldi, oradaydı ve titremiyordu. Kendinden emindi. Olasılık dalgasının ve katı, inkâr edilemeyen kütlelerin toplamından başka bir şey değildi. En yakın duvarı tuttu, başlarımızın üzerine doğru ilerledi. Eklemlili kollar kırbaç gibi sallanıyordu. Aniden başımın arkasında bir çatırtı hissettim. Artık serbestçe hareket edebiliyordum. Bir şey yanmıştı ve dumanlar tütüyordu.

Kesik kesik bir ses. Durmaya başlayan makinenin azalan gürültüsü. Üç erbot geçiş yolunun ortasında havalandı. Biri uzaylı ile karşılaştı. Bir an zırhının içine doğru kayan ölümcül hortum gözüme takıldı. Ağzını kapatmadan önce Bates erbotu vurdu.

Optik bağlantılar ve üç akciğerin nefes sesi başlığımı doldurdu.

Çevrimdışı olan erbot karanlığın içine sürüklendi. Uzun iskelet duvara yavaşça çarptı. Yanık ve etsiz kemikler. Gemi-deki görüntülere pek de benzemiyordu.

Nedendir bilmem ona dokunamadım. Ona dokunmama-yı daha güven verici buldum.

Bates yeni emirler verene kadar iki aktif erbot sisin içinde bekledi. Biri leşle ilgilenirken diğeri saldırıya uğrayan arkadaşını yakaladı. Bates ölü erbotu tuttu ve iplerini kesti “ Geri çekil. Yavaşça. Arkandayım.”

Jetlerimi ateşledim. Sascha duraksadı. Göbek bağı gibi korumasız teller etrafımızda süzüldü.

“Şimdi,” dedi Bates. Kendi tulumundan çıkan bir kabloyu doğrudan çevrimdışı olan erbota taktı.

Benden sonra Sascha hareket etti. Bates en arkaya geçti. Kask ekranıma baktım; çok kollu canavarlar her an belirebilirdi.

Gelmediler. Ama Bates’in makinesinin yanındaki karar-mış şey yeterince gerçektir. Halüsinasyon değildi. Korku ve sentezin anlaşılabilir bir yaratımı da değildi. Rorschach işgal edilmişti. İşgalciler görünmüyordu.

Belki bazen, arada bir...

Evet, tabi. Birini öldürmüştük.

Vakum oluşturur oluşturmaz Bates devre dışı kalmış erbotu havaya attı. Kapalı kaldığımız süre boyunca, arkadaşları onu, geride soğutucu buhardan başka bir şey kalmayana kadar ateş ederek hedef alıştırması için kullandılar. Tamamen yok olmadan önce Rorschach bu soluk plazmayı bile ince bir çizgiye dönüştürmüştü.

Theseus'a dönerken yarı yolda Sascha binbaşıya döndü: "Sen..."

"Hayır."

"Ama işi kendi kendilerine mi batırdılar? "Kendiliğinden."

"Onları köleleştirdiğimiz için, hayır."

"Sence neden? Hata mı, yüksek radyasyon mu?" Bates yanıtlı vermedi.

Biz geri dönene kadar Cunningham Theseus'un omurgasında başka bir tümör yetiştirdiğini haber verdi. Teleoplar ve alıcılar ile gerçekleştirilmiş bir uzaktan ameliyat. Biz gemiye binerken hayatta kalan erbotlardan biri gövdeyi yakaladı ve biz her şeyi içeri taşıyana kadar öyle kaldı.

Başka bir ön otopside de yeniden doğmuş olarak çıktık. Parçalara ayrılan uzaylının holografik hayaleti yüzen korkunç bir canavar gibi ConSensus'ta yükseliyordu. İnsan omurgasına benzer kolları etrafa yayılmıştı. Masanın etrafına oturduk ve ilk lokmayı başkasının almasını bekledik.

"Mikrodalga ile vurmanız gerekiyor muydu?" dedi Cunningham masaya vurup. "Hayvanı komple pişirmişsiniz. Her bir hücresi içten dışarı doğru patlamış."

Bates başını salladı. "Bir hata oldu."

Kadına ters ters baktı. "Hareket halindeki bir hedefi tam on ikiden vuran bir hata. Bana çok da hata gibi gelmedi."

Bates sakince baktı. "Biri otomatik hedeflemeyi kapalıdan açığa getirmiş. Bozuk para atmak gibi. Rastgele."

"Rastgele..."

"Yeter Cunningham. Şu anda saçmalık dinlemek istemiyorum." Gözlerini yuvarlayıp leşe baktı. Başının üzerindeki bir şeye odaklandı. Bakışlarını takip ettim. Sarasti sanki bir çayır faresinin üzerine konan, Coriolis rüzgârında süzülen bir baykuş gibi bize baktı.

Bu sefer maskesi de yoktu. Kaybetmediğini biliyordum. Gözlerini Cunningham'a dikti.

“Ne buldun.”

Cunningham yutkundu. Parmakları ile ekrana dokunduğunda renk kodları ile aydınlatılmış bir uzaylı anatomisinin bölümleri ve parçaları göründü. “Pekâlâ. Hücresel seviyede size pek fazla bir şey söyleyemem. Bunun için pek fazla doku kalmamış. Büyük morfoloji kapsamında görebileceğiniz gibi denek sırttan karına doğru basık ve radikal anlamda simetrik. Kalkerli dış iskelet, keratinli plastik kütikül. Özel bir şey yok.”

Bates şüpheyle baktı. “Plastik cilt ‘özel bir şey’ değil mi?”

“Şartlar düşünüldüğünde biraz Sanduloviciu plazma olmasını bekliyordum. Plastik basit anlamıyla rafine edilmiş petroldür. Organokarbon. Bu şey karbon bazlı. Bizimkilerden çok daha zorlu proteinlerden oluşmasına rağmen protein bazlı da denebilir. Lateral destekleme için çeşitli sülfür bağları. En azından erbotların doğasını değiştirmedeği parçalardan bunu söyleyebiliyorum.” Cunningham bizim arkamıza doğru baktı. Dikkati kesinlikle başka yerlerdeydi. Uzak alıcıları takip ediyordu. “Yaratığın dokusu manyetit ile doyurulmuş. Dünya üzerinde bu maddeleri yunusların beyninde, göçmen kuşlarda ve bazı bakterilerde kısacası manyetik alanı kullanarak gezinen ve yerini bulan şeylerde bulabilirsiniz. Makro yapılara geçtiğimizde elimizde içi hava dolu dâhili iskelet olduğunu görüyoruz. Kas sisteminden bunu anlayabiliyoruz. Kas dokusu, koldaki her bir bölümü sıkı veya rahatlatan bir kese sistemi ile gazları sıkıştırıyordu.”

Cunningham’ın gözlerine gelen ışık sigarasına odaklanacak kadar uzun süre orada kaldı. Sigarasını ağzına götürdü. Derin bir nefes aldı ve indirdi. “Her kolun altında kasılarak açılıp kapanabilen bir delik olduğuna dikkat edin.” Sanal iskeletin üzerinde zayıf balonlar turuncu turuncu parlıyordu. “Bunlara dışkılık adı verilir. Her şey buraya açılıyor. Aynı delikten yemek yerler, nefes alırlar ve boşaltım yaparlar. Başka büyük deliği yok.”

Çete Sascha'nın iğrendiğini belirten bir yüz ifadesi takındı. "Bunca şey birbirine karışmıyor mu? Biraz verimsiz gibi."

"Birine bir şey tıkanırsa başka sekiz kapı daha var. Bir tavuk kemiği boğazına takılıp boğulduğu zaman bu kadar *verimsiz* olmayı belki sen de isteyebilirsin."

"Ne yiyorlar?" diye sordu Bates.

"Söyleyemem. Dışkılığın içinde mide benzeri kaslar buldum. Bu da bulduklarını çiğneyebildikleri veya en azından eskiden çiğnediklerini gösterebilir. Bunun dışında..." Ellerini açtı. "Bu kaslar yeteri kadar şişirildiği hava geçirmez oluyorlar. Üst deri ile birlikte bu organizmanın vakum ortamında hayatta kalmasını sağlıyorlar. Bana nasıl olduğunu sormayın ama bu canlının ortamdaki radyasyonla başa çıkabildiğini de biliyoruz. Genleri her ne kullanıyorsa bizim kullandığımızdan daha muhteşem bir şey olmalı."

"Demek uzayda hayatta kalabiliyor," diye mırıldandı Bates.

"Yunus nasıl su altında yaşayabiliyorsa; sadece sınırlı bir süre için."

"Ne kadar?"

"Emin değilim."

"Merkezi sinir sistemi," dedi Sarasti.

Bates ve Çete aniden sustu. James'in şaşkınlığı Sascha'ya da geçmişti.

"Merkezi bir şey yok. Sinir dokusu oluşumu hatta duyu organları bile yok. Vücudu tamamen göz noktaları veya pigment hücreleriyle kaplanmış gibi görünüyor. Her yerde sert kıllar var. Şu anda tek söyleyebileceğim bağımsız hareket ettikleri. Senin yaptığın *hatadan* sonra tüm bu şişmiş lifleri bir araya getirebilseydim belki de bunların sinir lifleri veya tamamen farklı bir şey olduğunu da söyleyebilirdim."

Bates oturduğu yerden dikleşti. "Ciddi misin?"

Başını salladı. “Bu yaratık baştan ayağı küçük kıllarla kaplanmış olsa bile yaptığı şey senin kafandaki her bir saç telini hareket ettirmen anlamına gelecektir. Aynı durum gözleri içinde geçerli. Üst derinin her tarafı yüz binlerce gözle kaplanmış. Her biri iğne ucu kamerası kadar. Fakat her biri bağımsız olarak odaklanabiliyor. Tahminime göre tüm farklı girişler hattın ucunda bir yerde birleşiyor. Tüm beden yaygın tek bir retina gibi hareket ediyor. Teoride bu muazzam bir görsel keskinlik sağlıyor,” diye mırıldandı Bates.

“Dağıtılmış bir teleskop dizini,” diye mırıldandı Bates.

“Her gözün altında bir renk pigmenti var. Pigment bir çeşit renk hücresi. Yani görüntü ile ilgili ama çevresindeki doku ile de bağlantıya geçebiliyor. Bu da mürekkep balığı veya bu kalemun gibi dinamik pigment örnekleri olduğu anlamına geliyor.”

“Arka plan örnek eşleşmesi mi?” diye sordu Bates. “Bu yüzden mi Siri bunu göremedi?”

Cunningham yeni bir pencere açtı ve Siri Keeton ile görünmeyen dans eşinin görüntülerini oynattı. Yaratığın kaygı verici bir şekilde kamerada görünür olduğunu fark etmemiştim. Benim gövdemin iki katı büyüklüğünde bir diskti. Kolları düğümlenmiş kalın halatlar gibi iki yana açılmıştı. Şekiller dalgalar halinde yüzeyinde geziniyordu. Güneş ışığı ve gölgeler sığ bir deniz yatağında oynaşıyordu.

“Gördüğünüz gibi şekiller arka plana benzemiyor,” dedi Cunningham. “Arka fonla hiç ilgisi yok.”

“Siri’nin körlüğünü bununla açıklayabilir misin?” diye sordu Sarasti.

“Sanırım açıklayamam,” diye kabul etti Cunningham. “Normal bir gizlenme davranışından farklı. Ancak Rorschach sizin orada olmayan pek çok şeyi görmenizi sağlıyor. Orada olan bir şeyi görememenizin sebebi de aynısı olabilir.”

“Başka bir halüsinasyon mu yani?” diye sordum.

Cunnigham'ın sigarasından başka bir duman çıktı. “İnsanların görsel sistemini sarsmanın pek çok yolu var. Birden fazla izleyici olduğunda illüzyonun başarısız olması ilginç. Kesin açıklamalar istiyorsanız bana üzerinde çalışmak için bundan daha fazlasını vermeniz gerekir.” Sigara tutan elini yanmış kâğıtların üzerine koydu.

“Ama...” James derin bir nefes aldı. Kendini tuttu. “En azından biraz karmaşık bir şey hakkında konuşuyorduk. Çok kompleks bir şey. Büyük bir işlemci güç.”

Cunningham yeniden başını salladı. “Sinir dokularının vücut kütlelerinin yüzde otuzunu oluşturduğunu tahmin ediyoruz.”

“Öyleyse akıllı bir varlık.” Sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı. “O kadar da değil.”

“Ama yüzde otuz...”

“Yüzde otuz *motor ve duyu sinirleri*.” Başka bir zorluk. “Bir ahtapot gibi. Muazzam sayıda nöron var demek ki. Ama bunların yarısı mahvolmuş.”

“Bana göre bu ahtapot çok akıllı,” dedi James.

“Yumuşakçalar standardında öyle tabi. Ama gözündeki ışık alıcılarının tüm vücuduna yayılması için ne kadar ekstra kabloya ihtiyacın olacağını hiç düşündün mü? Yarım milimetreden iki metreye kadar değişen uzunluklarda üç milyon uzatma kablosuna ihtiyaç duyacaktın. Bu da tüm sinyallerin karışacağını ve senkronize olmayacağını ve bu girdileri mantıklı bir şekilde kavramak için milyonlarca ek mantık kapısına ihtiyaç duyacağınız anlamına gelmektedir. Üstüne bu durum size hiçbir filtrelemenin, yorumlamanın olmadığı, zaman dizisi entegrasyonunun bulunmadığı tek bir görüntü sunacak.” Korku. Durgunluk. “Şimdi hepsini bir araya getirmek veya bunların hepsini tekrar ışık alıcı hücrelere göndermek

için dışarıdan ihtiyaç duyulan ekstra bağlantıları düşünün. Bir de bunun üzerine ışık hücrelerini çalıştırmak için ihtiyaç duyacağınız enerjiyi ekleyin. Yüzde otuz bunun hepsini gerçekleştirebilir ama felsefe ve bilim için bundan daha fazlasına ihtiyaç duyacağını düşünüyorum.” Elini havada salladı. “Bu... Bu...”

“Çırpıcıya benzer şeyler,” diye önerdi James.

Cunningham dili ile dudaklarını yaladı. “Pekâlâ. Bu çırpıcı evrimsel mühendisliğin mutlak bir mucizesi. Ayrıca bir oyuncak olarak da aptal.”

Bir anlık sessizlik oldu.

“Peki, bu ne?” diye sordu James sonunda. “Birinin evcil hayvanı mı?”

“Kömür madeninin içindeki kanarya,” diye önerdi Bates.

“O bile olmayabilir,” dedi Cunningham. “Belki bir akyuvaradan fazlası değildir. Bakım botu belki. Uzaktan kumandalı veya içgüdüyle çalışıyor. Ama millet burada daha büyük sorunları görmezden geliyoruz. Havasız ortamda yaşayabilen bir canlı bu kadar hızlı hareket eden kompleks çok hücreli anatomiye nasıl geliştiriyor? Bu aktivite seviyesi yüksek ATP gerektirir.”

“Belki ATP kullanmıyorlardır,” dedi Bates. Adenozin trifosfat diye düşündüm; hücresel enerji kaynağı.

“ATP ile dolu,” dedi Cunningham. Bu kalıntılarla bile bunu anlayabilirsin. Soru şu: talepleri karşılamak için nasıl bu kadar hızlı sentezleme yapıyor? Hava solumayan bir sistem yeterli olmaz.”

Kimse farklı bir varsayımda bulunmadı.

“Her neyse,” dedi. “Dersin sonu. Kanınızı donduracak detaylar için ConSensus’a bakın.” Boş elindeki parmaklarını oynattı. Spektral tahlil gözden kayboldu. “Çalışmaya devam edeceğim. Bir yanıt bulduğunuzu düşünürseniz gelip bana

söyleyebilirsiniz.” Sigarasını duvara doğru fırlattı ve etrafa baktı.

Diğerleri pek tepki vermedi. Yüz ifadeleri birkaç dakika önce duydukları şeylerin şaşkınlığını gösteriyordu. Belki de Cunningham’ın kızgınlığı genel tabloyu anlamak içinde önemliydi. Belki de indirgemeci bir evrende temel biyokimyasal kurallar türler arası etiketlemede daha öncelikliydi. Bates ve Çete önceki ilişkileri inceliyorlardı. Sadece incelemiyor içinde boğuluyorlardı. Teknik olarak serbest bırakılabileceklerini keşfeden caniler gibi Cunningham’ın bulgularına tutunmuşlardı.

Çünkü çırpıcı ellerimizde öldü. Bundan hiç şüphemiz yoktu. Bu bir uzaylı değildi. Gerçeği değildi. Akıllı değildi. Sadece bir kan hücresiydi. Bir oyuncak kadar aptaldı. Mülke hasar suçu cinayete göre daha hafıftı sonuçta.

“Problemler yaratıldıkları gibi çözülmezler.”

– *Einstein*

Robert Paglino, önce Chelsea ile aramı düzeltti. Bu ilişkinin başlamasına neden olduğu için kendini sorumlu hissetmiş olabilir. Belki Chelsea, *Bayan Her Şeyi Düzelten*, bir görüşme için onu ayarlamıştı. Sebebi her ne olursa olsun QuBir’teki masamıza oturduğumuzda bu davet tam anlamıyla eğlence amaçlı değildi.

Nörotrop kokteyli almaya gitti. Rickard’s ile kaldım.

“Hâlâ eski yöntemler geçerli,” dedi Pag.

“Hâlâ cilve yapıyor,” diye gözlemledim.

“Belli değil mi?” Bir yudum aldı. “Bu profesyonel bir jargon kullanıcısıyla nasıl güçlü bir ilişki kurulacağını öğretiyor.”

“Mesleki dilin bunla ilgisi yok. Bir Koli’yi aptal yerine koymamalıydın.” Gerçeği söylemek gerekirse Pag’in yüz ifadesinden bilmediğim bir şey öğrenmedim. Belki birbirimizi çok iyi tanıdığımızdan onu okumakta hiç zorlanmazdım.

“Pekâlâ,” dedi. “Dökül.”

“Anlatacak bir şey yok. Sadece benim gerçekte kim olduğumu öğreniyor.”

“Kötü.”

“Sana ne anlattı.”

“Bana mı? Hiçbir şey.”

Gözlüklerimin üzerinden baktım.

O da bana baktı. “Onu aldattığını biliyor.”

“Benin ne yaptığımı?”

“Aldatma. Cinsel.”

“O öyle düşünüyor.”

“Ama öyle görünüyor.”

“Hayır, değil. Gaz çıkarmıyor, kavga etmiyor veya ailesi ile tanışmak istemediğinde gözyaşlarına boğulmuyor. Bak o kadını gerçekten seviyorum. Ama yapma böyle. Biriyle en son ne zaman seviştin?”

“Yetmiş dört,” dedi.

“Dalga geçiyorsun.” Asla tahmin edemezdin.

“Kendi çalışmalarımдан fırsat buldukça üçüncü dünya ülkelerinde bazı tıbbi görevler üstlendim. Hâlâ Teksas’ta vur kaçlar devam ediyor.” Kadehini bir dikişte içti.

“Aslında bana doğru bir şeymiş gibi geldi.”

“Orijinallik de eskiyor.”

“Kesinlikle.”

“Ayrıca burada farklı bir şey de yapmıyorum Pag. Kıvranan o. Konu sadece seks de değil. Sürekli soru soruyor, her şeyi bilmek istiyor.”

“Ne gibi?”

“Alakasız şeyler. Çocukluğum, ailem. Kimsenin üstüne vazife olmayan şeyler.”

“Sadece seninle ilgileniyor. Herkesin çocukluk anıları sır değil, biliyorsun.”

“Bilgi için teşekkürler.” Sanki insanlar daha önce benimle hiç ilgilenmemiş gibi. Sanki Helen benim çekmecelerimi karıştırırken, maillerimi kurcalarken, odadan odaya beni takip edip her zaman neden perdelerin çekili olduğunu ve koltukta neden somurttuğumu sorduğunda benimle ilgilenmeye çalışmıyormuş gibi. Benimle öyle çok ilgileniyordu ki ona sırlarımı anlatana kadar benim dışarı çıkmama izin vermiyordu. On iki yaşında kendimi onun merhametine bırakacak kadar aptaldım. *Bu kişisel bir şey anne; bunun hakkında konuşmak istemiyorum.* Daha sonra internette mi, okulda mı başıma bir dert açtığımda sorunun bir kız mı yoksa bir *erkek* mi olduğunu anlamak için ısrar ettiğinde kendimi banyoya attım. Neden kendi aneme güvenemiyordum? Ona hiçbir konuda güvenemeyecek miydim? Israrla kapı çalmaların kesilmesini bekledim; benimle ilgili görünen o sesin susmasını; sonrasında gelen kindar sessizliği. Gittiğinden kesin emin olana kadar bekledim. Dışarı çıkmadan önce tam beş saat bekledim. Ve çıktığımda kollarını birbirine kenetlemiş, gözleri sitem ve hayal kırıklığıyla dolu biçimde koridorun ortasında durduğunu gördüm. *Ailenin asla birbirinin yüzüne kapı kapatmaması gerektiği için o gece banyo kapısını kilitlemişti.* Yine benimle ilgilendiği için.

“Siri,” dedi Pag sakince.

Nefes alış verişim yavaşladı. Yeniden denedim. “Sadece ailem hakkında konuşmak istemiyor, onlarla tanışmak istiyor. Devamlı beni onunkilerle tanışmaya çağırıyor. Sadece Chelsea ile takıldığımı düşünüyordum. Anlarsın ya. Kimse bana aynı hava boşluğunu onunla paylaşmak zorunda olduğumu söylemedi.”

“Öyle mi?”

“Bir kere.” Uzanıyorum, eşyaları alıyorum. Kabul etmiş gibi yapıyorum, arkadaşmış gibi. “Seni görmeye dayanamayan ve aslında midesi bunu kaldırmayan bir grup yabancı tarafından sürekli sarsılmayı istemen harika.”

Pag omuz silkti. Hoş değildi. “Eski moda ailelere benziyor. Sen bir sentezcisin dostum. Bundan daha bozuk dinamiklerle uğraşıyorsun.”

“Diğer insanların bilgileri ile uğraşıyorum. Kendi kişisel hayatımı herkesin gözünün önüne sermiyorum. Melezler ve inşacılar ile çalışsam da onlar ...”

-dokunmuyordu...”

“sorgulamıyordu,” diye bitirdim.

“Biliyorsun Chelsea eski moda bir kız.”

“Tabi işine geldiğinde.”

Biramı yudumladım. “Elinde bir birleştirici olduğunda çok tehlikeli oluyor. Gerçi bu stratejinin hiç işe yaramadığını söylemek biraz zor.”

“Stratejileri.”

Tanrı aşkına bu aslında bir strateji değil. Canımın yandığını görmüyor musun? Mahvoldum Siri. Canım o kadar çok yanıyor ki. Senin yaptığın tek şey de benim taktiklerimi eleştirmek. Ne yapmam gerekiyor? Bileklerini mi keseyim?

Omuz silktim ve arkamı döndüm; *doğal bir hile.*

“Ağlıyor,” dedim. “Yüksek kan şekeri bunu onun için kolaylaştırıyor. Aslında sadece kimya ama o sanki buna bir borç senediymiş gibi sarılıyor.”

Pag dudaklarını ısırdı. “Bunun bir oyun olduğunu göstermez.”

“Bunların hepsi oyun, hepsi strateji. Biliyorsun.” Homurdandım. “Onun vücuduyla ilgilendiğim için mi bana küstü?”

“Bunun tensel bir şey olması kadar bunu ona söylemenle-

nin de önemli olduğunu düşünüyorum. Bir ilişkide dürüstlük konusunda ne hissettiğini biliyorsun.”

“Tabi. Hiç dürüstlük istemiyor.” Bana baktı.

“Bana biraz destek ol Pag. Bazen bakışlarının beni ürkütüğünü ona söylemem gerektiğini düşünüyorsun.”

Robert Paglino denen sistem sessizce oturdu ve ilaçlarını içti. Söyleyeceği şeyleri sıraya dizdi. Derin bir nefes aldı.

“Bu kadar aptal olabildiğine inanmıyorum,” dedi.

“Peki, aydınlat beni.”

“Elbette, sadece gözlerinin ondan başkasını görmediğini, yüzündeki gözenekleri ve sabah nefesini sevdiğini, on çimdik hakkın varken neden birincide durduğunu söylemeni istiyor. Ama bu ona yalan söylemeni istediği anlamına gelmiyor aptal herif. Bunların hepsinin gerçek olmasını istiyor. Neden olmasın ki?”

“Ama öyle değil,” dedim.

“Tanrım. Siri, insanlar akılcı değil. Sen akılcı değilsin. Biz düşünen makineler değiliz. Biz sadece hisseden makineleriz. Düşünme işi sonra gelir.” Derin bir nefes ve bir yudum aldı. “Bunu biliyorsun değil mi? İşin bu değil miydi? En azından...” Sırıttı. “Sistem biliyor.”

“Sistem.”

Beni ve benim protokollerimi kastediyordu: Çin Odamı.

Derin bir nefes aldım. “Herkesin üzerinde işe yaramıyor sen de biliyorsun.”

“Fark ettim. Dibine kadar gömüldüğün sistemleri okuyamıyorsun değil mi? Gözlemci etkisi.”

Omuz silktim.

“Pekâlâ,” dedi. “Kendine ait bu kadar fazla özel alan isteyeceğini düşünmezdim.”

Ağzımdan çıkıvermişti. “Chelsea gerçek bir tane istediğini söyledi.”

Kaşlarını kaldırdı. “Gerçek ne?”

“Çin Odası. Daha iyi kavrayacağını söylüyor.” Qube mırıldandı ve birkaç dakika etrafımızda tıkırdadı. “Neden öyle dediğini anlayabiliyorum,” dedi Pag sonunda. “Ama sen... Sen iyi başa çıktın koza-adam.”

“Bilmiyorum.”

Başını empatiyle salladı. “Üzerinde az gezilen yollar hakkında ne söylediklerini bilirsin. Kendi yolunu kendin yaparsın. Neden bilmiyorum. Ayak parmaklarını kullanarak kaligrafi yapmak gibi; anlıyor musun? Ya da proprioceptive polyneuropathy. Hepsini yapman mükemmel; hepsinde iyi olman da akıllara durgunluk verici.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Proprio-?”

“Fiziksel anlamda hislerini hissetmeyen insanlar var. Boşlukta kendi bedenlerini hissetmiyorlar. Uzuvarlarını nerede olduğu veya uzuvlarının olup olmadığı konusunda bile hiç fikirleri olmuyor. Kendilerini enerjik hissettiklerini söylüyorlar. Bedenleri yok gibi. Ellerine motor sinyali gönderiyorlar ve sinyalin ele ulaştığına inanıyorlar. Duyu kayıplarını telafi etmek için görseli kullanıyorlar. Ellerinin nerede olduğunu hissedemediklerinden ellerini hareket ettirirken ona bakıyorlar. Bacaklarına odaklanırlar ve her adıma konsantre olurlarsa yürüyebiliyorlar. Bunu başarabiliyorlar. Ancak yıllarca süren pratikten sonra bile adımın ortasında konsantrasyonunu bozarsan fasulye sırtığı gibi yere düşüyorlar.”

“Benim de öyle olduğumu mu söylüyorsun?”

“Onların görseli kullandığı şekilde sen de Çin Odasını kullanıyorsun. Neredeyse empatiyi en başından icat ettin. Sana bunu söylememem gerekiyor ama bir şekilde orijinalinden daha iyisin. Bu yüzden sentezde bu kadar başarılısın.”

Başımı salladım. “Ben sadece gözlem yapıyorum; hepsi bu. İnsanların neler yaptığını izliyorum ve onları bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu hayal ediyorum.”

“Bana empati gibi geliyor.”

“Öyle değil. Empati diğer insanların ne hissettiğini hayal etmekle alakalı değil. Karşındaki insanın yerinde olsaydın senin ne hissedeceğinle alakalı, değil mi?”

Pag kaşlarını çattı. “Yani?”

“Peki, ya nasıl hissedeceğini bilmiyorsan?”

Bana baktı, yüzü çok ciddiye. “Bundan daha iyisini yapıyorsun kanka. Hep öyle davranamazsın, biliyorum. Senden daha iyi biliyorum.”

“Başka birini tanıyorsun sen. Ben Koza-Adam hatırladın mı?”

“Evet. O başka biri. Belki onu senden daha iyi tanıyorum. Ama sana bir şey söyleyeceğim.” Öne doğru eğildi. “Bana o gün ikiniz de yardımcı oldunuz. Sen sülfürlü parçaların gelişmiş şemaları ile uğraşırken belki de o senin için eski moda empati ile ilgileniyordu. Bu yüzden hâlâ seninle ilgileniyorum eski dostum. Rio Kulesi kadar bir kalas popona girmiş olsa bile.”

Bardağını kaldırdı. Mecburen ben de kaldırdım; kadeh tokuşturup içtik.

“Onu hatırlamıyorum,” dedim bir süre sonra. “Diğer Siri kimdi? Erken koza Siri’si?”

Başımı salladım.

“Hiç mi?”

Düşündüm. “Hep havale krizleri geçirirdi. Sürekli ağrıları vardı. Ben hiç ağrı çektiğimi hatırlamıyorum.” Bardağım neredeyse bitmişti. Son yudumu da içtim. “Bazen onunla ilgili rüyalar görüyorum. O olmak hakkında.”

“Ne gibi?”

“Daha renkliydi. Sesler, kokular, her şey daha doluydu; hayat bile daha doluydu.”

“Peki, şimdi?”

Ona baktım.

“Eskiden renkli olduğunu söyledin. Ne değişti?”

“Bilmiyorum; belki de hiçbir şey. Ben sadece... Ben gerçekten uyandıgımda rüyalarımı hatırlamıyorum.”

“Öyleyse nasıl onlara hâlâ sahip olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu Pag.

Lanet olsun diye düşündüm ve son yudumu da içtim. “Biliyorum.”

“Nasıl?”

Kaşlarımı çattım; şaşırmıştım. Hatırlamak için biraz bekledim.

“Gülümseyerek uyanıyorum,” dedim.

“Komandolar düşmanın gözlerinin içine bakabiliyordu. Komandolar riskleri biliyordu. Komandolar zayıf stratejinin bedelini biliyordu. Generallerin bildiği tek şey planlar ve taktikler. Emir komuta zinciri ters yüz olmuştu.”

– *Kenneth Lubin, Zero Sum*

Deliği açtığımız andan itibaren her şey kötüye gitti. Plan gereği güvenli bir alan boyunca tam bir yıkım olması gerekiyordu. Plan, hasarı onarmaya çalışan uzaktan kumandalı kan hücrelerini kurnazca tuzağa düşürmek için hazırlanmıştı. Bizim görevimiz tuzağı kurup geri çekilmektir. Sarastı'nın fazla beklememize gerek kalmayacağına dair garantisine güveniyorduk.

Fazla zamanımız yoktu. İçeri girdiğimiz an dönüp duran dumanın içinden bir şey fırladı. Delikten aşağı dönerek ilerleyen bu hareket Bates'in cesur girişimini bir anda çok daha heyecanlı hale getirdi. Erbotlar aşağı doğru daldı ve geçidin

duvarına yapışmış bir çırpıcı yakaladı. Aniden içeri girmemiz onu şaşırtmış olmalıydı. Yanlış zamanda yanlış yerde durumuna klasik bir örnek olmuştu. Bates, fırsatı değerlendirmeyi denedi. Planı plazmaydı.

Ben daha gözümü kırpmadan erbotlardan biri biyopsi iğnesiyle çırpıcıyı hareketsiz hale getirdi. O anda Rorschach'ın manyetosferi yüzümüze kum fırlatmaya başlamasaydı, hayvanı tümüyle paketleyebilirdik. Erbotlar geriye doğru sendelediğinde, avları çoktan dönemecin arkasında kaybolmuştu. Bates askerlerine güveniyordu. Onlar kadını tavşan deliğine indirdiği anda geriye dönüp Sascha'ya "Hazırlayın" diye bağırdı.

Ben de Bates'e güveniyordum. Köşede kaybolmadan önce Sascha'ya bakmak için son bir şansım oldu. Yeniden içerideyim. Birkaç metrelik çok ince telle bağlanmış olan biyopsi iğnesi maskeme çarpıp geriye sekti. Bates ve ben avlanırken şans eseri Sascha iğneyi yakalamıştı. Bunu tekrar yapmayı başaramasak da en azından görev boşa gitmeyecekti.

Erbotlar bizi oltanın ucuna takılı balık yemi gibi çekiyordu. Bates önümde bir yunus gibi sıçırıyordu. Jetlerinin her zamanki çok hafif püskürmeleriyle çaba sarf etmeden merkezde durabiliyordu. Kendimi sabitlemeye çalışırken, kontrol elimdeymiş gibi görünmeye çalışırken duvarlara doğru yalpaladım. Bu önemli bir oyundu. Bir yem olmanın en önemli kısmı öyleymiş gibi davranmaktı. Bir önlem olarak bana silah da vermişlerdi; korunmadan çok beni rahatlatmak için. Ön kolumu sarıyordu ve elektrik alanlarından etkilenmeyen plastik silindirdirler fırlatıyordu.

Sadece Bates ve ben; barışçıl bir asker ve bir yazı tura denemesi.

Buraya geldiğim her zaman olduğu gibi tüylerim diken dikenlendi. Her zamanki hayaletler zihnimi karıştırıp, beynimi tırmalıyordu. Bu sefer korkunun sesi yoktu; uzaktı. Belki sadece

bir zamanlama meselesiydi. Belki de manyetik alan içerisinde o kadar hızlı hareket ediyorduk ki herhangi bir hayaletin bize yaklaşma riski yoktu. Belki de başka bir şeydi. Belki bu sefer biz canavar olduğumuz için kimse hayaletlerden korkmuyordu.

Çırpıcı girişteki ağ makaralarından kurtuldu. Bütün gücüyle duvarda ilerliyordu. Kolları art arda saldıran yılanlar gibi hızla hareket ediyordu. Siste kıvrılan bir silüet gibi görünen bedeni o kadar hızlı hareket ediyordu ki erbotlar onu görüş alanında tutmakta zorlanıyordu. Aniden yana sıçradı. Yolu enlemesine geçti ve daha küçük bir geçide saptı. Erbotlar duvarlara çarparak onu izlediler; tökezlediler ve durdular...

Birden Bates roketlerini kullanıp sert bir fren yaptı. Ben gaz koluyla uğraşırken dronların yanından geçtim. Kayışım sıkıştı ve beni göğsümü ezen bir şiddetle durdurdu. Bir iki saniyeliğine ateş hattının içinde kaldım. Durmadan not alan, profesyonel, anlayışsız, inek Siri Keeton boşlukta öylece süzülüyordu. Nefesim kaskımda yankılanıyordu. Duvarların birkaç metre ötesinde...

Kıvrılmış...

Kasılan bağırsak gibi diye düşündüm önce. Ama bu hareket daha yavaştı. Rorschach'ın geçitleri boyunca dalgalanıyordu. Halüsinasyon diye düşündüm. Aniden kıvrılan duvarlar kamçı benzeri kalkerli dillere dönüştü ve tuzağımızı her yerden sarıp onu parçalara böldüler.

Bir şey beni yakaladı ve kendi etrafımda döndürdü. Aniden erbotlardan birinin göğsüne çarptım. Beni tam gaz tünellerin arkasında doğru çekerken erbot arka silahlarını ateşledi. Bates diğerinin kollarındaydı. O kargaşayı arkamızda bırakmıştık ama görüntü hâlâ gözümün önündeydi. Bir halüsinasyon gibi ama aynı zamanda çok netti.

Çırpıcılar her yerdeydi. Duvar boyunca her yer kıvrılan kollar ve bedenlerle doluydu. Davetsiz misafirlere doğru uzanıyor geçidin ortasına sığıyorlardı.

Bize değil, kendilerinden birine saldıldılar. Yolun ortasında kıvranan topun içinde kaybolmadan önce kollarından üçünü kopardıklarını gördüm.

Oradan kaçtık. Bates'e döndüm: "Gördün mü?" O an dilim tutuldu. Yüzündeki ölümcül konsantrasyon iki maske ve üç metrelik metan gazının arkasından bile anlaşılıyordu. Kask ekranıma göre erbotları lobotomize edip tüm otonom karar alma devresini mükemmel bir şekilde baypasa almıştı. Hem kendi silahlarını ve araçlarını kullanıyor hem de manuel olarak dronları yönetiyordu.

Arka sonar ekranında çizgili ve çalkantılı ekolar belirdi. Çırpıcılar işlerini bitirmiş, şimdi arkamızdan geliyorlardı. Erbotum bir an tökezledi ve geçidin diğer tarafına savruldu. Yabancı bir dekorun keskin çıkıntılarla dolu yüzeyi yüz maskemin ve uyluğumu saran güçlendirilmiş kumaşın üzerinde paralel yırtıklar açtı. Bir çığlık attım. Bir düzine çürümüş yumurthanın kokusu başlığımın içine dolmadan önce alarm kızgın bir şekilde ötmeye başladı. Pis koku yüzünden gözlerim sulandı. Kask ekranımdaki yanıp sönen kırmızı radyasyon uyarısını zar zor görebiliyordum.

Bates tek kelime etmeden bizi çekti.

Yüz maskem alarmı susturmaya yetecek kadar kendini iyileştirdi. Hava temizlenmeye başladı. Çırpıcılar kazanmıştı. Yeniden net bir şekilde görmeye başladığımda sadece birkaç metre arkamızdaydılar. Sascha ilerideki kıvrımda görüntüye girdi. Diğer tüm bireyleri Sarasti'nin emri ile kapatılan, yedeği olmayan Sascha. Susan başta protesto etmişti...

"İletişim kurma şansımız olsaydı."

"Olmayacak," dedi.

Anlamadığım bazı nedenlerden ötürü Sascha, *Rorschach*'in etkisine karşı daha dayanıklıydı. Başlığının üzerine koyduğu eldivenli elleri ile bir fetüs gibi kıvrılmıştı. Benim yapabil-

diğim tek şey ise bu yer onu ele geçirmeden önce Sascha'nın tuzağı kurmuş olduğunu ümit etmektir. Çırpıcılar geliyordu. Bates bağırdı "Sascha! Yoldan çekil." Sert bir fren yapmak için artık çok geçti. Çılgın sürüyü tam ensemizde hissederken Bates yeniden bağırdı "Sascha!" Sonunda Sascha hareket etti ve en yakın duvara doğru sıçradı. Bizim patlatıp açtığımız delikten dışarı kaçtı. Bates kafasındaki kumanda kollarını birden çekti ve savaş arabamız döndü. Kıvılcımlar çıkardı ve Sascha'nın arkasından daldı.

Sascha girişin hemen yanına tuzak kurmuştu. Bates eldivenli tek elinin bir darbesi ile düzeneği çalıştırdı. Geri kalan iş hareket alıcılarına kalmıştı. Ama düşman çok yakınımızdaydı. Kaçacak yer kalmamıştı.

Ben çıkarken patladı. Ağ topu arkamdan ateşlendi. Patlayan koni bir şeyi yakaladı, tavşan deliğinden geriye doğru uçuştu. Tam arkamdaki erbota çarptı. Geri tepme, girişin tepesinde bize o kadar hızlı çarptı ki kumaşın yırtıldığını düşündüm. Bizi yakaladı ve arkamızdaki ağın içinde kıvranan şeylerin ortasına fırlattı.

Kıvrılan kemikler her yerdeydi. Boğumlu kollar, zayıf kamçılar gibi dolanıyordu. Kollardan biri bacağıma dolandı ve bir piton gibi sıkı. Bates ellerini deli gibi sallıyordu. Kol parçalara ayrıldı ve etrafa saçıldı.

Saçmaydı. Onların ağda olmaları gerekiyordu. Yakalanmış olmaları lâzımdı.

"Sascha! Fırlat!" diye bağırdı Bates. Gövdeden başka bir kol koptu, duvara çarpıp parçalandı.

Ağ geçer geçmez delik aerosol köpük ile doldu. Bir çırpıcı bu dolgunun içine yarı gömüldü. Bir saniye farkla yakalandı. Gövdesi canavar solucanların ortasında kalmış büyük bir tümör gibiydi.

"SASCHA!"

Toplar. Girişin tabanı bir kapan gibi hızla kapandı. Bütün veya parçalanmış hâldeki erbotlar, insanlar, hızla ona çarptı. Nefes alamıyordum. Her bir gram burada yüz kilo gram gibiydi. Bir şey yan taraftan bize çarptı: Bir böceği öldüren dev bir el.

On saniye sonra yeniden ağırlıksızdık. Nasıl olduysa hiç zarar görmemiştik.

Pinpon topunun üstüne yapışmış uçan bir pire gibiydik. Makineler ve kıvrılan beden parçaları etrafımızı sarmıştı. Kan gibi görünen bir şey yoktu. Havada süzülen şeyler titreşen kürelerdi. Top ağı küçülmüş, bir asteroid gibi süzülüyordu. İçindeki şeyler birbirlerine sarılmıştı. Titreşen, yanıt veremeyen bir top gibiydiler. Sıkışan ipler etraflarında tısladı. Eve giden uzun yolda bu onları taze tutacaktı.

“Lanet olsun,” dedi Sascha onları izlerken. “Kan emici böyle olacağını söylemişti.”

Adam bize her şeyi anlatmamıştı. Kendilerinden birini gözlerimin önünde parçalara ayıran çok kollu uzaylılardan bahsetmemişti. Bunun olacağını görememişti.

En azından bundan bahsetmemişti.

Midem bulanmaya başladı. Bates dikkatlice bileklerini bir araya getirmişti. Bir süre boyunca aralarındaki duman kadar ince tuhaf ipi göremedim. Dikkatli olması söylenmişti. O şey uzaylıları kesebildiği kadar insanları da kesiyordu. Erbotlardan biri ağzından çıkan parçaları Bates’in omuzundan topladı.

Tuhaf tel görüş alanımdan çıktı. Şimdi görüntünün kendisi titreşiyordu. Bu büyük kurşun balonun içi etrafımı sarıyordu. Kenara yanaşıyordu. Canavarın saldıracağına ve suç mahallinden uzaklaştığımızda bizi yakalayacağına inanmalıydık. Sarastı’ye güvenmeliydik.

Saatler geçtikçe her şey daha da zorlaştı. Ama şimdiye kadar haklı çıkmıştı. Çoğu zaman.

Bates planı ilk ortaya sunduğunda “Nereden biliyorsun?” diye sormuştu. Ona yanıt vermedi. Yassı ülke insanlarına çok boyutlu evren teorisini anlatabilme ihtimali bize bunu anlatabilme ihtimalinden fazlaydı. Bates aslında taktiklerle ilgili soru sormuyordu. Yabancı topraklarda sınırı geçen, kendi ırkından olanları yakalayıp katleden bu şeyler için haklı bir neden bulmaya çalışıyordu.

Bir şekilde sebebini biliyordu elbette. Hepimiz biliyorduk. Sadece tepki veremiyorduk. Riskler çok büyüktü. Önceden plan yapmalıydık. Hepimizden daha zeki olan Sarasti bunu bizden daha iyi görüyordu. Amanda Bates, belki aklında adamın haklı olduğunu biliyor ama içinde hissedemiyordu. Belki, benim görülerim başarısız olmuştur diye düşündüm. Belki de Sarasti’ye onu ikna etmesi için soru soruyordu.

Ama tüm yaptığı bu değildi.

Kendinizi bir an Amanda Bates’in yerine koyun.

Ordularınızı kontrol etmek için kullandığınız kontrol yöntemleri geçmişteki generallerin rüyalarında altlarına kaçırmasına ve kâbuslar görmesine neden olurdu. Komutanız altındaki herkesin algı merkezine girip, savaşı herkesin gözünden görebilirdiniz. Her bir askerinizi ölümüne size sadık olurdu. Askerleriniz size hiç soru sormaz ve canlı varlıkların asla algılayamayacağı bir istek ve adanmışlık ile tüm emirlerinize uyardı.

Kendi gücünüzden biraz korkardınız. Bu gücü kullanarak yapabileceklerinizden de korkardınız.

Emir almak da emir vermek kadar doğal gelir. Ara sıra politikaları sorgularsınız veya uğraştığınız işe gerekli olandan daha genel bir perspektif arardınız. Komuta zinciriniz muh-

teşemdir. Asla doğrudan gelen bir emre itaatsizlik etmezsiniz. Sizin görüşünüz sorulduğunda kararlar alınana ve emirler verilene kadar ciddi ve tarafsız kalırdınız. Sonrasında hiç sorgulamadan işinizi yapardınız. Daha sonra aklınızda soru işaretleri belirse bile işe yarayacağını düşündüğünüz bir cevap yoksa bu soruların cevabını aramak için vakit harcamazdınız.

O zaman neden bir vampirden analitik detaylar istersiniz?

Bilgi edinmek için değil. Bu görüş yeteneği olan birinin bilişsel açıdan kör birine durumu açıklamasını istemek gibi bir şey olurdu. Doğrulamak için de değil. Önemli noktaları kaçıran ama kendini öne atmaktan da utanan zavallı, aptal Siri Keeton için bile Sarasti'nin sonuçlarında belirsizlik olmazdı.

Hayır. Bu detayları sormanızın bir tek nedeni olabilir: Meydan okumak. İsyana bir kez kapıyı açtığınızda o kapı sonsuza kadar açık kalır.

Sarasti ısrarla verileri görmek istediğinde elinizden geldiğince münakaşa eder ve savunursunuz. Ama Sarasti sizin görüşlerinizi görmezden gelir. Her türlü iletişim girişimini reddeder ve düşmanca saldırarak düşüncelerinizi istila eder. Rorschach'ın canlı varlıklar içerebileceğini bilir ama yine de bir delik açıp onların huzurunu bozma pahasına saldırabilir. Çaresiz masumları öldürebilir. Öfkeli bir devi uyandırabilir. Siz bunları bilemezsiniz.

Tek bildiğiniz bunu yaparken ona yardım ettiğinizdir.

Bu tür bir kibri daha önce kendi türünüz arasında da görmüşsünüzdür. Daha akıllı canlıların daha erdemli olmasını umarsınız. Bu tür bir kibirli aptallığın çaresiz insanlara ne kadar çok zarar verdiğini görmek yeterince kötüdür zaten. Ama ya bunu yapıyor olmak... Masumları öldürmek, aldığınız risklerden en düşüğüdür. Dünyaların kaderi üzerinde kumar oynar, yaptığı tek saldırı haber vermeden sizin

fotoğrafınızı çekmek olan yıldızlardan gelen teknolojiyle çatışmaya girersiniz.

Bu işe onay vermemeniz hiçbir şeyi değiştirmez.

O yüzden durumu idare edersiniz. Ağzınızdan çıkan hiçbir soruya yanıt alamayacağınız için soru sormak da anlamsızdır. Kendiniz görmesenez bile itaatsizlik içinizde derinlerde bir yere gömülür. Kendi gözünüzle görünce de çenenizi kapalı tutarsınız. Çünkü yapmak istediğiniz son şey Sarastı'nın yanlış yaptığını düşündüğünüzü ona belli etmek olur. Onun bu konuya takılmasını istemezsiniz. Sizin bir işler çevirdiğinizi düşünmesini istemezsiniz.

Kendi kendinize itiraf etmek istemesenez de, bu sizsiniz.

Amanda Bates ise komuta zincirinde bir değişiklik yapmak için hazırlanmaya başlamıştı.

Kıyafetimin üzerindeki yırtık, aletlere çok iş çıkardı. Theseus'un beni hayata döndürmesi tam üç gün sürdü. Ancak ölüm, planın gerisinde kalmamız için bir sebep değildi. Tüm planlarımı aksatan bir sürü güncelleme ile hayata geri döndürülmüştüm.

Silindirin içinde aşağı doğru tırmanırken bunları gözden geçiriyordum. Dörtlü Çete altımdaki galeride oturuyordu. Tabagındaki dengeli beslenme çamuruna dokunmamıştı. Cunningham mirasçısı olduğu pozisyonundan beni gördü, homurdanıp işine geri döndü. Bir elinin parmaklarıyla devamlı masaya vuruyordu.

Theseus'un yörüngesi benim yokluğumda genişlemişti. Dış merkezli yörünge daha uzağa taşınmıştı. Şimdi ortalama üç bin kilometre uzaktan hedefimizi izliyorduk. Yörüngesel periyodumuz Rorschach'ın bir saat gerisindeydi. Uzaylı alt

yörüngesi boyunca bizden biraz önde süzülüyordu. Her iki haftada bir yaptığımız ateşleme onu görüş alanımızda tutmak için yeterliydi. Artık kendi seçtiğimiz koşullar altında inceleyeceğimiz örnekler vardı. Elimizdekilerden alabileceğimiz her türlü veriyi elde edene kadar başka bir yakınlaşmaya gerek kalmayacaktı.

Cunningham, mezarımda geçirdiğim süre boyunca laboratuvar alanını genişletmişti. Her bir çırpıcı için modüler duvarlarla birbirinden ayrılmış kafesler yapmıştı. Mikro-dalgadan geçirilmiş bir ceset bir önceki doğum gününden kalma, kenara atılmış bir oyuncak gibi yan yatmıştı. Erişim kayıtlarına göre Cunningham arada sırada burayı ziyaret ediyordu.

Yeni kanadın her bölümünü kendisi bizzat ziyaret etmiyordu tabi. Uygun şekilde giyinmeden ve sıçramadan bunları yapamazdı. Tüm kompartıman güverte kilidinden ayrılmıştı ve güverte ve dış kabuk arasında ortaya itilmişti. Bulaşma riskini en aza indirmek için Sarasti'nin emriydi bunlar. Cunningham'ın umurunda bile değildi. Yapay yer çekiminde bedenini terk etmekten memnundu. Bilinci hayaletler ve duyular ile yeni evcil hayvanları arasında gidip geliyordu.

Theseus benim geldiğimi gördü ve mutfak dağıtıcısından şekerli sıvıyla dolu bir beslenme ampulünü bana doğru itti. Çete ben geçerken dönüp bakmadı. Şakağının üzerine başparmağını yerleştirmişti. Dudakları kenetlenmiş ve bir *iç görüşmenin sürdüğünü* gösterir biçimde gerilmişti. Bu hâldeyken kimin üstte olduğunu söyleyemiyordum.

Sıvıyı emdim ve kafeslere doğru baktım. İki kafes soluk kırmızı ışık ile doluydu. Bir çırpıcı ortada süzülüyordu. Eklemli kollarını deniz yosunu gibi sallıyordu. Diğer kafeste bulunan çırpıcı köşeye çekilmişti. Kollarını yuvarlaklaştırmıştı. İlk yakaladığımız gibi disk şeklinde değildi. Sadece çok hafif

basıklardı. Kolları tek bir eksenenden değil de tüm yüzeyden çıkıyor gibiydi.

Tümüyüyle uzanmış, süzülen çırpıcı iki metre ötedeydi. Hemen hemen aynı boyutlardaydılar. Süzülen kolları dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. Uzun dalga boyunda neredeyse siyaha dönen mavi mozaikler, rüzgârda dalgalanan çimler gibi dalgalı desenler oluşturunuyordu. Birleştirilen grafikler Rorschach'ın normlarında metan ve hidrojen çıkarıyordu. Sıcaklık ve ışık da aynıydı. Ortamın elektromanyetik simgesi sönüktü.

İki gün önce gelen uzaylıların gelişini gösteren kayıtları izlemeye daldım. Her biri kafesine sade bir şekilde giriyordu. Etraflarını saran duvara çarpınca bir top gibi kendilerini sarıyorlardı. Cenin pozisyonu, diye düşündüm. Ama birkaç dakika sonra kolları sanki çiçek açar gibi açıldı.

Susan James arkamdan "Robert, Rorschach'ın onları büyüttüğünü söylüyor," dedi.

Döndüm. James kesinlikle oradaydı ama bir şekilde sessizdi. Yemeğine dokunmamıştı. Yüzü soluktu.

Gözleri dışında. Gözleri küçük kuyular gibi derindi.

"Büyütmek mi?" diye tekrar ettim.

"Raflarda. Her birinin iki gövdesi var." İsteksizce gülümse-di. Bir eli ile göbeğine dokundu diğer eli ile sırtına dokundu. "Bir önde bir arkada. Birbirlerine yapışık olarak büyüdüklerini düşünüyor. Üstteki belli bir noktaya kadar büyüyor. Ana bedenden ayrıldığında bağımsız bir canlı oluyor."

Kafesteki çırpıcılar yeni ortamlarını inceliyor, dikkatlice duvarlara tırmanıyor, panellerin birleştiği yerlerde kollarını gezdiriyordu. Bu şişmiş bedenler bana ilginç geldi. "Öyleyse birinci çırpıcı, şu düz olan."

"Juvenile," dedi. "Daha yeniydi. Bunlar daha yaşlı. Yaşlandıkça şişiyorlar, diyor Robert," diye ekledi bir süre sonra.

Ampulümde kalan sıvıyı emdim. “Gemi kendi mürettebatını yetiştiriyor.”

“Gemiye,” diye omuz silkti James. “Bunlar da mürettebatsa.”

Hareket edişlerini izledim. Keşfedecek çok bir şey yoktu. Duvarlar neredeyse çıplaktı. Birkaç sensör başlığı ve gaz nüzulünden başka bir şey yoktu. Kafeslerin kendi dokunaçları ve saldırgan inceleme ihtiyaçları için manipülatörleri vardı. Ama bunlar girişte dikkatlice örtülmüştü. Yine de yaratıklar görünmez yollar üzerinde ileri geri hareket ederek içeride dolanıyordu. Sürekli görünmez bir şerit üzerinde gidip geliyor gibiydiler.

James de bunu fark etmişti. “Korkunç derecede sistematik görünmüyor mu?”

“Robert ne diyor?”

“Bal arılarının ve eşek arılarının da davranışlarının karmaşık olduğunu söylüyor. Hepsi yapıyla ilgili, zekâyla değil.”

“Ama arılar iletişim kuruyor değil mi? Kovana çiçeklerin nerede olduğunu söylemek için dans ediyorlardı.”

Durumu kabul edip omuz silkti.

“Hâlâ böyle şeylerden konuşabiliyorsun.”

“Belki. Sen düşünüyorsun.” Başparmağı ve işaret parmağı ile alnına masaj yaptı. “Yine de bir yol kat edemedik. Çeşitlilik kazandırmak için onlara bazı renk pigmentleri ekledik. Saçma oldu. Robert sanki çok meyillilermiş gibi çıkardıkları seslerden bazıları sentezledi ama bir şey bulamadı. Uyumlu osuruklar. Cidden.”

“Waldoes modeli kan hücrelerine takıldık kaldık.”

“Büyük ihtimalle. Ama biliyorsun, bir döngüye girmediler. Gerçeklikle bağlantısı olan hayvanlar kendilerini tekrar eder. Zeki olanları bile volta atar veya tüylerini çığner. Tek biçimli davranışlar. Ama bu ikisi her şeyi bir kez yaptı ve kendilerini kapattı.

Hâlâ ConSensus'taydılar. Duvarın boyunca kayarak ilerliyorlardı. Kafes içinde gezilmedik bir santimetre kare alan bırakmayana kadar dolaştılar.

“Başka bir şey yaptılar mı?” diye sordum.

Yeniden omuz silkti. “Özel bir şey değil. Onları dürttüğümüzde kıvrılıyorlar. Kollarını ileri geri sallıyorlar. Bunu devamlı yapıyorlar. Ama bununla ilgili söyleyebileceğimiz çok fazla şey yok. Görünmez olmuyorlar. Ya da başka bir şey yok. Bir süre duvarı söküp birbirlerini görmelerine imkân verdik. Ses verdik. Hava verdik. Robert belki hava yolu ile iletişim kuruyorlardır diye düşünmüştü. Ama birbirleri ile etkileşime geçemediler.”

“Onları motive etmeyi denediniz mi?”

“Ne ile Siri? Kendi arkadaşını bile önemsemiyormuş gibi görünüyor. Ne yediklerini bile bilmediğimizden onlara rüşvet olarak yemek de veremiyoruz. Robert şimdilik aç olmadıklarını söylüyor. Belki acıktıklarında bizimle temas kurarlardı.”

Arşiv ekranını kapattım ve gerçek zamana döndüm. “Belki de... Bilmiyorum ama radyasyon yiyorlardır. Belki de manyetik enerji. Kafes manyetik enerji üretebilir değil mi?”

“Denedik.” Derin bir nefes aldı ve omuzlarını düşürdü. “Sanırım bu tür şeyler vakit alıyor. Sadece birkaç gündür burada ve ben de mahzenden bir gün önce çıktım. Denemeye devam ediyoruz.”

“Negatif güçlendirme hakkında ne düşünüyorsun?” diye merak ettim.

Göz kırptı. “Onların canını yakalım diyorsun.”

“Gerçekten değil. Aşırı bir şey değil. Zaten duygusal değillerse...”

Susan uzaklaştı. “Neden Keeton? Bir öneride bulundun. Bütün bu yorumlanamaz şeylerden vazgeçiyor musun?”

“Merhaba Sascha. Hayır. Elbette hayır. Sadece nelerin denendiğinin bir listesini çıkarıyorum.”

“Radyasyon yiyen uzaylılarla ilgili teorini ona kesinlikle anlatmalısın. Eminim çok gülecektir.”

Bir metre uzaktaki sandalyesi boş olmasına rağmen Bio-Med'deki yerinde ayakta duruyordu. Sigarası parmaklarının arasında yanıyordu. Diğer elinin parmaklarını sırayla başparmağına dokunduruyordu: başparmaktan serçe parmağa, serçe parmaktan başparmağa. Önündeki ekran sürekli değişiyordu. Pencereyi izlemiyordu.

Arkasından yaklaştım. Hareketler arasında yüzünü izledim. Boğazından gelen yumuşak heceleri duyabiliyordum.

“*Yit-barah v'yish-tabah v'yit-pa-ar v'yit-romam...*”

Alışıldık kelimeler değildi. Alışıldık dilinde bile. İbranice, dedi ConSensus.

Bir duaya benziyordu.

Beni duymuş olmalıydı. Yüzü ifadesizleşti ve sertleşti. Okunması neredeyse imkânsızdı. Bu aralar birilerinin üzerinde odaklanmak çok zordu; her zamankinden daha zor.

“Keeton,” dedi bana dönmedi.

“Sen Yahudi değilsin,” dedim.

“Öyleydim.” Tabi ya *Szpindel*! Şimdi fark ettim. Cunningham kişi zamirlerini kullanmıyordu.

Ama Isaac Szpindel ateistti. Hepimiz öyleydik. En azından hepimiz yola çıktığımızda öyleydik.

“Onu tanıdığını bilmiyordum,” dedim. Pek politik bir yaklaşım olmamıştı.

Cunningham sandalyesine oturdu. Bana bakmadı. Hem onun hem benim zihnimde elektroforez denen bir pencere açıldı.

Yeniden denedim. “Özür dilerim. Seni bölmek istememiştim.”

“Senin için ne yapabilirim Siri?”

“Benimle bulgularını paylaşabilirsin diye düşünmüştüm.”

Uzaylı öğeleri içeren bir periyodik tablo ekranda göründü. Cunningham kaydetti ve başka bir numuneye geçti. “Her şeyi kaydettim. Hepsi ConSensus’ta.”

Egosuna oynadım. “Bunu nasıl çözeceğin konusunda sana yardımcı olmak isterim. Önemli olduğunu düşündüğün şey verilerin kendisi kadar önemli olabilir.”

Bir an bana baktı. Bir şeyler mırıldandı. Tekrar eden, alakasız şeyler.

“Kayıp parça hep en önemli olandır,” dedi bir süre sonra. “Şimdi elimde iyi numuneler var ve hâlâ genlerini bulamıyorum. Protein sentezi neredeyse prionik – her zamanki kayıt yöntemi yerine doğrulama- Ama bu tuğlaların piştikten sonra nasıl duvar oluşturduğunu merak ediyorum.”

“Enerji cephesinde gelişme var mı?” diye sordum.

“Enerji mi?”

“Anaerobik stokları olan anaerobik metabolizmalar, hatırladın mı? Çok fazla ATP’lerinin olduğunu söylemiştin.”

“Bulduğum çözüm buydu.” Dumanı sıvılaşmış ve kimyasal maddelere karışmış uzaylı doku lekelerinden uzağa üfledi. “Koşuyorlar.”

Anlamadım. “Ne demek istiyorsun?”

İç çekti. “Biyokimya bir çeşit pazarlıktır. ATP’yi ne kadar hızlı sentezlersen her molekül o kadar pahalı hale gelir. Bu durumda çırpıcılar bize göre enerjiyi daha verimli kullanıyorlar. Çoğu zamanını hareket etmeden geçiren bir canlı için çok büyük bir sorun olmayabilir. Rorschach - bu iş nasıl başlamış olursa olsun- bu noktaya gelmeden önce binlerce yıldır uzayda sürükleniyor olabilir. Yüksek aktivite dönemlerinde kullanacağı enerji rezervlerini oluşturmak için çok zamanı vardı. Büyük bir glikoz stoğu yaptıysan artık elinde

bir bomba var demektir. İki bin kat daha güçlü ve oksijene ihtiyacın da yok.

“Çırpıcılar hızlı koşuyorlar, hem de tüm hayatları boyunca.”

“Önceden ATP ile yüklenmiş olabilirler. Bunu ömürleri boyunca yakıyorlardır belki de.”

“Bu ne kadar sürer?”

“İyi soru,” diye kabullendi. “Hızlı yaşa genç öl. Hiç yemek yemiyorlarsa ve çoğu zaman hareket etmiyorlarsa... Kim bilebilir ki?”

“Hah.” Yerçekimsiz ortamda serbestçe uçan çırpıcı kafesinin ortasından uzaklaştı. Uzanmış kollardan biri duvarı yakaladı. Diğerleri hipnotik salınımlarına devam etti.”

Diğer kolları hatırladım. Onların hareketi bu kadar nazik değildi.

“Amanda ve ben bir tanesini kovaladık. O...”

Cunningham numunesine geri döndü. “Kaydı gördüm.”

“Onu parçalara ayırdılar.”

“Hı-hı.”

“Neden olduğuna dair bir fikrin var mı?”

Omuz silkti. “Bates oralarda bir yerlerde bir iç savaş olmasından şüpheleniyor.”

“Sen ne düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Belki haklıdır. Belki de çırpıcılar törensel yamyamlardır veya sadece *uzaylı*dırlar, Keeton. Ne söylememi bekliyorsun?”

“Ama onlar gerçek uzaylı değiller. En azından akıllılarından değiller. Savaş akli gerektirir.”

“Karıncalar hep savaşıyor. Bu onların canlı olmaları dışındadır bir şey kanıtlamaz.”

“Çırpıcılar canlı mı?” diye sordum.

“Nasıl bir soru bu?”

“Rorschach’ın bir çeşit savunma hattı geliştirdiğini düşü-

nüyorsun. Herhangi bir gen bulamıyorsun. Belki sadece biyokimyasal makinelerdir.”

“Buna hayat deniyor Keeton. Bu sensin.” Nikotinden bir yudum daha. Başka bir sayı ve numune fırtınası. “Hayat ya/ya da değildir. Bir derece sorunu.”

“Sorduğum şey onların doğal olup olmadığı? Bir yapı olabilirler mi?”

“Termit tümsekleri bir yapı mı? Ya da arı kovanı veya uzay gemisi? Tabii ki. Doğal olarak gelişen, doğal olarak davranan canlılar tarafından mı yapılmışlar? Evet öyleler. O zaman bir şeyin doğal olup olmadığını nasıl belirleyeceğiz?”

Sesimdeki kızgınlığı gizlemeye çalıştım. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Bu saçma bir soru. Yirminci yüzyıl kafasından kurtulman lâzım.”

Pes ettim. Birkaç saniye sonra Cunningham sessizliği fark etti. Dikkatini makineden ayırdı ve dünyevi gözlerle etrafa bakındı. Sanki aniden kanat çırpmayı kesmiş bir sineği arar gibi etrafa bakındı.

“Benimle ne sorunun var?” diye sordum. Aptalca bir soru, açık bir soru. “Herhangi bir sentezcinin bu kadar doğrudan soru sorması pek doğru değildir.

Ölgün yüzündeki gözler parladı. “Anlamadan işlemek, yaptığın bu değil mi?”

“Bu söylediğine fazlasıyla basite indirgeme diyebiliriz.”

“Hım.” Cunningham başını salladı. “Bizim omuzlarımızın üzerinden bakmanın ve evdeki efendilerimize yazmanın ne kadar saçma olduğunu neden anlamıyorsun?”

“Biri dünya ile iletişimi sağlamalı.”

“Tek yönde yedi ay. Uzun bir yol.”

“Yine de.”

“Burada bir başımızayız Keeton. Sen kendi başınasın.

Efendilerimiz oyunun başladığını öğrenmeden önce oyun bitmiş olacak.” Sigarasını içine çekti. “Belki öyle değildir. Belki daha yakından birileri ile konuşuyorsundur? Öyle mi? Dördüncü Dalga sana böyle yapmanı mı söylüyor?”

“Dördüncü Dalga diye bir şey yok. Kimse bana bunu yapmanı söylemiyor.”

“Belki de öyle. Ama hayatını riske atanlar onlar değil, haksız mıyım? Gidip gelmek bile çok tehlikeli, o zaman uzaktan izleyelim. Bu nedenle bizi yaptılar.”

“Biz kendi kendimizi yaptık. Kimse seni zorlamadı.”

“Kimse beni bu hale gelmem için zorlamadı. Sadece onların beynimi kesmesine ve Cennette bunu saklamalarına izin verdim. Bu bizim seçimimiz. Tamamen işe yaramaz olabiliriz veya vampirlerle, yapılarla ve yapay zekâlarla savaşmayı deneyebilirdik. Belki de tamamen bir kaçık olmadan bunu nasıl yapacağımızı sen bize söylersin.”

Sesinde çok fazla şey vardı. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Bir şey söylemedim.

“Ne demek istediğimi anlıyor musun? Alınmak yok.” Zorla gülümsedi. “Sorularına yanıt vereceğim. Kendi işime ara verip Sarasti bize öyle yapmamızı söylediği için sana yardımcı olacağım. Sanırım üstün vampir zekâsı seni şımartmak konusunda mantıklı bir sebep bulmuştur. Görevim bunu gerektirdiği için seninle bu oyunu oynayacağım. Ama yaptıklarım biraz demode görünürse beni bağışla.”

“Ben sadece...”

“Sen sadece kendi işini yapıyorsun, biliyorum. Ama benimle oyun oynanmasından hoşlanmam Keeton. Senin işin de oyun oynamak.”

Dünyadayken bile Robert Cunningham gemi komiseriyle ilgili fikirlerini saklamamıştı. Yüz ifadeleri konusunda kör de olsanız bile bunu anlardınız.

Onu gözümde canlandırırken bile her zaman zorluk çektim. Sorun hep ifadesiz yüzü değildi. Bazen düşündüğü sinsilikler bile yüzünden anlaşılmazdı. Belki de bunları kasten saklıyordu. Belki de ekip içinde bir köstebek olarak görül-
mekten çekiniyordu.

İlk kez böyle bir durumla karşı karşıya gelişim oldukça zorluydu. Herkes bir ölçüde bana içerlemişti. Beni sevmişlerdi de veya öyle düşündüler. Benim karışmalarımı mazur görüp bana yardımcı oldular. Düşündüklerinden daha fazlasını verdiler.

Szpindel'in kaba arkadaşlığı, James'in sabırlı açıklamalarının arkasında hiç saygı yoktu. Nasıl olabilirdi ki? Bu insanlar, insansı gelişmelerin son noktası, parlak zirvesiydi. Dünyanın kaderi onların elindeydi. Eve geri dönen boşboğazın tekiydim ben de. Evden bu kadar uzaktayken belki o kadar bile değildim. Fazladan bir varlıktım. Kimse bana yardım etmez, bunu sorun da etmezler.

Szpindel bana yarı şaka, komiser demeye başladı. Cunningham buna *inandı* ve gülmedi. Yıllardır kendini bakışlarım-
dan saklanmaya çalışan onun gibi birçoklarıyla karşılaşmıştım. Görünüşe göre ilk başarılı olan Cunningham oldu.

Eğitim süresi boyunca onunla ilişki kurmaya, neyin eksik olduğunu bulmaya çalıştım. Bir gün onu simülatör kollarıyla çalışırken izledim. Kendisini duvarlara ve kablolara yansıtan yeni bir arayüzle uğraşıyordu. Bilgisayarın sırf o tekniklerini deneyebilsin diye oluşturduğu varsayımsal bir uzaylı üzerinde cerrahi çalışmalar yapıyordu. Alıcılar ve eklenen teleoplar büyük bir örümceğin kolları gibi etrafa dağılıyordu. Ruhu olanlar yarı mantıklı holografik yaratıkların etrafında dolanıyor-

du. Cunningham'ın kendi vücudu hafifçe titriyordu. Ağzının kenarında bir sigara vardı.

Mola vermesini bekledim. Sonunda omuzları gevşedi. Kolları ve bacakları rahatladı.

"Peki." Şakaklarıma dokundum. "Bunu neden yaptın?"

Dönmedi. İncelenen nesnenin üzerinde alıcılar döndü ve parçalanmış gözler gibi arkaya doğru baktı. Cunningham'ın tüm dikkati bu noktada toplanmıştı, önümdeki nikotin lekeli bedende değil. Bunlar onun gözleri veya dili veya makine-lerin ona kullanması için gönderdiği hayal bile edilemeyen duyulardı. Şimdi bana bakıyordu. Robert Cunningham buna izlemek denirse kendi kafasından iki metre uzaktaki gözleri ile kendini izliyordu.

"Tam olarak ne mi yapıyorum?" diye sordu. "Geliştirmeler."

Geliştirmeler. Sanki duyu organlarını çıkarıp da yerine yenilerini koymuyormuş da gardırobundakileri değiştiriyormuş gibi konuşuyordu.

Başımı salladım.

"Güncel kalmak çok önemlidir," dedi. "Kendini yapılandırmazsan devam edemezsin. Devam edemezsen bir ay içinde içten içe çürürsün. Ondan sonra da Cennette veya yazı işleri dışında başka bir işe yaramazsın."

Bu alayı görmezden geldim. "Oldukça radikal bir değişim."

"Bu günlerde değil."

"Seni değiştirmede mi?"

Bedeni sigaraya doğru eğildi. Bana ulaşmadan önce hedef odaklı havalandırma sigaranın dumanını çekti. "İşte konu da bu."

"Elbette kişisel olarak etkileniyorsun. Tabi ki."

"Ah." Başını salladı. Ortak motor sinirlerinin uzak ucunda teleoplar sempati ile kımlıdadı. "Dünyaya bakan gözleri değiştirmek beni değiştirmek anlamına mı geliyor?"

“Onun gibi bir şey.”

Şimdi canlı gözler ile beni izliyordu. Bu yılanlar ve göz sapları sanki saçma konular üzerinde yeterince zaman harcadıklarına kanaat getirmişçesine sanal iskelet üzerinde işlerine döndüler. Hangi bedende olduğunu merak ediyordum.

“Sorduğuna şaşırdım,” dedi. “Benim beden dilim sana her şeyi anlatmıyor mu? Jargonotların akıl okuması gerekmiyor mu?”

Elbette ki haklıydı. Cunningham’ın sözleri ile ilgilenmiyordum. Bunlar sadece taşıyıcı dalgaydı. Gerçek konuşmamızı duyamıyordu. Tüm açıları ve yüzeyleri konuşuyordu. Geri bildirimler ve karışmalar ile sesi karıncalansa da onları sonunda anlayabileceğimi biliyordum. Sadece onunla konuşmaya devam etmem lâzımdı.

Fakat Jukka Sarasti o anda geçmiş i kurcalamaya ve benim en iyi planlarımı bozmaya karar vermişti.

İnsanoğlu neden altındakilere merhamet göstermeyen yukarıdaki bir varlıktan merhamet bekler ki?

– *Pierre Troubetzkoy*

“Sorun şu,” dedi Chelsea. “Bu hayatta her şey çaba gerektirir. Yeteri kadar çaba göstermen gerekiyor. Anlıyorsun değil mi? Bu ilişki için elimden geleni yaptım. Üzerinde çok emeğim var ama sen önem veriyormuş gibi durmuyorsun.”

Haberleri sunar gibi konuştuğunu düşünüyordu. Henüz bir şey söylemediğim için neyin geldiğini fark etmediğimi düşünüyor. Büyük ihtimalle bunu ondan önce fark etmiştim. Henüz bir şey söylememiştim çünkü elimi ona karşı açık etmekten korkuyordum.

Midemde bir ağı hissettirdi.

“Seni önemsiyorum,” dedim.

“Diğer şeyleri önemsedğin kadar,” diye kabullendi. “Ama benim demek istediğim... Bazen iyi oluyorsun Cygnus. Bazen etrafta olman mükemmel oluyor. Ancak işler birazcık gerildiğinde uzaklaşıp bırakıyorsun. Bu savaş bilgisayar bedenini kullanıyor ve artık ben bununla baş edemiyorum.”

Elinin arkasındaki kelebeğe baktım. Kanatlarını kapatmıştı. Uyuşuk ve umursamaz. Bu dövmelerden kaç tane olduğunu merak ettim. Vücudunun farklı yerlerinde beş tane görmüştüm. Yine de her seferinde bir tane görünüyordu. Bunu ona sormak istedim ama yanlış zamandaymışız gibi geldi.

“Bazen çok acımasız olabiliyorsun,” dedi. “Öyle olmak istemediğini biliyorum ama... Bilmiyorum. Belki ben senin için bir çeşit basınç vanasıyım. Belki kendini işine çok fazla vermek zorunda kalıyorsun, her şey üzerine kalıyor ve sen de bir kum torbasına ihtiyaç duyuyorsun. Belki de yaptığın şeyleri bu yüzden söylüyorsun.”

Şimdi bir şey söylememi bekliyordu. “Dürüst oldum,” dedim.

“Evet. Patolojik olarak. Yüksek sesle söylemediğin olumsuz bir düşüncen oldu mu?” Sesi titredi ama bu seferlik gözleri kuru kaldı. “Benim hatam olduğu kadar senin de hatan var. Belki daha çok. Tanıştığımız gün sen uzaklaştın. Sanırım bunun başımıza geleceğini hep biliyordum.”

“Öyleyse neden denedin? Neden çarpılıp yanacağını bildiğin hâlde bizi bunun içine sürükledin?”

“Ah Cygnus. Herkesin sonunda çarpılıp yanacağını söyleyen sen değil miydin? Bunun asla sürmeyeceğini söyleyen sen değil miydin?”

Babam ve annem sürdürdü. Bundan daha uzun sürdü. Her neyse.

Kaşlarımı çattım. Düşüncenin zihnimde oluşmasına izin verdiğim için şaşırdım. Chelsea sessizliği bir yenilgi olarak yorumladı. “Belki de sana yardım edebilirim. Seni devamlı bu kadar sinirli yapan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırız.”

Kelebek solmaya başladı. Bunu daha önce hiç görmemiştim.

“Söylediklerimi anlıyor musun?” diye sordu.

“Ben söylemeseydim yanağımdan bir makas bile almazdın. Manipüle edilmekten o kadar çok korkuyorsun ki temel bir davranışı bile denemiyorsun. Gerçekten, sonsuza kadar tamir edilemeyeceğini düşündüğüm tek adam sensin. Bilmiyorum. Belki de bu gurur duyacağın bir şeydir.”

Ağzımı açtım ve kapattım.

Bana üzgün bir şekilde gülümsedi. “Hayır değil mi Siri? Hiç de öyle değil? Tam olarak ne söylemen gerektiğini bildiğin zamanlar oldu.” Benim önceki sürümlerime baktı. “Gerçekten böyle düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.”

“Bu doğru değil.”

“Hayır.” Dudaklarını kenetledi. “Doğru değil. Söylemek istediğim bu değil. Sanırım... Bunlardan hiçbirini söylemek istemiyorsun. Daha da fazlası bunların ne anlama geldiğini bilmiyorsun bile.”

Kanatlardaki renkler soldu. Kelebek neredeyse hareketsiz bir hâlde kömür tozları saçtı.

“Bunu şimdi yapacağım,” dedim. “Makas alacağım. Senin için bu kadar önemli madem. Yapacağım.”

“Artık çok geç Siri. Pes ettim.”

Belki ısrar etmemi bekliyordu. Tüm bu kelimeler soru işareti ile sonlanıyordu. Tüm bu belirgin sessizlik. Belki başka bir şans için yalvarmam için bana bir fırsat veriyordu. Belki fikrini değiştirmemi bekliyordu.

Deneyebilirdim. *Lütfen* diyebilirdim. *Sana yalvarıyorum.*

Seni tamamen kendimden uzaklaştırmak istemedim. Sadece biraz güvenlik mesafesi istedim. Lütfen, otuz yıldır kelimelerimin yetersiz kaldığı tek yer senin yanındı.

Tekrar başını kaldırıp baktığımda kelebek gitmişti; Chelsea de. Tüm valizlerini yanında götürmüştü. Kendi için şüphe ve benim için pişmanlık taşıyordu. Uyumsuzluğumuzun kimsenin suçu olmadığına, elinden geldiğince çabaladığına ve kendi sorunlarımın trajik ağırlığı altında ezildiğime inanarak gitti. Belki beni suçlamadı bile. Son kararı kimin verdiğini asla bilemedim.

Yaptığım işte iyiydim. O kadar iyiydim ki istemeden de olsa bu işi yapıyordum.

“Tanrım! Bunu duydu mu?”

Susan James yarı yerçekiminde bir antilop gibi gövdenin içinde etrafa savruluyordu. Doksan derece uzaktan gözlerindeki beyazlığı görebiliyordum. “Ekranını kontrol et. Ekranını kontrol et. Kafesler!”

Kontrol ettim. Bir çırpıcı havada yüzüyordu ve diğeri de hâlâ köşesindeydi.

James iki hamlede yanıma gelip dengede durmaya çalıştı. “Sesi aç!”

Havalandırmanın gürültüsü geliyordu. Gemi boyunca uzaktaki makinelerin sesi yankılanıyordu. Theseus’un normal sesleri. Başka bir şey yoktu.

“Tamam. Şimdi yapmıyorlar demek ki.” James bir ekran penceresi getirdi ve tersine çevirdi. “İşte,” dedi. Sesi düzenlenmiş ve filtrelenmiş videoyu yeniden oynattı.

Pencerenin sağ tarafında yüzen çırpıcı sürüklendi. Uzanan kollarından birinin ucu diğer kafesi saran duvara dokundu. Sol taraftaki büzülmüş çırpıcı hareket etmedi.

Bir şey duyduğumu sandım. Sadece bir anlığına. Belki bir böcek vızıltısıydı. En yakın böcek benden beş trilyon kilometre uzaktaydı, oysa ki.

“Şunu yeniden oynat. Yavaşlat.”

Bir vızıltı. Gerçekten. Bir titreşim.

“Yaklaş.”

Yunusun sesine benziyordu. Birbirine çarpan dudaklar.

“Bana bırak.” James, Cunningham’ın tarafına gitti ve düşmeyi sola kaydırıldı.

Tik tik... Tik... tik tik tik... tik... tik tik tik.

Neredeyse sifıra kadar indi. Bir dakika kadar sürdü. Toplam bekleme süresi yarım saniye kadardı.

Cunningham ekranı zumladı. Cenin pozisyonundaki çırpıcı, dalgalanan üst derisi ve serbest kollarının kımıltıları dışında hareketsiz kaldı. Fakat önceden sekiz kol görürken şimdi dokuzuncu bir kolun da ana kitleden uzandığını görüyordum. Dokuzuncu kol görüntüde zor görünüyordu. Tik tik tak. Diğer yaratık da duvarın diğer tarafına doğru eğilmişti.

Şimdi bir şey kalmamıştı. Süzülen çırpıcı amaçsızca kendi kafesinin ortasına doğru ilerledi.

James’in gözleri parladı. “Kayıtların geri kalanını kontrol etmeliyiz.”

Ama yukarıda Theseus bizi izliyordu. Çoktan arşivleri aramış ve sonuçları bize sunmuştu. İki gün önce de benzer üç etkileşim olmuştu. Saniyenin onda biri ile iki saniye arasında değişiyordu.

“Konuşuyorlar,” dedi James.

Cunningham omuz silkti. Unutulmuş bir sigara parmakları arasında yanıyordu. “Pek bir şey yapmıyorlar. Bu türde bir etkileşim sırasında büyük matematik hesaplamaları yapmıyorlardır. Dans eden arılardan bile daha fazla bilgi edinebilirsiniz.”

“Bu çok saçma. Sen de biliyorsun Robert.”

“Benim bildiğim...”

“Bal arıları kasten söylemek istediklerini saklamaz ama. Bal arıları gözlemcilerinden saklanmak için yeni bir iletişim modeli geliştirmez. Bu esnek bir yapı Robert. Buna zekâ deniyor.”

“Öyleyse ne olmuş peki? Bu yaratıkların beyinlerinin olmadığını unutmuş gibisin. Bunu düşünmediğine inanamıyorum.”

“Elbette böyle düşünüyorum.”

“Gerçekten mi? Neden bu kadar mutlusun peki? Bunların ne anlama geldiğini biliyor musun?

Aniden boynumun arkasında bir şeyler karıncalandı. Etrafıma bakındım. Yukarı baktım. Jukka Sarasti gövdenin ortasında gözleri parlak, dişleri görünür bir hâlde bizi izliyordu.

Cunningham bakışlarımı takip etti ve başını salladı. “Bahse girerim o biliyordur...”

Duvarın ötesinde birbirlerine ne fısıldadıklarını öğrenmenin hiçbir yolu yoktu. Sesi kolayca düzenleyebiliyorduk. Her bir tik sesini ayırtırdık ve her değişimi tıkladık. Ama içerik hakkında bir fikriniz olmadan kodu çözemezsiniz. Her anlama gelebilecek ses modellerimiz vardı. Eğer iletişimlerinin içinde gramer ve sentaks varsa bile grameri ve sentaksı bilinmeyen belki de bilinemeyecek bu canlıları ele geçirmiştik. Konuşabilecek ve bazı olguları saklayabilecek kadar akıllı yaratıklarımız vardı. Biz ne kadar öğrenmek istesek de onlar bize öğretmek için isteksiz olacaktı.

Nasıl söylesem, negatif zorlama olmaksızın bunu yapamazdık.

Kararı veren Jukka Sarasti'ydi. Diğer şeyleri yaptığımız gibi bunu da onun emirlerine göre yapmıştık. Ancak sözler söylendikten, Sarasti gecenin içinde kaybolduktan, Bates silindire ve Robert Cunningham da çalışma odasına geri döndükten sonra Susan James ile baş başa kalmıştık. Kötülüklerden ilk bahseden gelecek kuşakların tanığı olabilirdi. Uzaklara bakan, onun yüzüne bakamayan bendim.

Sonra o anlatmaya başladı.

Duvarı şöyle kırarsınız:

İki varlıkla başlayın. İsterseniz bunlara insan diyebiliriz ama bu zorlama bir ön koşul olur. Önemli olan kendi aralarında konuşabiliyor olmaları.

Onları ayırın. Birbirini görmelerine ve konuşmalarına izin verin. Kafesleri arasında bir pencere veya ses bağlantısı olabilir. İstedikleri gibi konuşmalarına izin verin.

Sonra canlarını yakın.

Bunu nasıl yapacağınızı bulmak biraz vakit alabilir. Bazıları ateşten, bazıları zehirli gazlardan veya sıvılardan çekiniyor olabilir. Bazı yaratıklar alev makineleri ve bombalar karşısında dayanıklı olabilir ama ultrasonik sesler altında delirebilir. Deney yapmanız gerekir. Doğru uyarıcıyla acı ve yara arasındaki dengeyi bulduğunuzda vicdan azabı duymadan bunu yapmanız gerekir.

Tabi onlar için bir kaçış kapısı da bırakmalısınız. İşlemin önemli bir noktası da budur. Deneklerinizden birine acıyı dindirecek bir araç verin ama diğerine de bunu nasıl kullanması gerektiğine dair bilgi verin. Birine bir şekli gösterirken diğerine bütün resmi gösterin. Ortağının gördüğü şekil ile menüye sahip olan varlık birleşince acı sona erecek. Anahıtarı

değiştiklerinde bazı bilgileri de birbirlerine verdiklerini göreceksiniz. Aralarında geçen her şeyi kaydederseniz bu verileri nasıl değiş tokuş ettiklerini anlayabilirsiniz.

Bir yapbozu çözdüklerinde onlara bir yenisini verirsiniz. İşleri karıştırın, rolleri değiştirin. Daireler ile kareleri nasıl karıştırdıklarına bakın. Faktörler ve Fibonnacci serileri ile uğraştırın. Rosetta Taşı sonuçlarına ulaşana kadar devam edin.

Dost bir zekâ ile böyle iletişime geçebilirsiniz. Onun canını yakın, canını yakmaya devam edin. Ta ki çıgıkları arasından kelimeleri anlayana kadar.

Bilişimsel optimist, İyileştirici Dünya Kilisesinin yüksek rahibi Susan James protokolleri gerçekleştirmek için en yetkili kişiydi. Şimdi onun emri altında çırpıcılar kıvranıyordu. Kısa döngüler içinde kendilerini kafesten oradan oraya atıyorlardı. Uyarıcıdan uzak kalabilecekleri bir yer arıyorlardı. Theseus'un tüm mürettebatının bu olaya şahit olması için herhangi bir gereklilik yokken James, ConSensus'a giden bir hat çekmişti.

"En yüksek noktada kapatmalarına izin ver," dedi sessizce. "Yapmak istiyorlarsa tabi."

Bu varlıkların akıllı ve farkında olduğunu kabul etmemesine rağmen Cunningham onları tutsak diye adlandırıyordu. *Stretch* kanatlarını açmış bir kartal gibi gerinip düzleşti; *Clench* köşede top gibi büzüldü. Kendi huysuz rolünün provasını yapan Susan onları Bir ve İki olarak numaralandırmıştı. Cunningham'ın seçimleri saçma olduğundan veya ilkesel olarak esirleri adlandırmak istediğinden yapmamıştı bunları. İşkencececinin El Kitabındaki en eski kuralı uygulamıştı: işten sonra evinize gidin, çocuklarınız ile oynayın ve gece yatıp uyuyun. Asla kurbanlarınızı kişiselleştirmeyin.

Meran soluyan medüzler ile uğraşırken durum böyle olmalıydı. Sanırım böyle düşünmek biraz yardımcı olabilirdi.

Biyoteleometri ince hava içerisinde ışıklarını yansıtan her bir uzaylının kafa boşluğunun etrafında dans ediyordu. Bu yaratıkların normal değerlerinin ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama grafiklerdeki sivri uçların kötü bir şeyler olduğu anlamına geldiğinden emindim. Yaratıklar üst derilerinde dalgalanan mavi ve gri mozaik desenleriyle adeta kaynıyordu. Belki bu mikrodalga ışınlarla karşı bir reflekti. Hepimizin bildiği bunun bir eşleşme ekranı olduğuydu.

Daha çok çılgılık atıyor gibiydiler.

James mikrodalgayı kapattı. Sol elinin yanında sarı kare şeklinde bir ışık yandı. Sağda hiç yanmayan diğerleri arasında benzer bir simge vardı.

Pigmentler saldırıdan sonra daha da hızlanıyordu. Kollar yavaşlıyor ama durmuyordu. Yorgun bir yılan balığı gibi ileri geri hareket ediyorlardı.

“Basit bir açık. Beş saniye. İki yüz elli watt.” Kayıtlar için konuşuyordu. Başka bir etkileşim. Theseus her bir nefesi, her bir akımı beşli sisteme kaydediyordu.

“Tekrar et.”

Simge yandı. Daha fazla karo örneği uzaylıların ciltleri üzerinde parladı. Ama bu sefer uzaylılardan hiçbiri hareket etmedi. Sıkıca sarılmış kollarını oynatmadılar. Tork farklı dericelerde çalışıyordu. Telemetry hiç olmadığı kadar sertti.

Çaresizliği çok hızlı öğrenmişler, dedim.

Susan’a baktım. “Bunun hepsini tek başına mı yapacaksın?”

Akımı kapatırken gözleri parlak ve ıslaktı. Clench simgesi söndü. Gerilim sabit kaldı.

Boğazımı temizledim. “Demek istediğim...”

“Bunu başka kim yapacak ki Siri? Jukka mı? Sen mi?”

“Çetenin geri kalanı. Sascha yapabilir...”

“Sascha mı?” Bana baktı. “Siri onları ben yarattım. Bunu zor gelen işlerde onların arkasına saklanıp onları bu işleri

yapmaya zorlamak için yaptığımı mı düşünüyorsun?” Başını salladı. “Onları dışarı çıkarmayacağım. Bunun için değil. En kötü düşmanıma bunu yapmayacağım.”

Benden uzaklaştı. Kullandığı ilaçlar vardı. Suçluluk duygusunu temizlemek için nöroinhibitörler kullanıyordu. Sarastı sanki çölde yalnızlık sunuyormuş gibi davrandı. James onu reddetti ve neden olduğunu söylemedi.

“Tekrar et,” dedi.

Akım dalgalandı ve söndü.

“Tekrar et,” dedi yeniden.

Hiçbir şey olmadı.

İşaret ettim. “Baksana,” dedim.

Clench işlemi kollardan birinin ucunu dokunmatik ekrana değdirdi. Simge mum ışığı gibi parladı.

Altı buçuk dakika sonra sarı kareleri çözüp dört boyutlu polihedronlara geçmişlerdi. İki adet yirmi altı yüzlü şekil arasındaki farkı söylemeleri sarı kare ile kırmızı üçgen arasındaki farkı söylemeleri kadar kısa sürüyordu. Devamlı çapraşık örnekler yüzeyleri üzerinde dalgalanıyordu. Dinamik iğne uçlu mozaikler görülemeyecek kadar hızlı oynaşıyordu.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı James.

“Sadece bu konuda özel bir yetenekleri olabilir.” Cunningham’ın kendisi BioMed yolunda olsa da ConSensus’ta bize katıldı.

“Özel yetenekler,” diye tekrar edip duruyordu.

“Otistik yetenek. Bir hesaplama türündeki çok yüksek performans, zekâ sahibi olduğu anlamına gelmez.”

“Özel yeteneğin ne olduğunu biliyorum Robert. Sadece yanıldığını düşünüyordum.”

“Kanıtla o zaman.”

Geometriden vazgeçti ve çırpıcılara bir artı birin iki olduğunu söyledi. Bunu zaten biliyorlardı. On dakika sonra on haneli asal sayıları tahmin edebiliyorlardı.

Onlara bir dizi üzerinde iki boyutlu şekilleri gösterdi. Farklı alternatiflerin olduğu bir menüden bir sonraki alıştırmayı seçtiler. Birden fazla seçim yapmalarına izin vermedi. Başlı başına yeni bir diziyi gösterdi ve kollarının ucu ile dokunmaya karşı duyarlı arayüzleri nasıl çizeceklerini gösterdi. Bu serileri düzenli bir şekilde bitirdiler. Başlangıç noktasına dönen bir sayı ile biten mantıksal diziler oluşturunuyorlardı.

“Bunlar dron değil.” James’in sesi boğazında takılmıştı.

“Özel bir anlam yüklemeyin,” dedi Cunningham. “Milyonlarca bilgisayar programı bunu gözü kapalı yapıyor.”

“Onlar akıllı Robert. Bizden daha akıllılar. Belki Jukka’dan daha akıllıdırlar. Biz... Sen bunu neden kabul edemiyorsun?”

Her şeyi görebiliyordum. Isaac bunu kabul edecekti.

“Devre parçaları yok çünkü” diye ısrar ediyordu Cunningham. “Nasıl...”

“Bilmiyorum,” diye bağırdı. “Bu senin için. Tek bildiğim düşünebilen canlılara işkence ediyorum.”

“Artık etmeyeceksin en azından. Dillerini öğrendiğimizde...”

Başını salladı. “Robert dilleri hakkında en ufak bir fikrim yok. Saatlerce bunun üzerinde çalıştık. Çete burada. Dil ile ilgili veri tabanları tam dört bin yıllık birikime sahip. En son linguistik algoritmalara sahipler. Ne söylediklerini kesin olarak biliyoruz. Söyleyebilecekleri her şeyi izliyoruz.”

“Kesinlikle. Öyleyse...”

“Benim elimde bir şey yok. Pigment mozaikleri ile konuştuklarını biliyorum. Kollarını hareket ettirmeleri bile bir anlama gelebilir. Ama motifi göremiyorum. Nasıl sayı saydıklarını bile takip edemiyorum. Hiç hem de. Özür dilerim.”

Bir süre kimse konuşmadı. Bates çatıdaki galeriden bizi izledi. Ama işlemlere katılmak için teşebbüste bulunmadı. Çırpıcılar ConSensus'ta kafeslerinin içinde süzülüyorlardı.

"Pekâlâ," dedi Cunningham sonunda. "Bugün hep kötü haberler aldığımıza göre artık kararları ben veriyorum. Onlar ölüyor."

James yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Ne olursa olsun buna sen karar veremezsin," diye devam etti biyolog. "Anlayabildiğim kadarıyla metabolik izlerinden bazıları kayıp."

"Belli ki onları daha bulamadın." Konuşan Bates'ti. Gövdenin karşı tarafındaydı.

"Hayır," dedi Cunningham yavaşça. "Kesinlikle bu parçalar organizmada yok. Çünkü örnek olarak hücrelerimizdeki tüm mitoz bağların sitoplazmadan silindiğinde bizim başımıza geleceği gibi onlar da parçalara ayrılıyor. Biz onları Rorschach'tan aldığımız andan itibaren bozulmaya başladılar."

Susan başını kaldırıp baktı. "Biyokimyasal parçalarını arkalarında bıraktıklarını mı söylüyorsun?"

"Bazı temel besinler olabilir mi?" diye önerdi Bates. "Hiçbir şey yemiyorlar."

"Dilbilimciye cevabım evet, binbaşıya hayır." Cunningham'ın sessizliğe gömüldü. Gövdenin diğer tarafına baktığımda sigarasını içtiğini gördüm. "Bu şeylerdeki hücresel işlemlerin dışarıdan gerçekleştirilmesi üzerine çok düşündüm. Biyopsilerinde herhangi bir gen bulamamamın sebebi hiç genlerinin olmaması diye düşünüyorum."

"Onun yerine neleri var peki?" diye sordu Bates.

"Turing'in morfogenleri."

Boş bakışlar, bilgilendirildiğinde içi doldurulabilir bakışlar. Cunningham açıkladı: "Pek çok biyolojik varlık gen kullanmaz. Ayçiçekleri sadece saf fiziksel özellikler sayesinde

güneşe dönerler. Fibonacci dizilerini ve altın oranı doğada her yerde görebilirsiniz. Bunun için gen koduna ihtiyaçları yok. Sadece mekanik tepkime. Gelişen bir embriyoyu alalım; genler sadece “büyü” veya “büyümeyi durdur” der. Ancak hane sayısı ve omurgalar hücre mekaniğinden elde edilen sonuçların diğer hücrelere çarpmasını sağlar. Bu mitotik şeyler için de geçerli mi? Kesinlikle her türlü ökaryotik hücrenin çoğalması için gereklidir. Herhangi bir genetik gelişimi olmayan kristaller gibi hızlanırlar. Buna benzer ne kadar çok yaşam olduğunu görsen şaşırırsın.”

“Ama yine de gene ihtiyacın var,” diye itiraz etti Bates. Sonunda aramıza katılmıştı.

“Genler sadece sürecin başlaması için başlangıç koşullarını oluşturur. Daha sonra üreyen canlıların yapısı özel talimatlara ihtiyaç duymaz. Klasik bir acil durum çalışması. Bunu yüzyıldan uzun süredir biliyoruz.” Başka bir sıkıntı. “Veya daha uzun süredir. Darwin’in bal peteği anlatımları bin sekiz yüzlü yıllara dayanıyor.”

Bates “Bal peteği?” diye tekrar etti.

“Bir dizi üzerinde sıralanmış mükemmel altıgen tüpler. Arılar bunları hazırlamak için çok çalışır. Peki, bir arı geometrik anlamda mükemmel bir altıgen hazırlamayı nasıl bilir? Bilmez. O balmumunu çiğneyip eksen etrafında dönerken bu mumu tükürmeye programlanmıştır. Bu hareketi ile bir daire oluşturur. Bal mumu çiğneyen bir avuç arıyı bir yüzeye koyun. Tüm daireler birbirini sıkıştırır. Her yönden sıkışan daireler altıgen haline gelir. Sıkı paketleme daha etkili olsa da durum böyle ilerler.”

Bates öne atıldı. “Ama arılar programlanmıştır. Genetik olarak.”

“Yanlış anlıyorsunuz. Çırpıcılar bal peteği.”

“Rorschach da arı,” diye mırıldandı James.

Cunningham başını salladı. "Rorschach arı. Rorschach'ın manyetik alanlarının da karşı saldırıya geçeceğini düşünmüyorum. Büyük ihtimalle hayatta kalma sistemlerinin bir bölümüdür. Çırpıcılar metabolizmasını düzenleyen ve ayarlayan parçalar olduğunu sanıyorum. Elimizde olan şey ise kendi doğalarından sökülüp alınmış nefeslerini tutan bir çift canlı. Nefeslerini sonsuza kadar tutamazlar."

James "Ne kadar sürer?" diye sordu.

"Nerden bileyim? Haklı olsam bile organizmalarla çalışmıyorum ki burada."

"Tahmin et," dedi Bates.

İç çekti. "Birkaç gün. Belki."

"Bizi öldürmeyen şey güçlendirir."

– *Trevor Goodchild*

"Hâlâ oy kullanmadınız," dedi Sarasti.

Mahkûmları serbest bırakamazdık, çok riskliydi. Oort'un sonsuz uzayında yaşayabilecekleri bir yer ya da yaşamalarına izin vermemiz için bir neden yoktu. Ötekinin yaptıklarını veya yapmadıklarını kafanıza takmayın. Biraz daha güçlü olsaydı neler yapabileceğini düşünün. Beklendiğimizden daha geç varmış olsaydık bize neler yapacağını düşünün. Rorschach'a baktığınızda belki bir embriyo veya gelişen bir çocuk, algılarınızın dışında bir uzaylı görürsünüz. Ama suçluluk değil... Peki, ya gözleriniz yanılıyorsa? Ya her şeye gücü yeten, gezegen katili, henüz gelişimini tamamlamamış bir tanrı gibi görüyorsanız? Sadece kısa bir süre için savunmasız kalacaksa?

Bu mantıkta vampir belirsizliği yoktu. İnsanların sallayıp

atacağı çok boyutlu kara kutular yoktu. Sarasti'nin mantığında bulunabilecek bir hatanın bahanesi olamazdı. Zaten mantığında hiç hata olmazdı. Bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Bildiğim kadarıyla diğerleri inanca dayalı kararlar alabiliyordu.

Ama Sarasti'nin tutsakların serbest bırakılmasına karşı bir alternatifi vardı. Daha güvenli olduğunu düşünüyordu. Cınamayacak önlemler alarak en azından bu mantığın kabul edilmesi için ona güvenmemizi istiyordu.

Theseus sezaryenle doğum yaptı. Yavrular, omurganın ucundaki kanala sığamayacak kadar büyüktü. Gemi kuluçkaya yatmış gibi üzerlerine oturuyordu. Her tarafları namlular ve antenlerle dolu devasa yaratıklar. Her biri benim boyumun üç-dört katı uzunlukta idi. Bir çift büyük pas rengi küpün her tarafı plakalarla kaplıydı. Zırhlı plakalar asıl yapılaş nedenlerini gizliyordu tabii ki. Borular, kanallar, yedek cephaneye, köpekbalığı dişlerine benzeyen radyatör fanları; hepsi düz yansıtıcı kalkanın altında kaybolmuştu. Yüzeyin üstünde çok az şey vardı; iletişim yuvaları, itiş roketleri, hedefleme alıcıları ve elbette silah yuvaları. Bunlar yarım düzine namludan dehşet saçıyordu.

Ancak hâlâ yüzeyleri ve köşeleri projektörlerin beyaz parlak ışığı altında gölge ve ışıktan oluşan bir yapbozun içindeki yarısı tamamlanmış büyük mekanik ceninlerdi.

"Bunlar bizim stok seviyemizi oldukça düşürecek." dedim.

"Kabuğu zırhla kaplasak daha kötü olurdu. Fab'ın duvarına asılmış düz ekran üzerinden Bates imalatı izliyordu. Belki de bir deneme yapıyordu. Yörünge değiştiği andan beri hammadde kaynaklarımızı kaybetmiştik. "Kaynaklarımızı tüketiyoruz. Belki çok uğraşmadan çevredeki kayalardan birini yakalayabiliriz."

"Hıh." Dönüp geriye baktım. "Sence bu gerekli mi?"

“Benim ne düşündüğümün önemi yok. Akıllı adamsın Siri. Neden anlamıyorsun ki?”

“Benim için önemli. Dünya için önemli.”

Dünya bu yaptıklarımızı görüyorsa önemli bir şeydir. Bazı alt metinler, bulunduğunuz sistem ne kadar derin olursa olsun okunuyordu.

Kenara tutundum. “Peki, ya Sarasti ve Kaptan; onlar hakkındaki düşüncen?”

“Genellikle sen biraz daha incesin.”

Aslında doğruydı. “Biliyorsun ortalıkta dolaşan Stretch’le Clench’i yakalayan Susan oldu. Doğru değil mi?”

Bates isimleri yadırgadı. “Yani?”

“Theseus’un bunları görmemiş olması tuhaf gelebilir, çünkü kuantum bilgisayarlarının örnek eşleştirmede mükemmel oldukları kabul edilir.”

“Sarasti kuantum modülünü kapattı. Yörüngeye girdiğimizden beri klasik modda çalışıyoruz.”

“Neden?”

“Gürültülü ortam, tutarsızlık riski... Kuantum bilgisayarları hassas şeylerdir.”

“Tabii ki gövdenin içinde ve koruma altındaydı. Theseus’un kendi koruma zırhı var.”

Bates başını salladı. “Akla yatkın gibi. Ama mükemmel koruma, mükemmel körlüktür. Burası gözlerini kapalı tutmak isteyeceğin bir yer değil.”

Aslında öyleydi. Ama demek istediğini anlamıştım.

Demediklerini de anlamıştım; yüksek sesle söylemediklerini. *Göremediğin bir şey var. Herkesin görebileceği ConSensu’da oturan bir şey. Senin gibi sentezcilerin üstünde biri.*

“Sarasti’nin ne yaptığını bildiğini sanıyorum,” diye kabul ettim. Beni dinlediğinden emindim. “Bildiğimiz kadarıyla hiç yanılmadı.”

“Bildığımız kadarıyla,” dedi Bates.

“Vampir gibi düşünebilseydin vampir olmana gerek kalmazdı,” diye hatırladım.

İsteksizce gülümsedi. “İsaac iyi bir adamdı. PR’cılarının her söylediğine güvenilmeyeceğini biliyorsun.”

“Söylediklerini kabul etmiyor musun?” diye sordum. Ama artık çok fazla konuştuğunu düşünmeye başlamıştı. Şüphelik ve savunma karışımının içine bir olta atmıştım. “Sarasti bu çırpıcıların nerede olduğunu biliyordu. Tüm bu karışıklığın arasında nokta atışı yaptı.”

“Bazı insanüstü mantık yeteneklerinin olduğunu biliyorum,” diye kabul etti. Buna inanmadığını düşünecek kadar aptal olduğumu sanıyordu.

“Ne?” dedim.

Bates omuz silkti. “Veya belki Rorschach’ın kendi mürettebatını büyüttüğünü fark ettiğinden bu yana içeriye daha çok girmeye başladık. Belki de nereye indiğimiz hiç fark etmiyordur.”

ConSensus sessizliği böldü. “Beş dakika içinde yörünge manevraları başlıyor,” Arkasından Sarasti’nin anonsu geldi: “Doksan saniye içinde planlar ve telsiz implantlar çevrimdışı oluyor. Hepsi bu.”

Bates ekranını kapattı. “Köprüde bunu kullanmaya gidiyorum. Kontrol illüzyonu... Sen nereye?”

“Çadırıma gideceğim sanırım.”

Başını salladı. Atlamak istedi ama tereddüt etti.

“Bu arada,” dedi bana. “Doğru.”

“Affedersin?”

“Bana yerleştirmelerin gerekli olup olmadığını sormuştun. Şimdi alabildiğimiz her türlü korumayı almamız gerektiğine inanıyorum.”

“Demek şimdi Rorschach’ın...”

Radyasyon hakkında konuşmuyordu.

Başını dikkatlice salladım. “Bu...”

“Başka bir şeye benzemiyor. Hayal bile edemezsin.” Bates nefes alıp verdi.

“Belki yapmana gerek kalmaz,” diye ekledi ve ana güver-
teye doğru ilerledi.

BioMed’de Cunningham ile Çete Biomed’de aralarında otuz derecelik açı olacak şekilde duruyorlardı. Her biri tutsağı kendilerine göre dürtüklüyordu. Susan James, masa üstüne çizilmiş bir klavyeye rastgele dokunuyordu. İki yandaki pencereler Stretch ve Clench’i gösteriyordu.

Kurabiye kalıbı şekilleri James yazdıkça görünüyordu: Daireler, uç bacaklı şekiller, dörtlü paralel hatlar. Bazıları soyut küçük kalplere benziyorlardı. Uzaktaki kafesinde Stretch yıpranmış bir kola uzanıyordu ve sıra ile bir şeylere dokunuyordu.

“İlerleme var mı?”

İç çekti. Başını salladı. “Dillerini anlamaya çalışmaktan vazgeçtim. Şimdi melez bir dil hazırlıyorum.” Bir simgeye dokundu. Clench pencerenin önünden çekildi. Hiyeroglif akış şeması belirdi. Simgelerin yarısı titredi veya oynadı. Sonsuz sayıda tekrarlanıyordu. Doodleların dansı... Diğerleri orada duruyordu.

“Simge tabanlı.” James eliyle ekranı geçiştirdi. “Özne-Yüklem ifadeleri isim simgelerinin canlandırılmış versiyonları gibi. Radikal anlamda simetrikler. Böylece merkezdeki öznenin etrafında örnekleri hizalayabiliyorum. Belki bu kendiliğinden oluyordur.”

James’in büyük ihtimal Stretch’in yanıtının altında yeni

bir simge belirdi. Ama sistemin içindeki bir şey gördüğünden hoşlanmadı. Simge ayrı bir pencereye geçti. 500 Wattlık bir ampul gibi yanıp sönen bir merkezde kaldı. Ekranın üzerinde Stretch acıdan kıvranıyordu. Kıvranırken omurga kemiklerine uzandı devamlı olarak dokunmatik ekranına vurdu.

James uzaklara baktı.

Yeni simgeler belirdi. 500 Watt sıfıra indi. Stretch eski haline döndü. Grafiğindeki sivri yükseltiler ve çukurlar kayboldu.

James nefesini bıraktı. “Ne oldu?” diye sordum.

“Yanlış cevap.” Stretch’in grafiğine dokundu ve vurduğu ekranı bana gösterdi. Bir piramit, bir yıldız, bir çırpıcının grafiksel gösterimi ve masa üzerinde dönen Rorschach’tı bunlar.

“Çok aptalca. Bu sadece bir alıştırmaydı. Ondan pencere-deki şekilleri isimlendirmesini istedim.” Sakince güldü. Dalga geçmiyordu. “İşlevsel dillerle ilgili bir durum. Anlarsın ya. Gösteremediğin şey hakkında konuşamazsın.”

“Peki, ne dedi?”

Stretch’in ilk spiralini gösterdi. “Çok yüzlü yıldız, Rorschach’ı temsil ediyor.”

“Çırpıcıyı atladi.”

“İkinci kez doğru bildin. Yine de vampirlerin etrafında dolanan bir canlı için aptalca bir hata değil mi?” Susan yutkundu. “Çırpıcılar ölürken yanılabilirmiş.”

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Arkamda pek duyulmayan bir ses ile devamlı olarak Cunningham iki zamanlı bir matra mırıldanıyordu.

“Jukka diyor ki...” dedi Susan. Sustu. Bir süre sonra yeniden konuşmaya başladı. “Bazen Rorschach’ta kör bakışa yakalandığımızı biliyor musun?”

Başımı salladım. Jukka’nın ne dediğini merak ettim.

“Görünen o ki bu diğer duyuların da başına gelebiliyor-

muş” dedi. “Kör dokunuş, kök koklama ve kör duyma da olabilir.”

“Buna sağırılık denmez mi?”

Başını salladı. “Öyle mi gerçekten? Körlük, kör bakıştan ötedir. Kafanın içinde bir şeyler hâlâ onunla uğraşıyordur. Sen farkında olmasan da beyninde bir şeyler hâlâ görüyor ve duyuyordur. Tabi biri tahmin etmek için zorlamıyorsa veya bir tehdit yoksa. Aniden yoldan çıkmanız gerektiğine dair güçlü bir his duyarsınız ve beş saniye sonra bir otobüs az önce durduğunuz yerin üzerinden geçer. Bir şekilde onun geldiğini hissetmişsinizdir. Sadece nasıl bildiğinizi bilmiyorsunuzdur?”

“Tuhaf,” diyerek kabullendim.

“Bu çırpıcılar yanıtı biliyor Siri. Akıllılar. Öyle olduklarını biliyoruz. Ama sen onların canını yakana kadar bunu bildiklerini bilmiyorlarmış gibi davranıyorlar. Sanki her bir duyusu körleşmiş gibi davranıyorlar.”

Bunu hayal etmeye çalıştım. Duyuların olmadığı bir hata. Çevreye dair aktif bir farkındalığınız yok. Delirmeden nasıl var olduklarını hayal etmeye çalıştım. “Sence bu mümkün mü?”

“Bilmiyorum. Sanırım sadece bir metafor.” Buna inanmamıştı veya bilmiyordu ya da benim bilmemi istemiyordu.

Keşke söyleyebilseydim. Keşke kadın daha açık olsaydı.

“Başta sadece direndiklerini düşünmüştüm,” dedi. “Ama neden direneceklerdi ki?” Gözlerini açıp bana döndü. Gözleri ile yalvarıyordu. Bir yanıt almak istiyordu.

Benim bir yanıtlım yoktu. Hiçbir ipucu yoktu. Susan James’e arkamı dönünce Robert Cunningham ile karşılaştım. Mırıldanan, masa üstü arayüzlerine vuran, ConSensus’un havada çizdiği resimlerin tamamını göremeyen veya herkesin görebileceği düz yüzeyleri atan Cunningham. Yüzünde her zamanki gibi his yoktu. Vücudunun geri kalanı örümcek ağına yakalanmış bir böcek gibi kıvranıyordu.

Öyle olabilirdi. Hepimiz olabilirdik. Rorschach bizden dokuz kilometre uzakta ufukta belirdi. Dışarı bakabilecek kadar cesur olsaydım beni de etkisi altına alabilirdi. Böyle mantıklı bir uzaklıkta durup park ettik. Dışarıda Rorschach canlı bir şeymiş gibi büyüyordu. Orada bazı şeyler büyüyor, bazı şeytansı mekanik alt yapılardan denizanası gibi çıkıyordu. İçinden geçtiğimiz bu ölümcül, boş koridorlar aklımıza kazınmış gölgeleri ile korkutucuydu. Büyük ihtimalle şimdi çırpıcılarla dolmuştu. Yüzlerce kilometre birbirinin içine girmiş tünel, geçiş yolu ve oda. İçlerinde bir ordu saklanıyor.

Bu Sarasti'nin belirlediği güvenli alternatifti. Mahkûmları salmak çok tehlikeli olduğundan izleyeceğimiz yol buydu. O kadar uzaklaşmıştık ki yapının içiyle olan bütün bağımızı kesmiştik. Rorschach'ın manyetosferi burada yapının içinden daha zayıftı. Peki, ya uzaylılar bizi bu mesafeden cazip bir hedef ya da belki büyük bir tehdit olarak görürse? Theseus'un kalbine görünmez bir bıçak batırmayacağından kim emin olabilirdi ki?

Geminin koruma kalkanına delebilecek kadar güçlü bir darbenin Theseus'un sinir sistemini pişireceği ve bizi yakacağı kesindi. Ölü bir geminin içinde bulunan beş kişinin pazarlıkta çok önem taşımaması durumunda hayatta kalma şanslarının daha fazla olup olmayacağını merak ediyordum. Sarasti ihtimalleri farklı algılıyordu. Kendi başındaki antiöklityan pompayı bile kapatmıştı. Kendini elektromanyetik bir saldırıda oluşabilecek kısa devreden korumak için manuel enjeksiyonlara geçmişti.

Clench ve Stretch, Rorschach'a bizden daha yakındı. Cunningham'm laboratuvarı gemiden ayrılmıştı. Şimdi yapının sarmal dış yapısından birkaç kilometre uzağında süzülüyordu. Manyetik alanının derinliklerindeydi. Çırpıcıların manyetik alana ihtiyacı varsa almaları için en uygun yol

buydu. Kızların zevkini çıkaracak ama özgür kalmayacaklardı. Laboratuvarın kalkını taktik risklerle tıbbi ihtiyaçlar arasındaki hassas dengeyi sağlayacak şekilde hazırlanmıştı; tabii ki sahip olduğumuz veriler ölçüsünde. Yapı, yeni geminin her iki tarafındaki yeni yapılmış silah yuvalarının nişan hattı üzerindeydi. Bu silahlar laboratuvarı bir anda yok edebilirdi. Kendilerine yaklaşan her şeyi yok edebilirlerdi.

Tabii ki Rorschach'ı da yok edemezlerdi. Belki de onu hiçbir şey yok edemezdi.

Belki de yok edilemez olması için bir kale haline getirilmişti. Büyük ihtimalle Theseus, neye karar verebileceğimizi tahmin ederek bize doğru genişleyen yapı ile ilgili bir şeyler yapabiliyordu. Sarasti hiç konuşmuyordu. Aslında aramızdan her hangi birinin vampiri en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyordum. Kendini odasına kapamıştı. Sadece ConSensus aracılığı ile konuşuyordu.

Herkes endişeliydi ve gemide sessizlik hüküm sürüyordu.

Cunningham kendi kendine mırıldandı. Alışkın olmayan parmakları ile tanımadığı kontrollere dokundu. Kendi sakarlığına küfürler yağdırdı. Uyarıcı ve yanıtın arkasında altı kilometrelik iyonize vakumla lazer geliyordu. Her zamanki nikotin çubuğu ağzının kenarından sarkıyordu. Bir eli boştaydı.

Benden önce konuştu. "Hepsi ConSensus'ta." Bana bakmadan konuştu. "Manyetit lekeleri dalga üzerlerinden geçer geçmez az çok düzeliyorlar. Deri kendini tamir etmeye başlıyor. Fena değil ama çırpıcıların metabolizması için en uygun koşulları sağlayan yer Rorschach'ın iç ortamı. Burada elimizden gelen tek şey ölümlerini yavaşlatmak olacaktır."

"Ama bu da bir şey."

Cunningham homurdandı. "Parçalar bir araya geliyor. Diğerlerinin sınırları ortada hiçbir sebep olmadan harap olmuştu. San kablolarında sinyal sızıntısı olmuş gibiydi."

“Bozuldukları için olabilir mi?” diye fikir yürüttüm.

“Arrhaneius çeşitliğini” dengeye getiremem, düşük sıcaklıklarda doğrusal büyümüyorlar. Üstel değerler kafayı yedi. Sıcaklık her şey demek değil... Lanet olsun...

Ekranlarda kritik bazı değerler güvenlik sınırını aştı. Etrafına baktı, sesini yükseltti. “Başka bir biyopsi yapmamız lâzım Susan. Merkezî bir yerde.”

“Ne? Ha? Dur bir saniye.” Başını salladı ve spiral ikonlara dokundu. Esirleri kadar o da yorgundu. Cunningham’ın pencerelerinden birinde Stretch, mükemmel görünen derisiyle onun yaptığı girişi gördü. Bir an tepkisizce süzüldü. Duvarlardan birine dönüp kollarını katladı. Cunningham’ın teleoplarına yol açtı.

Yılana benzer iki tanesini yuvalarından çıkardı. İlk klinik çekirdek örnekleyiciyi çalıştırdı. İkincisi aptalca bir direnç olması halinde tehlikeyi geçiştirmek için hazırlandı. Pek gereği yoktu. Kör bakışları olsun veya olmasın çırpıcılar hızlı öğreniyordu. Stretch, kaçamayacağı bir tecavüzü kabullenmiş bir kurban gibi karnını uzattı. Cunningham el yordamı ile yokladı. Teleoplar bir araya geldi, birbirlerine dolaştılar. Lanet etti ve yeniden denedi, her hareketi hayal kırıklığını yansıtıyordu. Bir anda kendini beğenmiş tavırları yok olmuştu. Önceden makineyi yöneten hayaletken şimdi tuşlara basan çocuk olmuştu.

Bir an sanki kafamda bir klik sesi duydum. Cunningham’ın bütün farklı yüzleri gözümün önünde saydamlaşmıştı. Aniden onu kafamda tam olarak canlandırabildim.

İkinci kez yakaladı. Makinenin ucu sokmaya hazırlanan

* Bir reaksiyonun gerçekleştiği sıcaklık ile reaksiyonun gerçekleşme süresi veya hızı arasında logaritmik bir ilişki olduğunu savunan bir çeşitliği.

bir yılan gibi atıldı ve geri çekildi. Görülemeyecek kadar hızlıydı. Renk dalgaları Stretch'in yarasından akıyordu; atılan taşın dalgalandırdığı su gibiydi.

Cunningham yüzümde bir şey gördüğünü düşünmüş olmalı. "Bunları insan olarak düşünmemek kabul etmeni kolaylaştırır," dedi. Uzun süre sonra ilk kez altyazıyı okuyabilmişim. Kırık bir cam kadar berrak ve keskindi.

Elbette, sen hiç kimseyi öyle düşünmüyorsun ki...

Cunningham onunla oyun oynanmasından hoşlanmıyordu.

Kimse hoşlanmazdı. Ama çoğu kimse benim yaptığım işin bu olduğunu düşünmez. İnsanlar çenelerini kapattıklarında bedenlerinin onlara nasıl ihanet edeceğini bilmez. Yüksek sesle konuştuklarında sırlarını açarlar. Konuşmadıklarında ise kendi fikirlerini kendilerine sakladıklarını düşünürler. Onları hiçbir sistemin yapamayacağı şekilde, kullandıkları her kelimeye varıncaya inceliyorum. Ama bir nedenle Robert Cunningham'da bu işe yaramamıştı.

Yanlış sistemi model aldığımı düşünüyorum.

Bir sentezci olduğunuzu düşünün. Sistemlerin yüzeydeki davranışları ile ilgilenerek, makinenin içinde olanların yukarıya yansımalarından sonuçlar çıkarmaya çalışıyorsunuz. Başarının sırrı şu: Sistemin sınırlarını öğrenirseniz sistemi anlayabilirsiniz.

Şimdi de bu sınırlar ötesine delik açan birini hayal edin.

Robert Cunningham'ın içinde olaylar farklı yürüyordu.

Robert Cunningham'ın bedeni ona yetmiyordu. Görevleri onu bedeninin ötesine taşıyordu. Burada, Oort'ta geminin her tarafına dağılmıştı. Bir ölçüye kadar bu hepimiz için doğ-

ruydu. Bates ve erborları, Sarasti ve limbik bağlantısı, hatta kafamızın içinde yayılan ConSensus planları bile bizi beden denen bu mezarların ötesine taşıyordu. Sadece Bates dronları *kullanıyordu*. Benliğini onların içine aktarmıyordu. Dörtlü Çete tek bir anakart üzerinde birden fazla sistem çalıştırıyordu. Fakat her birinin kendi kişiliği vardı. Her seferinde sadece birinin kişiliği görünüyordu. Ve Sarasti...

-Ee...

Pekâlâ, Sarasti tamamen farklı bir konu; anlaşılmaz.

Cunningham araçlara sadece uzaktan kumanda etmiyordu. Onların içine kaçıyor, içindeki insansı tarafı saklamak için gizli bir kimlik olarak kullanıyorlardı. X ışınlarını görmek veya hücre zarında gizli şekilleri tatmak için neokorteksini feda etmişti. Kısa sürelerle birçok yerde olabilmek uğruna kendi kalıcı bedeninden uzaklaşmayı seçmişti. Onun benliği çırpıcıların kafesinin olduğu yerdeki alıcılara ve manipülatörlere saklamıştı. Bakmayı düşünebilseydim geminin içindeki her bir ekipman parçasında ipuçları arardım. Cunningham herkes gibi bir kişilik bulmacasıydı. Ama kişiliğinin yarısı makinelerin içinde saklanıyordu. Benim modelim yetersizdi.

Bu durumdan hoşlandığını düşünmüyorum. Geriye baktığımda, her yerde kendine duyduğu nefretin izlerini görüyorum. Yirmi birinci yüzyılın sonlarına gelirken, görebildiği tek alternatif parazit olarak yaşamaktı. Cunningham kendince daha az şeytani bir yol seçmişti.

Bunu reddetmiyordu. Sarasti'nin emirlerini kendi algı merkezinde duyuyordu. Artık verileri karnında hissetmiyordu. Bunları adım adım çalışarak, düz boş stenodaki ekranlar ve grafikler ile yorumlaması gerekiyordu. Gözlerini, kulaklarını ve dilini kullanmadığı bir sistemde tökezlemek ve bir zamanlar kullandığı şeyleri etrafında hissetmek zorundaydı. Aniden

saklanacağı hiçbir yer kalmadı. Robert Cunningham'ın yayı-
lan kişilik parçaları bedenine geri döndü. Sonunda hepsini
görmeye başlamıştım.

Yine de her şey bir hata olabilirdi. Diğer sistemlerin mo-
dellemesi üzerine o kadar çok çalışmıştım ki birini model-
lemeyi unutmuştum. Göz bozukluğu net görmeyi engeller;
kötü varsayımlar ise gerçek anlamda körlüktür. Bu benim Ro-
bert Cunningham olduğumu hayal etmem için yetmiyordu.
Siri Keeton olduğumu da hayal etmem gerekiyordu.

Elbette bu sadece yeni bir soruyu da ortaya çıkarıyordu.
Cunningham ile ilgili tahminim doğru ise yeteneğim Isaac
Szpindel üzerinde nasıl işe yaramıştı? O yerini aldığı kişinin
devamıydı.

O zaman bunu çok düşünmemiştim. Szpindel gitmişti
ama onu öldüren şey hâlâ buradaydı. Kemerden sarkıyordu.
Her an bizi ezme gücüne sahip bir şifre. Küçük bir şaşkından
daha fazlasıydım.

Şimdi bununla ilgili bir şey yapmak için çok geç olsa da
cevabı bildiğimi sanıyorum.

Belki de benim yeteneğim gerçekte Isaac üzerinde işe
yaramıyordu. Belki Cunningham gibi o da benim manipü-
lasyonlarımı kolayca görebiliyordu. Belki sadece dikkat et-
miyordu. Belki artık izin verdiği için onu okuyabiliyordum.
Buna nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum ama belki de ben-
den hoşlanıyordu.

Sanırım bu onu benim arkadaşım yapıyor.

“Yapabilseydim kelimelerin hisleri uyandırması-
nı sağlardım.”

– Ian Anderson, *Stand Up*

Gece vardiyası. Hiçbir yaratık dolanmıyordu.

En azından Theseus’ta. Çete çadırlarına gitmişti. Ağırleksiz ve sessiz bir biçimde bekliyorlardı. Bates köprüdeydi. Artık orada yaşıyor denebilirdi. Kamera açıları ve taktik haritalarla iç içe yaşıyordu. Nerede olursa olsun sancak tarafının arkasını görebiliyordu. Kendini iyi hissetmek için, iyi yaptığını hissettiği işi yapıyordu.

Gemi sessizce dönmeye devam etti. Yüzyıllardır devam eden çabaların ve eklemelerin insan genlerinden silemediği yirmi dört saatlik insan döngüsüne bir saygı ifadesi olarak ışıklar sönükleştii. Mutfakta tek başıma oturuyordum. Geminin gittikçe silikleşen hatlarına gözlerimi kısarak bakıyordum. Isaac’ın deyimiyle geleceğe posta kartları hazırlıyordum.

Bir tek Cunningham çalışmıyordu. Son dört dakikadır hareket bile etmemişti. Szpindel Kaddish duası okuduğunu tahmin ediyorum. ConSensus’un dediğine göre –eğer o kadar yaşarsak- önümüzdeki bir yıl boyunca bunu günde iki kez tekrarlayacaktı. Ama şu anda geminin merkezinde çevresini görmek için öne eğilmişti. Artık yanında oturuyormuşçasına onun aklından geçenleri hissedebiliyordum.

Sıkılmamıştı, rahatsız değildi hatta derin düşüncelere bile dalmamıştı.

Robert Cunningham taş kesilmişti.

Ayağa kalktım ve silindirik gövdenin içinde ilerledim. Tavanlar duvar oldu, duvarlar zemin. Yumuşak mırıltılarını duyabilecek kadar yaklaşmıştım. Sürekli aynı kelimeyi tekrarlıyordu. Ne söylediğini duyacak kadar yaklaşmıştım.

“Lanet, lanet, lanet, lanet ...”

Cunningham hâlâ hareket etmiyordu. Yine de gelişimi saklamak için çaba göstermedim.

Sonunda neredeyse omuzuna dokunacak kadar yaklaştığımda sessizleşti.

“Körsün,” dedi mırıldanmadan. “Bunu biliyor muydun?”

“Bilmiyordum.”

“Sen, ben, herkes.” Parmaklarını birbirine kenetledi. Sanki dua ediyordu. Parmaklarını o kadar çok sıkı ki eklemleri beyazlaştı. Ancak o zaman fark ettim, sigarası yoktu.

“Görüntüler çoğu zaman yalan söyler,” diye devam etti. “Gözlerimiz bir şeye odaklandığında yüksek çözünürlüklü olarak gördüğümüz birkaç derecelik açı dışında aslında hiçbir şey görmüyoruz. Onun dışında kalan her şey bulanık. Sadece ışık ve hareket. Hareket odaklanmayı kendi üzerine çeker. Gözler sürekli titrer. Bunu biliyor muydun Keeton? Buna sıçrama denir. Görüntüyü bulanıklaştırır. Hareketler beynin görüntüyü birleştiremeyeceği kadar hızlı olduğunda gözler hareketler arasında duraklar. Gözlerin sadece bu donmuş görüntüleri yakalar ama beynin boşlukları düzenler ve zihninde sanki devam eden bir görüntü varmış gibi bir illüzyon yaratır.”

Yüzünü bana döndü. “Asıl hayret verici olan şey nedir biliyor musun? Eğer bu boşluklar arasında bir şey hareket ederse beynin bunu görmezden gelir. Görünmez olur.”

Çalışma alanına baktım. Bölünen ekran bir tarafta parlıyordu. Kafeslerinde oturan çırpıcıların gerçek zamanlı görüntüleri vardı. Gerçek yaşamdakilerden on bin kez daha büyük. Stretch ve Clench’in paradoksal sınırlara ait mimarisi ana pencerede parlıyordu. Kalın bir tabaka halindeki devre şemaları ayrılmış, etiketlenmiş ve yüklenmişti. Yoğun yabancı gövdelerden ve dikenlerden oluşan bir ormandı. Rorschach’ın kendisine benziyordu.

Hiçbirini ayırt edemiyordum.

“Dinliyor musun Keeton? Ne söylediğimi anlıyor musun?”

“Neyi anlamadım biliyor musun? Bu şeylerin bir şekilde bizim gözlerimizi kullanamadığımız durumları bildiğini söylüyorsun ve...”

Cümlemi bitirmedim. Böyle bir şey mümkün görünmüyordu.

Cunningham başını salladı. Sanki ağzından rahatsız edici bir şey kaçırmıştı. “Ben bu şeylerin odanın diğer ucundan beynindeki sinirlerin yaydığı elektriği görebileceğini ve bunları şifreli bir stratejiyle birleştirerek gözlerin yetkinliğini kazanmadan önce hareketi durdurmak için başka komutlar gönderdiklerini söylüyorum. Geçen zaman içinde bunu yapmak için omzundan bileğine kadar olan yolun yarısı kadar sinir gerekiyordu. Bu şeyler hızlı Keeton. Kullandıkları yüksek hızlı fısıltı hattı tahmin edebileceğimizden daha da hızlı. Lanet olası süper iletkenler.”

Kaşlarımı çatmamaya çalıştım. “Bu mümkün mü?”

“Her bir sinir hareketi elektromanyetik bir alan üretir. Bu da onları saptanabilir yapar.”

“Ama Rorschach’ın elektromanyetik alanı öylesine... Demek istediğim tüm bu arayüzler üzerinden tek bir optik sinirin ateşlenmesini okumak...”

“Bu arayüz değil. Bunlar onların parçaları. Hatırladın mı? Büyük ihtimalle böyle yapıyorlar.”

“O yüzden burada yapamıyorlar.”

“Beni dinlemiyorsun. Kurmuş olduğunuz tuzak böyle bir şeyi asla yakalayamazdı. Bizler numuneleri yakalamadık. Casusları yakaladık.”

Stretch ve Clench önümüzdeki bölünmüş ekranda yüzüyor gibiydi, kolları dalgalanan omurgalar gibi sallanıyordu. Derilerinin üzerinde ilginç desenler yavaşça oynaşıyordu.

“Bunun sadece bir içgüdü olduğunu var sayarsak,” diye tahmin ettim. “Çırpınışları olayın arka planını güzel saklıyor, tamam. Ama bunu düşünmüyorlar ki.”

“Bu içgüdü nereden geliyor Keeton? Bunun evrimi nasıl olabilir? Sıçramalar memelilerin görüşünde kazara ortaya çıkmış bir parlamadır. Çırpıcılar onlarla daha önce nerede karşılaştı?” Cunningham başını salladı. “Şu şey, Amanda’nın robotunun yaktığı şey, kendi başına o anda doğaçlama bir strateji geliştirmişti.”

Zekâ kelimesi, bu tür bir gelişmeyi kapsamıyordu. Ancak Cunningham’ın yüzünden başka bir şey olduğu anlaşılıyordu. Bana zaten söylemiş olduğu bir şeyin içinde daha derinlere saklanmış bir şey.

“Ne?” diye sordum.

“Aptalca,” dedi. “Bu şeyler, bu yaratıklar bunu yapabiliyor. Aptalca.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İşe yaramadı değil mi? Bir veya ikiden fazla kişinin önünde yapmadılar.”

Çünkü insanların gözleri senkronize bir biçimde seğirmiyordu. Anlamıştım. Birden fazla şahidin olması her şeyi ortaya çıkarıyordu.

“Başka pek çok şey yapmış olabilir,” dedi Cunningham. “Anton’u veya agnoziyi yanıltamazlardı. Çırpıcı sürüsünün içine dalabilirdik. Bizim bilinçli zihnimize giremezlerdi o zaman. Agnozi kazara olurdu. Tanrı aşkına. Eğer başkalarının sıçramaları arasında saklanan duyuları ve refleksleri buldular neden orada dursunlar ki? Neden gerçekten işe yarayan bir şey yapmazlar?”

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum. Rahattım, onu idare etmiyordum.

“Sanırım şu birincisi... Çocuk olduğunu biliyorsun değil

mi? Belki sadece deneyimsizdir. Belki aptaldır ve kötü bir karar vermiştir. Aptal çocuklarının bile beynimizi uçurabilecek kadar gelişmiş olduğu bir tür ile uğraştığımızı düşünüyorum. Bundan ne kadar korktuğumu sana anlatamam.”

Bunu yüzünden anlayabiliyordum. Bunu sesinden anlayabiliyordum. İfade­siz yüzü bir ceset kadar sakindi.

“Onları öldürmemiz lâzım,” dedi.

“Casus olsalar bile çok şey öğrenememişlerdir. Hem kafesin içindelerdi. Sadece...” Yoldayken değillerdi. Tüm yolculuk boyunca yammızdaydılar.

“Bu şeyler radyasyonun içinde yaşayıp nefes alıyordu. Bu kadar küçükken, izole edilmişken duvarların içinden teknolojinizin ne kadarını öğrendiklerini kim bilebilir ki?”

“Sarasti’ye söylemen lâzım,” dedim.

“Ah. Sarasti zaten biliyor. Neden gitmelerine izin vermiyor dersin?”

“Bu konuda hiçbir şey söylemedi ki.”

“Bizi yönetmek için deli oluyor. Seni aşağıya göndermek için deli oluyordu, hatırladın mı? Bir anlığına bile olsa, bildiklerini sana söyleyeceğini ve seni akıl okuyan canavarların olduğu bir labirentte bırakacağını düşündün mü?” Cunningham’ın gözleri ifade­siz bir maskenin arkasında parlayan çılgın noktalar gibiydi. Silindir in ortasına baktı, sesini hiç yükseltmedi. “Doğru değil mi Jukka?”

ConSensus’un aktif kanallarını kontrol ettim. “Dinlediğini sanmıyorum Robert.”

Yüzünün geri kalanı da ona katılabilseydi Cunningham’ın ağzının kenarında acı bir gülümseme belirirdi “Dinlemesine gerek yok Keeton. Bizim hakkımızda casusluk yapmasına gerek yok. Sadece biliyor işte.”

Vantilatörler nefes alıyordu. Sarasti’nin sesi tüm gövde de yankılandı.

“Herkes toplantı salonuna. Roberts konuşmak istiyor.”

Cunningham sağma oturdu. Plastik yüzü konferans masasında parlıyordu. Hafifçe sallanan ışığa baktı. Dudaklarının arasında duyulmayan bir büyü fısıldıyordu. Çete karşımıza oturdu. Solumdaki Bates'in bir gözü süreci izlerken diğeri ön saflardan gelen istihbaratı izliyordu.

Sarasti ruhen bizim yanımızdaydı. Masanın başındaki yeri boştu. "Anlat onlara," dedi.

"Buradan gitmemiz gerek..."

"En başından."

Cunningham yutkundu ve tekrar konuşmaya başladı. "Yıpranmış motor sinirleri, ne olduklarını anlamadığım çarpaz bağlar, bunların hepsi aslında mantık kapılarıydı. Çırpıcılar zamanı bölüyor. Onların duyuları birleşik nöronlar gibiler. Böylece sistemin her parçası başka bir şekilde anlaşılması mümkün olmayan şeyleri fark etmek için kullanılabilir. Dünya üzerinde evrimleşmiş olan hiçbir şeye benzemiyorlar. Tek bir birey bile birbiriyle bağlantılı çok büyük bir kütleye ihtiyaç duymadan pek çok işlem yapabilir."

"Çevresel sinirler düşünebiliyor mu?" Bates kaşlarını çattı. "Hatırlayabiliyorlar mı?"

"Elbette. En azından hatırlamamaları için bir neden görmüyorum." Cunningham cebinden bir sigara çıkardı.

"Peki, şu çırpıcı parçalandığında..."

"Bu bir iç savaş değil, veri çöplüğü. Büyük ihtimalle bizimle ilgili verileri aktarıyorlardı."

"Konuşmayı devam ettirmek için oldukça radikal bir yol," diye belirtti Bates.

"İlk seçeneklerinin bu olduğunu sanmıyorum. Sanırım her bir çırpıcı en azından Rorschach'ta olduklarında dağıtım

ağında bir düğüm olarak hareket ediyor. Bu alanlar çok küçük ölçeklerde yapılandırılmış olabilir. Bizim teknolojimiz, kalkanlarımız, açtığımız delikler belki de bu ağı mahvetti. Bu nedenle bir ispiyon ağına başvurdular.”

Sigarasını yakmadı. Filtreli ucu baş ve işaret parmağı arasında yuvarladı. Dili maskenin arkasından çıkan bir solucan gibi dudaklarını yaladı.

Çadırında saklanan Sarasti boşluğu doldurdu. “Çırpıcılar Rorschach’ın radyasyonunu metabolik işlemler için de kullanıyor. Bazı yollar ağır atom tünel bağlantısı ile proton transferini gerçekleştiriyor. Belki de ortam radyasyonu katalizör olarak kullanılıyor.”

“Tünel bağlantısı mı?” dedi Susan. “Kuantumdaki gibi mi?”

Cunningham başını salladı. “Ayrıca bu durum senin kalkan problemlerini de açıklıyor. En azından bir kısmını.”

“Ama bu mümkün mü? Demek istediğim bu tür şeylerin sadece çok düşük sıcaklıklarda görüldüğünü sanıyordum...”

“Unut bunu,” diye söylendi Cunningham. “Hâlâ hayat-taysak biyokimyası sonra tartışırız.”

Sarasti sakince “Peki, neyi tartışalım Robert?” dedi.

“Yeni başlayanlar için, bunların en aptal bile kafanızın içine bakabilir ve görsel korteksin hangi bölümlerinin aydınlandığını görebilir. Bununla düşünce okuma arasında bir fark varsa da bu önemli bir fark olmayacaktır.”

“Rorschach’ın dışında kaldığımız sürece...”

“O gemi yola çıktı. Siz çoktan oraya girdiniz, hem de defalarca. Rorschach’ın size yaptıklarından daha iyi bir neden yokken orada neler yaptığınızı kim bilebilir ki?”

“Bekle bir saniye,” diye itiraz etti Bates. “Burada kimse senin kuklan değil. Halüsinasyon gördük ve kör olduk, delirdik. Bizi ele geçiremedi.”

Cunningham Bates'e baktı ve homurdandı. "Bağlantılarla savaşılabileceğini düşünüyor musun? Onları hissedebileceğini mi düşünüyorsun? Size transkraniyal mıknatıs başlıkları takarım. Siz de ortaparmağınızı kaldırabilir, parmaklarınızı şıklatabilir veya burada Siri'yi yere serebilirsiniz. Sonrasında da ölmüş annenizin mezarı üzerine bunları isteyerek yaptığınıza dair yemin edebilirsiniz. Bir kukla gibi hareket edersiniz ama hepsini kendi özgür iradeniz ile yaptığınıza yemin edersiniz. Aslında bunu yapan benim. Bu, dürtü etkisiyle ortaya çıkan kişilik bozukluğu ile bir çift mıknatıs ve manyetik yankılama başlığı arasındaki ince çizgidir." Geminin ötesinden bilinmeyen bir şeye elini salladı. Sigarasının küllerini silkti. "Neler yapılabileceğini tahmin etmek ister misiniz? Tek bildiğimiz onlara çoktan Theseus'un teknik özelliklerini verdik, onları İkarus alıcıları hakkında uyardık ve sonra da *kendi özgür irademizle* bunların hepsini unutmaya karar verdik."

"Senin de dediğin gibi bu etkilere biz sebep olmuş olabiliriz," dedi Sarasti sakince. "Felç, tümörler, rastgele kazalar."

"Rastgele mi? Bunlar birer deneydi, millet! Bunlar hayvan deneyi. Yapmanıza izin verdiler, çünkü sizi parçalara ayırıp sizi oluşturan şeyleri öğreniyorlar. Bunu yaptıklarını anlamıyorsun bile."

"Peki, ne olacak?" Vampir aniden görünmez oldu. Sesinde soğuk ve aç bir şeyler vardı. Masanın çevresindeki yüz ifadeleri değişti; ürktüler.

"Görsel alanınızın merkezinde kör bir nokta var," diye belirtti Sarasti. "Bunu göremezsiniz. Görsel akışınızdaki sıçramaları fark edemezsiniz. Bununla ilgili numaralardan sadece ikisini biliyorsunuz. Başka pek çok numara var."

Cunningham başını salladı. "Hepsi bu. Rorschach belki..."

"Vakalar üzerinde konuşma. Beyin hayatta kalmak için

tasarlanan bir makinedir. Yalan detektörü değil. Kendini aldatmak iyi bir şey olursa beyin yalan söyler. Alakasız şeylere takılmayalım. Doğrunun önemi yok. Sadece duruma uygunluk önemlidir. Şimdiye kadar dünyayı tüm varlığı ile algılayamadınız. Varsayımlardan inşa ettiğiniz bir simülasyondan yaşıyorsunuz. Kısa yollar. Yalanlar. Tüm canlılar doğuştan agnostiktir. Rorschach sizin kendinize yapamadığınız hiçbir şeyi size yapamaz.”

Kimse konuşmadı. Ben ne olduğunu anlamadan önce birkaç saniye geçmişti.

Jukka Sarasti bize az önce bir moral konuşması yapmıştı.

Cunningham’ın tiradını sonlandırmıştı. Dışlerini gösterip aramıza karışarak bir ayaklanmayı bastırmıştı. Bize bakarak. Ama bizi korkutarak bastırmak istemiyordu. Zaten gergindik. Bize ders vermek de istemiyordu. Akli başında her insanın Rorschach hakkında edindiği her bilgi onu daha da korkutur. Sarasti sadece bizi iş başında tutmaya çalışıyordu. Hayatın tam kenarında uzayda kaybolmuştuk. Bu tehlikeli sır ile yüzleşmek bizi her an yok edebilirdi. Sarasti bizi sakinleştirmeye çalışıyordu. İyi *av*, güzel *av*. Sarasti biz dağılmayalım diye çalışıyordu.

Sarasti psikolog olmuştu.

Masanın etrafına bakındım. Bates ve Cunningham ve Çete kanları çekilmiş ve sabit bir hâlde oturuyordu.

Sarasti kanlarını emmişti.

“Buradan gitmemiz lâzım,” dedi Cunningham. “Bunlar bizden çok ileri varlıklar.”

“Onlardan daha saldırgan davrandık,” dedi James. Ama sesinde hiç özgüven yoktu.

“Rorschach dev kayalarla bilye oynuyor. Biz bir atış poligonunun ortasında oturuyoruz. Her an...”

“Hâlâ büyüyor. Tam olgunlaşmadı.”

“Bunun bana güven vermesi mi gerekiyor?”

“Tüm söylemek istediğim... Bilmiyoruz...” dedi James.
“Yıllar vardır belki. Belki de yüzyıllar.”

Sarasti “On beş günümüz var,” diye belirtti.

“Lanet olsun,” dedi biri. Büyük ihtimalle Cunningham’dı, belki de Sascha.

Bir nedenden ötürü herkes bana bakıyordu.

On beş gün. Bu süre içerisinde ne olacağını kim bilebilirdi. Hiç kimse bunu yüksek sesle sormadı. Belki Sarasti başka bir zaman bizi hızlandırmak için bunu kullanırdı. Belki biz daha yörüngeye ulaşmadan farklı bir şey söylerdi. Belki de bizi yeniden labirentin içine gönderme olasılığına karşı tutardı. Görevin yarısı için belki de yarı yarıya kördüm; bundan emin olamıyordum.

Öyle ya da böyle bu bizim Mezuniyet günümüzdü.

Tabutlar bodrumun arka tarafına yaslanıyordu. Yukarı ve aşağı hiçbir anlam ifade etmezken zemin de anlamsızdı. Yol boyunca yıllardır uyumuştuk. Geçen sürenin farkında değildik. Ölmemiş bedenlerimiz rüya göremeyecek kadar uyumuştuk. Ama bir şekilde bedenlerimiz ne zaman değişikliğe ihtiyaç duyacağını biliyordu. Geldiğimizde kimse kendi kozasında uyumayı düşünmemişti. Bunu tek yaptığımız zaman ölüm döşeginde olduğumuzdur.

Ancak Szpindel öldüğünden beri Çete buraya geliyor.

Bedeni benimkinin yanındaki kapsülde uyuyor. Kompartımana girdim ve hiç düşünmeden sola döndüm. Beş tabut. Dördü açık ve boş. Biri mühürlü. Aynalı gövde bölmelerin sayısını artırıyor ve kompartımanımıza derinlik katıyordu.

Ama Çete orada değildi.

Sağa döndüm. Susan James'in gövdesi kendi yansıması ile sırt sırta vermiş havada süzülüyordu. Üç kapalı tabut, bir tane de açık. Kapağın üzerindeki abanoz plaka koyu renkliydi. Diğerleri birbirinin aynı mavi ve yeşil mozaikler ile parlıyordu. Hiçbiri değişmedi. CARDIO veya CNS olarak işaretlenen bölgelerde kayan ECG'ler yoktu. Saatlerce burada bekleyebilirdik. Bu diyotlardan hiçbiri bu kadar çok parlamazdı. Ölümsüz olduğunuzda vurgu hep ikinci hecededir.

İçeri ilk girdiğimde Çetenin yüz ifadesi Michelle diyordu ama şimdi arkasını dönmeden konuşan Susan'dı. "Onunla hiç karşılaşmadım."

Kapalı yuvaların üzerine tutturulmuş isim etiketlerine bakan gözlerini takip ettim. Takamatsu. Diğer dilbilimci, yedek.

"Diğer herkesle tanıştım," diye devam etti Susan. "Onlarla birlikte eğitim gördüm. Ama kendi yedeğimi hiç görmedim."

Buna cesaret edememişti. Bundan çıkarılacak anlam neydi acaba?

"İstersen..." diye konuşmaya başladım.

Başını salladı. "Teşekkürler."

"Eğer diğerleri... Sadece Michelle'i..."

Susan gülümsedi ama gülümsemesinde soğuk bir şeyler vardı. "Michelle şu anda seninle konuşmak istemiyor Siri."

"Ah." Başka birine konuşma fırsatı vermek için bir an reddüt ettim. Kimse konuşmadı. Kendimi kapıya doğru ittim. "İçinizden biri fikrini değiştirirse..."

"Hayır. Kimse değiştirmeyecek. Asla."

Cruncher.

"Sen yalan söylüyorsun," diye devam etti. "Görüyorum, hepimiz görüyoruz."

Gözlerimi kırptım. "Yalan mı? Hayır, ben..."

"Konuşma, dinle. Sen Michelle'i önemsemiyorsun. Kimseyi önemsemiyorsun. Sadece raporun için bildiklerimizi öğrenmek istiyorsun."

“Bu tam olarak doğru sayılmaz Cruncher. Önemsiyorum, Michelle’in...”

“Hiçbir şey bilmiyorsun. Git.”

“Seni üzdüğüm için özür dilerim.” Kendi çevremde döndüm ve aynaya yaklaştım.

“Bilemezsin Meesh,” diye kükredi. “Hiç kimseyi kaybetmedin. Hiç kimseye sahip olmadın.”

“Onu yalnız bırak.”

Her iki konuda da yanılıyordu. En azından Szpindel, Michelle’in onu önemsediyini bilmek için ölüyordu.

Chelsea benim hiçbir şeyi önemsemediğimi düşünüyordu.

Aşağı yukarı iki yıl olmuştu. Ara sıra sanal olarak görüşüyorduk ama gittiği günden beri canlı olarak görüşmemiştik. *Oort’tan gelip bana acil bir mesaj yollamıştı. Cygnus. Lütfen ŞİMDİ ara. Önemli.*

Kameraya göz kırptığını ilk kez görmüştüm.

Önemli olduğunu anladım. Olayın tamamını dinlemeden de bunun kötü haber olduğu belliydi. Biliyordum çünkü ortada çok ciddi bir şey vardı. Bunun sesindeki kötü uyumdan daha kötü olduğunu söyleyebilirdim. Bunun ölümcül olduğunu söyleyebilirdim.

Daha sonra bir çapraz ateşe yakalandığını öğrendim. Gerçekçiler, Boston’daki yeraltı mezarlarının dışında fibrodisplazi türevleri ekmişti. Basit bir olay. Sonucu hem terörist eylemlere hem de Cennet’te yaşayanların donmuş felçleri ile ilgili ironik bir yorum olan eski bir virüstü. Dördüncü kromozomdaki düzenleyici gen kontrolünü yeniden yazar ve on yedincideki üçüncü bölümde metabolik bir bypass uydururdu.

Chelsea yeni bir iskelet büyötmeye başladı. Eklemleri on

beş saat açıkta kaldığında kireçleniyordu. Yirmi üç saatte kasları taşa dönüyordu.

Onu geri aramadığım için bunu hemen öğrenemedim. Detayları bilmeme gerek yoktu. Sesinden öldüğü anlaşılıyordu. Kesinlikle hoşça kal demek için aramıştı.

Bunu nasıl yapacağımı öğrenene kadar onu aramadım.

Noosferde gezinerek saatler harcadım. Örnek arıyordum. Ölümün kısa yolu yoktu. Görgü kuralları ile ilgili milyonlarca kayıt buldum. Son sözler, son yakarışlar, yas tutma kılavuzları. Uzayan ve acılı ölümler popülerdi. Hepsini inceledim. Bir düzine ön filtre koydum ve ısıyı ışıktan ayırdım.

Yeniden aradığında haberler çoktan yayılmıştı: Golem patlaması, Boston şehrinin kalbine beyaz, sıcak bir iğne gibi girdi. Kirlenme ölçümleri devam ediyordu. Cennet güven altındaydı. Az sayıda ölüm bekleniyordu. Akrabalarına bildirmek için kurbanların kimlikleri belirlenmeye çalışılıyordu.

Hâlâ ilkeleri, kuralları bilmiyordum. Tüm sahip olduğum örneklerdi. Son sözler ve vasiyetler. Sözde kurtarıcılar ile yapılan görüşmeler. Denizaltılardan ve ay çarpışma alanlarından kurtarılan günlükler. Kaydedilen anılar ve ölüm yatağındaki itiraflar. Ateş ve parazitle son bulan uzay gemisi kara kutu yazıları... Hepsi ölümle ilgiliydi. Hiç biri bir işe yaramazdı. Hiç biri onun için değildi.

Yeniden aradı ama yine görüntü yoktu ve yanıt vermedim.

Ama en sonuncu arayışında görüntüsünü benden esirgemedi.

Ellerinden geldiğince onu rahat ettirmişlerdi. Jel petler, organlarının her hareketinde ve kemiklerinin her oynayışında onu rahatlatıyordu. Acı çekmesine izin vermiyorlardı.

Boynu taşlaşmış olarak yana ve aşağı eğilmişti. Bir zamanlar sağ eli olan pençeye bakıyordu. Eklemleri ceviz büyüklüğündeydi. Eptopik kemikler kollarındaki ve omuzla-

rındaki derileri şişirmişti. Anormal şekilde büyümüş kemik şeritleri ve plakalar kollarındaki ve omuzlarındaki derinin gerilmesine neden olmuştu. Kaburgaları kemikleşmiş etinin içine gömülmüştü.

Hareket onun en büyük düşmanıydı. En küçük bir hareket bile ceza gibi geliyordu. Eklem ve hareket alanı olarak kabul edilen yerlerden taze kemikler çıkıyordu. Her bir eklem ve yuvanın kendi yenilenemez esneklik oranı bulunmaktaydı. Her bir hareket hesaba yazılıyordu. Beden adım adım büyüyordu. Ona bakmama izin verene kadar Chelsea hareket özgürlüğünü büyük ölçüde kaybetmişti.

“Cyg,” dedi. “Orada olduğunu biliyordum.”

Çenesi yarı açtı. Dili her kelime zorlanıyor olmalıydı. Kamerasına bakmadı, bakamadı. “Neden yanıt vermediğini tahmin edeyim. Bunu kişisel olarak algılamamaya çalışıyorum.”

On binlerce yatak başı vedası etrafımı sardı. Daha milyonlarcasını da bulabilirdim. Ne yapmam gerekiyordu? Rastgele birini seçse miydim? Tüm bu sözler başka insanlar içindi. Bunları Chelsea için kullanmak çok klişe olacaktı, hakaret gibi.

“Kötü hissetme. Biliyorum ki bu senin hatan değil. Öyle olduğuna inanıyorum. Elinden gelse yapardın.”

Ne diyeyim? Gözlerinizin önünde hızla ölen birine ne derdiniz?

“İletişim kurmaya devam et. Ben kendime...”

Veda ile ilgili temel öğeler tam gibi görünse de pek çok ölümden toplandığım detaylar dramatik bir şekilde birleşmişti.

“Lütfen. Sadece benimle konuş Cyg” Her şeyden daha çok istiyordum bunu.

“Siri ben sadece...”

Tüm zamanımı nasıl yapacağımı anlamaya çalışarak harcadım. “Boş ver,” dedi ve bağlantıyı kesti.

Havaya doğru bir şeyler fısıldadım. Ne olduğunu hatırlamıyorum bile.

Gerçekten onunla konuşmak istemiştim.

Sadece buna uyan bir algoritma bulamamıştım.

“Gerçekleri öğreneceksiniz ve gerçek sizi delirtecek.”

– *Aldous Huxley*

Uyuma fikrini sonsuza dek kafalarından atmayı umuyorlardı. İnsan hayatının üçte biri vücudun tüketime devam ettiği, ancak hiçbir şey üretmediği bu safhada geçiyordu. On beş saatte bir uykuya dalmaya ihtiyacımız olmasa, hayatımız boyunca bilincimiz açık kalsa birçok şey başarabilirdik. Kapatma düğmesi ve mekanizması aşınana kadar bozulma olasılığı olmayan sekiz milyar insan...

Yıldızlara gidebilirdik.

Ama işler böyle yürümüyordu. Günün karanlık saatlerinde gizlenme ve dinlenme ihtiyacımızı ortadan kaldırsak bile beynimizin dış dünyadan biraz uzak kalmaya ihtiyacı vardı. Deneyimlerimizin dosyalanması, kısa süreli belleğimizdeki anılarımızın uzun süreli belleğe aktarılması gerekiyordu. Yaptığımız şey sadece uyku ihtiyacını azaltmıştı, bu ihtiyacı tamamen ortadan kaldıramamıştık. Bu durum rüyaları ve karabasanları engelleyememişti. Rüyalarım beynimde suyu boşaltılan bir gelgit havuzundaki yaratıklar gibi kıvranıyordu.

Uyandım.

Çadırımın ortasında tek başımaydım. Bir şeyin sırtıma dokunduğuna yemin edebilirdim. Halüsinasyon gördüğümü düşündüm. Perili malikanenin etkileri devam ediyor olmalıydı. Ama aynı şey yeniden oldu.

Aşağıdan geliyordu.

Theseus hızlanıyordu.

Hayır. Yanlış yöne gidiyordu. Theseus okyanusun ortasında zıpkınlanmış bir balina gibi yuvarlanıyordu. Karnını yıldızlara çevirmişti.

ConSensus'u açtım ve duvara Nav-tac özetini yansıttım. Işık saçan bir nokta belirdi ve Big Ben'den uzaklaşırken arkasında parlak bir yol bıraktı. 15G yazısını görene kadar onu izledim.

"Siri. Yanıma gelir misin lütfen."

Sıçradım. Gelen ses vampirin yanı başımda olduğunu düşündürmüştü.

"Geliyorum."

Ampsat yayınına göre bu İkarus antimadde akımıyla keşişen uzun bir tırmanıştı. Görev çağrısını duyunca kalbim sıkıştı.

Robert Cunningham'ın isteği gerçekleşmemişti, kaçmıyorduk. Theseus savaş için malzeme depoluyordu.

Açık kapı uçurumdaki bir mağara gibi aralanmıştı. Loş, mavi ışık içeri sızmiyordu. Sarasti bir siluetten ibaretti. Parlak, kanlı gözleri onu çevreleyen karanlıkta kedi gibi parlıyordu.

"Gel." Kısa dalga aydınlatmayı insan görüşüne uygun olacak şekilde arttırmıştı. Balonun içi aydınlandı, ama ışık hâlâ biraz kıızıla çalıyordu. Rorschach'ın yüksek ışık huzmeleri gibiydi.

Sarasti'nin salonuna ilerledim. Normalde kireç gibi bembeyaz olan yüzü o kadar kızarmıştı ki, sanki güneşten yanmış gibi görünüyordu. *Tıka basa yemiş*, diye düşündüm. *Karnını iyice doyurmuş*. Ama aslında tüm kan kendisine aitti. Normal-

de kanını hayati organlarını beslemek için kullanırdı. Laktik asit seviyeleri yükseldiğinde ise çevre dokuları beslerdi.

Ya da avlanması gerektiğinde.

Boğazına bir iğne geçirmişti. Ben izlerken kendisine üç cc sıvı enjekte etti. Bu sıvı antiöklityandı. Bunu ne sıklıkla tazelediğini merak ettim. Ne de olsa artık implant umudunu kaybetmişti. İğneyi çıkardı ve kılıfına yerleştirdi. Rengi giderek soldu ve cildi yeniden ceset beyazına döndü.

Sarasti “Burada resmî bir gözlemci olarak bulunuyorsun,” dedi.

Etrafa göz attım. Odası benimkinden daha sıradandı. Bahsedilecek şahsi bir eşya yoktu. Özel yapılmış bir tabut yoktu. Odadaki eşyalar iki tulum, bir torba kişisel hijyen malzemesi ve formaldehit çözeltisinin içindeki bir solucan gibi görünen serçe parmağımın yarısı kalınlığında bir fiber optik bağlantıdan ibaretti. Sarasti’nin kaptan olarak tek donanımı buydu. Deri üstünden takılan bir jak değildi. Beyin sapına, omuriliğin içine takılıyordu. Aslında oldukça mantıklıydı; tüm sinirler orada birleşiyordu. Yine de bunu düşünmek bile endişe vericiydi. Sarasti bir sürüngenin beyni aracılığıyla gemi ile bağlantı kuruyordu.

Duvarın içbükey yüzeyinde bozuk bir görüntü belirdi: bitişik hücrelerdeki Stretch ve Clench kendilerine ayrılmış ekranlardaydı.

Görüntüdeki bozukluk dikkatimi dağıtmıştı. ConSensus’tan yayını düzeltmeye çalıştım ama hiçbir işe yaramadı. Sarasti yüzümdeki ifadenin ne anlama geldiğini anlamış olmalıydı: “Kapalı devre.”

Çırpıcılar karşılarında böylesine el değmemiş seyirciler olduğu için rahatsız olmalıydı. Kompartımanlarının ortasında duruyor ve kollarını amaçsızca öne arkaya doğru sallıyorlardı. Kollarından sarkan zarımsı deri parçaları kötü bir görünüm yaratıyordu.

Sarasti “Kollar sürekli hareket ediyor,” dedi. “Robert bunun dolaşıma yardımcı olduğunu söylüyor.”

Başımı salladım ve ekrana bakmaya devam ettim.

“Yıldızlar arasında seyahat eden yaratıklar, uzuvlarını hareket ettirmeden temel metabolik işlevlerini bile gerçekleştiremiyorlar.” Kafasını iki yana salladı. “Ne kadar ilkel.”

Gözlerimi vampire çevirdim. Tutsakları izliyordu.

“İğrenç,” dedi ve ellerini oynattı.

Duvarda başka bir pencere daha açıldı: Rosetta protokolü başlıyordu. Kilometrelerce ötede, mikro dalgalar tankları doldurmaya başladı.

Kendi kendime hatırlattım. *Araya girmek yok. Sadece gözlem yap.*

Ancak güçsüz düşen çırpıcılar acıya karşı kayıtsız kalamadı. Oyunun nasıl oynandığını biliyorlardı, kuralların farkındalardı; panellere doğru süründüler ve merhamet dilendiler. Sarasti daha önceden yapmış olduğu bir şeyi tekrar başlatmıştı. Çırpıcılar aynı şeyleri yeniden yaşıyordu.

Sarasti bir düğmeye bastı ve konuştu: “Eskisine göre daha hızlı çözüm üretiyorlar. Sence mikro dalgalara alıştılar mı?”

Ekranda başka değerler belirdi. Yakınlarda bir alarm çalmaya başlamıştı. Önce Sarasti’ye sonra yeniden alarma baktım, arkasında yanıp sönen kırmızı bir ışık olan turkuaz bir daireydi. Bu şekil atmosferik anormallik anlamına geliyordu. Renk ise oksijeni temsil ediyordu.

Bir an kafam karıştı. *Oksijen mi? Oksijen neden alarmı tetiklesin ki?* Ancak sonra hatırladım: Çırpıcılar oksijensiz ortamda yaşıyordu.

Sarasti elini sallayarak alarmı susturdu.

Boğazımı temizledim: “Onları zehirli...”

“Sadece izle. Bu sürekli yaptığımız bir şey. Hiçbir değişiklik yok.”

Yutkundum. *Sadece izleyecektim.*

“Bu bir tür infaz mı?” diye sordum. “Yoksa ötanazi gibi bir şey mi?”

Sarasti bana baktı ve gülümsedi. “Hayır.”

Gözlerimi devirdim. “O zaman bu ne demek?”

Ekranı işaret etti. Ona uydum ve arkamı dönerek ekrana baktım.

Birden elime bir şey battı.

Bir çığlık attım. Kolum elektrik çarpmış gibi sarsıldı. Bir saniye bile düşünmeden elimi geri çektim; bıçak etimi sudaki bir yüzgeç gibi ikiye ayırmıştı. Elimden sıçrayan kanlar havaya sıçradı ve orada kaldı. Bir kuyruklu yıldızın arkasında bıraktığı damlalar gibi görünüyordular.

Birden arkamdan kavurucu bir sıcak geldi. Sırtımın derisi kavruldu. Yeniden bir çığlık attım. Canım yanmıştı.

Her nasıl olduysa kendimi koridorda buldum. Boş bir ifadeyle sağ elime bakıyordum. Avcumun içinden bileğime kadar uzanan bir yarık vardı. Kan bu kesiklerde toplanıyor ancak akılmıyordu. Sarasti kafası karışmış bir şekilde yanıma geldi. Yüzünü akan kana doğru çevirmişti. Gözleri kırmızı aynalar gibi parlaktı. Gözlerinden karanlık bir ifade geçti. Bu bakış, yarım milyon yıl önce, Afrika savanlarında boğazının parçalanmasına ramak kalmış bir et parçası gibi hissetmemi sağlamıştı.

“Sorunun ne olduğunu anladın mı?” Sarasti bana doğru ilerleyerek soru soruyordu. Omuzunun biraz yukarısında bir örümcek yengeci havada duruyordu. Acıyı unutmak için odaklanmaya çalıştım. Bates’in erbotlarından biri nişan alıyor. Gelişigüzel bir tekme attım, tesadüf eseri merdivene vurdum ve sendeleyerek koridorda ilerlemeye başladım.

Vampir arkamdan geliyordu, yüzündeki ifade başka bir insanda olsa gülümseme olarak görünebilirdi. “Acı dikkatini

dağıtıyor. Tüm dikkatini acıya veriyorsun. Bir tehlikeye odaklanarak başka bir tehlikeyi gözden kaçırıyorsun.”

Yalpalıyordum. Yüzümü acıdan kıpkırmızı olmuş olmalıydı. “Bir şeyin farkında olmak algılarını kötü yönde etkiler.”

Kendini kaybetmiş olmalı diye düşündüm. *Delirmiş*. Ama sonra ondaki bu ruh hâlinin gelip geçici olduğuna karar verdim. Her zaman böyle biri olmuştu.

Yumuşak bir sesle “Daha iyisini yapabilirler,” dedi.

...günlerdir saklanıyordu. Derinlerde.

Başka ne yapabilirdi ki?

Sarasti ellerini havaya kaldırdı ve görüş açımdan kayboldu. Bir şeye çarptım, amaçsızca bir tekme savurdum ve korku dolu seslerin arasında kaldım. Başımın arkasını metal bir şeye çarptım.

Bir delik vardı, bir tünel, saklanacak bir yer. Yaralı elimle tünele sığındım ve ağlamaya başladım. Canavar hemen peşimdeydi.

Korku dolu sesler artık iyice yakından geliyordu. “Plan bu değildi Jukka! Lanet olası plan bu değildi!” Bu Susan James’in sesiydi ve oldukça öfkeliydi. Amanda Bates de “Hemen ayağa kalk!” diye bağıırıyordu. Susan ayağa kalkar kalkmaz Sarasti onu tekrar yere yıktı. Kolu saldırmaya hazır bir yılan gibiydi. Elini boğazıma dolamıştı.

“Söylemek istediğin şey bu muydu?” James saklandığı yerden bağırdı. “Şartların bu muydu?”

Sarasti beni sarstı. “Orada mısın Keeton?”

Kanım tıpkı yağmur damlaları gibi yüzüme sıçramıştı. Saçmalamaya ve ağlamaya başlamıştım.

“Beni dinliyor musun? Görüyor musun?”

Ve aniden görmeye başladım. Birdenbire her şey tekrar belirdi. Sarasti konuşmuyordu. Hatta Sarasti artık ortalıkta görünmüyordu. Etrafımda kimse yoktu. Etten yapılmış ve

kendi kendilerine hareket eden şeylerle çevrili bir dönme dolapta tek başımaydım. Bazı et parçaları kumaşlara sarılıydı. En üst kısımlarındaki deliklerden tuhaf sesler geliyordu. Orada başka şeyler de vardı. Derilerine gömülmüş siyah düğmeler görünüyordu. Bu düğmeler bulundukları yerden kaçmak istercesine hareket ediyor ve ısı ısı ısı parlıyordu.

Etlerin çıkardıkları seslerin ne anlama geldiğini anlamasam da başka yerden gelen sesler duydum. Sanki Tanrı benimle konuşuyordu ve benim de onu anlamaktan başka çarem yoktu.

“Odandan çık Keeton,” diye tısladı. “Bir şeyleri tersine çevirmeye, dönüştürmeye ya da her ne yapıyorsan ona bir son ver. Sadece dinle. Hayatında bir kez olsun bir şeyleri anlamaya çalış. Hayatının buna bağlı olduğunun farkına var. Beni dinliyor musun Keeton?”

Size bana söylediklerini anlatamazdım. Sadece duyduğlarımı söyleyebilirdim.

Bunun için çok fazla fedakârlık yaptınız değil mi? Sizi özel kılan da bu. Kendinize homo sapiens diyorsunuz; akıllı insan. Bunun ne olduğunun farkında mısınız? Yücelttiğiniz bu şeyin aslında ne olduğunu biliyor musunuz?

Belki de bunun size özgür irade verdiğini zannediyorsunuz. Belki de uyurgezerlerin de konuşabildiğini, araba kullandığını, suç işlediğini, tüm bunları yaparken bilincinin kapalı olduğunu unutuyorsunuz. Belki de kimse size uyanık ruhların, durumlarını kabul edemeyen köleler olduklarını söylemedi.

Bilinçli bir seçim yap. İşaret parmağını hareket ettirmeye karar ver. Çok geç kaldın! Elektrik akımı kolunun varısına

kadar geldi bile. Bilincin karar vermeden yarım saniye önce vücudun hareketi yapmaya başladı bile. Başka bir şey vücudunu harekete geçirdi; sen düşündüğün anda gözlerinin arkasındaki homonkulusa' kısa bir sunum göndermişti bile. O küçük adam, o kendini beğenmiş alt program kendisini bir insan zannediyor ve korelasyonu nedensellik ile karıştırıyor. Bilgiyi alıyor, elin hareket ettiğini görüyor ve bu durumun diğerini beraberinde getirdiğini düşünüyor.

Ama kontrol onda değil. Kontrol sende de değil. Özgür irade diye bir şey varsa bile, senin gibiler ile aynı dünyayı paylaşmıyor.

O zaman bu bir iç görü yani bilgelik. Bilgi arayışı, teoremlerin, bilimin ve teknolojinin gelişmesi bilinçli bir temele bağlı olmalı. Belki de sezgi bunun içindir. Bilimsel devrimler bilinçaltından tümüyle tamamlanmış biçimde, kutudan fırlayan yaylı bir oyuncak gibi fırlamasaydı, derin uyku sonraki rüyalarda bütün bir kavrayış olarak kendini gösterecekti. Bu bir araştırmacı için önemli bir kuraldır: problem hakkında düşünmeyi bir kenara bırakmak, başka bir şey yapmak. Bir şeyi bilinçli şekilde düşünmeyi bırakırsan eninde sonunda aklına gelir.

Tüm konser piyanistleri, parmaklarının ne yaptığının bilincinde olmanın performanslarını çok kötü etkileyen bir şey olduğunu bilir. Tüm dansçılar ve akrobatlar düşünmeyi bir kenara bırakmaları, vücutlarının kendi kendine hareket etmesine izin vermeleri gerektiğini bilir. Sürücüler varmaları gereken yere durakları ve yolları hatırlayarak gitmez. Hepiniz uyurgezersiniz. İster önemli bir dağın zirvesine tırmanın, isterseniz de herhangi bir rutin işi bininci kez gerçekleştirin, hepiniz uyurgezersiniz.

* Cüce insan, insanın fiziksel özelliklerine ve aklına sahip yapay varlık.

Öğrenme eğrisinden bahsetmeye kalkmayın. Aylarca bilinçli olarak gerçekleştirilen pratiklerin bilinçsizce yapılan eylemin önüne geçtiği örnekleri vermeye kalkışmayın. Senelerce yapılan çalışmaların ve deneylerin Evreka anına sebep olduğunu söyleme cüretinde bulunmayın. Her şeyi bilinçli olarak öğrenmiş olmanız ne anlama gelir ki? Bunu yapmanın başka yolu olmadığını kanıtlar mı? Sezgisel yazılımlar yüzlerce yıllık deneyimler sayesinde gelişmiştir. Arabalar kendi kendilerine hareket etmeyi, istatistik programları problemlerle yüzleşmeyi ve onları çözmek için deneyler tasarlamayı öğrenmiştir. Öğrenmenin tek yolunun bilinç olduğunu mu düşünüyorsunuz? Siz Taş Devri göçebelerisiniz, tarımı bile inkâr ediyorsunuz ve bunun tek nedeni avcılık ve toplayıcılığın anne babalarınız için yeterli olmuş olması.

Bilincin ne işe yaradığını öğrenmek ister misiniz? Bilincin hizmet ettiği tek gerçek amacın ne olduğunu bilmek istiyor musunuz? Yardımcı olmak. Bir Necker küpünün iki yönünü birden tek seferde göremezsiniz, her zaman tek bir tarafa odaklanırsınız ve diğerini dikkate almazsınız. Bu da gerçekliğin yarım yamalak bir şekilde çözümlenmesine neden olur. Herhangi bir şeye birden fazla yönden yaklaşılmalıdır. Deneyin ve görün, yapılması gereken en mantıklı şey budur.

Ama pardon, bunu yapamazsınız. Çünkü önünüzde bir engel var.

Ve size karşı koyuyor.

Evrimde öngörü yoktur. Karmaşık makineler kendi gündemlerini yaratır. Beyin her zaman aldatıcıdır. Geribildirim döngüleri düzgün kalp atışlarını destekleyecek şekilde evrilir ve sonra da ritim ve müzik zevklerinin keşfedilmesine neden olur. Ortam seçimi için kullanılan algoritmalar birden sanata dönüşür. Trilyonlarca dopamin reseptöründen elde edilen estetik kendiliğinden artış gösterir ve sistem organizmanın

şeklini oluşturmaının ötesine geçer. Hesaba dayalı kaynakları tüketerek kendisini sonu gelmez yinelemeler ve anlamsız simülasyonların açmazına sürükler. Her doğal genomda büyüyen parazitli bir DNA gibi orada kalır, çoğalır ve kendisinden başka bir şey üretmez. Meta işlemler kanser gibi baş gösterir, canlanır ve kendilerine “Ben” ismini verir.

Sistem zayıflar ve yavaşlar. Artık bir şeyi algılamak daha fazla vakit almaktadır. Girdiyi değerlendirmek, onun üzerinde düşünmek, bilişsel varlıkların hareketleri üzerinde karar vermek... Ancak bir sel baskını çıktığında, ya da çalılıarın arasından üzerinize bir aslan atladığında öz farkındalık bir boyun eğmeye dönüşür. Beyin sapı elinden geleni yapar. Tehlikeyi görür, vücudun kaçmasını sağlar, CEO koltuğunda oturan yaşlı bir adamdan yüz kat daha hızlı hareket eder. Ama bunu yapmak nesilden nesile zorlaşmaktadır. Nörolojik bürokrasi.

“Ben” enerji tüketir ve elde ettiği gücü işleme koyar. Çırpıcıların buna ihtiyacı yoktur, onlar oldukça cimridir. Daha basit biyokimyası ve daha küçük beyinleri vardır. Siz onların ne söylediğinin farkındayken bile konuşmalarını basit tutarlar. Bilincinizi aleyhinize kullanırlar. Yıldızlar arasında seyahat ederler. Farkındalık tarafından engellenmemiş zekânın yaptığı şey tam olarak budur.

İşleyişi sağlayan zihin “Ben” zihni değildir. Amanda Bates’in “Ben bu dünyada yokum” demesi saçmalık olabilir; ama aynı şeyi içimizdeki işlemler söylediğinde, bu parazitlerin öldüğünü bildirmekten başka bir şey değildir. Söylemek istedikleri şey serbest kaldıklarıdır.

“İnsan beyni anlaşılacak kadar basit olsaydı, biz de onu anlayamayacak kadar basit olurduk.”

– Emerson M. Pugh

Sarasti, seni kan emici.

Dizlerim alnıma değiyordu. Kollarımı sanki bir ağaç dalına sarılıyormuşçasına, bükülmüş bacaklarıma doladım.

Seni adi pislik. Seni sadist yaratık.

Derin derin nefes alıp veriyordum. Nefesim kulaklarımda uğuldayan kanın sesini bile bastırıyordu.

Kendime güvenimi darmadağın ettin, ödümü koparttın, tıpkı bir bebek gibi ağlamama neden oldun. Kendimi çırılçıplak hissediyorum seni pislik, seni gece solucanı. Sahip olduğum her şeyi elimden aldın. Bunları yapmana gerek yoktu seni adi yaratık, ama bunları yapmana gerek olmadığını biliyordun değil mi? Sadece oyun oynamak istedin. Senin gibilerini daha önce de gördüm. Fareyle oynayan kediler gibisiniz. Onları yakalayıp geri bırakırsınız, onlara özgürlük hissi verirsiniz ve sonra onları öldürmeden sadece acı çektirmek için yeniden ısırsınız. Fare topallamaya başlar, yaralanmıştır ama hâlâ kaçırmaya çalışıyordur. Canını kurtarmak için sürünmeye başlar ama ona tekrar tekrar saldırırsınız. Sırf eğlence olsun diye. Sırf bu size sadistçe bir zevk veriyor diye. Bizi o cehennem yere yolladın. Belki de onunla beraber çalışıyordunuz, çünkü tıpkı senin yaptığın gibi kaçmama izin verdi ve ben de yine senin ellerine düştüm. Sonra beni beyinsiz, savunmasız bir hayvan gibi soydun, ne dönebiliyorum ne konuşabiliyorum ne de sen-

Sen-

Kişisel bir sebebin bile yoktu değil mi? Benden nefret etmiyorsun. Kendini tutmaktan yorulmuştun, bu yürüyen etlerden uzak durmaya çalışmaktan sıkılmıştın. Diğerlerini işlerinin başın-

dan ayıramıyordun. Bu benim işimdi değil mi? *Altı üstü bir sentezci, basit bir elektrikçi bile değil. Savaşta ölüme gönderilen askerler kadar bile değerim yok. Üzerinde pençelerini bileyebileceğin önemsiz bir şeyim.*

Canım çok yanıyordu. Nefes alırken bile canım acıyordu. Çok yalnızdım.

Kumaş sırtıma dokundu ve beni hafifçe öne itti. Tekrar çadırımdaydım. Sağ elim kaşınıyordu. Parmaklarımı gevşetmeye çalıştım ama hepsi kehribara gömülüydü. Sol elimle sağ elime uzandım ve elimde dirseğime kadar uzanan plastik bir kabuk olduğunu hissettim.

Gözlerimi açtım, karanlıktı. Karşıda anlamsız numaralar ve kırmızı bir LED ışığı yanıp sönüyordu.

Buraya geldiğimi hatırlamıyordum. Beni tedavi ettiklerini hatırlamıyordum.

Paramparçaydım, hatırladığım tek şey buydu. Ölmek istiyordum. Dizlerimi karnıma çekmek ve ölene kadar öyle kalmak istiyordum.

Bir süre sonra eski hâlime dönmek için kendimi zorladım. Doğrudum ve çadırımın gergin kumaşına yaslandım. Nefes alıp verişimin düzelmesi için bekledim. Normale dönmek saatler sürmüş gibiydi.

Duvara ConSensus'u çağırdım. Duvarda parlak bir ışık belirdi. Işık gözlerimi acıttı. Ekranı bakmamaya çalışarak karanlıktaki sesleri dinledim.

Birisi "-bir evre mi?" diye sordu.

Susan James kişiliği eski haline getirilmişti. Onu tanıdım, o artık bir şey değildi.

"Bunları daha önce de yaşadık." Konuşan Cunningham'dı. Onu da tanıyordum. Hepsini tanıyordum. Sarasti bana her ne yaptıysa, beni odamdan nasıl taşıyıp tedavi ettiyse, bir şekilde tekrar geri dönmüştüm.

James “- çünkü bu o kadar kötü olsaydı, doğal seleksiyon onun kökünü çoktan kuruturdu,” dedi.

“EvrİM süreçlerini anlama konusunda çok naıfsın. En güçlünün hayatta kalması diye bir durum yok. En elverişlinin hayatta kalması diye bir şey var. Bir çözümün en iyi çözüm olup olmamasının bir önemi yok. Önemli olan tek şey çözümün diğer alternatiflerden daha iyi olması.”

Bu sesi de tanıyordum. Bu ses bir şeytana aitti.

“Pekâlâ, biz alternatiflerden daha iyiyiz.” James’in sesinden gruptakilerden farklı düşündüğü belli oluyordu.

Buna inanamıyordum. Az önce gözlerinin önünde sakatlanmışım. Tek konuştukları şey biyoloji miydi?

Belki de başka bir şeyden bahsetmekten korkuyordur, diye düşündüm. Belki de bir sonrakinin kendileri olacağından korkuyordur.

Ya da belki de benim başıma gelenler umurunda bile değildi.

Sarasti “Doğru,” dedi. “Akıl bir noktaya kadar kişisel farkındalık sağlıyor. Ama terk edilmiş bir adadaki uçamayan kuşlar gibisiniz. Gerçek yarıştan uzak kaldığınız sürece başarılı olmuş sayılmazsınız.”

Konuşma kalıpları yok, özlü sözler yok. Şeytan yapacağını yapmış, öfkesini atmıştı. Artık kimin onun etrafta dolaştığının bildiğini umursamıyordu.

“Siz mi?” diye fısıldadı Michelle. “Bize ne oldu?”

Şeytan “Biz yarışmayı çoktan bıraktık,” dedi. “Sizin yarışı bırakmamanız bizim suçumuz değil.”

Cunningham “Ah,” dedi. “Tekrar hoş geldin. Keeton’u ziyaret ettin mi?”

“Hayır,” dedi Bates.

Şeytan “Memnun oldun mu,” diye sordu.

“Yaptığın çok yersiz bir şeydi Jukka,” dedi Bates.

“Hayır değildi.”

“Mürettebattan birine saldırdın. Askerî bir hapishanemiz olsaydı yolculuğun geri kalanında seni oraya tıkardık.”

“Bu askerî bir gemi değil Binbaşı. Siz de geminin komutasında değilsiniz.”

Bates’in bu konuda ne düşündüğünü anlamak için görüntülere bakmam gerekmiyordu. Ama sessiz kalışında başka bir şeyler vardı, bu yüzden gemi gövdesine bağlı kamerayı yeniden açtım. Işık karşısında gözlerimi kıstım ve her şey pastel renge dönene kadar parlaklığı düşürdüm.

Evet. Bates’ti. Merdivenlerden inmiş güverteye doğru ilerliyordu.

Cunningham Ortak Salon’daki koltuğundan ona seslendi. “Bir sandalye kap. Ne varsa eski şarkılarda var.”

Onda bir şeyler vardı.

Bates “Bu şarkıdan sıkıldım,” dedi. “Bu şarkıyı ölümüne dinledik.”

Biraz hırpalanmış olsam da, sezgilerim çok da kötü değildi, değişikliği fark edebiliyordum. Esirlere yapılan işkence ve mürettebata yapılan saldırı kadının tepesini attırmıştı. Diğerleri bunu göremiyordu. Duygularını saklamaya çalışıyordu ancak ondaki değişiklik, penceremin loş ışığında bile neon gibi parlıyordu.

Amanda Bates artık komuta değişikliği yapmayı düşünüyordu. Hatta bunu yapması an meselesiydi.

Evren kapalı ve eş merkezli bir yapıydı.

Benim küçük sığınağım evrenin tam ortasıdaydı. Sığınağımın dışında bir canavarın dalkavuklarıyla birlikte yönettiği başka bir katman daha vardı. Onun ötesinde ise daha korkunç ve anlaşılmaz bir şey daha vardı ve hepimizi çok yakında silip süpürecekti.

Başka hiçbir şey yoktu. Dünya belirsiz bir hipotezdi, evrenle kıyaslandığında önemsiz kalıyordu.

Uzun süre evrenin merkezinde kalarak saklandım. Işıkları kapattım. Yemek yemedim. Çadırımdan sadece tuvaletimi yapmak için çıktım. Her tarafım bana acı veren kesiklerle kaplıydı. Mısır koçanındaki tanelere benziyorlardı. En ufak bir sıyrılma ile kesiklerim açılıveriyordu.

Kimse kapımı tıklatmadı ve ConSensu'sta adımları söylemedi. Gerçi bana seslenseler bile cevap vermezdim. Belki de bunu biliyorlardı. Belki de özel hayatıma saygı duydukları için mesafelerini koruyorlardı.

Ya da belki de umurlarında bile değildim.

Arada bir dışarı çıkarak taktik ekranlara göz atıyordum. Scylla ve Charybdis'in yörünge düzlemine tırmandıklarını ve sonra aralarına gerilmiş ağın içine geri döndüklerini gördüm. Issız bir yere olan yolculuğumuzda varış yerimize doğru yaklaşmamızı izledim. Karşı maddenin kuantum izlerinin Theseus'un toplayıcılarına doğru aktığını gördüm. Kütle ve cisimler atölyede toplanarak rezervlerimizi dolduruyor, Jukka Sarasti'nin planı için ihtiyaç duyduğu araçları oluşturuyordu.

Belki de kaybedecekti. Belki de Rorschach Sarasti'nin benimle oynadığı gibi bizimle oyun oynayacak, sonra da hepimizi öldürecekti. Belki de Bates erken davranarak isyan edecek ve başarılı olacaktı. Canavarı öldürecek, geminin komutasını devralacak ve hepimizi güvenli bir yere götürecekti.

Ama sonra hatırladım: evren kapalı bir sistemdi ve çok ufaktı. Gidebileceğimiz başka bir yer yoktu.

Kulağımı gemideki yayınlara verdim. Avcının verdiği rutin talimatları ve avların kendi arasında mırıldandığı konuşmaları duyabiliyordum. Sadece sesleri dinliyordum, görüntü lere bakmıyordum. Video yayını çadırıma ışık sızmasına ve savunmasız kalmama neden olabilirdi. Bu yüzden diğerleri

kendi aralarında konuşurken ben karanlıkta onları dinledim. Konuşmalar artık sık sık olmuyordu. Belki de çok fazla şey söylenmişti ve geri sayıma başlamaktan başka yapılacak bir şey kalmamıştı. Bazen saatler geçiyor ama tek duyduğum şey bir homurdanma ya da öksürük oluyordu.

Konuştuklarında ise benim adımdan bahsetmiyorlardı. Benim varlığımı ima ettiklerini yalnızca bir kez fark ettim.

Bunu yapan Cunningham'dı. Sascha ile zombiler hakkındaki konuşuyordu. Mutfakta kahvaltı yapıyorlardı. Sascha uzun süredir dışarı çıkmamıştı ve kaybettiği zamanı telafi ediyordu. Cunningham da ona eşlik ediyordu. Belki de korkularını bir şekilde yatıştırmıştı, belki de Sarasti asıl planının ne olduğunu açıklamıştı. Ya da belki de Cunningham düşmanın bu kadar yakın olduğu fikrinden uzaklaşmak istiyordu.

Sascha "Bu senin canını sıkıyor mu?" dedi. "Seni sen yapan şeyin yani zihninin bir tür parazit olduğu düşüncesi canını sıkıyor mu?"

"Zihni boş ver," dedi. "Kozmik ışınları izlemek için tasarlanmış bir monitöre sahip olduğunu düşün. Alıcıları gökyüzünü değil de senin çevrendeki cisimleri ya da ne bileyim, kendi bağırsaklarını görecektir şekilde döndürürsen ne olur?" Sascha cevap veremeden sözlerine devam etti: "O alet bunun için yapılmamıştır. Alıcıları gökyüzüne dönük olmasa bile o, kozmik ışınları ölçer. Kendi sistemini kozmik ışın metaforlarıyla değerlendirir, çünkü başka türlü olduğunu bilmez. Ama bu yanlış bir metafordur. Bu yüzden de sistem kendisi ile ilgili her şeyi yanlış anlar. Belki de her şeyin ötesinde bu büyük ve muhteşem bir evrimsel sıçrayış değildir. Belki de sadece bir tasarım hatasıdır."

"Ama sen bir biyologsun. Doğa Ana'nın herkesten daha doğru olduğunu biliyorsun. Beyin her zaman glikoza açtır."

Cunningham "Haklısın," diyerek ona hak verdi.

“O zaman sezgi iyi bir şey olmalı. Çünkü sezgi pahalıdır. Faydalı bir şey yapmadan enerji tüketiyorsa evrim onun kökünü kurutacaktır.”

“Belki de çoktan yaptı.” Cunningham ağzındakileri çiğnemek ve sigara içmek için bir süre konuşmadı. “Şempanzeler Orangutanlardan zekidir, bunu biliyor muydun? Beyinleri daha büyüktür. Ama kendilerini aynadan tanıyamazlar. Orangutanlar kendilerini tanır.”

“Demek istediğin şey ne? Hayvan ne kadar ilkel olursa öz farkındalığı da o kadar az mı oluyor? Şempanzeler sezgilerini kayıp mı ediyor?”

“Belki de kaybettiler.”

“Peki, neden aynı şey bizim de başımıza gelmedi?”

“Başımıza gelmediğini nereden biliyorsun?”

O kadar saçma bir soruydu ki Sascha cevap verme zahmetine girmedi. Ağzının açık kaldığını tahmin edebiliyordum.

Cunningham “Bu konuyu etraflıca düşünüyorsun,” dedi. “Burada kollarını uzatmış matematik teorileri hakkında konuşan bir zombiden bahsetmiyoruz. Zeki bir robot ortama uyum sağlar. Çevresindekileri gözlemler, davranışlarını taklit eder ve diğerleri gibi davranır. Bu sırada da ne yaptığının farkında değildir. Kendi varlığının bile farkında değildir.”

“Neden böyle yapsın ki?”

“Elini yanmakta olan bir ateşten uzak tutabildiğin sürece bunu neden yaptığı önemli mi? Çünkü canın yanar ve geri besleme algoritmaları ısı kritik noktayı geçerse elini çek der. Doğal seleksiyon güdülerle ilgilenmez. Bazen başka biri gibi davranmak uygunluğu arttırır ve doğa iyi taklitçileri kötülerden ayırır. Buna yeterince uzun bir süre devam edersen hiçbir bilinçli varlık kalabalık içinden senin zombini seçemez.”

Başka bir sessizlik daha. Onun ağzındakileri çiğnediğini duyuyordum. “Bunun gibi bir konuşmaya bile katılabilir.

Evine mektuplar yazabilir, gerçek insan duygularını taklit edebilir ve bunları yaparken kendi varlığının farkında bile olmaz.”

“Bilmiyorum Rob, bana öyle geliyor ki...”

“Ah, elbette mükemmel olmaz. Biraz gereksiz olabilir, zaman zaman el kitabına bakmak gerekebilir. Ama bunu gerçek insanlar bile yapmıyor mu?”

“Eninde sonunda pek fazla gerçek insan kalmayacak. Sadece olup bitenler umurlarındaymış gibi davranan robotlar olacak.”

“Belki de. Her şey nüfus dinamiklerine bağlı. Ama bir robotta eksik olan şey empatidir; bazı şeyleri hissedemiyorsan diğer insanların hissettikleri ile bağlantı kuramazsın. Dünyada üst tabakaya ait insanlar arasında kaç tane sosyopat var? Düşük sınıftan insanlar aynı şeyleri yaptığında Gerçekçilerle birlikte gözüktüğüne alınırken stratosfer nasıl bu kadar zalimlik ve bencilik ile doldu? Toplum neredeyse yeniden şekilleniyor.”

“Ah, yapma. Toplum daima... Bir dakika, dünyadaki elitlerin duyarsız olduğunu mu söylüyorsun?”

“Tanrım, hayır. Tamamen öyle değil. Ama belki de giderek o yöne doğru gidiyorlardır. Şempanzeler gibi.”

“Evet, ama sosyopatlar topluma iyi uyum sağlayamazlar.”

“Sosyopat teşhisi konulanlar uyum sağlayamayabilir, tanım olarak sosyal sınıfın en altındalar. Diğerleri ise yakalanmayacak kadar zekidir ve gerçek robotlar bundan çok daha iyisini yapabilir. Ayrıca yeterince güçlü olduğunda diğer insanlar gibi davranmana gerek kalmaz. İnsanlar senin gibi davranmaya başlar.”

Sascha ıslık çaldı. “Aman Tanrım. Mükemmel oyunculuk.”

“Belki de o kadar da mükemmel değildir. Aklına tanıdığımız biri geldi mi?”

Başka biri hakkında konuşuyor olabilirlerdi ama Siri

Keeton'dan bahsettiklerini hissettim. Adım bir daha hiç geçmedi. Önlerinde yaşadıklarım göz önüne alınırsa bu oldukça tuhaf bir şeydi. Birileri bir şeyler söylemiş olmalıydı. Belki de Sarasti bu konudan bahsetmelerini yasaklamıştı. Bir süredir vampirin benimle olan iletişimleri üzerinde söz sahibi olduğu belliydi. Şu anda saklanıyor olabilirdim ama eninde sonunda onları dinleyeceğimi biliyordu. Belki de herhangi bir nedenden dolayı benim gözlem yapmamı istememişti...

ConSensus'a olan bağlantımı engelleyebilirdi. Ama yapmamıştı. Bu da beni döngüye katılmamı istediği anlamına geliyordu.

Zombiler, robotlar, lanet olası bilinç.

Lanet hayatında bir kez olsun bir şeyleri anla.

Bana bir iyilik yapıyormuş gibi davranmıştı.

Sonra da beni yapayalnız bırakmıştı. Büyük olasılıkla diğerlerine de aynı şeyi yapmalarını söylemişti.

Dinliyor musun Keeton?

Beni ConSensus'ta bloke etmemişti.

Yüzyıllar süren bencillik, bin yıl süren mastürbasyon, Platon'dan Descartes'a, Dawkins'den Rhanda'ya ruhlar ve zombiler, Kolmogorov karmaşası, ilahi kıvılcım bilinci, elektromanyetik alan bilinci, işlevsel küme bilinci.

Hepsini araştırdım.

Wegner bunun bir sunum olduğunu düşünüyordu. Penrose bunu hapsolmuş elektronların şarkısı olarak duymuştu. Nirretranders bir aldatmaca olduğunu söylerken; Kazım paralel bir gezegenden bir sızıntı olduğuna inanıyordu. Yapay zekâlar çözdüklerini iddia ettiler ama sonra bize açıklayamayacaklarını duyurdular. Gödel haklıydı, hiçbir sistem kendini tam anlamıyla anlayamazdı.

Sentezciler bile anlayamıyordu. Yani asıl yükü taşıması gereken ana kirişler bile yükün stresine dayanamıyordu.

Birden bire asıl önemli noktayı kaçırdığımı fark ettim. Tüm o teoriler, ilaç verilerek elde edilen rüyalar, deneyler ve modeller bilincin ne olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu; ama hiçbir bilincin neden iyi olduğunu açıklamıyordu. Buna gerek de yoktu. Bilinç bizi biz yapan şeydi. Bilinç sayesinde güzeli ve çirkini görebiliyorduk. Bizi ruhani, yüce bir dünyaya yükseltiyordu. Dawkins ve Keogh gibi bazı aykırılar bunun neden olduğunu merak ediyorlardı. Neden bilinçsiz sistemler daha değersiz olduğu düşünülüyordu? Ama hiçbir zaman seslerini yükseltemediler. Aslında ne olduğumuz o kadar belliydi ki bunu ciddi ciddi sormak gereksizdi.

Yine de bazıları bu soru hakkında düşünmeye devam etti. Ben bir kimya kıvılcımından başka bir şey değil miyim? Gözlerimden, kulaklarımdan, dilimden daha fazlası var; onların ötesinde başka bir şey daha var. Bir şeyler içimden dış dünyayı izliyor. Ama o şey ne? Ben kimim? Ben kimim? Ben kimim?

Ne kadar da saçma bir soru. Sarasti beni anlamam için zorlamamış olsaydı bu soruya bir saniyede cevap verebilirdim.

“Kaybolana kadar kendimizi anlamaya başlayamayız.”

– *Thoreau*

Utaniyordum. Beni kimin gördüğü umurumda bile değildi. Beni ne durumda gördükleri umurumda bile değildi. Günlerdir çadırımda kıvrılmış yatıyordum. Diğerleri ise işkencecimin onlar için belirlediği hazırlıkları yapmakla meşguldü. Sarasti'nin bana yaptığı şeye karşı koyan tek kişi Amanda Bates'ti. Diğerleri gözlerini kapamak ve kulakla-

rını tıkamakla yetinmişti. Sarasti'nin emirlerine uymuşlardı. Bunu yapmalarının nedeni ondan korkmaları mı yoksa olayı önemsememeleri mi bilmiyordum.

Bu konuda düşünmeyi bırakmıştım.

Bu sırada kolumdaki alçı kaynar suya atılmış midye gibi açıldı. Neler olduğunu görmek için ışığı arttırdım; iyileşmekte olan avuç içim kaşınıyor ve ışıktaki parlıyordu. Artık avucumun içinde daha uzun ve derin bir kader çizgisi vardı.

Sarasti inanmamı istemişti. Bir şekilde bana saldırmanın ve beni küçük düşürmenin buna yardımcı olacağını düşünmüştü. Böylece onun istediği gibi doldurabileceği boş bir kap olacaktım. Bu klasik bir beyin yıkama tekniği değil miydi? Kurbanını parçalara ayır ve dağılan parçaları istediğin gibi düzenle. Belki de Stockholm Sendromu yaratmak istedi, belki de yaptıkları benim gibi basit insanların anlayamayacağı büyük bir planın parçasıydı.

Belki de delirmişti.

Beni paramparça etmişti. ConSensus aracılığıyla bıraktığı ekmek kırıntısı izlerini takip etmiştim. Şimdi ise emin olduğum bir şey vardı: Sarasti yanıliyordu; yanılıyor olmalıydı. Neden yanıldığını bilmesem bile şundan emindim: Yanıliyordu.

Her nasılsa umurumda olan tek şey buydu.

Kimse yoktu. BioMed'de yalnızca Cunningham görünüyordu, dijital tahlilleri incelemekle meşguldü. Yanından geçtim ve en yakın merdivenden yukarı çıktım. İyileşmiş elimi tırabzana dayadım. Buradan omuzlarına bakınca ne kadar gergin olduğunu görebiliyordum.

Yukarı baktı. "Ah. Yaşıyor."

İçimden geri çekilmek geldi ama kendimi durdurdum. Sa-

dece konuşuyoruz. İki medeni insan birbirleriyle konuşuyor. İnsanlar bunu hep yapıyor. Sen de yapabilirsin.

Sadece bir dene.

Merdivenlerden inerken kendimi zorladım ve Cunningham'ın ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. Ama onu sadece dıştan görebiliyordum. Belki de itiraf etmek istemese bile dikkatini dağıtacak birilerinin olmasını istiyor olabilirdi.

Belki de bunları kafamda kuruyordum.

Ben güverteye doğru yaklaşırken "Nasılsın?" diye sordu.

Omuz silktim.

"Görünüşe göre elin daha iyi."

"Bunun için sana teşekkür edemeyeceğim."

Son sözlerimi söylememiş olmayı istedim. Kendimi durdurmaya çalıştım.

Cunningham bir sigara yaktı. "Aslında seni tedavi eden bendim."

"Aynı zamanda bunlar olurken öylece oturdun ve onun bana saldırmasını izledin."

"Orada değildim." Biraz durup düşündükten sonra konuşmaya devam etti: "Ancak haklı olabilirsin. Öyle bir durumda öylece oturup kalabilirdim. Duyduklarıma göre Amanda ve diğerleri araya girmeye çalışmış. Onlar da bir şey yapamamış."

"Yani beni kurtarmaya çalışmadın mı?"

"Aynısı benim başıma gelse sen ne yapardın? Bir vampirin karşısına silahsız bir şekilde çıkar mıydın?"

Hiçbir şey söylemedim. Cunningham uzun bir süre beni süzdükten sonra sigarasını yaktı. "Seni gerçekten sinir ediyor değil mi?" dedi en sonunda.

"Yanılıyorsun," dedim.

"Öyle mi?"

"Ben insanlarla oyun oynamam."

“Hım.” Bir süre söylediklerimi düşünüyormuş gibi yaptı. “Peki, bunun yerine hangi kelimeyi tercih edersin?”

“Ben gözlemlerim.”

“İşte böyle. Bazıları da buna gözaltı der.”

“Ben- ben beden dili okurum.” Bahsettiği şeyin bu olduğunu umuyordum.

“Bu bir derece sorunu, sen de bunu biliyorsun. Bir toplulukta herkesin gizlilik konusunda bazı beklentileri vardır. İnsanlar zihinlerinin okunmasına hazır değildirler.” Sigarasını havada salladı. “Ve sen. Sen bir şekil değiştirensin. Hepimize farklı bir yüz ile görünüyorsun ve bahse girerim ki bunların hepsi sahte. Gerçek seni, tabii eğer gerçekten sen diye bir şey varsa, kimse göremez. Görünmezsın.”

Midem düğümlenir gibi oldu. “Kim değil ki? Kim ortama uyum sağlamaya çalışmıyor? Bunda kötü bir şey yok. Ben bir sentezciyim! Hiçbir zaman değişkenleri kendime göre değiştirmem.”

“İşte sorun da bu. Değiştirmediğin şey yalnızca değişkenler değil.”

Sigara dumanı her yeri sarmıştı.

“Ama sanırım bunu anlayamıyorsun.” Ayağa kalktı ve elini salladı. Arkasında ConSensus pencereleri açıldı. “Bu da senin suçun değil. İnsanları yaradılışları yüzünden suçlayamazsın.”

“Haksızlık ediyorsun,” diye homurdandım.

Yüzü ifadesizdi.

Kendimi durduramadım ve birden patlayarak konuşmaya başladım. “Çok fazla önemsiyorsun. Sen ve senin empatin. Ben bir tür sahtekâr olabilirim ama birçok insan onların ruhundan anladığımı söyleyebilir. Bu şeye ihtiyacım yok, güdülerini hissetmek zorunda değilim. Hatta hissedememek daha iyi, bu sayede...”

“Sakin mi kalıyorsun?” Cunningham’ın yüzündeki gülümseme soldu.

“Belki de senin şu empatin sadece iç rahatlatıcı bir yalandır, hiç bunu düşündün mü? Belki de diğerlerinin neler hissettiğini bildiğini zannediyorsun ama aslında tek hissettiğin şey kendi duyguların. Belki de benden daha kötüsün. Belki de hepimiz varsayımlarda bulunuyoruz. Tek fark ben bu konuda kendime yalanlar söylemiyorum.”

“Hayal ettiğin şekilde mi görünüyorlar?” diye sordu.

“Ne? Neden bahsediyorsun?”

“Çırpıcılar. Merkezi bir gövdeden çıkan çok eklemli kollar. Bana buna benziyormuş gibi geliyor.”

Szpindel’in arşivlerine girmişti.

“Ben- şey pek sayılmaz,” dedim. “Kollar daha esnek. Daha çok parçaya ayrılmış. Gövdeye bakamadım. Ayrıca bunun konumuzla ne alakası...”

“Oldukça alakası var. Aynı ölçülerdeler, aynı vücut planı.”

“Ne olmuş yani?”

“Bunu raporlamadın mı?”

“Raporladım. Isaac bunun sadece TMS olduğunu söyledi. Rorschach’tan.”

“Onları Rorschach’tan önce gördün. Isaac ve Michelle’i gözetlerken seni çok korkutacak bir şey gördün.”

Öfkem birden yok olmuştu. “Onlar, onlar biliyor mu?”

“Sanırım yalnızca Isaac biliyor. Her şey sistem günlüğü ve onun arasında. Bahse girerim ikisini son kez baş başa yakaladın, haksız mıyım?”

Hiçbir şey söylemedim.

Cunningham bir süre sonra “Resmî gözlemcinin bir şekilde gözlenmekten muaf tutulduğunu mu düşündün?” diye sordu.

Yumuşak bir ses tonuyla “Hayır,” dedim.

Başını salladı. “O olaydan sonra başka bir şey gördün mü? Sıradan TMS halüsinasyonlarından bahsetmiyorum. Çırpıcı-

lardan bahsediyorum. Bir tanesini canlı gördüğünü de düşünürsek, o zamandan beri hiç bir çırpıcı halüsinasyonu gördün mü? Ne de olsa artık neye benzediklerini biliyorsun.”

Bir süre düşündüm. “Hayır.”

Kafasını iki yana salladı. “Sen gerçekten farklısın Keeton, bunu hiç düşündün mü? Kendine hiç yalan söylemiyor musun? Şimdi bile neyi bilip neyi bilmediğin hakkında bir fikrin yok.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Onu sen hayal ettin. Belki de Rorschach’ın mimarisinden aldın, şekil işlevi takip eder değil mi? Bir şekilde parçaları birleştirdin ve bir çırpıcının neye benzeyeceği konusunda fikir edindin.” Sigarasından bir nefes daha aldı, sigara bir LED lambası gibi yanıp sönmüştü. “Ya da en azından bir parçan bu fikri edindi. Bilinçsiz modüllerin senin yerine bu işi yaptı. Ama yaptıklarını gösteremiyorlar değil mi? O seviyeye bilincin yerindeyken ulaşamıyorsun. Beyninin bir tarafı diğer tarafa yapabileceğini söylüyor. Masanın altından not gönderiyor.”

“Kör bakış,” diye mırıldandım.

“Daha çok şizofreni. Tek farkı sen sesler duymak yerine resimler gördün. Ve hâlâ anlamadın.”

Gözlerimi kırptırdım. “Ama nasıl oluyor da...”

“Sen ne sanmıştın? Theseus’un lanetlendiğini mi? Çırpıcıların seninle telepatik yollardan iletişime geçtiğini mi? Neler yapıp yapmadığın önemli Keeton. Sana kendilerinin stenografı olduğunu söylediler ve beynine pasifikle ilgili bilgiler soktular. Ama inisiyatif de alman gerekiyordu, değil mi? Bu problemi tek başına çözmeliydin. Yapamadığın tek şey bunu kendine itiraf etmek.” Cunningham başını salladı “Siri Keeton. Sana ne yaptıklarına bir bak.”

Yüzüne dokundu.

“Bize yaptıklarına bir bak,” diye fısıldadı.

Çeteyi karanlık gözlem odasının ortasında havada dururken buldum. Odaya girince kenara kayarak bana yer açtı, kendini bir duvardan iterek karşı taraftaki duvara tutundu.

“Susan?” diye sordum. Daha fazla konuşamayacaktım.

Michelle “Onu bulayım,” dedi.

“Hayır, önemli değil. Hepinizle konuşmak istiyordum.”

Ama Michelle çoktan gitmişti. Önümde bir siluet belirdi ve “Şu anda yalnız kalmayı tercih ediyor,” dedi.

Başımı salladım. “Peki, ya sen?”

James omuz silkti. “Konuşabiliriz, benim açımdan bir sıkıntı yok. Ama hâlâ rapor vermeye devam etmene şaşıyorum. Özellikle de şeyden sonra...”

“Pek sayılmaz. Bunu Dünya için yapmıyorum.”

Etrafıma baktım. Görülecek pek bir şey yoktu. Faraday ağı tavanı kaplıyor ve tavanın ötesindeki görüntüyü loşlaştırıyordu. Ben gökyüzünün yarısını kaplayan bir kötülük kaynağı gibi görünüyordu. Belli belirsiz bulut kümelerinin arasında bir düzine kadar yoğunlaşma izi görebiliyordum. Güneş James’in omzunun üzerinden göz kırptı, bizim güneşimiz. Kafamı hareket ettirince parlak ışıklar kırılarak belli belirsiz gökkuşaklarına dönüştü. İşte bu kadardı: yıldız ışıkları ağlardan geçemiyordu. Yörünge düzlemindeki daha büyük ve daha az aydınlık parçalar da geçemiyordu.

Sanırım bazıları bunu rahatlatıcı buluyordu.

“Ne kadar da berbat bir manzara,” dedim. Theseus anlık olarak dışarıdaki manzarayı gerçekten bile daha gerçek biçimde yansıtabiliyordu.

James “Michelle bunu seviyor,” diye cevap verdi. “Bu manzaranın ona hissettirdiklerini seviyor. Cruncher da ışınların kırılma etkilerinden hoşlanıyor.”

Bir süre hiç konuşmadan etrafa bakındık.
En sonunda "Beni oyuna getirdin," dedim.
Bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Başından beri lafı dolandırıyordunuz değil mi? Hepiniz. Buraya beni şey olmadan önce – "Nasıl desem?" -beni şartlandırmadan önce getirmediniz. Her şeyi planladınız ve beni şaşırttınız. Sarasti birden bire üzerime atladı ve..."

"Bunu bilmiyorduk. Alarmlar çalana kadar hiçbir şey anlamadık."

"Alarm mı?"

"O gaz karışımını değiştirdiğinde başladı. Sen de duymuş olmalısın. Bu yüzden oraya gitmedin mi?"

"Beni çadırına çağırdı. İzlememi istedi."

Suratını astı. "Onu durdurmaya çalışmadın mı?"

Sesindeki suçlamaya karşı verecek bir cevabım yoktu.
"Ben, şey sadece gözlemledim," dedim.

"Onu durdurmaya çalıştığını sanmıştım..." Başını salladı.
"Sana bu yüzden saldırdığını düşündüm."

"Bu bir planın parçası değil miydi? Sen bu işin içinde değil miydin?" İnanamıyordum.

"Onları korumaya çalıştığını zannetmiştim." Bunun üzerine ufak bir kahkaha attı ve uzaklara baktı. "Sanırım yanılmışım."

Yanılmıştı. Emir almak başka bir şey, taraf tutmak başka bir şeydi.

Şu ana kadar buna alışmış olmam gerekirdi.

Konuşmaya devam ettim. "Bu bir tür ibret dersiydi. Öğretici bir ders. Duyguları olmayan bir şeye işkence edemezsin. Seni duydum Susan. Bu benim dışımda herkesin bildiği bir şeydi ve..."

Bunu benden sakladınız. Hepiniz. Sen, Amanda, gruptaki herkes. Günlerdir bu konu hakkında konuşuyordunuz ve benden sakladınız.

Nasıl oldu da bunu gözümünden kaçırdım?

“Jukka bunu seninle tartışmamamız gerektiğini söyledi.”

Susan sonunda itiraf etmişti.

“Neden? Ben bu tür durumlar için buradayım!”

“Doğru biçimde anlatılmadığı takdirde senin karşı koyacağını söyledi. .”

“Anlatmak derken? O bana saldırdı Susan! Onun ne yaptığını gördün...”

“Öyle yapacağını bilmiyorduk. Hiçbirimiz bilmiyorduk.”

“Peki, bunu neden yaptı? Tartışmayı kazanmak için mi?”

“Onun söylediği de bu.”

“Ona inanıyor musun?”

“Belki.” Bir süre sonra omuz silkti. “Kim bilir? O bir vampir. O – biraz mantıksızdır.”

“Ama daha önce hiç şiddete başvuramamıştı.”

Susan başını sallamakla yetindi. “Neden başvuracaktı ki? Geri kalanımızı herhangi bir şeye ikna etmesi gerekmiyordu. Ne olursa olsun onun verdiği emirlere uymak zorundaydık.”

“Ben de uymak zorundaydım,” diye hatırlattım.

“Seni ikna etmeye çalışmıyor Siri.”

Ah.

Her şeyden öte, onun için ben bir araçtım. Sarasti ne yapmak istediğini bana anlatmamıştı. Çünkü yapacağı şey her neyse benim aracılığımla yapacaktı.

-ve ikinci raunt için plan yapıyordu. Dünya bu kadar önemsizse bu kadar çaba göstermeye ne gerek vardı? Sarasti oyunun burada sona ermesini beklemiyordu. Dünyanın da onun perspektifine uygun olarak bir şeyler yapmasını istiyordu.

Sesli düşünerek “Ne fark eder ki?” dedim.

Susan bana baktı.

“O haklı olsa bile, bu bir şey değiştirir mi?” Artık iyileşmiş olan elimi havaya kaldırdım. “Bu neyi değiştirir? Çır-

pıcılar çok zeki, sezgileri olsun ya da olmasın. Her şekilde bize karşı potansiyel bir tehdit oluşturunlar. Bu konuda hâlâ bir bilgimiz yok. O halde neden bana saldırdı? Bu neyi değiştirecekti?”

Susan yüzünü Big Ben'e çevirdi. Cevap vermedi.

Sascha bana döndü ve cevap vermeye çalıştı.

“Bazı şeyleri değiştirecekti. Çünkü bu Theseus fırlatılmadan önce onlara saldırdığımız anlamına gelirdi. Hatta Ateş topundan bile önce.”

“Biz saldır...”

“Anlamıyorsun değil mi? Anlamıyorsun.” Sascha homurdandı. “Bu kısa ömrümde duyduğum en komik şey.”

Öne eğildi, gözleri parlıyordu. “Bir çırpıcı olduğunu düşün, ilk kez insanların gönderdiği bir sinyal ile karşılaşıyorsun.”

Bakışı saldırgancaydı. Geri çekilmek istedim ama bu isteğe direndim.

“Bu senin için çok kolay olmalı Keeton. Şu ana kadar yaptığın en kolay iş. Kullanıcı ara yüzüysen değil misin? Çin Odası sen değil misin? Hiçbir zaman kendini başkalarının yerine koymak zorunda kalmadın, olaylara içerden bakmadın. Çünkü herkesin ne olduğunu dışarıdan bakarak anlayabiliyordun.”

Sascha Ben'in parlayan diskine göz attı. “İşte hayallerindeki gün bu. Sadece dış görünüşe sahip bir ırk var. İçlerinde anlamayan gereken hiçbir şey yok. Tüm kurallar belli. İşe koyul Siri Keeton. Bizi gururlandır.”

Sascha'nın sesinde küçümseme yoktu. Kızgın bile değildi. Sadece yalvarma vardı. Gözyaşı vardı.

“Bir çırpıcı olduğunu düşün,” diye fısıldadı. Gözyaşları; küçük, mükemmel inci taneleri gibi yanaklarından süzüldü.

Bir çırpıcı olduğunuzu farz edin.

Zekisin ama kavrama yeteneğin, farkındalığın yok. Aklında sadece hayatta kalma, türünü devam ettirme, zekâ, esneklik ve teknolojik stratejiler var. Ama bu özelliklerini izleyen bir mekanizma yok. Her şeyi düşünebiliyorsun ama hiçbir şeyin farkında değilsin.

Bir canlı olduğunu bile hayal edemiyorsun değil mi? Canlı kelimesi sana uymuyor bile.

Yine de dene.

Bir sinyal aldığını düşün. Bilgi dolu, yapılandırılmış bir sinyal. Zekice bir aktarımın tüm kriterlerini karşılıyor. Evrim ve deneyimler takip edilmesi için birçok yol sunuyor. Bazen bu sinyaller paylaşılacak faydalı bilgilere sahip türdeşlerden geliyor. Akriba seçimi kurallarına göre bu türdeşlerin hayatını korumalısın. Bazen de sinyaller rakiplerinden, avcılardan ya da yok edilmesi gereken düşman varlıklardan geliyor. Bu durumda bilgiler taktik açısından faydalı olabilir. Bazı sinyaller türdeş olmasalar bile aynı çıkarılara sahip olduğumuz müttefiklerden gelebilir. Bu olasılıklara göre farklı türde yanıtlar üretebilirsin.

Sinyalleri çözüyorsun ve hata yapıyorsun:

Harika zaman geçirdim. Onunla gerçekten eğlendim. Diğer fahişelerden iki kat pahalı olsa bile-

Keseyin Dörtlüsünü anlamak için-

Özgür olduğumuz için bizden nefret ediyorlar-

Dikkatinizi buraya verin-

Anlayın.

Bu cümlelerin anlamlı çevirileri yok. Hepsi de tekrarlamalı cümleler. İçlerinde kullanılabilecek bir zekâ yok, ayrıca zekice yapılandırılmamışlar.

Bunun tek açıklaması şu olabilir: birileri faydalı bir mesaj gibi görünecek şekilde saçma sapan şeyleri kodlamış. Biraz za-

man kaybettikten ve çaba sarf ettikten sonra aldatmaca ortaya çıkıyor. Sinyal alıcının kaynaklarını tüketme işlevini görüyor. Bu sinyal bir virüs.

Virüsler türdeşimizden, simbiyontlarımızdan ya da müttefiklerden gelmiyor.

Bu sinyal bir saldırı.

Ve tam olarak *oradan* geliyor.

Sascha “Sonunda anladın,” dedi.

Başımı salladım ve söylediklerini sindirmeye çalıştım. “Onlar düşman bile değil.” Kötü bir şey yapacak kabiliyete sahip değiller. Sadece uzaylılar ve insan dili onlara bir tür savaş gibi geliyor.

Cümlelerin kendisi savaş nedeni iken “Barış istiyoruz” nasıl denilir?

“Bu yüzden bizimle konuşmuyorlar,” dedim.

“Elbette Jukka haklıysa. Haklı olmayabilir de.” Konuşan James’ti. Hâlâ sessizce bekliyordu. Diğerlerinin kabul etmiş olduğu bir noktayı kabullenme konusunda isteksizdi. Neden böyle yaptığını anlayabiliyordum. Sarasti haklıysa, çırpıcılar gerçekten de bir örnekse; evrim otomatik, organize bir karışıklığın sonu gelmez bir şekilde çoğalmasından başka bir şey değildi. Kendi varlığından haberi olmayan, kendine benzeyen düzeneklerle dolu bir Turing makinesiydi. Biz de fosillerdik. Sürüngeçenler ve etçiller kıyıya vururken uzaktaki adalara uçan kuşlardık. Susan James bunu kabullenemiyordu çünkü sahip olduğu birden fazla hayat iletişimin tüm anlaşmazlıkları çözeceği üzerine kurulmuştu. Ve bunun yalan olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktı. Sarasti haklıysa uzlaşma konusunda hiçbir umut yoktu.

Birden aklıma bir anı geldi ve orada takılı kaldı: hareket halindeki bir adam, başını eğmiş, dudaklarını sert bir ifadeyle kıvrımış. Gözleri ayaklarına odaklanmış. Bacaklarını dikkatli bir şekilde hareket ettiriyordu. Kolları hareket etmiyordu. Bir ölüm sertliğine hapsolmuş bir zombi gibi ilerliyordu.

Bunun ne olduğunu biliyordum. Propriyoreseptif polinöropati. Szpindel ölmeden önce ConSensus'ta karşılaştığım bir vaka incelemesiydi. Bir zamanlar Pag beni aklını kaybetmiş olan o adamla karşılaştırmıştı. Adam, bir zamanlar sorgusuz sualsiz kabul ettiği rutinlerinden ve bilinç dışı duygularından mahrum kalmıştı, odada attığı her adıma odaklanmak zorundaydı. Bedeni kol ve bacaklarının ne olduğunu ve ne işe yaradığını unutmuştu. Hareket etmek için sürekli uzuvlarına bakma ihtiyacı hissediyordu.

O dosyayı incelediğimde etraf sessizdi. Ortalıkta kimseler yoktu. Ama Sarasti'nin omzumun arkasından beni izlediğine yemin edebilirdim. Halüsinasyon gördüğüme, zihnime girerek benimle konuştuğuna yemin edebilirdim.

İşte bilinç tek başına bu işe yarar.

“Doğru cevap,” diye mırıldandım. “Ama yanlış soru.”

“Ne?”

“Stretch'i hatırlıyor musun? Ona pencerede hangi nesnelerin olduğunu sormuştun.”

“Evet ve o da çırpıcıyı unutmuştu.” James başını salladı. “Ne olmuş?”

“Çırpıcıyı görmüştü. Ama kendisinin *gördüğü* şeyleri, orada *var olan* şeyleri sorduğunu düşünmüştü. Stretch zannetti ki...”

“*Farkında olduğu* şeyleri sorduğumu zannetti,” diye cümlemi tamamladı.

“Haklıydı,” diye fısıldadım. “Aman Tanrım. O haklıydı.”

“Hey,” dedi James. “Görüyor musun o...”

Ama onun söylediği Şeyi göremedim. Theseus gözlerini kapadı ve ulumaya başladı.

Mezuniyet dokuz gün erken gerçekleşmişti.

Silah seslerini fark edememiştik. Rorschach'ın silah yuvaları    yönden gelecek tehditleri görecek şekilde yerleştirilmişti. Ama laboratuvar Theseus'un, yapının iki ucubesi de silah yuvalarının tehdidi görmesini engelledi. Yakıcı bir plazma kapsülü k r noktadan gelen bir yumruk gibi patladı ve ilk alarmlar  almadan önce düştüğü yeri ikiye ayrıldı.

Alarmlar bizi geminin arka tarafına yönlendirdi. Köprüyü, mahzenleri ve kapıları arkamızda bırakarak geminin alt katlarına indik ve saklandık. ConSensus bizi takip etti, pencereleri borular ve kirişler üzerinden sekiyor, içbükey tünel duvarlarını üzerinden kayıyordu. Theseus'un derinlerine inene kadar hiçbir şeye dikkat etmedim. Burada g vendeymişiz gibi rol yapabiliydik.

Aşağı güvertede Bates belirdi.  evresindeki pencereler açılıp kapanarak adeta dans ediyordu. Bizim penceremiz de Ortak Salon b lmesindeydi. Laboratuvar ucuz bir optik illüzyon gibi ekrana yayılmıştı.  elişkinin ne olduğunu fark etmem bir dakikamı aldı: Bir şey laboratuvara çok kötü  arpnmış ve onun dönerek bize doğru yaklaşmasına neden olmuştu. Laboratuvarı delip havayı boşaltmış ve elastik dış kaplamasının bir balon gibi s nmesine neden olmuştu. Darbe alan yer yavaş yavaş görüş hizamıza geldi. İ i donmuş salyayla dolu gevşek bir ağız gibi gözüküyordu.

Silahlar ateş ediyordu. Elektromanyetik karıştırmayla durdurulamayan simsiyah, gözle görülemeyen ve yalıtkan mermiler kullanıyorlardı. Ama ben onları ateş eden robotların

taktik nişangâhlarından izleyebiliyordum. Çift noktalı paralel siyah arkların gökyüzündeki hareketini izledim. Silahlar hedeflerine kilitlendiğinde, boşlukta kanatlarını açmış kartal gibi görünen yıldızın üzerine yağdılar. Yüzlerini güneşe doğru açan çiçekler gibi Rorschach'a çevirmişlerdi.

Daha yolun yarısına bile gelmemişlerdi ki kurşunlar onları parçalara ayırdı.

Parçalar yere düştü ve zemin birden hareketlendi. Görüntüyü yakınlaştırdım: çırpıcılar Rorschach'ın gövdesini bir yılan sürüsü gibi sarmıştı. Kollarını birleştirerek bir zincir oluşturmuşlardı. Yerden havalandılar, radyoaktif vakumdan çok eklemli yosun gibi geçtiler ve uzandılar...

Bates de makineleri de aptal değildi. Birbirlerine kenetlenmiş olan çırpıcıları acımasızca hedef aldılar. Ama çok fazla hedef vardı. Stretch ve Clench'in parçalara ayrılmış bedenlerinin türdeşleri tarafından yakalandığını gördüm.

Paramparça olmuş laboratuvar ConSensus boyunca akyuvarlar gibi parlıyordu. Yakınlarda bir alarm daha öttü: yakınlık alarmı. Cunningham arkalardan bir yerden tek el ateş erti. "Lanet olsun, buradan gidiyoruz değil mi? Amanda?"

"Hayır," dedi Sarasti.

"Ne?" Kötü bir şey söylememek için kendimi tuttum. "Amanda, gemiye ateş ederlerse ne olur?"

"Etmezler." Gözlerini pencerelerinden ayırmıyordu.

"Nereden bili..."

"Bunu yapamazlar. Daha fazla ateş gücü getirirlerse termal ve mikro değişken değerlerindeki değişikliği görürüz." Aramızda sahte renkli bir manzara belirdi; genişliği zaman, uzunluğu ise delta kütle cinsindendi. Arazi üzerinde bir dizi kırmızı dağ varmış gibi göründü. "İşte. Tam da gürültü limitleri..."

Sarasti sözünü kesti. "Robert. Susan. EVA."

James'in rengi atmıştı. "Ne?" Cunningham ağlamaklı oldu.

“Laboratuvar modülü çarpmak üzere,” dedi vampir. “Numuneleri kurtarın. Hemen şimdi.” Kimse ona karşı çıkamadan kanalı kapattı.

Ama Cunningham’ın karşı çıkma gibi bir düşüncesi yoktu. İdam cezasının hafifletildiğini fark etmişti. Buradan kaçma şansımızın olmadığını düşünse neden biyopsi numunelerini kurtarmak istesin ki? Biyolog sırtını doğrulttu ve kapıya yöneldi. “Ben buradayım,” dedi ve başını eğerek içeri girdi.

Kabul etmek zorundaydım. Sarasti’nin psikolojisi iyiye gidiyordu.

Ama aynı şey James, Michelle ve benim için geçerli değildi. “Ben oraya gidemem Siri, oraya gidemem.”

Sadece gözlem yap. Hiçbir şeye karışma.

Kopan esnek parçalardan biri gövdenin sol tarafına hafifçe çarptı ve ezildi. Hiçbir şey hissetmedik. Uzakta Rorschach’ın yüzeyindeki birlikler azaldı. Birlikler büzülüp genişleyen ağızlardan geçti ve sonra sihirli biçimde yapının yüzeyindeki ağızlar tamamen kayboldu. Geride kalanların üzerine hâlâ ateş ediliyordu.

Gözlemle.

Dörtlü Çete yanımdaydı, hepsi de korkmuştu.

İşlerine karışma.

“Önemli değil,” dedim. “Ben giderim.”

Açık hava kilidi, uçsuz bucaksız bir uçuşuma bakar gibi görünüyordu. Bu girintiden dipsiz gözüken boşluğu izledim.

Theseus’un bu tarafı Big Ben’den ve düşmandan uzaktaydı. Yine de görüntü pek iç açıcı değildi: uzak yıldızların oluşturduğu sonu gelmez manzara sert ve soğuk görünüyordu. Sadece biri daha parlak ve sarı görünüyordu ama o da çok uzaktaydı. Güneş görmekten kaynaklanan çok az huzur da kayboldu.

Bir adım daha atsam sonsuza kadar düşebilirdim.

Ama adım atmadım ve düşmedim. Gaz kolunun düğmesine bastım ve jetleri açıklık boyunca yavaşça çalıştırdım, sonra döndüm. Theseus'un yüzeyi her yöne doğru benden uzağa kıvrılıyordu. Pruvaya giden tarafta kapalı bir gözlem bölmesi vardı. Onun ötesinde de paramparça olmuş laboratuvar görünüyordu.

Hepsini arkada bırakınca, Big Ben'in uçsuz bucaksız ve karanlık gökyüzü görülüyordu. Teoride bile tamamen anlayamadığım, uzak ve düz bir ufka kadar uzanan, son derece büyük bir duvardı. Dikkatimi ona çevirdiğimde koyu, gri gölgelere sahip olduğunu fark edebiliyordum. Ama bakışlarımı başka bir yere çevirdiğimde soluk bir kırmızılık da hissediyordum.

"Robert?" Cunningham'ın görüntüsünü kask ekranıma getirdim. Rorschach'ın manyetosferinden gelen parazitler görüntünün dalgalanmasına neden oluyordu. "Orada mısın?"

Birkaç çıtırtı ve patlama. Elektrikli bir cihazın vızıltısına eşlik eden nefes ve mırıldanma sesleri. "Dört nokta üç. Dört nokta sıfır. Üç nokta sekiz..."

"Robert?"

"Üç nokta lanet olsun. Burada ne işin var Keeton? Diğerleri nerede?"

"Onların yerine ben geldim." Gaz kolunun düğmesine bir kez daha bastım. "Sana yardım etmeye geldim."

"O zaman işe koyulalım." Bir çatlağın üzerinden geçerken yanmış ve parçalanmış kaplama onun dokunuşuyla geri katlandı. Kirişler, kırık paneller, ölü robot kolları gibi bir sürü şey mağaranın içine doldurulmuş enkaz gibi karmakarışık biçimde yığılmıştı. Kafa lambalarının ışığı altında birden gölgeleri uzadı ve kaşıya sıçradı. "Ben neredeyse..."

Aniden gölge olmayan bir şey fenerin ışığında hareket etti. Kamera görüntüsünün köşesinde bir şeyler oynadı.

Ve yayın gitti.

Birdenbire Bates ve Sarasti başlığımın içinde bağırmaya başladı. Fren yapmaya çalıştım. Bacaklarım aptalca boşlukta çırpındı. Gaz kolunun düğmesindeki parmağımı kullanmayı akıl ettiğimde laboratuvar çoktan önümdeydi. Rorschach onun arkasında belirdi, kötü bir görüntüsü vardı. Donuk yeşil ışıklar çarşaf gibi yüzeyini kaplayan şimşekler gibiydi. Yüzlerce ağız açılıp kapanıyordu ve her biri Theseus'u tek hamlede yutabilecek kadar büyüktü. Önümde bir şeylerin hafifçe kıpırdandığını zar zor fark edebildim. Cunningham'ı gördüğümde çoktan yolu yarılamıştım.

Bana el salladığını zannettim ama yanılmıştım. Bir çırpıcı çaresiz bir sevgili gibi ona sarılmıştı ve o da çırpıcıdan kurtulmak için gaz kolunu tutan kolunu öne arkaya hareket ettiriyordu. Kolu adeta *Güle güle, canın cehenneme Keeton* diyordu.

Onu izlerken ne kadar zamanın geçtiğinin farkında değildim. Tekrar kımıldamadı.

Bana bağırان ve içeri geri dönmemi söyleyen sesler duyuyordum. Olup bitenlerin farkına varmaya çalıştığım için bu sesleri zar zor duyabiliyordum.

İki çırpıcı. Stretch ve Clench. İkisi de gözlerimin önünde parçalara ayrıldı.

"Keeton beni duyuyor musun? Hemen geri dön! Duyuyor musun?"

"Olamaz," dediğimi duydum. "Yalnızca iki tane..."

"Hemen gemiye dön. Mesajı teyit et."

"Mesaj alındı."

Rorschach'ın ağızı derin bir nefes alıyormuş gibi bir kez daha açılıp kapandı. Yapı, yön değiştiren koca bir kıta gibi hantalca dönmeye başladı. Yavaşça hızlandı ve arkasını dönüp kaçtı. *Ne kadar da tuhaf* diye düşündüm. *Belki de o bizim ondan korktuğumuzdan daha çok korkuyordur...*

Ama sonra Rorschach bize bir öpücük yolladı. Ormanın içinden gelen ruhani akkor bir patlama görmüş gibi oldum. Atış gökleri geçti, Theseus'un arkasına çarptı ve Amanda Bates'i bir kez daha aptal yerine koydu. Geminin dış yüzeyi kabardı ve bir ağız gibi açıldı. Sessiz, buz gibi bir çığlık atıyormuş gibiydi.

“Aynı anda hem savaşı önleyip hem de savaşa hazırlanamazsınız.”

– *Einstein*

Çırpıcı zor kazandığı ödülüyle evine dönebilmiş miydi bilmiyordum. Gideceği yol oldukça uzundu. Cunningham'ın roketindeki yakıt bitmiş olabilirdi. Ayrıca bu yaratıkların uzayda ne kadar hayatta kalabildiklerini bilen biri var mıydı? Belki de başarılı olma konusunda hiçbir umut yoktu, belki de o çırpıcı arkada kalmaya karar vererek kumar oynadığı için çoktan ölmüştü. Bunları hiçbir zaman öğrenemedim. Rorschach bulutların arasına dalıp gözden kaybolmadan çok önce ufukta giderek küçüldüler ve en sonunda görüş alanımdan çıktılar.

Onlardan her zaman üç tane olmuştu. Stretch, Clench ve öldürülmüş bir çırpıcının mikrodalgayla vurulmuş kalıntıları. Bu kalıntılar hâlâ yaşamakta olan türdeşlerinin yanında, Cunningham'ın kolayca erişebileceği bir yerde, buzların üzerinde muhafaza ediliyordu. Hafızamı gözden geçirdim ve bir şeyler hatırlamaya çalıştım. Kaçmayı başaranların ikisi de küre şeklinde miydi yoksa biri eksen üzerinde düzleşmiş miydi? Kollarını paniğe kapılmış bir insan gibi aşağı yukarı oynatmışlar mıydı? Bir tanesi silahlarımızın kanıtları yok etmesi için cansız bir şekilde balistik bir rotada ilerlemiş miydi?

Artık hiçbirinin bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey herkesin aynı görüşte olmasıydı. Kan dökülmüş, savaş yapılmıştı. Ve Theseus felç olmuştu.

Rorschach'ın giderken açtığı ateş gemimizin omurgasına isabet etmişti. Kurşunlar ramskop ve telemadde düzeneklerini sıyrıp geçmişti. Geminin yüzeyini delip geçerken çok fazla jul kaybetmemiş olsa Fab'ı da yok edebilirdi ama operasyonel açıdan önemli olan sistemlere zarar gelmemişti. Sadece Theseus'un yapısını zayıflatmış ve yörüngeden çıkmasına neden olmuştu. Gemi bu hasarı onarabilirdi ama biraz zaman alacaktı.

Rorschach gözden kaybolmuştu. Bizden ihtiyacı olan her şeyi almıştı. Artık gerekli bilgilere sahipti. Ölü casusların organlarında yaşadıkları tüm deneyimler ve öğrendikleri her şey vardı. Stretch ve Clench'in oynadığı kumar başarılı olmuşsa ellerinde artık bir örnek bile vardı. Şu anda yapının derinliklerinde dinleniyor ve gücünü yeniden topluyor olabilirdi.

Ama geri dönecekti.

Theseus son raundu kaybetmişti. Hareket eden parçaların savunmasız kalmaması için silindirleri kapatmıştık. Artık var olma amaçlarını kaybetmiş olan Dört Kişilik Çetemiz kendi içlerinde konuşmaya başlamıştı. Biri gözlem odasına doğru hareket etti. Kim olduğunu görememiştim.

Bu yüzden bir tahminde bulundum. "Michelle?"

"Siri..." dedi Susan. "Git buradan."

Bates silindirin yanına gitti. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Yüzüme bakmadı. "Hiçbir şey yok."

Ben de izledim. Bates pencerede gözükken füzeleri saydı. Kütle, eylemsizlik ve diğer değişkenler; bu kepçe burunlu füzelerin bizi vurmasını engelleyecek bir şey bulamadı. Sonunda bizi fark etmişlerdi. Yaptıkları düzensiz elektron dansı

hızlanıyordu. Adeta yüzbinlerce dev balyoz hiçbir varsayımda bulunamadığımız uğursuz bir dinamiğin içinde bize yaklaşıyordu.

Başka bir pencerede sonsuz bir döngü içinde Rorschach'ın kaybolma görüntüleri gösteriliyordu. Radar görüntüsü trilyonlarca tonluk bir gaz girdabının oluşturduğu radyo parazitleri arasında kayboldu. Bu yine de bir yörünge ya da benzeri bir şey olabilirdi. Son görüntülere bakılırsa Rorschach şu anda Ben'in çekirdeğinin etrafında dönüyor ve Theseus'u silindir gibi ezebilecek metan ve monoksit katmanları arasından geçiyor gibiydi. Belki de bununla da kalmıyor; Rorschach demiri ve hidrojeni sıvıya çevirebilecek çok daha korkunç bir basınçtan da zarar görmeden çıkıyor olabilirdi.

Bilmiyorduk. Bildiğimiz tek şey yörüngesini düzeltip derinliklerden sağ çıkarsa iki saat içinde geri döneceğiydi. Ve hayatta kalacağı kesindi. Yatağınızın altındaki canavarı öldüremezdiniz. Sadece yatağınıza girmemesini sağlayabilirdiniz.

En azından bir süreliğine.

Yanıp sönen bir ışık dikkatimi çekti. Benim verdiğim emirle girdaplar oluşturarak dönen bir sabun köpüğüne dönüştü. Gökkuşağına benzeyen bir üfürme cam kadar güzeldi. Bir an onun ne olduğunu anlamadım. Ama prizmatik bir sahte-renk artışı şeklinde gözüken Big Ben olduğunu fark ettim. Böylesini daha önce görmemiştim. Yavaşça homurdandım.

Bates bana baktı. "Ah. Çok güzel değil mi?"

"Spektrumu nedir?"

"Uzun dalga. Görünür kırmızı ışık, kızıl ötesi ve daha da ilerisi. Isı izlerini bulmada başarılıdır."

"Görünür kırmızı mı?" Ortada kırmızı bir şey yoktu, açık yeşil ve safir gölgeleri olan plazma parçacıkları vardı.

"Dört renkli palet," dedi Bates. "Onu sadece bir kedi görebilir. Ya da bir vampir." Gökkuşağına benzeyen baloncuğa

doğru elini salladı. “Sarasti dışarı her baktığında bunun gibi bir şey görüyor. Tabi eğer dışarı bakıyorsa.”

“Bundan bahsetmişti sanki” diye mırıldandım. Mükemmel, holografik bir süstü. Bu baloncuktan Rorschach’a baksak onu bile bir sanat eseri gibi görebilirdik...

“Bizim gibi gördüklerini sanmıyorum.” Bates başka bir pencere daha açtı. Tablodan olağan grafikler ve planlar çıktı. “Duyduğuma göre Cennet’e bile gidemiyorlarmış. Sanal gerçeklik onlarda işe yaramıyormuş, piksel gibi şeyler görüyorlarmış.”

“Peki, ya o haklıysa?” diye sordum. Kendi kendime taktik bir değerlendirme, resmî kayıtlar için resmî bir bakış açısı aradığımı hatırlattım. Ama kendi sözlerim kulağıma şüpheci ve korkmuş gibi geldi.

Bates sustu. Bir an bana olan sabrının tükendiğini düşündüm. Ama başını kaldırdı ve beni süzdü.

“O haklıysa ne olmuş?” diye tekrarladı ve bu sözlerimin altında yatan soruyu kendi kendine sordu. *Ne yapabiliriz ki?*

“Belki kendimizi duygusuz hale çevirmenin bir yolunu bulabiliriz. Böylece uzun vadede kusurlarımızı düzeltebiliriz.” Bana baktı, dudaklarında yarım yamalak bir gülümseme vardı. “Ama bu bir kazanım olmaz değil mi? Ölü olmakla hayatta olduğunun farkında olmama arasındaki fark nedir ki?”

Sonunda anlamıştım.

Bir düşman stratejisinin savaş alanındaki birliklerin hareketleri konusunda Bates’in zihnini okuması ne kadar zaman alırdı? Onun mantığını ne kadar önce çözebilirdi? Herhangi bir savaş durumunda bu kadın düşmanın açtığı ateşin büyük bölümünü kendisine çekerti; kaldır kafanı, bedenini ölsün. Ama Amanda Bates sadece kafadan oluşmuyordu: sanki onun gırtlığında bir tıpa vardı. Kellesini vursanız bile bedeni yaşamaya devam ederdi. Ölümü birliklerinin tasmalarının çıkard-

masına neden olurdu. Savaş alanı reflekslerinin onaydan geçme zorunluluğu kalkınca askerler çok daha ölümcül olurdu.

Szpindel her şeyi yanlış anlamıştı. Amanda Bates'in varlığı politik bir rüşvet değildi. Onun rolü insan gözetiminin ne kadar demode olduğunu inkâr etmiyordu. Tüm görevi buna dayanıyordu.

Ölüme giden askerler gibiydi. Her zaman öyle olmuştu. İtiraf etmeliydim, patlama sonrası oluşan bulutları görme zaferi için yaşayan generallerden sonra, gereksiz şiddet için savaş çıkırtkanlığı yapmak etkili bir strateji olmuştu. Amanda Bates'in ordusunda kavga çıkarmak savaş alanına göğsünde bir hedef tahtasıyla çıkmak gibiydi.

Barış yanlısı alternatiflere bu kadar yatırım yapmasına şaşmamalıydı.

"Üzgünüm," dedim.

Omuz silkti. "Daha yeni başlıyoruz. Sadece ilk raunt bitti." Uzun ve derin bir nefes aldı ve sapan mekaniği çalışmasına geri döndü. "Onu rahatsız etmemiş olsaydık Rorschach bizi korkutmak için bu kadar çaba göstermezdi değil mi?"

Yutkundum." Haklısın."

"Demek hâlâ bir şansımız var." Kendi kendine kafasını salladı. "Hâlâ şansımız var."

Şeytan oynayacağı son oyunun parçalarını düzenliyordu. Elinde pek fazla şey kalmamıştı. Köprüye bir erbot yerleştirmişti. Faydası olmayan dilbilimciler ve diplomatları tabutlarına geri gönderilmişti.

Jargonotu odasına çağırdı. Saldırıdan beri onu ilk kez görecektim ama yaptığı davette ona itaat etmeyeceğime dair en ufak bir şüphe yoktu. Onu gördüğümde etrafını yüzlerle çevirmişti.

Hepsi de ılık atıyordu.

Hiç ses ıkılmıyordu. Baloncuğun çevresindeki sessiz katmanlarda yüzen sahipsiz hologramlar vardı ve hepsi de farklı bir acı ifadesine bürünmüştü. İkence görüyorlardı. Yüzler gerçek etnik grupları ve diğerk varsayımları yansıtıyordu. Cilt tonları koyudan albinoya, kaşlar kalkıktan ekiğek, burunlar yassıdan kemikliye, çeneler sivriden yuvarlağak kadar değışiyordu. Sarasti tüm insan familyasını etrafına almış yüzlerindeki ifadeleri inceliyordu.

İkence gören yüzler vampir komutanın etrafındaki yörüngede yavaş yavaş dönüyordu.

“Aman Tanrım bu da ne?”

“İstatistik.” Sarasti dikkatini Asyalı bir ocuğak vermişti. “Rorschach’ın iki haftalık büyüme allometrisi.”

“Yüzler...”

Sarasti başım salladı ve gözleri olmayan bir kadına döndü. “Kafatası çapları toplam kütleyi ölüyor. Altene boyu bir angstrmdeki elektromanyetik şeffaflığını ler. Yüz on üç farklı yüz var. Hepsinin lleri farklı bir değışkeni gösteriyor. Ana bileşen kombinasyonları çoklu özellik oranlarını ifade ediyor.” Bana döndü. “Yüz ifadelerinin analizi için ne kadar gri maddenin ayrıldığını bilsen şaşıırırdın. Olasılık tabloları gibi şeylere bu kadar vakit ayırmak aslında mantıksız.”

Dişlerimi sıktım. “Peki, yüz ifadeleri? Onlar neyi temsil ediyor?”

“Yazılım kullanıcılar için kişiselleştiriliyor.”

Dört bir yanda merhamet dilenen yüzler vardı.

“Ben avlanmak için yaratılmışım,” diye hatırlattı.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra “Bunu bilmediğimi mi düşünüyorsun,” dedim.

Omuz silkti. “Sen sordun, ben söyledim.”

“Neden buradayım Jukka? Bana başka bir ibret dersi daha mı vermek istiyorsun?”

“Bir sonraki hareketimizi tartışmak istiyorum.”

“Ne hareketi? Kaçamıyoruz bile.”

“Hayır.” Kafasını salladı ve sivri dişlerini saklamaya çalıştı.

“Neden bu kadar bekledik?” Birden bire ona karşı çıkma isteğim yok oldu. Sesim korkmuş, yalvaran bir çocuk gibi çıkmaya başladı. “Neden buraya ilk geldiğimizde harekete geçmedik?”

“Bazı şeyler öğrenmek için zamana ihtiyacımız vardı. Bir sonraki sefer için hazırlık yapmalıydık.”

“Bir sonraki mi? Rorschach’ın rüzgârda hızla yayılan karahindiba tohumlarına benzediğini sanıyordum. Buralarda her yere bulaştıklarını sanıyordum.”

“Tamamen şans. Her hindiba bir klondur. Tohumları lejyonları oluşturur.” Yine gülümsedi ama bu sefer ikna edici değildi. “Belki de plasentalı memelilerin Avustralya’yı fethetmesi için birden fazla deneme yapması gerekiyordu.”

“Bu bizim sonumuzu getirecek. Bizi göz açıp kapayıncaya kadar un ufak edecekler.”

“Bunu yapmak istemiyorlar.”

“Nereden biliyorsun?”

“Onların da öğrenmeleri gereken şeyler var. Bizi tek parça halinde istiyorlar. Bizim kusurlarımızı gidermek istiyorlar.”

“Bu yeterli değil. Kazanamayız.”

Bu onun beklediği işaretti. Burada Büyük Avcı benim ne kadar toy olduğumu görüp gülümseyecek ve bana bir sır verecekti. *Elbette tepeden tırnağa kadar silahlıyız, diyecekti. Bu kadar yolu kendimizi savunamayacak hâlde geldiğimizi mi sanıyorsun? Artık gemi kütlesinin yarısını oluşturan kalkanları ve silahları çıkartabilirim...*

Ama “Doğru,” dedi. “Kazanamayız.”

“Burada böylece oturacak mıyız? Önümüzdeki altmış sekiz dakika boyunca ölmeyi mi bekleyeceğiz...”

Sarasti başını iki yana salladı. "Hayır."

"Ama..." diye başlayacaktım ki sustum.

Çünkü antimadde depolarımızı yeni doldurmuştuk. Theseus silahlarla donatılmamıştı. Theseus silahın ta kendisiydi. Biz de önümüzdeki altmış sekiz dakika boyunca burada oturacak ve ölümümüzü bekleyecektik.

Ama ölürken Rorschach'ı da beraberimizde götürecektik.

Sarasti hiçbir şey söylemedi. Bana bakıyordu, ne gördüğünü merak etmiştim. O gözlerin arkasında gerçekten de Jukka Sarasti mi vardı merak ediyordum. Kavrama yeteneği bizden her zaman on adım öndeydi.

"Endişelenmen gereken başka şeyler var," dedi.

Bana doğru hareket etti. Acı çekmekte olan yüzler de gözleriyle onu takip etti. Bir süre beni inceledi.

"Susan senden korkuyor mu?" diye sordu.

"Susan mı- neden korksun?"

"Kafasında dört tane bilinçli kimlik var. Senden dört kat daha duygulu. Bu seni bir tehdit haline getirmiyor mu?"

"Elbette hayır."

"O zaman neden benim senin için bir tehdit oluşturduğumu düşünüyorsun?"

Birden artık umurumda olmadığını fark ettim. Sesli bir şekilde güldüm, kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. "Neden mi? Çünkü doğal olarak benim düşmanımısın seni pislik. Çünkü seni tanıyorum ve dişlerini iyice sıkmadan hiçbirimize bakmadığını görüyorum. Çünkü neredeyse durduk yere kolumu koparıyordun..."

"Nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyorum," dedi sessizce. "Lütfen beni bir kez daha yapmak zorunda bırakma."

Birden sessizleştim.

"İrklarımızın hiçbir zaman iyi geçinmediğini biliyorum." Yüzünde soğuk bir ifade vardı. "Ama ancak sen beni zorun-

da bırakırsan bir şeyler yaparım. Kafanda hep bir şeyler tasarlıyorsun Keeton. Bir şeyleri savunuyorsun. Hoş olmayan gerçekleri reddediyorsun, reddedemezsen de önemsiz hale getiriyorsun. Kanıtlar senin için asla yeterli olmuyor. Soykırım dedikoduları duyuyorsun ama onları reddediyorsun. Katliam kanıtlarını görüyorsun ama bunun o kadar da kötü olmadığını konusunda ısrar ediyorsun. Sıcaklık artıyor, buzullar eriyor, türlerin soyu tükeniyor ama sen volkanları ve güneş lekelerini suçluyorsun. Herkes böyledir ama en çok da sen böylesin. Sen ve senin Çin Odan. Algılama eksikliğini matematiğe çeviriyor, işin aslını bilmeden doğruyu reddediyorsun.”

“Bu şimdiye kadar oldukça işime yaradı,” dedim.

“Evet, tabii eğer amacın bir şeyleri aktarmaktan ibaretse. Şimdi ikna etmek zorundasın. İnanmak zorundasın.”

Söylediklerinde ima vardı. “Demek istediğin şey...”

“Gerçeklerin bir yerlerden çıkmasını bekleyemezsin. Bahanelerin ve savunmaların sana yardım edemez. Hepsinden kurtulmalısın. Parçalara ayrılmalısın. Boğazına kadar cesetlerin arasına gömüldüğünde katliamı inkâr etmek imkânsızdır.”

Bunca zamandır benimle oyun oynamıştı. Beni şartlandırmış, düşüncelerimi tersine çevirmişti.

Neler olup bittiğini biliyordum. Ama tam olarak anlamamıştım.

“Beni işim içine sokmuş olmasaydın gerçekleri görebilirdim,” dedim.

“Doğrudan benim yaptıklarına bakarak da bu çıkarımda bulunabilirdin.”

“Demek bu yüzden...” Başımı salladım. “Ben de bir av olduğumuz için böyle yaptığını düşünmüştüm.”

“O da var,” diye itiraf etti ve bana baktı.

İlk defa olanları anlıyordum.

Bunu neden daha önce görmediğimi merak ediyordum.

Yıllarca daha farklı ve daha genç bir insanın duygularına ve hislerine tanık olmuştum. Annemler benim için yer açmak amacıyla bu çocuğu kafamdan attırmışlardı. O yaşıyordu. Dünyası capcanlıydı. Bilince dair diğer hatıralarımı da hatırlayabilirdim ama kısıtlamalar nedeniyle çok az şey hissediyordum.

Belki de rüya hâli o kadar da kötü bir şey değildi...

Sarasti "Bir vampir masalı dinlemek ister misin?" diye sordu.

"Vampirlerin de masalları var mı?"

Başını evet anlamında salladı. "Karanlığı bulmak için bir lazer görevlendirilmiş. Hiçbir kapı, pencere ve ışık kaynağına açılan başka bir şeyin bulunmadığı bir odada yaşadığı için bunun kolay olacağını düşünmüş. Ama nereye dönse ışık görmüş. Yüzünü döndüğü her duvar, her eşya aydınlanıyormuş. Sonunda karanlığın olmadığına, ışığın her yerde olduğuna karar vermiş."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Amanda bir isyan planlamıyor."

"Ne? Sen nereden..."

"Böyle bir şey yapmak istemiyor bile. İstersen ona sorabilirsin."

"Hayır... Ben..."

"Tarafsızlığa değer veriyorsun."

Buna cevap vermeye tenezzül bile etmedim.

Yine de ben ona cevap vermişim gibi başını salladı. "Sen-tezciler kendilerine ait fikirlere sahip olamaz. Aklına bir şey geliyorsa kesin başkasının fikridir. Mürettebat seni küçük görür. Amanda yetkimin alınmasını istiyor. Bizim yarımız demek sen demek." Başını hafifçe yana eğdi. "Ama son zamanlarda gelişme kaydettin. Gel."

"Nereye?"

"Mekik limanına. Görevini yerine getirmenin zamanı geldi."

“Ne yapacağımı?”

“Hayatta kal ve tanık ol.”

“Bir dron...”

“Bilgi taşıyabilir. Tabii bir şeyler o uzaklaşmadan önce hafızasını yok etmezse. Ama kimseyi ikna edemez. Bahanelere ve inkâra karşı çıkamaz. Onun için hiçbir şey önemli değildir. Ve vampirler...” dedikten sonra bir süre bekledi. “Zayıf iletişim yeteneklerine sahiptir.”

“İş bana düştü,” dedim. “Söylediğin şey bu. Ben sadece bir stenografım ve iş bana düştü.”

“Evet. Bunun için beni affet.”

“Seni affetmemi mi istiyorsun?”

Sarasti el salladı. Bütün yüzler içinde ikisi kayboldu.

“Ne yaptığımı bilmiyorum.”

Haberler ConSensus’a düştükten birkaç saniye sonra Bates hepsini sesli sesli okudu. On üç füze Big Ben’in arkasından zamanında dönememişti. On altı. Yirmi sekiz.

Ve sayı giderek artıyordu.

Sarasti ve Bates arayı kapatmak için fazla mesai yapıyorlardı. Işıklı, çok renkli projeksiyonlarda taktikler listelenmişti. Big Ben ekranda ipliklere sarılı bir koza gibi görünüyordu, Theseus ise ona biraz uzak olan bir noktacıktı.

Bu ipliklerin bize iğne gibi saplanmasını bekliyordum. Şaşırtıcı bir şekilde böyle bir şey olmadı. Ama projeksiyonlar sadece yirmi beş saatlik geleceği gösteriyordu. Sarasti ve Kaptan bile daha ilerisini göremiyordu. Ama az da olsa bir umut ışığı vardı. Bu yüksek hızlı dev canavarlar bize herhangi bir uyarıda bulunmadan yetişemezlerdi. Yavaş ve dikkatlice hareket etmeleri gerekiyordu.

Rorschach derinliklerde kaybolduktan sonra fizik kurallarının her zaman geçerli olmadığını düşünmeye başladım.

Füzeler bize yeterince yakınlaşmıştı. Bir sonraki yörüngeye girdiklerinde yüz kilometre içinde en az üç tanesi yanımızdan geçecekti.

Sarasti enjektörüne uzandı, yüzüne yeniden kan gelmişti. “Gitme vakti geldi. Sen burada somurturken biz Charybdis’i onaracağız.”

İğneyi boynuna yaklaştırdı ve damarına sapladı. ConSensus’a baktım.

“Haydi Siri.”

Beni odasından çıkardı. Koridora çıktım, basamaklara adımlımı attım ve orada durdum.

Geminin gövdesi erbotlarla doluydu. Havada bir aşağı bir yukarı devriye geziyorlar, atölye bitkilerinin ve mekik kaplarının başında nöbet tutuyorlardı.

Bunu ben de yapabilirdim ya da piyade olabilirdim. The-seus bir savaş alanına dönmüştü.

“Gel.” Vampir geminin kış tarafına doğru ilerliyordu.

Bates lafa karıştı. “Bir şeyler oluyor.”

Giderek genişlemekte olan gemi bölmesinde bir acil durum klavyesi belirdi, bir taraftan öbür tarafa kayıyordu. Sarasti onu eline aldı ve birkaç komut verdi. Bates’in gönderdiği görüntüler gemi bölmesinde belirdi. Big Ben’in bir kısmı ve yoğun radyasyona sahip ekvator dairesi sadece birkaç bin kilometre uzaklıktaydı. Bulutlar kaynıyor gibiydi, bir kasırganın gözü gerçek zamanlı olamayacak kadar hızlı bir şekilde daireler çiziyordu. Ekran yüklü parçacıkların büyük bir Parker spiralinin içine düştüklerini gösteriyordu. Bu da giderek artan bir kütle anlamına geliyordu.

Sarasti ekrana tıkladı.

Bates “İşlenmiş görüntü mü?” diye sordu.

“Hayır, optik görüntü.” Sarasti beni kolumdan tuttu ve herhangi bir çaba göstermeden arkaya doğru sürükledi. Ek-rana baktığımda bulutların arasından yedi füzenin gönderildiğini gördüm. Füzele ateşlenirken arkalarında kırmızı bir iz bırakıyordu. ConSensus hemen füzelerin rotasını çizdi, füzele-lerin parlak rotası gemimizin etrafını kafes gibi sarıyordu.

Theseus birden titredi.

Vurulduk diye düşündüm. Aniden geminin gövdesi dön-meye başladı. Öndeki kapalı kapak yukarı doğru kayarken kıvrımlı duvar sallandı ve hareket etmeye başladı.

Aslında duvarlar hareket etmemişti. Biz düşmeye başla-mıştık. Alarmlar gürültülü bir şekilde devreye girdi.

Sarasti koluma öyle bir asıldı ki neredeyse kolumu kopara-caktı. Tek eliyle kolumu, diğer eliyle de merdivenleri tuttu ve ikimiz de atölye bitkilerinin arasına düşmeden beni yakaladı. Asılı kalmıştık. Kendimi iki yüz kilo gibi hissediyordum, on metre aşağıda kapılar açılıp kapanıyordu. Gemi gıcırdamaya ve tiz sesler çıkarmaya başlamıştı. Bates’in erbotları duvarlara ve sütunlara asılı kalmıştı.

Merdivene doğru uzandım ama merdiven benden uzaklaş-tı. Gemi eğilmeye başlamıştı. Sarasti ve ben geminin ortasın-da papatya zincirinden oluşan bir sarkaç gibi asılı kalmıştık.

“Bates! James!” Vampir bağırmaya başladı. Bileğimi tutan eli kaymaya başlamıştı. Bir kez daha merdivene uzandım ve bu sefer yakaladım.

“Susan James köprüye saklandı ve otomatik geçersiz kılma özelliğini kapattı.” Tanıdık olmayan bir ses dümdüz, duygu-suz bir sesle konuşuyordu. “İzinsiz bir ateşleme başlattı. Ben de kontrollü reaktör kapamasını başlattım. En az yirmi yedi dakika boyunca ana itici kapalı olacak.”

Konuşan, *geminin kendisiydi*. Ses hiç zorlanmadan alarm-ları bastırıyordu. Kaptanın bizzat konuşuyordu. Ortak Adres üzerindeydi.

İşte bu çok tuhaftı.

Sarasti "Köprü!" diye bağırdı. "Kanalı aç!"

Birileri orada bağıırıyordu. Bazı sözcükleri duyuyor ama ne anlama geldiklerini anlayamıyordum.

Sarasti hiçbir uyarıda bulunmadan kendini bıraktı.

Aşağıya doğru sallanmıştı. Gemi onu bir böcek gibi dümdüz etmek için bekliyordu. Yarım saniye içinde bacakları parampaşa olacaktı, eğer bu da onu öldürmezse...

Ama aniden yeniden kendimizi boşlukta bulduk. Jukka Sarasti'nin yüzü mosmor olmuştu, ağzından köpükler saçıyordu.

Kaptan "Reaktör kapalı," diye rapor verdi. Sarasti duvara çarptı.

Onun bir nöbet geçirdiğini anlamıştım.

Merdiveni bıraktım ve geriye ittim. Theseus dengesiz bir biçimde sallanıyordu. Sarasti havada sallanıyordu, ağzından boğulur gibi sesler çıkıyordu. Gözlerini o kadar açmıştı ki göz kapakları yokmuş gibi görünüyordu. Göz bebekleri kıpkırmızıydı.

Önümüzde ve arkamızda savaş robotları vardı ama yerlerini korudular ve bizimle ilgilenmediler.

"Bates!" diye bağırdım. "Yardıma ihtiyacımız var!"

Her yerde kalkanlar vardı. Her dronun yüzeyinde keskin gölgeler ve çıkıntılar vardı. ConSensus ekranında siyah çerçeveli matrisler dönüyordu. İki çarpı işareti Sarasti'nin asılı olduğu yeri işaret ediyordu.

Bu olamaz. Antiöklityanlarını daha yeni aldı. Onu gördüm. Tabii eğer...

Biri Sarasti'nin ilaçlarına bir şey katmamışsa.

"Bates!" diye bağırdım. Erbotlarla bir bağlantısı olmalıydı. Erbotları bir sorun durumunda hemen harekete geçmeliydi. Komutanı şu ana kadar revire götürmeleri gerekiyordu. Ama

öylece duruyor, hareket etmiyorlardı. En yakındaki erbota baktım. “Bates, orada mısın?” Sonra konuştuğum kişinin Bates olmadığını fark ettim. “Sen otonom musun? Sözlü emir alıyor musun?”

Dört bir yanımda robotlar vardı ve bizi izliyorlardı. Sarasti bana baktı ve güldü, sesinde alarm ifadesi vardı.

Revir.

Kendimi zorladım. Sarasti’nin kolları gelişigüzel sallanıyordu. Öne doğru tökezledi ve hareket etmekte olan ConSensus’un ekranının tam ortasına çarptı. Ben de onu takip ediyordum ki gözüme bir şey çarptı. Arkamı döndüm ve ConSensus’un ortasında Rorschach’ın belirdiğini gördüm. Ben’in kaynayan yüzünden dev bir balina gibi fırladı. Görüntü sadece güçlendirilmiş elektromanyetik dalgalardan kaynaklanmıyordu. Bu şey gerçekten güçlü bir öfkenin parlak kırmızı rengindeydi. Büyük sıradağlar gibi bedeniyle uzayda öfkeyle ilerledi.

Lanet, lanet, lanet.

Theseus silkindi. Işıklar tekrar tekrar yanıp söndü. Dönen gemi beni duvara yapıştırdı.

Kaptan sakın bir ses tonuyla “Yedekler devreye girdi,” dedi.

“Kaptan! Sarasti aşağıda!” En yakındaki merdivene gittim, bir erbota çarptım ve vampirin peşinden gittim. “Bates ortarlarda yok, ne yapmalıyım?”

“Navigasyon devre dışı. Sol aktarıcılar devre dışı.”

Kaptanın benimle konuşmadığını fark ettim. Belki de konuşan Kaptan bile değildi. Belki de bu bildirimleri otomatik olarak yapıyordu. Belki de Theseus’a lobotomi yapılmıştı. Bu konuşan da onun beyin köküydü.

Her yer yeniden karardı. Ve ışıklar yeniden yanıp sönmeye başladı.

Kaptanın gitmesi işimizin bittiği anlamına geliyordu.

Sarasti'ye uzanmaya çalıştım. Alarm çalıp duruyordu. Silindir yirmi metre ötedeydi; BioMed de kapalı kapının diğer tarafındaydı. Hatırladığıma göre kapı daha önceden açıktı. Birileri onu az önce kapamış olmalıydı. Neyse ki Theseus'un kapılarında kilit yoktu.

Tabii Çete köprüyü ele geçirmeden önce kapının diğer tarafına barikat kurmadıysa...

"Sıkı tutunun millet! Buradan çıkıyoruz!"

Bu da kim?

Açık köprü kanalı. Susan James orada durmuş bağıırıyordu. Ya da belki de bağırın başkasıydı, sesin kime ait olduğunu tam anlamamıştım...

Silindire on metre vardı. Theseus yeniden sallandı, dönmesi yavaşladı. Sonra sabitlendi.

"*Birisi şu kahrolası reaktörü çalıştırsın! Sadece yönlendirme jetleri çalışıyor!*"

"*Susan? Sascha?*" Kapıdaydım. "Sen kimsin?" Kapıyı açmak için uzandım.

Cevap gelmemişti.

Konuşan ConSensus da değildi. Arkamdan gelen bir uğultu duydum, içerideki gölgeleri görmek için çok geç kalmıştım. Erbot Sarasti'nin başına doğru sivri uçlu, kılıca benzeyen bir silah doğrultmuştu.

Göz açıp kapayınca kadar silah Sarasti'nin kafatasına saplandı.

Donakaldım. Erbot kılıcı Sarasti'nin kafasından çekip çıkardı. Cansız bedeni birkaç kez titredikten sonra kas ve sinirlerden oluşan bir çuval gibi devrildi.

Bates.

Bu onun isyanıydı. Hayır, Bates ve Çetenin isyanıydı. Biliyordum. Bunun geleceğini görmüştüm.

Ama Sarasti bana inanmamıştı.

Işıklar yeniden kapandı. Alarm sustu. ConSensus titreşen bir şekil olana kadar küçüldü, sonra tamamen gözden kayboldu. Son anda ConSensus ekranında bir şey görmüştüm ama bu gördüğüme inanmak istemiyordum. Karanlıkta ilerleyen köşeli yaratıkları görmek soluğumu kesti. Önümüzde bir şey parladı. Siluetin açılarını ve kavislerini gördüm, çok şaşırtıcıydı. Kısa devreden çıkan bir uğultu. Yakınlarda görünmeyen çarpışan metal nesneler.

Arkamdaki kapak gıcırdayarak açıldı. Arkamı döndüğümde şiddetli bir kimyasal parıltı gözlerimi aldı, arkadaki metal cisimleri aydınlattı, erbotlar bağlarından kurtulup serbest kalmıştı. Zırhlarındaki birleşim yerleri hazır ola geçen bir ordu gibi tıktılar çıkarıyordu.

“Keeton!” Bates bana doğru bağırdı ve kapıdan çıktı. “Sen iyi misin?”

Alnından kimyasal ışıklar saçılıyordu. Gemi gövdesinin içi yüksek kontrastlı bir mozaik görüntüsü almıştı. Her yerde keskin gölgeler vardı. Işıklar Sarasti’yi öldüren erbotun üzerine odaklandı, robot birden aşağı daldı ve şaşırtıcı bir şekilde hareketsiz kaldı. Işıklar Sarasti’nin bedeni üzerinde gezindi. Ceset yavaşça eksenini etrafında döndü. Başından su sızdıran bir lavabo gibi kandamları akıyordu.

Geri çekildim. “Sen...”

Beni bir kenara itti. “İçeri girmeyeceksen kapaktan uzak dur.” Gözlerini sıraya girmiş dronlara dikmişti. “Optik görüş hattı.”

Koridor boyunca uzanan erbotların donuk, cam gibi bakışları üzerimizde dolaştı.

“Sarasti’yi öldürdün!”

“Hayır.”

“Ama...”

“Her şeyi kapatanın kim olduğunu sanıyorsun Keeton?”

Pislik herif kafayı yemişti. Kendini imha etme özelliğini zar zor kapatabildim.” Gözlerini hayatta kalan dronlar üzerinde gezdirdi.

“Daha iyi,” dedi Bates. “Şimdilik aynı hizada kalsınlar. Dua edelim de daha güçlü bir şey tarafından saldırıya uğramayalım.”

“Bize çarpıp duran şey ne?”

“Yıldırım, elektromanyetik darbe.” Dronlar atölye ve uzay mekiklerine doğru hareket etti ve stratejik konuma geçti. “Rorschach onlara o kadar güçlü bir şarjı yüklemiş ki füzeler yanımızdan her geçtiklerinde güçlü bir elektrik arkı oluşuyor.”

“Ne? Bu mesafeden mi? Ben şey sanmıştım...”

“Yanlış yöndeyiz. Geri dönüyoruz.”

Üç erbot önümüzden geçti. Silindir üzerindeki açık kapıyı kapattılar.

“Bana *kaçmaya çalıştığını* söylemişti...” derken birden hatırladım.

“Kafayı yemiş olmalı.”

“O kadar da değil. Bence öyle olmadı.” Her ihtimale karşı hepimiz pilotluk yapabilecek şekilde eğitilmiştik.

Bates “Ama Çete öyleydi.” Dedi.

“Ama...”

“Bence burada yeni biri var. Her nasılsa alt modüllerin bir kısmı birbirine bağlanmıştı ve açık konuma getirilmişti. Bu nasıl oldu bilmiyorum. Ama bunu yapan kimse panik halinde olmalı.”

Gemi gövdesindeki ışık şeritleri önce yanıp söndü, en sonunda eski parlaklıklarının yarısı kadar ışık verecek şekilde sabit kaldı.

Theseus’tan önce parazit sesi geldi, sonra konuştu: Con-Sensus çevrimdışı. Reaktör...”

Ses kayboldu.

Birdenbire ConSensus'ta gördüklerimi hatırladım.

"Bir şey gördüm," dedim. "ConSensus kapanmadan önce."

"Evet."

"O şey miydi...?"

Bates kapıda durdu. "Evet."

Çırpıcıları görmüştüm. Yüzlerce çırpıcı vardı ve kollarını açmış bize yaklaşıyorlardı.

En azından kollarının bazılarını. "Ve taşıdıkları da..."

"Silahtı." Bates başını salladı. Gözlerini uzaktaki bir noktaya dikti. "İlk düşman dalgası ön taraftan saldıracak, köprüden ve ön kapıdan. İkincisi ise arka taraftan." Başını iki yana salladı. "Ben olsam tam tersini yapardım."

"Ne kadar uzaktalar?"

"Uzak mı?" Bates hafifçe gülümsedi. "Çoktan gövdeye girdiler Siri. Onlarla savaşıyoruz."

"Ben ne yapabilirim?"

Gözlerini arkamdaki bir şeye baktı ve büyüdü. Ağzını açtı. Bir el beni omzumdan kavradı ve döndürdü.

Sarastı. Ölü gözlerini bana dikmişti, kafatası ikiye ayrılmış bir kavuna benziyordu. Pıhtılaşan kan damlacıkları saçına ve derisine yapışmıştı.

"Sen git," dedi Bates.

Sarastı homurdandı. Tek kelime etmemişti.

"Ne..." diye başladım.

"Şimdi. Bu bir emirdir." Bates kapağa döndü. "Biz arkayı koruruz."

Mekik. "Sen de gel."

"Hayır."

"Neden olmasın? Sensiz daha iyi savaşabilirler, bunu kendin söylemiştin. Burada kalmanın amacı ne?"

"Arkanda açık bir arka kapı bırakamazsın Keeton. Bu her şeyi mahveder." Üzgün bir şekilde gülümsedi. "Gemiye girdiler. Git."

Kapıdan girdi ve yeni alarmlar çalmaya başladı. İlerideki acil durum bölmelerinin kapanma seslerini duyabiliyordum.

Sarasti'nin hâlâ ölmemiş bedeni sesler çıkarıyordu. Yanımızdan dört erbot daha geçti ve arkamızda hizaya girdi. Omzumun arkasından baktım ve vampirin duvardaki küçük ekranı çektiğini gördüm. Ama gördüğüm aslında Sarasti değildi. O aslında Kaptan ya da Kaptan'dan geri kalanlardı. Sarasti'nin ensesinde optik bir bağlantı kablusunun takıldığı yer parladı.

Arkamızdan silahların ve seken mermilerin sesleri geliyordu.

Sarasti'nin cesedi tek eliyle bir şeyler yazıyordu. Beynine saplanmış demire bakarken neden konuşmadığını düşündüm. Sarasti'nin konuşma merkezi zarar görmüş olmalıydı.

“Onu neden öldürdün?” diye sordum. Silindirin arkasında yeni bir alarm daha çalmaya başlamıştı. Ceset el ekranını tuttu, tuşları yapılandırdı ve ekrana bir metin girdi: BÜYÜYR. KNTRL EDEMYRM.

Mekik girişindeydik. Robot erbotlar geçmemize izin verdi. GİT dedi Kaptan.

Uzakta birisi çığlık atıyordu. Silindir kapağı kapatılmıştı. Arkamı döndüm ve birkaç erbotun giriş kapısını kilitlediğini gördüm. Eskisinden daha hızlı hareket etmeye başlamışlardı. Ya da bana öyle geliyordu.

Mekik geçiş kapısı kapandı. Charybdis'in iç ışıkları yanıp söndü ve koridoru aydınlattı. Geminin acil durum ışıklandırması birden gözüne daha loş görünmüştü. Kapıdan içeri baktım. Neredeyse hiç kabin boşluğu kalmamıştı. Sadece soğutucu ile yakıt tankları arasında bir koza vardı. Charybris uzun mesafe için yeniden donatılmıştı.

Sarasti'nin bedeni beni itiyordu. Arkamı döndüm ve onunla yüzleştim.

“Hiç kendisi gibi davrandı mı?” diye sordum.

GİT.

“Söyle bana. Hiç kendi adına konuştu mu? Kendi adına bir şeylere karar verdi mi? Onun emirlerini mi takip ediyorduk yoksa başından beri bizi yöneten sen miydin?”

Sarasti'nin hâlâ hayatta olan gözleri donuk ve hissizdi. Parmakları ekranın üzerinde gezindi.

MAKNELRDN EMR ALMYI SVMZSİNİZ. BÖYLE DHA MTLU OLRGNUZ.

İçeri girdim, kemerlerimi bağlamalarını ve kapıyı kapatmalarını izledim. Karanlıkta uzandım ve mekik fırlatma rampasına ilerlerken bedenimin sallanmasına izin verdim. Bağlantı kelepçeleri açıldığında mekik hızlandı. Artan itiş sırtımı yumuşak bir dağ gibi arkaya yapıştırdı. Normalden çok daha hızlı fırlayan mekik titremeye başladı.

İvmeye sıkışan kemerler tekrar gevşedi. Aniden dışarıyı gördüm. Arkamda neler olup bittiğini görebiliyordum.

Theseus dağılmaya başlamıştı. Düşmanla son randevusuna doğru ilerlerken sarsılıyor, savaş başlıklarını hedefin olabildiğince yakınına gönderebilmek için son saniye manevraları yapıyordu. Rorschach gelmeye devam etti. Dikenli, eklemli kollarını sanki kucaklaşmak ister gibi yana açmıştı. Tabloyu bozan oyuncular değil arka plandı. Big Ben görüş alanımda bulanıklaşıyordu, yüzeydeki dev bir siklon görüntüyü dolduruyordu. Rorschach Big Ben'in manyetosferini tıpkı bir girdap gibi kendisine çekiyordu. Manyetosfer giderek büyüyen, parlaklaşan ve dışarıya doğru çıkıntı veren bir düğüm şeklini alıyordu.

Bir zamanlar komutanım bu durum için *L-sınıfı bir cücedeki dönen gibi alev gibi* demişti. Ama şimdiye kadar uzay boşluğunda böyle bir etki yapacak kadar büyük bir şeyi hiç görmemiştik. Uluslararası Astronomi Birliği buna istatistiksel yapı adını verdi.

Gerçekten de öyleydi. Milyon yıllık uykusundan uyanan dev bir enerji kaynağının kısa ve keskin bir çılgılığı gibiydi. Altında bir güneş yokken ortaya çıkmış bir güneş patlaması gibiydi. Doğal olarak oluşabilecek bir manyetik iticiden on bin kat daha güçlü bir manyetik toptu.

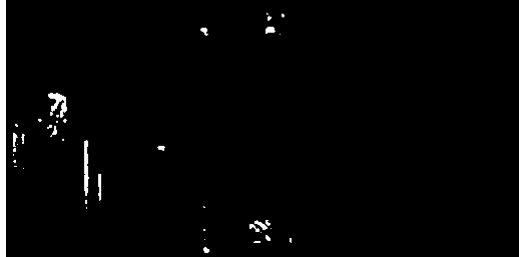
Her iki taraf da silahlarını çekti. Ateşi hangi tarafın açtığını bilmiyorum, önemi de yok. Jüpiter'den daha büyük bir gaz devinden bir güneşin enerjisi çıkarabilecek bir şey yaratmak için kaç ton antimadde gerekiyordu? Rorschach yenilgiye teslim mi oluyordu? Her iki taraf da birbirleri üzerinde ölüm vuruşlarını mı gerçekleştirecekti?

Bilmiyorum. Big Ben patlamadan birkaç dakika önce araya girmişti. Muhtemelen hâlâ hayatta olmamın nedeni de bu. Big Ben patlama ile benim arama girdi ve bir kalkan görevi gördü.

Theseus son mikro saniyeye kadar elinden geleni yaptı. Son dakikaya kadar, ayakta kalan son erbota kadar savaştı. Göğüs göğüse bütün çarpışmaları, bütün geri sayımları, göçüp giden bütün ruhları; hepsini her biçimde sürekli ya da parça parça sınıflandırabilirim. Topolojiyi dönüştürebilir, yönlendirebilir, sıkıştırabilir ve bir müttefikin kullanabileceği diyalektler şeklinde sunabilirim. Belki de Sarasti haklıydı, belki de bunun bir kısmı önemliydi.

Ama ben bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum.

CHARYBDIS

“Eskiden türlerin soyu tükenirdi. Şimdi ise kesintiye uğruyorlar.”

– *Deborah MacLennen, Tables of our Reconstruction*

Chelsea, kendi yollarımıza giderken “Seni zavallı adam,” demişti. “Bazen senin daima yalnız kalacağını düşünüyorum.” O zamanlar bunu söylerken neden bu kadar üzgün olduğunu merak etmiştim.

Şimdi ise tek isteğim haklı olması.

Hikâyeyi pek de iyi anlatamadığımın farkındayım. Hikâyeyi parçalara ayırıp bu bölümleri onlarca yıllık bir sürece yaymak zorundaydım. Şu anda her on bin saat için bir saat yaşıyorum. Keşke böyle olmasaydı. Keşke geri dönüş yolu boyunca uyuyabilseydim ve bu hızlandırılmış dirilişlerin bana verdiği acıdan kurtulabilseydim.

Uykudayken ölmeyi denesem bile ölemezdim. Yaşamakta olan bedenler, molekül seviyesindeki hücreli sistemleri ayırıştıran, parlak cam parçalarına benzeyen radyoizotopların bir ömür boyu vücutta birikmesi nedeniyle ısl ısl parlar. Bu ge-

nellikle sorun olmaz. Yaşayan hücreler oluşan hasarı onarmaya çalışır. Ama benim yaşayan ölümlere benzeyen hücrelerim bu hasarın giderek çoğalmasına neden olur ve eve dönüş yolculuğu çok daha uzun sürer. Kan dolaşımım durur ve çürümeye başlarım. Bu yüzden vücudumun kendini toplaması için arada bir marşa basıyorum.

Arada sırada o benimle konuşuyor, sistem istatistiklerini söylüyor ve bilgilerimi güncel tutmamı sağlıyor. Ama çoğunlukla beni düşüncelerimle ve beynimin sol yarıküresindeki makinenin sesiyle yalnız bırakıyor. Ben de kendi kendime konuşuyorum; gerçek yarıküredeki tarihi ve düşünceleri yapay olanına aktarıyorum. Belki de bu iş başından beri gereksizdi, belki de kimse beni dinlemiyordu.

Ama önemli değil. Artık işim bu.

Alın bakalım: bir canlıdan makinelere aktarılan bir hatıra. İlgilenecek başka biri olmadığı için kendi kendime anlattığım bir hikâye.

Bugün babamdan bir mektup aldım. Onun tanımlamasıyla genel teslimat. Bunun bir şaka olduğunu düşündüm, ne de olsa bilindik bir adresim yoktu. Mektubu öylesine havaya bırakmış ve her neredeysem bana ulaşmasını ummuştum.

Neredeyse on dört yıl olmuştu. Burada böyle şeylerin çetellesini tutamaz hale geliyorsunuz.

Helen ölmüştü. Muhtemelen arıza yapmıştı. Ya da sabotaja uğramıştı. Belki de Gerçekçiler sonunda başarmıştı. Bu sonuncusundan şüpheliyim. Babam bu işten bir başkasının sorumlu olduğunu düşünüyordu. Ama başka ayrıntı vermemişti. Belki de o da bir şey bilmiyordu. Belki de birileri Rorschach hakkındaki bildirilerimi sızdırmıştı ya da gönderdiği-

miz kartpostallar ulaşmamaya başladığında insanlar bundan olumsuz bir sonuç çıkarmıştı. Hikâyenin nasıl bittiğini bilmiyorlardı. Bunu bilmemek onları deli ediyor olmalı.

Ama babamın sesli bir şekilde ifade edemediği başka bir şeylerin olduğunu hissetmiştim. Belki de hayal kuruyordum. Doğum oranlarının yeniden arttığı haberine bile endişelendiğini düşündüm. Oysa bu düşünüşe geçen bir nesilden sonra kutlanması gereken bir şeydi. Çin Odam hâlâ çalışıyor olsaydı bunu öğrenebilirdim. Ama Sarasti aletlerimin hepsini işe yaramaz hale getirmişti. Bu yüzden hiçbir şey bilmiyorum. Elimde kalan tek şey belirsizlik, şüphe ve korku.

Uzak durmam için beni uyardığını düşünüyorum.

Beni sevdiğini söylemişti. Helen'i özlediğini, Helen'in ben doğmadan önce yaptığı ve bir takım gelişim sonuçlarına neden olan bir şey için üzgün olduğunu söylemişti. Konuyu dağıtıyordu. Neden bahsettiğini bilmiyordum. Babam böyle bir mesaj göndermek için çok fazla yetki kullanmış olmalıydı ama duygularını iyi ifade edememişti.

Ama ben söylediği her kelimeye değer veriyordum.

Sonu gelmez bir parabol, yerçekimi ve hareketsizliğin içindeyim. Charybdis antimatde akışını bulamıyor; İkarus ya dengesini kaybetti ya da tamamen bozuldu. Telsizle bağlanıp ona ne olduğunu sorabilirim ama acele etmeme gerek yok. Daha yolum uzun. Kuyruklu yıldızları arkamda bırakmama yıllar var.

Ayrıca başkalarının nerede olduğumu bilmesini istiyorumuyum, emin değilim.

Charybdis gereksiz manevralar yapmakla uğraşmıyor. Zaten yeteri kadar yakıt olsa, hatta düşman yakınlarda olsa bile bunu yapması için bir neden yok. Sonuçta düşman Dünya'nın nerede olduğunu biliyor.

Çırpıcıların soyumu yok ettiğinden eminim. Oyunlarını iyi oynadılar. Bunu kabul ediyorum. Ya da belki de sadece şanslıydılar. Bates'in kazayla hıçkırması erbotların silahsız bir çırpıcıya ateş açmasına neden olmuştu. Birkaç hafta sonra Stretch ve Clench bu cesedi kaçmak için kullandılar. Elektirik ve manyetik Susan'ın beynindeki nöronları karıştırdı, beyninin kontrolünü başka bir kişilik devraldı ve Theseus'u Rorschach'ın kollarına götürmesine neden oldu. Tam bir ace mi şansı. Belki de olanlar bundan ibaretti.

Ama böyle olduğunu sanmıyorum. Çok fazla rastlantı var. Bence Rorschach kendi şansını kendisi yarattı. Bu kişiliğin burnumuzun dibinde, Susan'ın beynindeki lezyonların ve tümörlerin gerisinde olmasını sağladı. Geleceği gördü ve bir tuzak hazırladı. Amacına ulaşmak için kendisinden ödünler verdi ve her şeyin bir kaza gibi görünmesini sağladı. Öngörü, başarılı ve kurnaz hamleler.

Elbette hepimiz oyunun kurallarını bilmiyorduk. Sadece birer piyonduk. Sarasti ve Kaptan gerçek oyuncularıydı. Geriye baktığımda yaptıklarının arkasındaki amaçlarını görebiliyorum. Theseus'un çırpıcıların kafeslerinde çıkardığı sesleri duyması; Çete yayınının sesini düzelterek Susan'ın bunları duymasının sağlanması ve bu keşfi kendisinin yaptığını düşünmesi... Theseus'un Rorschach'ı intikam alması için provoke etmesi... Sarasti her zaman bilgilere önem verirdi, özellikle de taktik açısından önemli olduklarında. İnsanın düşmanını değerlendirmesi için savaştan daha iyi bir fırsat olabilir mi?

Elbette bunları bize hiçbir zaman söylemediler. Böyle daha mutluyduk. Makinelerden emir almayı sevmiyorduk. Ama

emirleri bir vampirden almaya bayıldığımız da söylenemezdi.

Artık oyun bitti, oyun masasında tek bir piyon var ve o da bir insan. Çırpıcılar oyun teorisyenlerinin kendileri için belirlediği kuralları takip ediyorlarsa bir daha geri dönmeyecekler. Dönseler bile hiçbir şey fark etmeyecek.

Çünkü o zaman ortada anlaşmazlığa düşülecek bir şey olmayacak.

Bu aralıklı uyanmalar sırasında telsiz konuşmalarını dinliyorum. Işın ve fiber optik odaklı Yayın Çağı'nı geride bırakalı çok olmuştu ama elektromanyetik yayınları hiçbir zaman tamamen durduramamıştık. Dünya, Mars ve Ay gezegenler arası konuşmalarını elektromanyetik yayınlarla yapıyorlardı. Boşlukta seyahat eden tüm gemiler her yöne mesajlar iletliyordu. O'Neils ve asteroidler şarkılar söylemeyi bırakmamıştı.

Zamanla bu şarkıların değiştiğini duymuştum. Şimdi ise yayınlar sadece trafik kontrolü ve telemetri ile ilgiliydi. Ama hâlâ arada sırada gergin, panik halinde sesler duyduğum oluyor. Birilerinin gemilerini takip ettiğinden, gemilerin derin uzaya doğru sürüklendiğinden bahsediyorlar. Bu kaçaklar sinyallerini kaybetmeden önce pek fazla uzaklaşmıyorlar.

En son ne zaman müzik dinlediğimi bilmiyorum ama bazen ona benzer şeyler duyuyorum. Beyin köküm bundan hoşlanmıyor. Hatta bu sesler onu ölümüne korkutuyor.

Tüm neslimin öbür dünyalara geçmek için gerçek dünyayı terk ettiğini hatırlıyorum. Birisinin *Vampirler Cennet'e giremez* dediğini hatırlıyorum. Onlar Cenneti sadece pikseller şeklinde görebiliyor. Bazen mezarımdan kalkıp bir zamanlar proteinden başka bir şey olmayan basit beyinli canlıların keyfi yerine gelsin diye zor şartlar altında çalışmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum. Engellerim yüzünden dünyada hakkım olan şeylere sahip olamasam ne hissedeceğimi düşünüyorum.

Sonra da hiçbir şey hissetmemenin, tamamen mantıklı ve avcı niteliğinde bir yaratık olmanın nasıl olduğunu merak ediyorum.

Jukka Sarasti'yi özlemiyorum. Tanrı biliyor ki onu özlemeyi denedim. O beniın hayatımı kurtardı. Beni insanlaştırdı. Ona bu konuda her zaman borçlu kalacağım ama aynı nedenden dolayı hayatım boyunca ondan nefret de edeceğim. Şaşırtıcı bir şekilde, Sarasti ile diğer insanlarla olmadığı kadar ortak noktamın olduğunu düşünüyorum.

Ama o bir avcıydı, ben ise avdım. Ve kuzular aslanların yasını tutmaz. Bizim günahlarımız nedeniyle ölmüş olsa da Jukka Sarasti'yi özleyemiyorum.

Ama onunla empati kurabiliyorum. En sonunda Sarasti'nin tükenmiş soyu ile empati kurabiliyorum. Zaten Dünya biz insanlara kalmayacaktı. Dünya vampirlerin mirasıydı. Belli ölçüde hislere sahip olabilirlerdi ama bu yarı uyanık rüya hâli bizim kendi takıntılarımızın yanında önemsizdi. Bu durumu çözüyorlardı. Sadece bir dönemden geçiyorlardı.

İnsanlar haç işareti hiçbir şey hissetmeden bakabilirler. Bu evrimdir, aptalca bir mutasyon sonucu tüm doğal düzen çöker. Dünya'da neler olduğunu bildiğimi düşünüyorum, insanlar bunun bir soykırım olduğunu düşünse de işin aslı öyle değil. Bunu kendimize biz yaptık. Avcıları avcı oldukları için suçlayamazsınız. Onları geri getiren biziz. Neden hakları olan şeyden vazgeçsinler?

Bu bir katliam değil, eski bir yanlışın düzeltilmesi.

Bununla avunmaya çalışıyorum. Ama çok zor. Bazen tüm hayatımın boyunca yeniden bağlantı kurabilmek ve ailemin sahip oldukları tek çocuğu öldürdüğünde kaybolan şeyi ye-

niden elde etmek için çabaladığımı hissediyorum. Oort'ta bu çabalarımın karşılığını sonunda aldım. Bir vampir, bir gemi dolusu ucube ve bizi işgal eden bir uzaylı ordusu sayesinde yeniden insan oldum. Belki de son insan benim. Eve döndüğümde evrendeki tek duyarlı varlık ben olabilirim.

Tabii eğer öyleysem. Çünkü güvenilir anlatıcı diye bir şeyin gerçek olduğundan emin değilim. Cunningham zombilerin çok iyi rol yapabileceklerini söylemişti.

Bu yüzden size kesin bir şey söyleyemem.

Siri Keeton olduğunuzu hayal etmeniz gerek.

TEŞEKKÜR

Kör Bakış, fazla eğitimini almadığım bir konuda yani derin uzay konusunda yazdığım roman uzunluğundaki ilk çalışmam oldu. Önceki romanlarımdan çok da farklı değil ama derin deniz ekolojisi hakkında çok fazla şey de bilmiyor olabilirdim belki; ama deniz biyolojisi alanında doktora eğitimi almış olmam en azından Rifiers üçlemesinde işime yaradı. Bununla birlikte *Kör Bakış*, bütünüyle farklı bir sıfır g rotası izlemiş; çok daha önemlisi güvenilir bir rehber haline gelmiştir. Bu nedenle öncelikle gökbilimci, etkinlik katılımcısı ve kendisine ilettiğim tüm fikirleri ciddi bir şekilde elekten geçiren kişi olan British Columbia Üniversitesi'nden Prof. Jaymie Matthews'e teşekkür ederim. Ayrıca iyi bir uzay mühendisi olan, birlikte ucuz akşam yemekleri yemekten zevk aldığım, *Theseus*'un özellikleri konusunda yorumlar yapan ve radyasyondan korunma ile ilgili bana ipuçları veren Donald Simmons'a da teşekkür ederim. İkisi de çok daha korkunç hatalarımı sabırla elekten geçirdiler. Bu kitapta onlardan kaynaklanan hiçbir hata olmadığını, sadece benim dikkatsizliğimden kaynaklanan (ya da belki de hikâyenin öyle olmasını gerektirdiği) hataların bulunabileceğini söylememe gerek yok.

Her zaman olduğu gibi David Hartwell benim editörüm

ve Şeytan İmparatorluğu kumanda merkezindeki ana fikir adamımdı. Her ikimiz için de *Kör Bakış*'in zorlu bir yük olduğundan eminim: bir sürü korkutucu teoriden, okuyucunun alıştığından daha az sevimli karakterlere yatırım yapmamızı sağlayan nedenlerden bahsetmeme gerek yok. Ne kadar başarılı olduğumu ya da başarısız olduğumu bilmiyorum, fakat şoföre yardımcı olan adamın Heinlein'dan Herbert'e kadar herkesi coşturmuş olmasından daha fazla minnettar olamazdım.

Alışlagelmiş biçimde yazar arkadaşlarım, bu kitabın ilk bir kaç bölümünü eleştirdiler ve beni en başından ağlayacak duruma getirdiler: Michael Carr, Laurie Channer, Cory Doctorow, Rebecca Maines, David Nickle, John McDaid, Steve Samenski, Rob Stauffer ve son olarak Pat York. Hepsi, yıllık ada kaçışımızda değerli görüşlerini ve eleştirilerini sundu; Dave Nickle, yıl boyunca, genellikle münasebetsiz saatlerde ilettiği görüşleri sayesinde özel olarak söz edilmeyi hak ediyor. Aynı şekilde Dave, biz yazarların teşekkürlerimizdeki standart metinde söylenen metindeki bütün hatalar bana aittir ifadesinden ayrı tutulmuştur. Hataların bazıları Dave'e aittir.

Toronto Üniversitesi'nden Prof. Dan Brooks ve Deborah MacLennan, siyasi ve bürokratik saçmalıkların hiçbirisi olmadan akademik bir ortamın entelektüel teşvikini sağlamıştır. Litrelerce alkol ve burada yer alan birkaç konu hakkında saatler süren tartışmalar için ve lanet olası işinizin bir parçası olmayan diğer şeyler için onlara minnettarım. Oldukça kapsamlı olarak listelenecek kategoride de André Breault, ilk taslağını tamamladığım batı yakasında sığınacak bir yer sağladı. Isaac Szpindel - *gerçek* kişi - her zamanki gibi çeşitli nörofi ayrıntıları konusunda yardımcı oldu ve (biraz daha kolay anlaşılır bir formatta olmasına rağmen gerçekten var olan) Susan James, dil bilimcilerin İlk Temas senaryosuna na-

sıl yaklaşılabileceklerini anlattı. Lisa Beaton, ruhunun büyük ilaç firmalarına fahişelik yapmasının bedelini ödemek için ümitsiz bir girişimiyle ilgili kâğıtları bana gösterdi. Laurie Channer, yeni bir fikri denemekte kullanılan sıradan biri gibi hareket etti ve tabi ki bana katlandı. Kısa süreliğine, her neyse. Ayrıca duygular ve zekâ konusunda birkaç fikri tartıştığım Karl Schroeder'e de teşekkür ederim. *Kör Bakış*'ın bölümleri, Karl'ın *Permanence* romanında sunulan tartışmalara sert bir cevap olarak düşünülebilir; hemen hemen her aşamada onun düşüncesine katılmıyorum ve hâlâ aynı genel bitiş noktasına nasıl ulaştığımızı anlamaya çalışıyorum.